

မင်းမာရ်

JAWS JAWS JAWS JAWS

သမင်းဖြူနှင့် စတေးခံ

BURMESE
CLASSIC

ဇော်ဗလ

၆

ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

★ ကွန်ပျူ: သူရဲကောင်း 'အရှင်(စ်)လီ'
 သူနှင့် သူ့.ခေတ်ပြိုင် ဆိုင်းသော: ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များ
 [၁၉၇၅၊ ဇန်နဝါရီ]

★ 'လျှပ်စီးဓာတ်ချင်း'
 သူနှင့် သူ့.ရုပ်ရှင်များ
 [၁၉၇၅၊ ဇီဝင်ဘာ]

★ 'သေမင်းကြီးနှင့် စေတေးခဲ'
 Jaws ဝတ္ထု မြန်မာပြန်
 [၁၉၇၆၊ ဩဂုတ်]

★ စာ (၁)
 မိုင်းတကာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများ
 [၁၉၇၇၊ နိုဝင်ဘာ]

★ မိုင်းတကာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များ ဒိတ်ဆက် (၁)
 [၁၉၇၉၊ ဧပြီလ]

★ ယခု
 'သေမင်းကြီးနှင့် စေတေးခဲ'
 [ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း]

★ ရှေ့လ
 'အသားထဲကလောက် အဆည်းထဲရှိ အူဗို'
 Badge 369: The Super Cop မြန်မာပြန်
 [၁၉၈၁၊ ဇွန်]

ဇော်ဗလ

မြန်မာပြန်

BURMESE
CLASSIC
.com

သေမင်းကြီး

သေမင်းကြီး
နှင့်
စေတေးခဲ

F.A (ဒုတိယအကြိမ်)

ဤစာအုပ်ကို
ဝေငါအမာ
ကေသရာဇာ ဇာဝေ
[မြ-၀၂၀၆၁]
အမှတ် ၁၄၊ ဓမ္မစုရပ်လမ်း
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့က
၁၉၈၁ ခုနှစ် ဧပြီလတွင်
ခုတ်ယူဆွဲနှိပ်နှိပ်ခြင်း၊ အဖြင့်
အုတ်စေ့ဖြင့်ချိသည်။

စာမူကြိုတင်ခွင့်ပြုချက် အမှတ် - (၆၀၅)

မူက်နှာဖုံးကြိုတင်ခွင့်ပြုချက် - (၂၃၉)

တန်ဖိုးသတ်မှတ်ချက် - ၂၀ ကျပ်

မေတ္တာစာရ

www.burmeseclassic.com

1

—

—

1

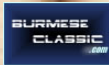
1

5

စာရေးဆရာ စာအုပ် နှင့် ရုပ်ရှင်

ချော(စ်) [Jaws] ဝတ္ထုကိုရေးသားသူ 'ပီတာဘင်(ချ်)လေ' (Peter Benchley) သည် အနုပညာမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာခဲ့သူ တဦးဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင် 'နယ်နီနီရယ်(လ်)ဘင်ချ်လေ' သည် 'နယ်လော့က်ကား ဂျာနယ်' တွင် ဟာသ ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားခြင်းဖြင့် အောင်မြင်နေသူတဦး ဖြစ်သလို သူ့အဖိုး ရောဘတ်ဘင်(ချ်)လေ' သည်လည်း ဟင်္သာတခရိုင်က ကျော်ကြား ထင်ရှားသော ဟာသဝတ္ထု လူရွှင်တော်ကြီးတဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ ပီတာဘင်(ချ်)လေအား ဂျော(စ်)ဝတ္ထု ရေးသား ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့သော နောက်ခံအကြောင်းတခု ရှိခဲ့သည်။ ယင်းမှာ 'ရေလွှာက ဖြာ သေမင်းက ဖြူ' (Blue Water, White Death) အမည်ရှိ ငါးမန်းရုပ်ရှင်တခု ဖြစ်သည်။ ယင်း Blue Water, White Death သည် ၁၉၇၁ ခုနှစ်က ပေါ်ထွက်လာခဲ့သော ငါးမန်းဖြူဆိုင်ရာ သုတေသနဖြူ မော်ကွန်းတင် ရုပ်ရှင်တခု ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းရုပ်ရှင်တခုကား မဟုတ်ပါချေ။

ကုန်တိုက်ကြီးတခုကို အမွေအဖြစ် ဆက်ခံရရှိလိုက်သော 'ပီတာဂင်(မ်)ဘဲ(လ်)' (Peter Gimbel) အမည်ရှိ သူကြွယ်ပေါက်စလေး တဦးသည် ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် 'မတင်(နီ)တွန်ဝါတာမင်း'၊ 'ရွန်တေလာ'၊ 'မာလာရီတေလာ'၊ ရှော့(ဒ်)နီဖျန်ကလင်(စ်)' အမည်ရှိ မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ပင်လယ်ပြင် ခရီးရှည် မိုင်ပေါင်း ၁၈,၀၀၀ ခန့်ကို ခြောက်လကြာမျှလှည့်လည်သွားလာခဲ့ပြီး ငါးမန်းဖြူများအကြောင်း သုတေသန လုပ်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင် ရေလွှာအောက်သို့ ဝှန်ဝှန်စားစားဆင်းပြီး ရုပ်ရှင်၊ ရုပ်သေ ဇာတ်ပုံများ ရိုက်ကူး မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ ပီတာ ဂင်(မ်)ဘဲ(လ်)နှင့်အဖွဲ့သည် မာဒါဂက်စကာနှင့် မိုဇမ်ဘစ် ရေလက်ကြား၊ တောင်အာဖရိက တိုက်၏ ကမ်းလွန်ပင်လယ်ရေပြင်၊ ဩစတေးလျတိုက်နှင့် သီရိလင်္ကာ နိုင်ငံတို့၏ကမ်းလွန်ပင်လယ်ရေပြင်တို့တွင်အဓိကသုတေသနလုပ် ခဲ့ကြသည်။ 'လူဝှန်စား'တို့၏ ငါးမန်းဖြူသုတေသနလုပ်ငန်းကြီး၏ အဆုံး

ချော(စ်) ဝတ္ထုကို ဖန်တီးပြီး
ချော(စ်) ရုပ်ရှင်အတွက်
ညွှန်းရေးပေးခဲ့သူ
စာရေးဆရာ 'ပီတာဘင်(ချ်)လေ'

ပီတာဘင်(ချ်)လေသည် ဟားဗတ်(စ်)တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးသော် တစ်ခဏကြာမျှ အနားယူယင်း ကမ္ဘာလှည့် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ယင်းခရီးစဉ်၏ ရလဒ်မှာ Time & Ticket (၁၉၆၄) အမည်ရှိ ခရီးသွားဆောင်းပါးစာအုပ်တအုပ် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဝါရှင်တန်ပို့(စ်) သတင်းစာအတွက် သတင်းထောက်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ နယူး(စ်) ဝဲ(ဒ်) မဂ္ဂဇင်း အတွက် ရေဒီယိုနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားကဏ္ဍ အယ်ဒီတာ အဖြစ် လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အမေရိကန်သမ္မတဂျွန်ဆင်အုပ်ချုပ်ရေးကာလများအတွင်းတွင် မိန့်ခွန်းများကို ရေးသားစီစဉ်ပေးသူအဖြစ်လည်း လုပ်ကိုင် ပေးခဲ့ဖူးသည်။

'ဂျော(စ်)' သည် ပီတာ ဘင်(ချ်)လေ၏ ပထမဦးဆုံးသော စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင် (Cinema Center Films) မှ တင်ဆက်ပြီး 'နှစ်ဆယ်ရာစု ဖောက်(စ်)' (20th Century-Fox) ကုမ္ပဏီ မှ ကမ္ဘာအနှံ့သို့ ပြန့်ချိပြသခဲ့သည်။

ယင်း ရုပ်ရှင်ကိုကြည့်ရှုပြီးသည့်နောက်တွင် ပီတာ ဘင်(ချ်)လေ သည် ငါးမန်းဖြူများ၏သဘာဝကို စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့သည်။ သို့နှင့် Blue Water, White Death မော်ကွန်း ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူး စဉ်က ပါဝင်ခဲ့သည့် 'လူစွန့်စား'တဦးဖြစ်သူ 'စောင်တွန် ဝါတာမင်း' ကို အပါမောက္ခ သူကိုယ်တိုင်လည်း ၁၉၇၂-၇၃ ခုနှစ်များတွင် ဩစတေးလျတိုက် တောင်ပိုင်း သမုဋ္ဌရာပြင်ဆီသို့ သွားရောက် လေ့လာခဲ့ရာမှ 'ဂျော(စ်)' ဝတ္ထု ပေါ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

"အကလ ပညာ အခါ၏ ရေပြင်ထဲတွင် ရှေးမင်းကြီး နှစ် ဟိန်ဆိတ်စွာ ရွှေ့လျားနေချိန်၌ ယင်း၏ လခြင်း ဆဏ္ဍာန်ဆောင် အမြီးကြီးက ငါးကြီး၏ ရွှေ့လျားမှုကို ဖြစ်စေသည်။"

....ဟူ၍ သူ၏ ဝတ္ထုရှည်ကြီး၏ ပထမဆုံးသော ဝါကျကို စတင် ရေးချလိုက်စဉ်က ယင်းဝတ္ထုမှ ငွေကြေး အမြောက်အမြားကိုဖြစ်စေ၊ အရှိန်အဟုန်ကြီးမားသော ကျော်ကြားမှုကို ဖြစ်စေ သူမတူအောင် ရရှိလိမ့်မည်ဟု စာရေးဆရာ ဘင်(ချ်)လေက ရိပ်စားမိခဲ့ဟန် တူပါချေ။ သူ၏ ဝတ္ထုသည် ကမ္ဘာ့စာဖတ်ပရိသတ်ကို ကြောက် မမိလိမ့်၊ စိတ်ဝင်စားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း သူ ထင်ခဲ့မိပုံ မပေါ်။

BURMESE CLASSIC

သို့သော်....

ယင်း 'ဂျော(စ်)'သည် သူ့ ပွဲဦးထွက် စာအုပ်ပင် ဖြစ်သော်ငြား ထည်း ၁၉၇၄ ခုနှစ်အတွင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ စာအုပ် လောကတွင် မကြုံစဖူး အထူး အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့ပါချေသည်။ တပတ်အတွင်း 'ရောင်းရအတွင်ကျယ်ဆုံးသော စာအုပ်' (Best Sellers) ဆယ်အုပ်စာရင်းတွင် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ နေရာ ထူခဲ့သည်။ 'ရောင်းရအတွင်ကျယ်ဆုံး' သို့ကိုလည်း တနှစ်တိုင်တိုင် သက် တမ်း ရှည်ကြာစွာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်အတွင်းက အမေရိကန် တနိုင်ငံတည်းမှာပင် စောင်ရေ ငါးသန်းခွဲ ပုံနှိပ်ထုတ် ခေါ်နိုင်ခဲ့သည်။ ယနေ့ဆိုလျှင် ယင်းစာအုပ်ကို နိုင်ငံတကာ စာအုပ် ထုတ်ဝေရေးဌာန အသီးသီးက စောင်ရေ ကိုးသန်းအထိ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာ ဘာသာရပ်များသို့လည်း အသီးသီး ပြန်ဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ပီတာဘင်(ချ်)လေအား 'ဂျော(စ်)' ဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့သည့် ငါးမန်းဖြူဆိုင်ရာ သုတေသန မော်ကွန်းတင်ရုပ်ရှင် Blue Water, White Death ရုပ်ရှင် တကယ် ငါးမန်းဖြူကြီး

စာအုပ်လောကတွင် 'ဂျော(စ်)'သည် ဤရွှေ့ဤမျှ အောင်မြင်
ကျော်ကြားလာသောအခါ စာပေလောကနှင့် အနီးကပ်ဆုံးသော
နေရာတွင်တည်ရှိနေသည့်ရုပ်ရှင်လောကကလည်း 'ဂျော(စ်)'အပေါ်
စိတ်ဝင်စားလာလေတော့သည်။ 'ဂျော(စ်)' ဝတ္ထုကို မျက်စိကျခဲ့သည့်
ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများတွင် 'ယူနီဗာဆယ်'ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးသည် ရွေးဆုံး
တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သည်။

ယူနီဗာဆယ် ကုမ္ပဏီကြီးသည် မျက်မှောက်ခေတ် (လွန်ခဲ့သော
လေး၊ ငါး၊ ရှစ်နှစ်တာ) ကာလအတွင်းက *The Sting, M.A. S.H. The Sugarland Express* အစရှိသည့်ကမ္ဘာကျော်
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို ရိုက်ကူး ထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်
သည်။ ယူနီဗာဆယ်ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သူ ရစ်ချတ်(စ်)ဇာနဒ်(ခ်)
နှင့်သူ တို့ဘက် ဒေးဗစ်ဘရောင်းတို့က အခြားသော ကုမ္ပဏီများ
ထက် လက်သွက်စွာ ပီတာဘင်(ခ်)လေအား သူ့ဝတ္ထုနှင့် ဇာတ်
ညွှန်း အတွက် ဒေါ်လာ ၁၅၅,၀၀၀ ပေးပြီး 'ဂျော(စ်)'ကို
ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။

အခြားသူများလက်သို့ 'ဂျော(စ်)' မပါမသွားစေရန် အတွက်
အလောသုံးဆယ် ဝယ်သာ ဝယ်လိုက်ရသည်။ ယင်း 'ဂျော(စ်)'ကို
ရုပ်ရှင်အဖြစ် မည်သို့မည်ပုံ အသက်သွင်းရမည် ဆိုသည်ကိုမူ ပရို
ဂျူဆာ နှစ်ဦးတို့ လုံးဝ မစဉ်းစားရသေးချေ။

အကြောင်းမှာ 'ဂျော(စ်)'၏ အဓိကဇာတ်ကောင်မှာ နှစ်ဆယ့်
ငါးပေ ရှည်လျားသော ဧရာမ ငါးမန်းကြီး ဖြစ်သည်။ ဧရာမ
ငါးမန်းကြီးများသည် အပမ်းခံတစ်ခွံ အသက်ရှင် နေထိုင်နိုင်သည့်
အစဉ်အလာ မရှိ။ ယင်းတို့အား ရေကန်တစ်ခုတွင် ထည့်လှောင်
မွေးမြူထား၍ မရ။ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည်ဆိုလျှင် အလွန်တိုတောင်း
လှသော အချိန်ကာလ အတွင်းမှာပင် ငါးမန်းဖြူကြီးများသည်
အသက်သေဆုံးသွားလေ့ ရှိတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးမန်းဖြူ
အရှင်များဖြင့် ယင်းဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် 'မည်သို့မျှ' ရိုက်ကူးနိုင်
မည် မဟုတ်ပါချေ။

'ရေလွှာကပြာ သေမင်းကဖြူ' ဖြစ်ရပ်မှန် မော်ကွန်းတင်
ရုပ်ရှင်တွင် ငါးမန်းဖြူအရှင် အကောင်ပေါင်းနှစ်ဒါဇင်ထက် မနည်း
ပါဝင်သော်လည်း ပီတာဘင်(ခ်)လေကမူ သူ့ 'ဂျော(စ်)'ရုပ်ရှင်
တွင် ငါးမန်းကြီးတကောင်တည်းကိုသာ ဇာတ်ကောင်အဖြစ်ထားရှိ
ခဲ့သည်။ သို့သော် ယင်း ငါးမန်းကြီးကို အလျား နှစ်ဆယ့်ငါးပေ
ရှိသည့် ဧရာမ ငါးမန်းကြီး တကောင် အဖြစ် 'ဖွဲ့'ခဲ့သည်။ ဝတ္ထု
ထုတ်အနေဖြင့် ဤမျှ ကြီးမားသော ငါးမန်းကြီး တကောင်၏
ရိုက်ကူးမှုကို ဝီပီပြင်ပြင် ပေါ်လွင်အောင် ရေးဖွဲ့ရေးမှာ
အကြောင်းမဟုတ်လှသော်လည်း ရုပ်ရှင်အသွင်ဖြင့် တင်ပြရေးမှာမူ
ထူးကဲခြင်း အလျှင်းမရှိပါပေ။ ဤမျှ ကြီးမားသော ငါးမန်းကြီး
တကောင်ကို အလွယ်တကူ ရှာဖွေဖမ်းဆီးရန် လွယ်ကူသည် ထား
ပါ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး၍ မပြီးမချင်း မွေးမြူထားရန် ဆိုသည်မှာ
ဇာတ်ကောင် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စပင် ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ် အတွင်း 'ရောင်းရ
တွင် ကျယ်ဆုံးသော' ဂျော[စ်] ဝတ္ထု
ကို ၁၉၇၅ ခုနှစ် အတွင်း စင်စစ်
အကောင်ဆုံးရသော အောင်မြင်
အကျော်ကြားဆုံးသော အောင်ကော
ရွှေစင်ရပ်တစ်ခု (၃)ခုရရှိသောရုပ်ရှင်
အဖြစ်သို့ အသွင်ပြောင်းပေးခဲ့သူ-
လူရွယ်ဒါဇင်တာ
'စတီဗင် ဝီ. ဇီ. အချင်'

သို့ဖြင့် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူနှစ်ဦးသည် ယင်း ‘ဂျော့(စ်)’ ရုပ်ရှင်တွင် ငါးမန်းအစစ်ကို မသုံးပါ။ ငါးမန်းအတွက် (စက်ရုပ်ငါးမန်း) ကိုသာ အသုံးပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

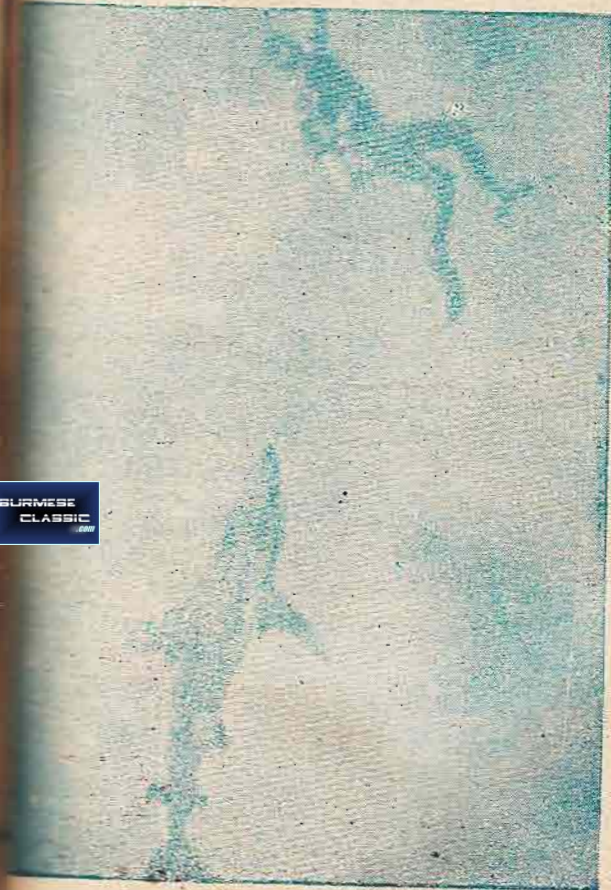
ငါးမန်းဖြူအကြောင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသည့်အခါ ငါးမန်းအစစ်ထက် စက်ရုပ်ငါးမန်းကိုသာ အသုံးပြုခြင်းသည် တေးအန္တရာယ် ပိုမိုကင်းရှင်းနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်သူများ သဘောပေါက်မိဟန် တူပေသည်။ အကြောင်းကား ငါးမန်းဖြူအကြောင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရာတွင် အသက်သေဆုံးရသည့် သာဓကများ ရှိခဲ့ဖူးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တာကာလ (၁၉၆၈)က ဖြစ်သည်။

ဆပ်မြူရယ်(လ်)ဖူးလားအမည်ရှိ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာဟောင်းသည် သူနှင့် ရွှန်ကင်း(စ်)ဘရစ်(ဂျီဒ်)အမည်ရှိစာရေးဆရာတစ်ဦးတို့ပူးပေါင်းရေးသားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို *Heritage Enterprises* ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ အတွက် ရိုက်ကူးပေးခဲ့သည်။ ယင်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ လက်နက်မှောင်ခိုသမားများ၊ သမုဒ္ဒရာအောက် ကြမ်းပြင်ရှိ သင်္ဘောပျက်မှ ရွှေများကို မတရားရှာယူသူ လူပေါ်လူဇော်များ၊ ဘန်ဖူးဆိုက်တူးသူ လောဘသမားများ၏ စွန့်စားခန်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်း၏ အစိတ်အပိုင်း အချို့တွင် သက်ရှိ ငါးမန်းဖြူများလည်း ဇာတ်ရအဖြစ် ပါဝင်ကြရသည်။

ဒါရိုက်တာဖူးလားနှင့် သူ့အဖွဲ့သည် အခန်း အတော်များများကို ရိုက်ကူးပြီးနောက် ငါးမန်းဖြူပါဝင်သော ဇာတ်ဝင်ခန်း တခန်းကို ၁၉၆၈ ခုနှစ် ဇွန်လ (၇)ရက်နေ့တွင် မက္ကဆီကို ပင်လယ်ကွေ့ရှိ ရိုက်ကူးနေခဲ့သည်။ ပထမတွင် ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သည် မိမိတို့ ဖမ်းမိထားသော ငါးမန်း အရှင်တကောင်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့အောင် သင်ကြားပေးပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးနေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ အခြားတပါးသော ငါးများ ဝင်ရောက် မလာနိုင်စေရန် အတွက်လည်း ပိုက်ကွန်များကို သွယ်တန်းကာဆီး ထားခဲ့သည်။

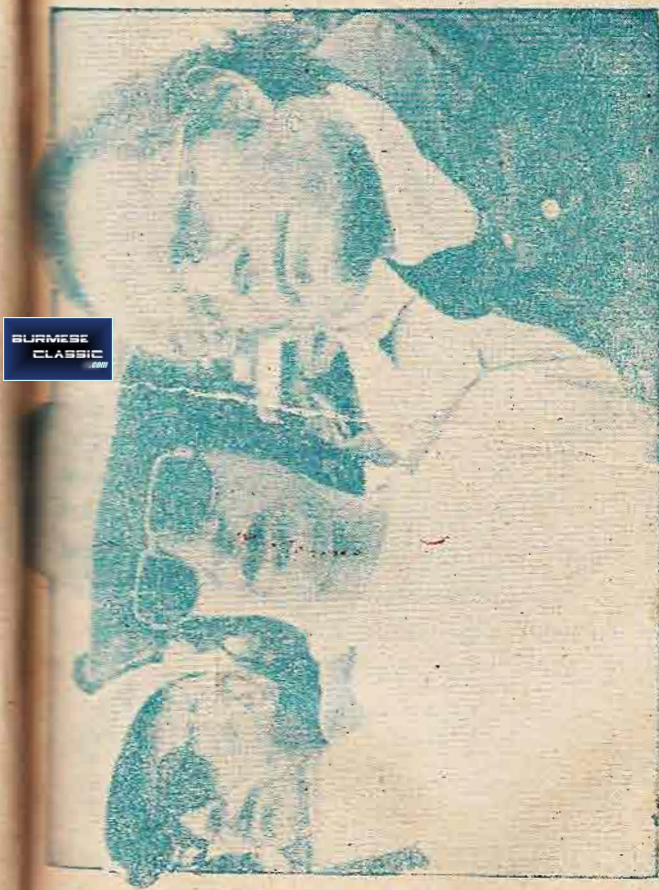
သို့ရာတွင် မမျှော်လင့်သည့်ကိစ္စတစ်ခုသည့် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေတော့သည်။ ပင်လယ်ပြင်တနေရာမှ ငါးမန်းဖြူတကောင်

တကယ့် ငါးမန်း အစစ်ဖြင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ယင်း ငါးမန်းကိုကံခံရမှုဖြစ်ပြီး
လူ တကယ်သေသွားရမှုကြောင့် ကမ္ဘာကျော်သွားခဲ့ရသည့် ‘Starfish’
ရုပ်ရှင်ကား [၁၉၆၈]မှ တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန် အနီဌာရုံ ပြကွင်းကတွက်

သည် ကွားကနဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီး ကာရံထားသော ပိုက်တန်းများကို ဖြတ်တောက် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာကာ စတန်မင်း 'ဂျီဆေမာကို' (၃၂နှစ်) ကို ကိုက်သတ်ဝါးမျိုးပစ်လိုက်လေတော့သည်။ ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ တစ်နစ်မျှပင် မပြည့်တတ်သည့် အလွန် တိုတောင်းလှသော အချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်း၌ ဖြစ်ရကား ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ သားများမှာ မှတ်တက် မိနေခဲ့ကြသည်။ မှိန်းဆွဲ၊ လှံ ဆွဲလုပ်ရန် သတိ ဝင်လာသည့် အချိန်တွင်မူ ငါးမန်းဖြူကြီးမှာ သူတို့နှင့် ခဝေးရာ ရေပြင်တနေရာဆီသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ စတန်မင်း ဂျီဆေမာကိုမှာ နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီး အသက် ပျောက်သွားခဲ့ရ၏။ သို့သော် သူ့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ သားများက ယင်း ဖြစ်ရပ်ကို ရုပ်ရှင်၊ ရုပ်သေ ကင်မရာများဖြင့် အမိအရ မှတ်တမ်းတင်ရိုက်ကူးယူနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးစဉ် ငါးမန်းကိုက်ခံရသေဆုံးခြင်းသတင်းနှင့်အတူ ယင်းသို့သော အနိဋ္ဌာရုံ ဖြစ်ရပ်ကို ဇာတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်းတင်ယူလိုက်နိုင်သည့် အကြောင်းမှာလည်း တမဟုတ်ချင်း ကျော်ကြားသောသတင်းတခု ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ 'လိုက်(ဖ်)' (Life) ကဲ့သို့သော ကမ္ဘာကျော် ရုပ်စုံ မဂ္ဂဇင်းကြီးကပင်လျှင် မှတ်တမ်းဝင် ဇာတ်ပုံများကို ရေးကြီးပေး ဝယ်ယူခြင်း၊ ယင်းဖြစ်ရပ်အား အသားပေး ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်းတို့ကြောင့် ယင်း ရုပ်ရှင်ကားမှာ မပြခင်ကပင် နာမည်ကြီးသွားခဲ့တော့သည်။ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူများကလည်း ယင်းအခွင့်အရေးကို အမိအရ ဖမ်းယူ သုံးစွဲပစ်ခဲ့ကြသည်။ တဦးပေါ် တဦးဘနဖူး သိုက်တူးကာ စီးပွားရေးအပွဲကြုံကြသောလောကသား လူစွန့်စားများ၏ အကြောင်းကို မှတ်တမ်းရိုက်ကူးထားသော ယင်း ရုပ်ရှင်၏ မူလအမည်ကိုပင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ကာ 'ငါးမန်း' (Shark) ဟူသည့် အမည်သစ်တခု ထပ်မံပေးပြီး ကမ္ဘာအနှံ့ ရုံတင် ပြခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ယင်း ရုပ်ရှင်ကားမှာ ကျော်ကြားမှု ရရှိခဲ့လေသည်။ [ဤ Shark ရုပ်ရှင်ကို ၁၉၇၇ ခုနှစ်အတွင်းက ရန်ကုန်မြို့တွင် ရုံတင်ပြသသွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။]

ငါးမန်းဖြူ အစစ်များကို အသုံးပြု ရိုက်ကူးမည် ဆိုလျှင် အထက်ပါကဲ့သို့သော အန္တရာယ်များ ဖြစ်လာနိုင်သည့်အပြင် ဝိတာတင်(ရ်)လေ ရေးဖွဲ့ခဲ့သော ၂၅ပေရှည် ငါးမန်းဖြူကြီး တကောင်

BURMESE CLASSIC .com

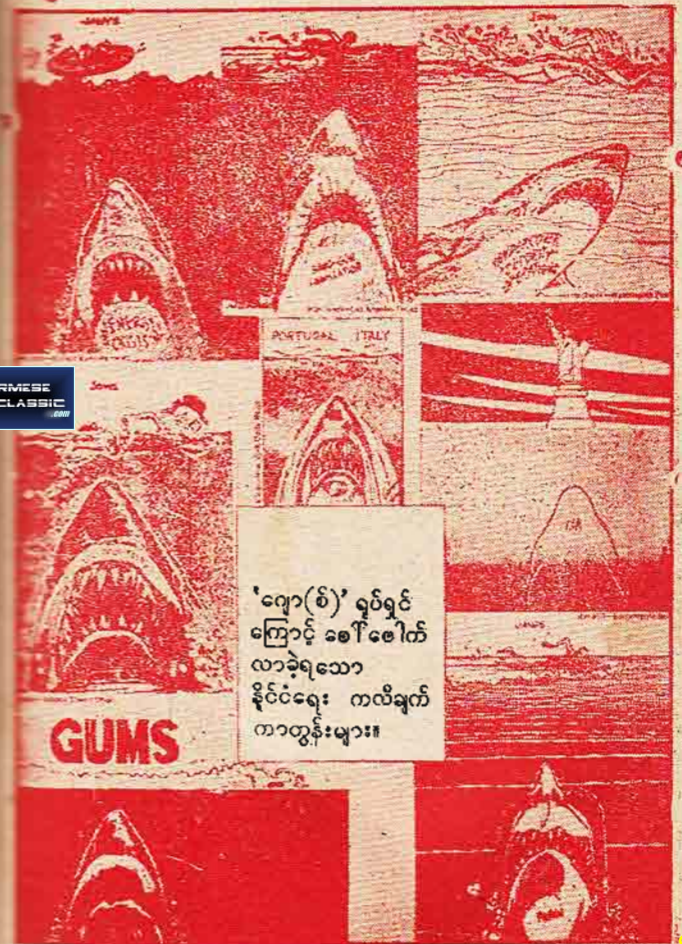
ရုပ်ရှင်ကြီးများ၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ဖော်ပြသော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။

ကိုလည်း အလွယ်တကူ ရှာဖွေရနိုင်သည့် အခက်အခဲများကြောင့် ပရိုဂျက်ဆာ ဇာနဒ(ခ)နှင့် ဘရောင်း တို့သည် ဂျော(စ်) ရိုက်ရန် အတွက် စက်ရုပ်ငါးမန်းကြီးတည်ဆောက်ခဲ့ကြရလေသည်။ 'ငါးမန်းကြီး'ဟူ၍ ကေတုစိတ်နန်းနှင့် ပြောရသော်လည်း အမှန် တကယ် လက်တွေ့တည်ဆောက်ခဲ့ကြရသည်မှာ ငါးမန်းကြီးတကောင်တည်း မဟုတ်ချေ။ စက်ရုပ်ငါးမန်း(၃)ခု လုပ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး ငါးမန်းဖြူကြီးကို တကောင်လုံး၊ တကိုယ်လုံးအပြည့် တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်။ အခြား နှစ်ကောင်ကိုမူ အကောင်ပြည့် မဟုတ်ပဲ ဗယ်တက်ခြမ်းတခြမ်း၊ ညာတက်ခြမ်းတခြမ်းဆီသာ တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ အကြောင်းမှာ ရုပ်ရှင်၏ အဓိက ဇာတ်ကောင် ငါးမန်းဖြူကြီးကို အနီး၊ အဝေး၊ ထက်၊ အောက်၊ ဝဲယာ၊ ဘေး ဗယ်၊ ညာ မြင်ကွင်းအမျိုးမျိုးမှ ရိုက်ကူးယူနိုင်ရေးအတွက် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်း သံမဏိ ငါးမန်းကြီးများတွင် ယိအပ်သော စက် ကိရိယာ အပြည့်အစုံ ဟပ်ဆင်ပြီး ယင်းငါးမန်းကြီး သဘာဝကျကျ ထွက်ရှား သွားလာနိုင်ရန်အတွက် လူ (၁၃) ယောက်တို့က စက် ခလုတ်များကို ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်ပေးကြရသည်။ ယင်း သံမဏိ ငါးမန်းကြီးများကို တည်ဆောက်သည့်ပင်လျှင် ပရိုဂျက်ဆာများအား ဒေါ်လာ နှစ်သိန်း၊ နှစ်သောင်း၊ ငါးထောင်အထိ 'ခိုက်'သွားစေခဲ့ ပေသည်။ အခက်အခဲပေါင်း အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ရုပ်ရှင် ရိုက်ရက် စုစုပေါင်း (၅)လခန့် ကြာပြီးသည့်နောက်တွင် ဂျော(စ်) သည် ဝတ္ထုအသွင်မှသည် ရုပ်ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့ သည်။ ထုတ်လုပ်မှုစရိတ်သည်လည်း အမေရိကန် ဒေါ်လာ (၁) သန်း အထိ ကုန်ကျခဲ့ရလေတော့သည်။

သို့သော်....

ပရိုဂျက်ဆာ ရစ်ချတ်(ဒ်)ဇာနဒ(ခ)နှင့် ဒေးဗစ်ဘရောင်းတို့နှစ်ဦး ၏ စွန့်စားမှုသည် ထိုက်တန်သော အောင်မြင်မှုကို ရရှိခဲ့ကြပေ သည်။ သူတို့သည် ဂျော(စ်)ကို ၁၉၇၅ ခုနှစ်၏ နွေရာသီ အချိန်နှင့် 'တိုက်'ပြီး ဇွန်လ ပထမပတ်တွင် ရုံတင်ခဲ့လေသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ မြို့ကြီးပေါင်းများစွာရှိ ရုံကြီးပေါင်း(၄၉၀) တွင်

'ဂျော(စ်)' ရုပ်ရှင် ကြောင့် ခေါ်ဇေါက် လာခဲ့ရသော နိုင်ငံရေး ကလံချက် ကာတွန်းများ။

တဖြိုင်တည်း ရုံတင်ပြသခဲ့သည်။ ဘင်(ချ်)လေ၏ Jaws ဝတ္ထုတို
ဖတ်ပြီး ယင်းဇာတ်လမ်းကို တသသ စွဲမက်နေခဲ့ကြသော အမေရိကန်
ပရိသတ်များ နွေရာသီအားလပ်ရက်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရုံတင်
လာခဲ့သော Jaws ရုပ်ရှင်ကိုလည်း အဝမ်းမရ အကဲခတ်ကြည့်ရှုခဲ့ကြ
လေသည်။ ရုပ်ရှင်အဖြစ် ပေါ်ထွက်မလာမီက ယင်း ရုပ်ရှင်တွင်
ငါးမန်းအစစ်ကို မသုံးပဲ စက်ရုပ်ကြီးကိုသာ အသုံးပြုထားကြောင်း
သတင်းများ ကြိုတင်ထွက်ပေါ်လျက်ရှိခဲ့ရာ ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်
အများစုတို့က ယင်း ရုပ်ရှင်အပေါ် တဝင်မကျမှုများ အထိတ်
အလျှောက် ရှိထားခဲ့ကြ၏။ စက်ရုပ်ငါးမန်းကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ
‘ငါးမန်းအစစ်နှင့် ကုမ္ပဏီမည်လား’ဟူ၍လည်း သံသယပွားခဲ့ကြ
သည်။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုရသ ပြည့်ပြည့်ဝဝမှ ခံစားနိုင်ပါမည်လား
လည်း မချင့်မရဲဖြစ်မှု ရှိခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော်....

ယင်း ဂျော့(စ်) ရုံပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌မူ ထို
ဤဤသော သံသယအမျှင်အစ တဝင်မကျမှုလေးများ လုံးဝပျောက်
ပျက် ချုပ်ငြိမ်းကုန်ကြရတော့သည်။ ပိတ်ကားပေါ်တွင် တွေ့
နေရသည့် ‘သေမင်းဖြူ’ကြီးမှာ လူသားများက စက် လေတ်ဖြူ
ထိန်းချုပ်ကာ လှုပ်ရှားပေးနေသည့် စက်ရုပ်ငါးမန်းကြီး အမှန်ပင်
ဖြစ်ပါသည်ဟု ဘုရားစူး ကျိန်တွယ်ပြောရလောက်အောင်ပင် ငါးမန်း
ကြီးက အသက်ဝင်လွန်းလှသည်။ ရေလွှာတွင်းဝယ် ကူးခတ်လှုပ်ရှား
နေပုံ၊ လူသားများ အန္တရာယ်ပြု တိုက်ခိုက်နေပုံ တို့မှာ ဘာကယ့်သက်ခံ
မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် မြင်တွေ့ ရင်ဆိုင်နေကြရအ
သက်သို့ သဘာဝ ယုတ္တိ ရှိလွန်းလှသည်။ အသက်ဝင် ပီပြင်လွန်းလှ
သည်။ သည်းထိတ်ရင်ဖို ရသကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့သည်။
ယင်း ရုပ်ရှင်ကို ရိုက်ကူးသူ ထိုစဉ်က အသက် ၂၇နှစ်ရှိ ‘စတီဗင်
စပီး(လ်)ဘာ့(ဂ်)’အမည်ရှိ တက်သစ်စ လူငယ် ဒါရိုက်တာလေး
လက်ရာမှာ သူ့အလျင် ပေါ်ထွန်းခဲ့သော ဝါရင့် ဒါရိုက်တာကြီး
များကိုပင် တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့သည်။ ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ် ရုပ်ရှင်
သမိုင်းတွင် ဝင်ငွေအကောင်းဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားခြင်း ခံရသော
‘ဂေါ့(ဒ်)ဇားသား’ရုပ်ရှင်၏ဝင်ငွေထက်ပင် မြင့်မားသာလွန်သော
စင်ငွေ ဝံချိန်သစ်များကို တင်ခဲ့လေသည်။ ဤ ဂျော့(စ်)ဝတ္ထု

103 F END OF PAN SHOT-SEA SLED
SHARK MOVING (L.TOR)

244b SHARK CRASHES DOWN
ON TRANSOM

244c GIANT JAWS SNAPPING
AT EVERYTHING

မိမိ အလိုရှိသည့် မြင်ကွင်းကို ရရှိစေရန် ဤသို့ ဆရာပေ
ပုံကြမ်းများ ‘ရိုက်ညွှန်း’တွင် ရေးဆွဲပြီး Jaws ကို
တိတိကျကျ ရိုက်ကူးခဲ့ကြသည်။

ဤဂျော(စ်)ရုပ်ရှင်များကိုအမှီပြု၍အမေရိကန်နိုင်ငံရေးလောကတွင်
 ပြတ်ပေးရန်၊ ထာတုန်းရုပ်ပြောင်များ၊ ဟာသများ ပေါ်ပေါက်
 ထားခဲ့ရလေသည်။ ဤဝတ္ထု၊ ဤရုပ်ရှင်များကြောင့် ၁၉၇၅ ခုနှစ်
 ခုနှစ်တွင် *Jawsmania* ခေါ် ‘ဂျော(စ်)ရောဂါ’ (သို့မဟုတ်)
 ‘ငါးမန်းရောဂါများ’ အကြီးအကျယ် ‘ထ’ခဲ့ကြရသည်။ သည်
 ဂျော(စ်)ရုပ်ရှင်ကို မှီ၍ အခြားသောလူသုံးကုန်ပစ္စည်း စီးပွားရေး
 လုပ်ငန်းများမှာ အကျိုးများစွာ ဖြစ်ထွန်းခဲ့ကြရသည်။ ဂျော(စ်)
 ဝတ္ထုများရောင်းလေရာရာတွင်အရောင်းသွက်ခဲ့သည်။ဂျော(စ်)ရုပ်ရှင်
 များ ပြုလေရာရာတွင် ‘ပွဲမြည်ရုံလျှ်’အောင်ပွဲခံ (Box-Office)
 ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ယခု-

အနိမ့်မည်သော ဤမည်သော *Jaws* ဝတ္ထုကို ‘သေမင်းဖြူ’နှင့်
 စတေးခံ’အမည်ခံဖြင့် စာဖတ်သူများထံ ခုတ်ယူအကြိမ်မြောက် အ
 ရောက်ပို့လိုက်ပါပြီ။ *Jaws* ရုပ်ရှင်ကိုမူ ၁၉၇၀ ခုနှစ်အပြီးပိုင်းတွင်
 ရန်ကုန်မြို့ရှိ ရုပ်ရှင်ရုံကြီး (၄)ရုံ၌ တပြိုင်တည်း ကြည့်မြင်ခွင့် ရရှိ
 တော့မည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

၁၉၇၅ ခုနှစ်အတွက် ရုပ်ရှင်ထူး
 ချွန်ဆု (‘အောင်စကာ’) ၃-ခု
 [အကောင်းဆုံး ဖလင် တည်းဖြတ်
 မှု၊ အသံနှင့် တေးဂီတ (မူရင်း)]
 များ ရရှိ သွားခဲ့ သည့် *Jaws*
 ရုပ်ရှင်။

ရေချိုးသူ၊ ရေကူးသူ၊ နေပူသာလို့သူ၊ ဆောက်စား သူများ၏ တေးသံ၊ ရယ်မောမြူးထူးသံ၊ ဂီတသံ၊ ဆူညံသံများဖြင့် တနေ့တာ ငှက် စည်ထား သိုက်မြိုက်ခဲ့သော အိုး(လိ၍)ဦး(လိ) လမ်းနှင့် ကော(ချီ) လမ်းတို့၏ အရှေ့ဘက်ရှိ ကမ်းခြေ တကြောသည် ထူအခါ တစတစနှင့် ငြိမ်သက်စပြုလာခဲ့ချေပြီ။ တအိအိတလိမ့်လိမ့် ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်မှ အပြေးတက်လာခဲ့ကြသော လှိုင်းခေါင်းဖြူ နားက ကမ်းခြေ သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ လာရောက် ရိုက်ခိုက်သံ သည်သာလျှင် အကာလ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ယံ၏ တိတ်ဆိတ် ခြင်းကို ဖျက်ဆီးနေသည့် တခုတည်းသော အသံ ဖြစ်ပေ၏။

ခူညီလျားစွာပေါ်ထွန်းလျက်ရှိသော သဲသောင်ပြင်ကျယ်ကြီး၏ တဘက်တွင် အပြော ကျယ်စွာသော ကမ်းမမြင့်၊ လမ်းမမြင့် အတ္တ အန္တိတ် မဟာသံမှဗ္ဗရာ ပြင်ကျယ်ကြီး တည်ရှိနေသည်။ အခြား တဘက်တွင်မူ ပင်လယ်ပြင်ကို မျက်နှာမူလျက် တည်ဆောက်ထား သော လူနေအိမ်ခြေများ၊ တည်းခိုရိပ်သာများ၊ စားသောက်ဆိုင် များ တည်ရှိကြကုန်သည်။ သန်းခေါင်ယံ လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်နှင့် အခါ တနေ့တာလုံး သဲသောင်ပြင် ပေါ်တွင်သာ အချိန် ပြုန်းခဲ့ကြ သော နေ့ဉှော်သည် အပန်းဖြေခရီးသည်များ မှာ အနားယူ အိပ် စော်နေကြကုန်ပြီ ဖြစ်သည်မို့ တည်းခိုရိပ်သာ အများစုမှာ တိတ်ဆိတ် ခြင်းမှောင်လျက် ရှိနေကြ၏။

သို့အစေ အများနည်းကူ မဟုတ်သော တည်းခိုရိပ်သာ တခု ထည်း ရှိနေပါသေးသည်။ ယင်းသည် မြက်ပင်များ ဟိုတစု ထည့် တကွက် ကျိုးတိုး ကျဲတပေါက်ရောက်နေသည့် သဲမှမူ သောင်ခုံ၏ အနောက်ဘက်တွင် တည်ရှိနေပြီး ယင်း၏ အတွင်းခန်း တခုသည် တထက်တိုင် မီးစင်းလျက် ရှိနေပါသေးသည်။ အခန်းတိုင်းမှ ငါကြန့်ကြန့် မီးရောင်သည် ပြတန့်ပေါက်မှတစ်ဆင့် ဖြတ်သန်းပြီး သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက် ထွန်းလင်းလျက် ရှိနေသည်။

[က]

ဂိဗ္ဗန္တ၏ အဦးအစ လက္ခဏာတည်း။

အနက်ရောင်ကတ္တီပါစကြိုး တခုပေါ်သို့ မိန့်တုံး မိန့်ပွင့်လေး များကို ပစ်စလတ်ခတ်ဖြန့်ကြ လွှင့်ပစ်ထားသည့်နှယ် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်ငွေကြယ်ပွင့်လေးများသည် မဟူရာ ကောင်းကင် ဝဋ္ဋာပြင် ကျယ်ကြီးကို နောက်ခံဖြူကာ ဟိုတခု သည်တစုဖြင့် မိမိတို့စွမ်းအား ရှိသလောက် ထွန်းလင်းလျက် ရှိကြကုန်၏။ ကြယ်ပွင့် လေးများ၏ အလင်းရောင်သည် ဘော်သာခွာ စန္ဒာလမင်းကြီး၏ လင်းရောင် ခြည်ကဲ့သို့ တလောကလုံးကို ထိန်လင်း ဝင်းပ အေးမြသွားစေ နိုင်သော်လည်း လောင်း ဆိုင်လင်းကျန်း၏ အဖိတိ ရေချိုးသံ၊ ကလေးကိုမူကား ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်နေခြင်းမှကာကွယ်ပေး လျက်ရှိပေသည်။

(၄)

စေတီမလေ

ယင်းတည်းခိုခန်း၏ မျက်နှာစာ ကံခါးကြီးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာခဲ့ပြီး အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသား တဦးနှင့် အမျိုးသမီးတဦးတို့သည် ရှေ့ဘက် ဘစ်သားကပြင်ပေါ်သို့ ထွက်လာ ခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အဓိကမ်းခြေသို့ ပြီးခဲ့သည့် ညနေ ခင်းကမှ ရောက်ရှိ လာခဲ့ကြသော နေ့ညော်သည် ချစ်သူစုံတွဲ ဖြစ်ပြီး အခန်းထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် လောင်အိုက် နေသဖြင့် အိပ်ရာမဝင်မီ လေညင်းခဲရန် အပြင်သို့ ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်တန် ထူပေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အေးမြသော ပင်လယ်လေနှင့်တွေ့ထိမှုကြောင့် မိတ်လက်ပေါ့ပါး လန်းဆန်းသွားပြီး ပင်လယ်ပြင် ကျယ်ကြီးကို တငေးမောမော ကြည့်နေမိကြသည်။ တနေကတွင်းမှာပင် ပင်လယ် ကမ်းခြေ လေနှုအေးက သူတို့နှစ်ဦး၏ စိတ်အာရုံကို ညှို့ယူဖမ်း စားပစ်လိုက်တန် ထူသည်။ တဦးကိုတဦး အလျင်အမြန် ပေ့ဖတ် လိုက်ပြီး လေကားထစ်လေးများမှ တဆင့် သောင်ခံပေါ်သို့ အသော့ ကလေး ပြေးဆင်းလိုက်ကြသည်။

အမျိုးသားသည် ပူအိုက်သည့် ကြားမှပင် အရက်ကို အတန်ငယ် မူးအောင် သောက်ထားခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံး လေကားထစ်ကို နင်းမိ သည့်အချိန်တွင် သူသည် ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး သဲသောင်ပြင်ပေါ် သို့ ခြေချော် လဲကျသွားခဲ့သည်။ မိန်းမမျိုစာ အသံလွင်လွင် တလှေး ဖြင့် တခပ်ခပ် ရယ်မောလျက်မှ အမျိုးသားကို ဆွဲထူပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ဦးသည် တယောက်ရက်ကို တယောက် ဆွဲကာ သဲသောင်ပြင်တလျှောက် ပြေးထွက် သွားခဲ့ကြသည်။

“အလျင်ဆုံး ရေကူးလိုက်ကြရအောင် နော်။ ဒါမှ မောင့် ဦးနောက် ရှင်းသွားမယ်”

“ကိုယ့်ခေါင်းကို အသာ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ။ ခါက အရေး မကြီးပါဘူး။ လာ...”

ကေသရာဇာ

အမျိုးသားက မိမိကို မိမိ သဲသောင်ပြင် ပေါ်သို့ နောက်ပြန် လှည့်လိုက်သည်။ သူ့လဲကျသွားစဉ်တွင် အမျိုးသမီး၏ လက်တဘက် ကိုပါ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်ဖြစ်ရာ နှစ်ဦးစလုံး သဲပြင်ပေါ်သို့ လုံးထွေး ကျသွားတော့၏။

*

လမိုက်ည၏ သန်းခေါင်ယံ ချိန်ခါဖြစ်သည်မို့ ရေပြင် အဏ္ဏဝါ၏ အဆင်း အရောင်သည်လည်း မဟူရာ အာကာပြင်နှင့် အပြိုင် မည်း ချောင် နက်ပြောင်လျက် ရှိနေ၏။ ကမ်းစပ်နှင့် ဂိုက်တရာ ခန့်သာ ကွာလှမ်းတော့သည့် ပင်လယ်ပြင်၏ အောက်အနက်ပိုင်း စာနေရာ တွင် ရောငေါင်းကြီးတကောင်သည် သိမ်မွေ့ ညင်သာစွာ ကူးခတ် ရွေ့လျားလျက် ရှိနေသည်။

လခြမ်းဝှံသဏ္ဌာန်ဆောင်သည့် အပေါ်ဝိုက် အောက်ကြီး အုမြီး ကြီးကို ဘေး ဗယ်ညာ လှုပ်ရှား ယမ်းခါပေးခြင်းအားဖြင့် ငါးကြီး သည် ယင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား တနေရာမှ အခြားတနေရာသို့ ရွေ့လျားမှုကို ဖြစ်စေလျက် ရှိသည်။ သဏ္ဌာန်ကြီးသည် သူ၏ပါးစပ် ကို အနည်းငယ် ဟထားသည်ဖြစ်လေရာ ရေမျှားသည် ပါးစပ် အတွင်းသို့ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းဝင်ရောက်လျက် ရှိပြီး ပါးတက်မှ တဆင့် အပြင်သို့ ပြန်လည်ယိုထွက်လျက် ရှိသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ရေထဲတွင် ပျော်ဝင်လျက်ရှိသော အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ကို အဆုံးပြု ကာ ငါးကြီးမှာ အသက်ရှင်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသဏ္ဌာန်ကြီးတွင် အခြားအခြားသော ငါးမျိုးများနည်းတူ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် ဖေအိတ် သို့မဟုတ် လေပူဖောင်းများ မရှိချေ။ ထို့ပြင် အောက်ဆီဂျင် ဖျော်ဝင်နေသော ရေကို ပါးတက်များအတွင်းသို့ ရောက်အောင် သက်သွင်းနိုင်သည့် ပါးတက်နောက်မှ ရေယက်မျိုးလည်း မပါရှိတော့ သို့ဖြစ်၍ ယင်းသဏ္ဌာန်ကြီးမျိုးသည် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရေညောက်

ကေသရာဇာ

www.burmeseclassic.com

သို့ ဝမ်းဝမ်းခြင်းသွားစေရန်နှင့် အသက်ရှူနိုင်ရန်အတွက်ပါ တနေရာမှ တနေရာသို့ အမြဲတမ်း ကူးခတ်လှုပ်ရှားနေရပေသည်။ ထိုသို့ ဟောတဲပဲ တနေရာတည်းတွင်သာ ငြိမ်သက်စွာ နေခဲ့ပါမူ ဤလို ငါးကြီးမျိုးသည် မိမိ၏ အလေးချိန်ဖြင့် ရေအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း နစ်ဆင်းသွားပြီး အောက်ဆီလျင်မြတ်လပ်မှုကြောင့် အသက်မရှူနိုင်ပဲ သေဆုံးရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဤငါးကြီးမျိုးတွင် တခြားတဝါးသော ငါးများထက်သာလွန် ကောင်းမွန်သည့် ထူးခြားချက်တရပ်ကား ရှိနေပြန်ပေသေးသည်။ ယင်းတို့သည်ကား သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တလျှောက်ရှိ သေးငယ်လှသောမြောင်းကလေးများထဲမှ အရည်ကြည်များအောက်ရှိ အကြောမျှင်ကလေးများသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရေထဲ၏ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမှုကို အထူး စူးရှထက်မြတ်စွာ အာရုံခံစား သိရှိနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ငါးကြီးသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့နောက် ဝဲယာသို့ မစောင်းမလှည့်ပဲနှင့် မိမိပတ်ဝန်းကျင် ရေထုအတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ် ပြောင်းလဲနေမှုများကို ချက်ချင်း သိနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

ငါးကြီးသည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ငြိမ်သက်နေခဲ့ရာမှ လှုပ်ရှားမှုတခုကို ဖြုလုပ်လိုက်၏။ ၎င်းတကောင်သည် သူ ဦးတည်ပျံသန်းနေရာ လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလဲလိုသောအခါ တောင်ပံတဖက်ကို အောက်သို့ စိုက်ချပြီး ကျန်တဖက်ကို အထက်သို့ မငုံတင်လိုက်ဘဲသဘောတရား ဤရေသတ္တဝါကြီးသည်လည်း သူ၏ ပါးဖက်နောက်ဘက်ရှိ ရင်ပိုင်းဆူးတောင်ကြီးတစ်ခုနှင့် အရွယ်အစားကောင်းစွာမညီသော လခြမ်းပုံသဏ္ဌာန် အပေါ်ပိုက် အောက်ကြီး အမြီးကြီးကို အသုံးပြုကာ လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။

ကြောက်မက်စဖွယ် ရောမ ငါးမန်းကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုသည် သူ၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာနှင့် လုံးဝ မလိုက်ဖက်အောင် လျင်မြန်ပေ။ ငါး သွက်လက်လှုပ်ါချေသည်တကား။

*

သဲကမ္မလာ မြေမွေ့ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန် လဲလျောင်းယင်း ညှိုးမှောင်မှောင် ကောင်းကင်ပြင်မှ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ငွေ့ကြယ်သေးများကို ငင်းမောကြည့်နေသော အမျိုးသမီး၏ ရင်ခွန်သံသည် ငွန်အခြေအနေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပိုင်းကကဲ့သို့ နှလုံးသွေးတိုးနှုန်း မြန်ခြင်း အလျင်း မရှိတော့ပြီ။ သူသည် မိမိနံ့စေးရှိ အမျိုးသားဘက်သို့ လည်ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည်လည်း သူမကဲ့သို့ပင် သဲမွေ့ရာကို ကျောခင်းလျက်။ သို့သော် မူတိအစုံကို မှီတဲထားသည်။ အမျိုးသမီးငယ်က နှစ်လိုစဖွယ် တချက် ဖြစ်လိုက်ပြီ။

“ကဲ ကိုယ်တော်ချော၊ ဘယ်လိုလဲ ရေကူးဖို့ အချိန်ရောက်ပြီလေ။”

“မင်း သွားချင်သွားလေ၊ ကိုယ် ဒီတဲပဲ စောင့်တော့မယ်” လူရွယ်မာ ဆိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် သူ့မျက်လုံးများကို ငြိမ်နိုးထားလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် လူရွယ်အား ခေါ်၍ ရမည့်ပုံ မပေါ်သည်နှင့် သဲသောင်ပြင်မှ ထလိုက်ပြီး ကမ်းစပ်သို့ တကိုယ်တည်း လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ အပြေးတက်လာသည့် အေးမြသော ရေမျှင်းများသည် သူမ၏ ခြေချောင်းကလေးများအကြားမှ ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ရုတ်တရက်ဖြစ်သည်မို့ အမျိုးသမီးမှာ လန့်ဖျပ်ပြီး နောက်တွန့်သွားမိသေးသည်။ နွေရာသီဟုဆိုသော်လည်း ဇွန်လအလယ်ပိုင်းမျှသာ ရောက်သေးသည်ဖြစ်ရာ လေထုထဲတွင် အအေးခတ်သည် မကုန်စင်တတ်သေး။ ထို့ထက် ပင်လယ်ရေ၏ အအေး

www.burmeseclassic.com

ဓာတ်တစ်ပိုဒ် လွန်ကဲလျက် ရှိနေသည်။ သူမက နောက်သို့ လှည့်ပြီး သောင်ပြင်ပေါ်မှလူငယ်သို့ အော်ပြောလိုက်ပြန်သေးသည်။

“မောင်....တကယ်ပဲ ရေမကူးတော့ဘူးလား”

သို့သော် နှစ်နှစ်ခြုံငုံကြိုက်ကြီးအိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သော လူငယ် ထံမှ မည်သို့သော တုံ့ပြန်ပြောဆိုသံကိုမျှ သူမ မကြားရတော့ပါချေ။

ပူနွေးစေးကပ်နေသော သူမ၏ ခန္ဓာသည် အေးမြသော ရေထုကို တောင့်တနေပြီဖြစ်ရာ အမျိုးသမီးသည် နောက်သို့ ခြေလှမ်း အနည်းငယ်ခုတ်လိုက်ပြီးနောက် ရေထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးဆင်းသွားလိုက်သည်။ ရေသည် သူမ၏တင်ပါးသို့ တိုင် ထိလာသည် အချိန်တွင် အမျိုးသမီးသည် သူမ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲကျနေသော အိပ်ပျော်မှုကို ဘေး ဗယ်ညာသို့ သိမ်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပင်လယ်ရေပြင်သည် သူမ၏ ပခုံးသားနှင့် တတန်းတည်း ဖြစ်သွားသည့်အခါ မိန်းမပျိုသည် ကိုယ်ကို ရေသို့ အလျားတိုး မှောက်ချလိုက်ပြီး နည်းစနစ်အတိုင်း မဟုတ်သော သူမ၏ ‘အရှိုင်းကူး’ သို့မဟုတ် ‘စောခကူး’ ကို စတင်ပါလေတော့သည်။ ရေပြင်ကို ခြေနှင့်ခတ်၊ လက်နှင့်ယက်၍ ကူးခတ်ရာတွင် ပေါ်လာသော တဝန်းဝန်း၊ တပွမ်းပွမ်း ခြည်သံများသည် ကမ်းစပ်ကို ရေလှိုင်းရိုက်ခတ်သံများနှင့်အတူ ရောနှောသွားလေတော့သည်။

ငါးကြီးသည် သူ၏လခြမ်းပုံဆောင် အပေါ်ပိုက်အောက်ကြီးအမြီးကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြင့် သူ၏ ဦးတည်ကူးခတ်ရာ လမ်းကြောင်းသည် သွင်သွင်ကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသည်။ ကမ်းခြေနှင့် ဂိုက်တရာအနီးသို့ လမ်းတော့သော အကွာအဝေးတခုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး များမကြာမီမှာပင် သူ၏ပတ်ဝန်းကျင် ရေထုအတွင်း၌ ပြောင်းလဲမှု ထင်တခု ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို အာရုံခံစား သိရှိလိုက်မိသည်။ အမှောင်ထု ကြီးဝိုးနေသော ရေလွှာပြင်ဖြစ်၍ ငါးကြီးသည် မိန်းမပျိုကို

တွေ့မြင်ရခြင်း အလျဉ်းမရှိချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အနံ့အသက်ကိုလည်း လုံးဝ မရသေးပါချေ။ သို့သော် အမျိုးသမီး၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ရေထုအတွင်းရှိ ရေလှိုင်းလေးများသည်လည်း ပြောင်းလဲလှုပ်ရှား သွားခဲ့ကြ၏။ ရေလှိုင်းလေးများ၏ တုန်နှုန်းသည် ရေကြောအတွင်း၌ ဆက်တိုက် တုန်ခါသွားကြပြီး ရေသတ္တဝါ ရောမကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အား သွားရောက် ရိုက်ခတ်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ ငါးကြီး၏ ခံစားမှု အာရုံကြောလေးများသည် မိမိ ဖိစွေခံစားရချက်များကို ဦးနှောက်ထဲသို့ အဆက်မပြတ် သတင်းပေးပို့လေတော့သည်။ သို့နှင့် ငါးကြီးသည် မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ ပြောင်းလဲမှုကို မျက်စိမစွင့် နားမစွင့် ရနံ့မသိမိလေသည့်တိုင် အလိုအလျောက် သိရှိခဲ့ရပါချေပြီ။

အမျိုးသမီးသည် ရေကူးနေရာမှ မကြာမီကြာ ကိုယ်ဖော့ရပ်နားသင်းမှ ကမ်းစပ်သို့ ပြန်လည်မျှော်ကြည့်လေ့ရှိသည်။ သူမသည် မီးရောင်ဖြာထွက်နေသော တည်းခိုရိပ်သာကို ဗဟိုပြု၍ မိမိ ရောက်ရှိနေသည့်နေရာကို ချိန်ကိုက်လေ့ရှိသည်။ မိမိသည် ကမ်းစပ်နှင့်အတန်ငယ် ကွာလှမ်းသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ရုံမျှမက အတော်ပင် မောပန်းနေပြီလည်းဖြစ်၍ ကမ်းခြေသို့ ပြန်ကူးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒီရေမှာ ပြေပြေလေးတိုးလျက်ရှိ၏။ သူမသည် အတန်ငယ် အမောခြေသွားသည့်နှင့်တပြိုင်နက် ကမ်းခြေသို့ ပြန်လည်ကူးခတ်လေတော့သည်။

ငါးကြီး၏ ထက်မြက်သည့် အာရုံတွင် ပတ်ဝန်းကျင် ရေထု၏ တုန်ခါမှုနှုန်းသည် မူလကထက် ပိုမို ပီပြင်ထင်ရှားလာပြီ ဖြစ်သည်။ သို့တစေ ထိုတုန်ခါမှုကိုဖြစ်ပေါ်စေသော အရာသည် မိမိ၏ သားထောင် ဟုတ် မဟုတ်ဆိုသည်မှာ မသေချာသေး။ သို့နှင့် ငါးကြီးသည် တုန်ခါမှုဖြစ်ပေါ်ရာ ရေကြောလမ်းကြောင်းများအတိုင်း ခြေရာခံ၍လိုက်သွား၏။ ရှေ့သို့ငါးကြီးတိုးလာလေလေ တုန်ခါမှုမှာပိုမိုကြီးမားသိသာထင်ရှားလာလေလေ ဖြစ်တော့သည်။ သတ္တဝါကြီးသည်

ယင်း၏ အခြားကြီးကို တချက်ဆတ်၍ ရိုက်ခတ်လိုက်သည်တွင် ယင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ရှေ့သို့ တဟုန်ထိုး တိုးထွက်သွားခဲ့၏။

ငါးကြီးသည် ဘုန်းခါးကို ဖြစ်ပေါ်စေသော အရာ၏ အနီး ဆယ်နှစ်ပေအကွာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ ငါးကြီးသည် ရေမျက်နှာ ပြင် အောက် အနက်ခြောက်ပေမှ ကူးခတ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ရုတ်ခြည်း ရောက်ရှိလာခဲ့သည့်အတွက် အမျိုးသမီး၏ အောက်တက်၍ ရေထဲ မှာ အပေါ်သို့ တမုဟုတ်ချင်းမြင့်တက်သွားခဲ့သည်။ ရေထဲ၏ တွန်း တင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေမျက်နှာပြင် နှင့်အတူ အထက်သို့ အနည်းငယ် မြောက်တက်သွားခဲ့သည်။ တဖန် ရေလုံးများသည် အောက်သို့ ပြန်လည်နိမ့်ကျသွားခဲ့ပြန်သည်။

အမျိုးသမီးသည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်မှ ရေလွှာပြင်၏ ကူး ခြားစွာ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှုကို သတိပြုလိုက်မိသဖြင့် ရေကူးခြင်းကို ခံတွေ့ရန်နားလိုက်သည်။ ကိုယ်ကို ဖော့ယင်း အသက် အောင်ပြီး အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် မည်သို့သော ထူးခြားမှုမျိုးမှ ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာခြင်း မရှိသဖြင့် ရေကူးခြင်းကို ပြန်စတော့သည်။

ငါးကြီးသည် ယခုအခါ သားကောင်၏ရန်ကို စောင်းစွာ ရှုရှိုက်မိလေပြီ။ ရေသဲတဝါကြီးသည် သူ၏ သားကောင်ကို ဗဟို ပြုကာ စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ကူးခတ်ယင်းမှ မိမိ၏သားကောင် ကို စိမ့်ပြေနပြေ လေ့လာလျက်ရှိသည်။ သူ့ ခန္ဓာကြီးမှာ အထက်သို့ တက်လာခဲ့ပြီး ရေမျက်နှာပြင် အောက်မှရှုပ်၍ ကူးခတ်လျက်ရှိရာ သူ၏တြိဂံပုံသဏ္ဌာန်ကျော့ဘိုးဆူးတောင်ကြီးမှာ ရေမျက်နှာပြင်ကိုခွေး ပါးပါးနှင့် ခွဲနေတိသကဲ့သို့ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင် လာလေ တော့သည်။

အမျိုးသမီးသည် ဤအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်မိခြင်း အလျှင်းမရှိ သော်လည်း တစ်တစ်လှည့် လှည့်ဆော်မှုကြောင့် သူမသည် ပထမဆုံး အကြိမ် ကြောက်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့မိ၏။ ယခုအခါ သူမသည်

အခြေမှ ဝိုက်ငါးဆယ်ခန့်သာ ကွာလှမ်းတော့သော အကွာအဝေး သို့ ရောက်ရှိလာပြီး သဲသောင်ပြင်သို့ သွားရောက် ရိုက်ခတ်နေသော ငါးကြီး၏ ပြုမူမှုများကိုပင် လှမ်း၍မြင်တွေ့နေရပြီဖြစ်သည်။ ကျော့ရိုး အတွင်းမှ စိမ့်တက်လာခဲ့သော ကြောက်စိတ်ကြောင့် သူမသည် အခြေသို့ အမြန်ဆုံးရောက်ရန် အားသွန်၍ ကူးခတ် လေတော့ သည်။

ငါးကြီးသည် မိန်းကလေးနှင့် ပေလေးဆယ်ခန့် အကွာတွင် ကူး ခတ်လျက်ရှိနေရာမှ ရုတ်တရက် လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေနက်ထဲသို့ ခေါင်းစိတ် ဝပ်လျှိုးလိုက်၏။ တဖန် ငါး ကြီးသည် သူ၏ အခြားကြီးကို ဗဟိုညာနှစ်ချက်မျှဆတ်၍ ခတ်လိုက်ရုံ ဖြင့် အမျိုးသမီး၏ နောက်ကျောစာညီတညွှံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

အစတွင် အမျိုးသမီးသည် သူမ၏ ညာဘက်ခြေထောက်ကို ရေ မျှာ သစ်စတစက လာရောက်တိုက်မိသလိုလို၊ သို့မဟုတ် ကျောက် နှုတ်တခုနှင့် ခြစ်မိသယောင်ယောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် ထွန်းမျက်ကန် ခပ်ပြင်းပြင်းတချက် ခံစားလိုက်ရခြင်းမျှသာဖြစ်ပြီး ဤချည်နာကျင်ခြင်း မရှိ၍လည်း အဖြစ်မှန်ကို မသိရှိလိုက်ပါချေ။ သူမသည် ထိခိုက်မိသော ခြေထောက်ကို လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် စမ်း သပ် ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် ဗယ်ခြေထောက်နှင့် ညာလက်ကို အသုံးပြု၍ ကိုယ်ကို 'ဖော့' ထားလင်းမှ သူမ၏ ဦးခေါင်းကို ရေပြင်အထက်တွင်မော်၍ နေစေသည်။ လက်ဝဲဘက်လက်သည် သူမ၏ခြေဖျားများကို စမ်းသပ်မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ရေပြင် မှာ ချွေးမှောင်နေ၍လည်း မိမိလက်ကိုပင်မမိပြန်၍မမြင်ရတော့ချေ။

ခြေဖျားများကို စမ်း၍မရသဖြင့် အထက်သို့ တဆင့်တက်ပြီး ခြေသလုံးကို စမ်းကြည့်ပြန်လေသည်။ မတွေ့၊ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ ထိုစဉ် သူမ၏ဦးခေါင်းထဲတွင် မူးမိုက်ရီဝေသည့် ဝေဒနာ သရုပ်ကို ခံစားလိုက်ရပြီး မျက်လုံးများလည်း ပြာမှောင်လာတော့ သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူမ၏ စမ်းတံငါဝါး လက်ချောင်းလေးများ သည် ညာဘက် ခြေသလုံးရှိရမည့် နေရာတွင် ခြေသလုံးအစား အသားများ ပဲ့ရွဲ့နေပြီဖြစ်သည့်အချိုးငေါငေါကြီးတခုကိုသာ သွားရောက် စမ်းသပ်မိလေသည်။ သူမ၏ လက်ချောင်းများအကြားမှ တသွင်သွင် ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလျက်ရှိသည့် ပူနွေးနွေးစေးပျစ်ပျစ် အရာများမှလည်း အခြားမဟုတ်။ သူမ၏ ခြေသလုံးမှ ထွက်သော သွေးများပင် ဖြစ်ကြောင်းကို အမျိုးသမီး ရုပ်စားသိရှိလိုက်ရလေ တော့၏။

နာကျင်သော ဝေဒနာနှင့် ထိတ်လန့်သော ခံစားမှုနှစ်ခုကိုလည်း သူမသည် တချိန်တည်း၊ တပြိုင်တည်း၊ တပေါင်းတစည်းတည်းခံစားလိုက်ရရှာသည်။ မိန်းကလေးသည် သူမ၏ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ လှန်ချကာ အသံဝါကြီးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး ဖက်အော်လိုက်လေသည်။

သို့တစေ သူမ၏အသံသည် ကမ်းစပ်ကို ရေလှိုင်းများ ပုတ်ခတ်နေသည့် အသံကို ကျော်လွန်နိုင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ ကျော်လွန်နိုင်သည်ထက် သိဦး သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှ အမှူးလွန်နေသော အနံ့များကို နှိုးကြားစေနိုင်လိမ့်မည်လည်း မဟုတ်ပါချေ။

ငါးမန်းကြီးသည် မိန်းမပျို၏ ခြေထောက်တဘက်ကို ကိုက်ဖြတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် သူ၏ သားကောင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခွာသွားခဲ့လေသည်။ သူသည် ပါးစပ်ထဲတွင် ပါလာသော ကြေးထောက် တပိုင်းတခုကို ဝါးစားမနေတော့ပဲ အရိုးရော အသားရော တပေါင်းတည်း မျှီချပစ်လိုက်၏။

ပါးစပ်ထဲမှ အစာသည် ယင်း၏ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း သေချာသည်နှင့်တပြိုင်နက် ငါးကြီးသည် အမျိုးသမီး၏ ခြေထောက်မှ သွေးညှို့နံ့များကို ခြေရာခံကာ သူ၏သားကောင်ထဲသို့ ဒုတိယအကြိမ် ချိတ်ကံ လာခဲ့ပြန်သည်။ သည်တကြိမ်တွင် ငါးကြီးသည် အမျိုးသမီးကို အောက်တည့်တည့်မှ ဝင်ရောက်

ထိတ်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပါးစပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ကာ ရေအောက် အောက်နက်နက်တနေရာမှ တချိန်ထိုးပြေးတက်လာပြီး အမျိုးသမီး၏ ခါးအလယ်ပိုင်းကိုမှန်း၍ ဟပ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းနှင်လာသော မီးရထား စက်ခေါင်းတွဲကြီးတခု၏ ဝင်သောခိုင်းခြင်းကို ခံလိုက်ရဘိသည့်အလား သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ငါးကြီး၏ ပါးစပ်ကြားတွင်ညပ်လျက် ရေငြင်မှ အထက်သို့ မြောက်တက်သွားခဲ့၏။ ငါးမန်းကြီး၏ ပါးစပ်ပြန်အပိတ်တွင် အမျိုးသမီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတခုလုံးသည် ရင်ခေါင်းမှပြတ်လျက်ငါးကြီး၏ ခံတွင်းအတွင်း၌ ပါသွားခဲ့လေပြီ။ ငါးကြီးသည် အမျိုးသမီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တခြမ်းကို ငိုလျက် အောက်သို့ ပြန်လည်ကျဆင်းသွားစဉ်တွင် သွေးများသည် ရေများနှင့်အတူ ရေမျက်နှာပြင်မှ အထက်သို့ တက်တက်သွားကာ ကြီးမားသော ရေပန်း၊ ရေဖွားများကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ငါးကြီး၏ ကြီးမားသန်စွမ်းသော မေးရိုးကားကြီးများနှင့် သွားများသည် ယင်း၏ ခံတွင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည့် အမျိုးသမီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများကို အရိုးရော အသားပါ မိသက်ညက် ကြေမှုသွားအောင် ကြိတ်ဝါးပစ်လိုက်ရာ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် စေးပျစ်ပျစ် အရည်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရလေသည်။

ရေမျက်နှာပြင်အောက်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားသောအခါ ယင်း၏ ဦးခေါင်းကြီးကို ဗယ်ညာယမ်းခါလျက် ပါးစောင်အတွင်းရှိ အသားတုံး အသားတစ် အတွင်းအကျန်များကို ကြိတ်ပုံဆောင် ခြင်းနေသော သွားစွယ်ကြီးများဖြင့် ကိုက်ဝါးလျက်မှ အနီးအနားသို့ မိမိ၏သားကောင် ရှိသေးလို့ ရှိသေးငြား စူးစမ်းလျက်ရှိနေသည်။

ဘောင်ဘင်ခတ်နေသော ရေမျက်နှာပြင် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားသောအခါတွင်မူ မိန်းကလေး၏ အလောင်းကောင်မှ အသားသား

www.burmeseclassic.com

အသားစအချို့မှာ ရေအောက် သဲကြမ်းပြင်ပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း
ချင်း ကျဆင်းလာခဲ့သည်။ အချို့တို့သည်ကား သွေးကွက်ကြီးများ
နှင့်အတူ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မြှုပ်တင်၊ ပေါ်တကုန်ဖြင့် စီး
ဆင်း မျောပါသွားခဲ့ကြကုန်သည်။ ငါးမန်းကြီး၏ စားကြွင်းစား
ကျန် ဤအဲ့အဲ့ အစအနလေးများသည် ဒီလိုင်းလုံးများအကြား
တွင် နီဂုံးကမ္ဘတ် အဆုံးသတ်ကြရမည်သာ ဖြစ်ချေသည်သာတည်း။

*

[၁]

သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး အိပ်မောကျနေ
ခဲ့သော အမျိုးသားသည် အရက်ဦး၏ အအေးဒဏ်ကြောင့် အိပ်ရာ
လန်နိုးလာခဲ့ရချေသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် သွေ့ခြောက် ဇေ
ကပ်၍ နေသည်။ သူ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ အချက်များက ချဉ်စုပ်စုပ်
အနံ့များအဖြစ်သို့ လေပူဆန်တက်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်
မိုးကောင်းကင်တွင် ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့လေး သန်းလာပြီကို တွေ
မြင်ရသဖြင့် မိုးတော့ မလင်းတတ်သေး။ အရက်တက်ရန်တော့ မစေ
တော့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူ သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူသည် သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှ ထုလိုက်ပြီး အရက်အစားများကို
ကောက်ယူဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ အဝတ် ဝတ်နေယင်းမှပင် သူသည်
အမျိုးသမီးကို သွားသတ်ရသည်။ သူမသည် တည်းခိုရိပ်သာအတွင်း
သို့ ဖြန်လည် ဝင်ရောက်သွားပြီ ဖြစ်ပါလျက်နှင့် သူ့ကို အိပ်ရာ
နီးမသွားရကောင်းလားဟု ခေါ်ပွမိသေးသည်။ သို့သော် သဲသောင်
ပြင်ပေါ်တွင် ပြန်ကျနေသော အမျိုးသမီး၏ အဝတ်အစားများကို

တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ခုတ်တရက် စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွား
သည်။ သို့သော် သူသည် ကြာရှည် တွေးတောမနေတော့ပဲ အမျိုး
သမီး၏ အဝတ်များကို ကောက်ယူကာ တည်းခိုရိပ်သာ ရှိရာသို့
သွောက်လာခဲ့သည်။

သူသည် တည်းခိုရိပ်သာပေါ်သို့ ခြေဖျားထောက် တက်ခဲ့ပြီး
တံခါးကို အသံမပြည်အောင် ဖွင့်လိုက်သည်။ ညှော်ခန်းသည် မည်း
မှောင်ပြီး ဖာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ တဝက်တပျက် သောက်
သားပြီးဖြစ်သော အရက်ဖန်ခွက်များ၊ ပေပွနေသော ဆေးလိပ်ပြာ
ခွက်များ၊ ညစ်ပတ်နေသော ပန်းကန်ပြားများ စိုတင် သည်တခု
ပြန်ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ညှော်ခန်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
အမျိုးသမီးနှင့်သူ အတူနေသည့် အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားခဲ့
သည်။ စင်္ကြံ လမ်းအတိုင်းလက်ျာဘက်သို့ ကွေ့ကာ လျှောက်သွားခဲ့ရာ
တံခါးပိတ်ထားသော အခန်းနှစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့ရသည်။ သူ
အခန်းမှာ တံခါးပွင့်လျက် ရှိသည်။ ခုတင်နံတေးရှိ စာကြည့်မီးမှာ
တည်း ပွင့်လျက်ရှိနေသည်။ ခုတင်နှစ်လုံးမှာ မူလခင်းကျင်းထား
သည့် ပုံစံအတိုင်း ပြန်ပြန်ပြူးပြူး ရှိနေသည်။ သူသည် အမျိုး
သမီး၏ အဝတ်အစားများကို ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီး ညှော်
ခန်းရှိရာသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ညှော်ခန်းကို မီးဖွင့်လိုက်သောအခါ
ထိုင်ခုံနှစ်ခုစလုံးပေါ်တွင် အိပ်နေသူမရှိ။ အထီးတည်းဖြစ်နေကြောင်း
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဤတည်းခိုရိပ်သာတွင် သူတို့နှစ်ဦး ငှားရမ်းနေထိုင်သော အခန်း
အပြင် အခြားအခန်းနှစ်ခုလည်း ရှိပေသေးသည်။ ရိပ်သာပိုင်ရှင်
ထင်မယားသည် တခန်းတွင် အိပ်လျက်၊ ကျန်တခန်းတွင် အခြားစုံတွဲ
တတွဲက တည်းခိုလျက် ရှိသည်။ အမျိုးသားသည် ပထမအိပ်ခန်း
တံခါးကို တတ်နိုင်သမျှ အသံမပြည်အောင် ဖွင့်လိုက်ပြီး အခန်း
ရှင်းသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးနှစ်တေး
တွင် ပိုင်ရှင်နှင့် သူ့ဇနီးတို့သည် ခုတင်စွန်း တဘက်တခုသို့စုတ်

အိပ်မောကျလျက် ရှိကြသည်။ သူသည် အခြားအခန်းတခုသို့ သွား
ရောက် ဖွင့်ကြည့်ပြန်သည်။ ခုတင်နှစ်လုံးရှိနေပြီး အတွင်းရှိဥဉ်သည်
နှစ်လုံးသည် ခုတင်ကိုယ်စီဖြင့် အိပ်လျက်ရှိကြသည်။ လူရွယ်သည်
သူ၏အခန်းသို့ ပြန်သွားပြီး လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။
ငါးနာရီပင် ထိုးပေတော့မည်။

သူသည် ခုတင်အလုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် အခြားခုတင်တလုံး
ပေါ်တွင် ပုံလျက်သားရှိနေသော အမျိုးသမီး၏ အဝတ်အစားများ
ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့အဖော် အမျိုးသမီးသည် ဤ တည်းခို
ရိပ်သာအတွင်း၌ ရှိမနေသည်မှာ သေချာပေပြီ။ ညစာစားစဉ်က
သူ ဆတိတားကြည့်မိသည်။ ညှော်သည်ကစိမ်းတရံဆံ လာသည်ကို
မတွေ့ခဲ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် သူအိပ်ပျော်နေစဉ်က ကမ်းခြေပေါ်တွင်
အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့ခဲ့သော အခြားလူတယောက်ယောက်နောက်သို့
လိုက်ပါသွားစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ လျှို့ဝှက် အမျိုးသမီးသည်
သူ့ကို ဘာမပြောညာမပြောနှင့် စွန့်ခွာသွားရန်လည်း အကြောင်း
မမြင်။ အကယ်၍ သူ့ကို စွန့်ခွာသွားလိုသည်ထားဘိဦး သူမ၏
ကိုယ်စိုင်အဝတ်အစားအချို့ကိုတော့ ယူသွားသင့်ပေသည်။ ယခု
အမျိုးသမီး၏ အဝတ်အစားအပြည့်အစုံသည် ဗီရိတ်တွင် လက်ရာ
မထွင်း ရှိနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ထွက်ပြေးခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်
သဖြင့်လျှင်-

‘မြစ်နိုင်စရာ’ တခုပဲ ရှိသည်။

သူမသည် အန္တရာယ်ဆိုးကုန်နှင့် မမျှော်လင့်မဲ ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရန်
များလား။

ယင်း ‘မြစ်နိုင်စရာ’သည် အမှန်ပင် သေခြာပေါက် မြစ်
နိုင်သည့်ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည်နှင့် သူသည် ထိုင်ရာ
ချက်ချင်း ထွက်ပြေး ရိပ်သာပိုင်ရှင်၏ အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ သူသည် ခုတင်နံဘေးတွင်ရပ်ကာ ခေတ္တခဏမျှ တွန့်ဆုတ်

ထံဆိုင်းနေပြီးမှ သူ၏လက်တဘက်ကို ရိပ်သာပိုင်ရှင်၏ပခုံးပေါ်သို့
အသာအသာ တင်လိုက်သည်။

“ဂျက်(ခ) - ဗျို၊ ဂျက်(ခ) ခဏလောက် ထားပါအုံး”

ဂျက်(ခ)သည် သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ပြီးမှ မျက်လုံးများကို
နှိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာတုံးဗျ”

“ကျွန်တော်လေ။ တွစ် ပါဗျ။ အခုလိုအချိန်ကြီးမှာ ခင်ဗျားကို
အတုအမူ အားနာပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာတခု ပေါ်နေပြီ
မင်တာနဲ့”

“ပြဿနာ ဟုတ်လား၊ ဘာပြဿနာလဲ”

“ခင်ဗျား ခရစ်မီ (ခရစ္စတင်) ကို တွေ့မိသလား”

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ ခရစ်မီဟာ ခင်ဗျားနဲ့
အတူရှိနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အခု ရှာမတွေ့လို့”

ဂျက်(ခ)သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်ပြီး မီးခသုတ်ကို
ညှော်လိုက်သည်။ သူ ဇနီးသည် ထူးလွန်လာပြီး ခေါင်းကို ခေါင်းခြီး
ပြန်အိပ်လိုက်သည်။ ဂျက်(ခ)က သူ၏နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး
အဝန်တကြား ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဘုရားရေ၊ မနက်ငါးနာရီတောင် ထိုးပြီ။ ခင်ဗျားအိပ်ဖို့အတွက်
ထက်ထိ အဖော်မတွေ့သေးဘူး... ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားကို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး
ဗျာ။ ဒါထက် ခင်ဗျား သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်တာ ဘယ်တုန်း
ဆုံဆုံတာ မှတ်မိသလား”

“အို၊ မှတ်မိတာပေါ့။ သူက ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ရေကူး
ခံယူပြောပြီး ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုံးထွက်သွားခဲ့ကြတယ်လေ။

ခါထက် ခင်ဗျားကကော သူ့ကို ဘယ်အချိန်က နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်လိမ့်လဲ”

“သောင်ပြင်ပေါ်မှာပဲ။ ဒီနောက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက တဲခိုရိပ်သာထဲကို ခရစ်စီ လုံးဝပြန်မလာခဲ့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်မအိပ်ခင်အထိတော့ သူ ပြန်ဝင်လာတာ မတွေ့မိဘူး။ ကျွန်တော်အိပ်ရာဝင်တော့လဲ သန်းခေါင်ကျော် တချက်တီးလောက် ရှိနေပြီ”

“သူ့ အစုတ်အစားတွေကိုတော့ ကျွန်တော် တွေ့လာခဲ့တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ၊ သောင်ပြင်ပေါ်မှာလား”

“ဟုတ်ပါကယ်”

“ခင်ဗျား နေ့ခန်းထဲကော ဝင်ရှာကြည့်ပြီးပြီလား”

“တွမ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ညှော်ခန်းထဲတွင်မကဘူး၊ ဟင်က(ယ်၊လ်)ကို လင်မယားနဲ့ အခန်းထဲပါ ဝင်ရှာကြည့်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒီမှာလဲ မတွေ့ဘူး”

“ဟင်က(ယ်၊လ်)လင်မယားရဲ့ အခန်းထဲ ဝင်ရှာတယ်၊ ဟင်က လား။ ခင်ဗျားအမျိုးသမီးက ဟင်က(ယ်၊လ်)တို့စုံတွဲနဲ့ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်နေလို့လဲ”

တွမ်၏မျက်နှာမှာ ရဲကနဲ ရုတ်သွေးဖြာသွားခဲ့ရသည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူးလေ။ ကျွန်တော် သိရသလောက်ကတော့ ခရစ်စီဟာနားလည်ရုံအထိခက်တယ်လို့ပဲ။ ပြီးတော့ဟင်က(ယ်၊လ်) ထို့ လင်မယားကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ အို ကျွန်တော်က စွပ်စွဲပြောဆိုတာ၊ အထင်ထွဲနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို မတွေ့တာနဲ့ ဝင်ရှာကြည့်မိတာပါ။ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို မနှိုးခင် တအိမ်လုံးမှာ နှံ့စပ်အောင် ရှာဖွေပြီးတဲ့သဘော ဖြစ်ချင်လို့ပါ”

“ကဲ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ ခရစ်စီဟာမပျော်လင်တဲ့အန္တရာယ် ဆိုးဘဝခန္ဓာများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသလား။ ဆိုပါတော့၊ ရေများ နစ် သသားပဲ”

ဂျက်(ခ်)က လူငယ်၏မျက်နှာကို ခေတ္တမျှ တွေ့၍ ကြည့်နေလိုက် သည်။ ပြီး သူ့လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ဖျတ်ကန် ကြည့်လိုက်ပြန် သည်။

“ဒီမြို့ကရဲ့တွေ ဘယ်အချိန်မှာ အလုပ်စခန်းဝင်ကြသလဲတော့ ပြောတတ်ဘူး၊ တာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကိစ္စက ပူပူနွေးနွေး ကိုင်တွယ် ထာကို ဝိုကောင်းတယ်”

✱

[က]

အမိတီမြို့ ရဲစခန်းတွင် ဖြစ်သည်။

ညတာဝန်ကျ ရဲသား လင်း(လီယိုနာ(၆)ဟင်းခရစ်သည် သူ့အလုပ် စားပွဲ၌ထိုင်၍ စုံထောက်ဝတ္ထုတပုဒ်ကို ဖတ်လျက်ရှိသည်။ ဝတ္ထုထဲမှ မစ္စဂ္ဂစ္စတလင်းဒစ်ဒီအမည်ရှိ ဇာတ်ကောင် အမျိုးသမီးအား မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး လူရမ်းကားတစုတို့က မတရားကွင်း၍ ကြံစည်နေသည့် အခန်းသို့ အရောက်တွင် စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းက စူးရှစွာ ဖြည့်ဟည်းလာခဲ့သည်။ ဟင်းခရစ်သည် တယ်လီဖုန်းကို ချက်ချင်းကောက်မကိုင်သေးပဲ ဝတ္ထုကို ဖတ်မြဲ ဆက်ဖတ်နေလိုက်သေးသည်။ ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်လိုက်မ ဖြစ်သူ မဇ္ဈိမစင်ကာ သူမ၏ဆံပင်ထဲတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ထယ်ဆောင်လာခဲ့သော ဓားဖြင့် လူရမ်းကားတဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတနေရာသို့ တအားဆောင့်ထိုးလိုက်

ကေသရာဇာ

ပြီးသည့် အခန်းသို့ရောက်သည့်တိုင် ဆက်လက် ဖတ်ရှုလိုက်ပြီးသော အခါတွင်မူ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

“အမိတီ ရဲစခန်းက တာဝန်ကျ ရဲသားဟင်းခရစ်ပါ။ ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီပေးရပါမလဲခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော် အိုး(လီဒါ)မီး(လ်) လမ်းက ဂျက်(၆)ဖု(၇) လူ့ဗျောက်မှတစ်ဆင့် ဟိုင်ချင်လို့”

“ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်တခေါက် ထပ်ပြောပါလားခင်ဗျာ”

ဟင်းခရစ်သည် တချိန်က ဗီယက်နမ်စစ်မြေပြင်တွင် ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ဖူးသူဖြစ်ရာ သတင်းများကို ဆက်ခံရယူရာတွင် အလွန်စေ့စပ်သေချာမှု ရှိလှသည်။ ယခုလည်း သူ့အလေ့အကျင့်အတိုင်း သတင်းတစ်ခုကို အများအသွင်း မရှိပဲ ဆက်ခံရရှိရေးအတွက် ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မံပြောပြရန် ဂျက်(၆)ဖုအား မေတ္တာရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ စစ်ဟန်၊ စစ်မာန်၊ စစ်အသံဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရခြင်းမျိုးကို ဟင်းခရစ် အလွန်သဘောကျလှ၏။

“ကျွန်တော် တည်းခိုရိပ်သာက အမျိုးသမီးတယောက် ဒီမနက် ခုနက ဖိုတွက်သွားခဲ့တာ အခုထိ ပြန်ရောက်မလာသေးပါဘူး။ ငါ့ဒီအမျိုးသမီးရဲယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေက သူမရဲ့အဝတ်အစားတွေကို မင်္ဂလာကမ်းစပ် သဲသောင်ပြင်တနေရာမှာ တွေ့ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဟင်းခရစ်သည် ပီပီ၏နားမှ ကြားရသမျှကိုကို စာရေးစက္ကူအပေါ်တွင် လက်က အသေ့လိုက်ရေးယင်း မေးခွန်းများကိုလည်း ထုပြီးတစ်ဆက်တိုက်မေးချလျက်ရှိသည်။

“အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ နာမည်က”

“ခရစ္စတင်းဝါ(တီ)ကင်းပါ”

“အသက်ကရော”

ကေသရာဇာ

“ကျွန်တော်မယ်၊ အဲဒါကနေပါအံ့၊ ကျွန်တော် မေးပေးပါမယ်၊ နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ သူ့အဖော်က ပြောပါတယ်”

“အရပ်အမြင့်နဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်ကို ပြောပါ”

“ခဏလေး နေအုံးနော်”

တဘက်မှ အသံခေတ္တမျှ ပြတ်ထောက်သွားပြီးခနာက်...

“အရပ်က ငါးပေခန့်လက်မလောက်၊ ကိုယ်အလေးချိန်က ပေါင် ဓာရုနှစ်ဆယ်နဲ့ သုံးဆယ်ကြားမှာ ရှိလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“မျက်လုံးနဲ့ ဆံပင်အရောင်ကရော”

“ဒီမှာ ရဲဘော်ကြီးရဲ့ ဘာပြုလို့များ ဒီလိုမလိုအပ်တဲ့မေးခွန်းတွေကို တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်မေးနေရတာလဲ၊ ဒီကမ်းခြေမှာ ညစဉ် လူတယောက်ကျစီ ရေနစ်သေဆုံးနေတာမှ မဟုတ်တာ။ ရေနစ်သေဆုံးနေပြီဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ရဲ့ အလောင်းကို ခင်ဗျားတို့ တွေ့ရပြီဆိုယင် အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ခရစ္စတင်းပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ၊ ခရစ္စတင်းနဲ့များရအောင် ပြီးခဲ့တဲ့ညက လူနှစ်ယောက် လောက် ရေနစ်ခဲ့လို့လား”

“ဒီမိန်းကလေးကို ရေနစ်ပါတယ်လို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ၊ မစ္စတာဖုရဲ့၊ ခင်ဗျားကရော ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သလဲ၊ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ သူ့ဟာသူ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတာကောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဗျာ၊ အဝတ်မဲ့ အမျိုးသမီးတယောက်ထဲ အရှက်တက် အချိန်လောက်မှာ လမ်းလျှောက်ထွက်ပါ့မလား။ အဲဒီလိုသတင်းမျိုးကော ခင်ဗျား မကြာခဏ ကြားရလေ့ရှိလို့လား”

“ဒီလိုတော့ မကြားမိပါဘူးမစ္စတာဖု၊ ဒါပေမယ့် နွေရာသီတခါ ရော့ဇ်လာပြီဆိုတိုင်း ဘယ်လိုပြဿနာမျိုး ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားလို့ မရနိုင်ဘူးဗျ၊ အလျင်နှစ် ဩဂုတ်လ

မိန်းကဆိုယင် အပျော်ကြူးတဲ့လူတစ်ယောက် ကလပ်တခုရဲ့အစီအစဉ် အရ ကွဲတခုလုပ်ခဲ့တာ ခင်ဗျားကြားမိမှာပေါ့၊ အဝတ်မဲ့ မောင်မယ်တွေရဲ့ တော်သလင်းက ပွဲလေး ကပါ၊ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်လုံး အရောင်နဲ့ ဆံပင်အရောင်ကို ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

“ဆံပင်အရောင်က ဟို...အဝှာ ဘယ်လို ခေါ်မလဲဗျာ၊ ရွှေဆို ဆောင်လို့ ဆိုရမလား၊ အဲ သူ့ထက်နည်းနည်း ဖျော့ချင်လဲ ဖျော့သလဲ ခင်ဗျ၊ မျက်လုံးအရောင်ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ နေအုံး၊ ထောင်မလေးရဲ့အဖော်ကို မေးကြည့်လိုက်အုံးမယ်။ အာ၊ သူလဲ အတိအကျ မသိဘူးတဲ့ခင်ဗျ၊ အကြမ်းအားဖြင့် ညိုညစ်ညစ်အရောင် ပြီးပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ မစ္စတာဖု၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းပါမယ်၊ အကြောင်းထူးယင် ခင်ဗျားဆီ အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ပါမယ်”

ဟင်းဒရစ်သည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး သူ့လက်ပတ် ဘီချိုကို ကြည့်လိုက်၏။ ငါးနာရီထိုးပြီး ဆယ်မိနစ်၊ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် သူ့ဆရာ စခန်း၄၇သည် အိပ်ရာမှ နိုးလိမ့်ဦးမည်မဟုတ်။ ခရစ္စတင်းဝါ(တိ)ကင်း ပျောက်ဆုံးမှုသတင်းကိုယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် မေးခွန်းတခုခုအား အိပ်ရာမှနိုးပြီး ပြောသင့်မပြောသင့် ဟင်းဒရစ် ချိန်ဆလျက်ရှိသည်။

မစ္စတာခရစ္စတင်း ပျောက်ဆုံးနေသည် ဆိုသည်မှာလည်း ယခုအချိန်အထိ အတည်မပြုနိုင်သေးချေ။ မိန်းမမျှီသည် ကမ်းစပ် သဲသောင် ဖြင့်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်နေစဉ် လမ်းမပေါ်တွင် အမှတ်မထင် တွေ့ရသော ‘နေ’တယောက်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ လိုက်သွားပြီး ‘ကြည်’ နေပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်သာ ယခုထက်တိုင် တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်မရောက်သေးခြင်းမျိုးကောမဖြစ်နိုင်သလော။ တည်းခိုရိပ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ အမေးပစ္စာထုတ်ကြည့်သည်၊ ဖြစ်နိုင်သည်မှတို့ဘက်တောင် လွန်သေး။ ခုခေတ် ကာလသားသမီးများ

သည် ခုမြင်ခုကြိုက်၊ ခုလိုက် ခုညွှန်းနှင့် အညွှာလွယ်လွန်းလှသည်။
ခရစ္စတင်းသည်လည်း ဤအစားထဲကပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အကယ်၍...

အကယ်၍ ဂျက်(ခ)ဖုပြောသကဲ့သို့ သူမသည် ရေနစ်သေဆုံးခဲ့ပြီး
ဖြစ်လျှင်ကော။ အခြေအနေသည် မကောင်းလှ။ ယခုအချိန်လောက်
ဆိုလျှင် လှိုင်းလုံးများ၏ သယ်ဆောင်မှုကြောင့် သူမ၏ အလောင်း
သည် ကမ်းစပ် သဲသောင်ပြင် တနေရာရာသို့ ရောက်ရှိနေလောက်
မဖြစ်။ နံနက် စောစောတွင် ကမ်းစပ်သဲသောင်ပြင်ပေါ်၌ လမ်း
လျှောက်ထွက်လေ့ရှိကြသော ကလေးထိန်း အမျိုးသမီးများနှင့်
အရွယ် မရောက်တတ်သေးသော ကလေးသူငယ်များက ခရစ္စတင်း
၏ အလောင်းကို မြင်တွေ့သွားကြလျှင် မသင့်လျော်ပေ။ အပန်းပြေ
ခရီးသည်များ၊ မြို့သူမြို့သားများထက် မိမိတို့က ဦးစွာ ရှာဖွေ
တွေ့ရှိပြီး လိုအပ်သော စစ်ဆေးမှုများ၊ အချိန်မီ ဖယ်ရှားခြင်းများ
ကို ပြုလုပ်နိုင်မှသာလျှင် ဤကမ်းခြေ တဝိုက်တွင် ရုတ်တရက်သဲသဲ
ဖြစ်ခြင်းအားမှ ကာကွယ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သူ့ဆရာ စခန်းမှူးက
လည်း ဤသို့ပင် သဘောရှိပေလိမ့်မည်ဟု ဟင်းဒရစ် တွေးမိသည်။
သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူပြီး နံပါတ်အချို့ကို လျှင်
လိုက်လေသည်။

*

စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းမှ နားရှသော မြည်သံသည် အနီးရှိ
ခုခံပေါ်၌ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက် ရှိသော စခန်းမှူး၏
အိပ်မက်များကို တပိုင်းတစစဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်သည်။
ပထမအကြိမ် မြည်သံများသည် သူ့အိပ်မက်နှင့် ရောထွေး သွားခဲ့
သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူသည် အတိတ်ဇာတိ ကျောင်းသားဘဝ

ကေသရာဇာ

၌ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီး ကျောင်းသူတဦး၏ အချစ်ကို အခမဲ့
ရသရန် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိနေသည်။ ဒုတိယအကြိမ် တယ်လီဖုန်း
မြည်လာသည့်အခါတွင်မူ သူ၏အိပ်မက်များမှာ လုံးဝပျောက်ကွယ်
သွားရန်မျှမက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုး လာခဲ့ရချေ
သည်။ ဘရော့ဒီသည် အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလို့မထကာ တယ်လီဖုန်းကို
ဆောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ပြောပါ”

ဘရော့ဒီက အိပ်ချင်မှူးတူးအသံဖြင့် ထူးလိုက်သည်။

“ဟဲလို ဆရာလား၊ ကျွန်တော် ဟင်းဒရစ်ပါ။ အခုလိုအချိန်မျိုး
မှာ အနှောင့်အယှက်ပေးရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ။ ဒါပေမယ့်”

“အခု ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပြီလဲ”

“ငါးနာရီထိုးပြီး ခန့်နစ် နှစ်ဆယ်ပါခင်ဗျ”

“ဆို၊ ကိစ္စက”

“ကျွန်တော်တို့ ရေပေါ်စာတကောင် ရနေပြီထင်လို့ ဆရာ
တို့ သတင်းပို့တာပါခင်ဗျ”

“ဘာကွ၊ ရေပေါ်စာ တုတ်လား၊ မင်းစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို
ငါနားမလည်ပါလား”

ဤ ‘ရေပေါ်စာ’ ဟူသည့် စကားရပ်မှာ ဟင်းဒရစ် မကြာ
ခင်ကမိလေးကမှ ဖတ်ရှုနေခဲ့သည့် ဝတ္ထုထဲမှ ဘန်းစကားတခု ဖြစ်
သည်။ ပင်လယ်ကြင်၌ ရေနစ် သေဆုံးသူ မှန်သမျှတို့သည် လှိုင်းလုံး
များ၏ ရှိတ်ပတ်သယ်ဆောင်မှုကြောင့် နာရီ အနည်းငယ် အကြာ
တွင် ရေမျက်နှာပြင်အထက်သို့ ပေါ်တက်လာပြီး တနေရာမှတနေရာ
သို့ ပေါ်လော မျောပါလျက် ရှိတ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
ရေပေါ်စာ ဟူ၍ သုံးနှုန်းထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဟင်းဒရစ်သည် သူ့နှုတ်မှ အမှတ်မထင် ဖွတ်ကနဲ ပြောလိုက်မိ
သော ဘန်းစကားကြောင့် ရှက်သွားမိ၏။ သူ့ စကားကိုသူ အလျင်
အမြန် ပြင်လိုက်သည်။

ကေသရာဇာ

“ရေနစ်သေဆုံးမှု တိုင်ချက်တခု ရထားတာကို ပြောတာပဲ ဆရာ”

“ဘာ၊ ရေနစ်မှု ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အပန်းဖြေခရီးသည်တွေ ရေဆင်းမကူးခင် မှာ ကျွန်တော်တို့က ဦးအောင်သွားပြီး စုံစမ်း စစ်ဆေးထားယင် ကောင်းမလားလို့ ပါဆရာ၊ အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းတခုကြောင့် မသား ယာတဲ့ နေ့တနေ့ ဖြစ်မသွားရအောင်ပါဆရာ”

ဟင်းဒရစ်သည် သူရေးမှတ်ထားခဲ့သည့် ဂျက်(ခ)ဖု၏ တိုင်ချက် ကို ဖတ်ပြအစီရင်ခံလိုက်သည်။

ဘရော့ဒီက သက်ပြင်းထချက်ကို လေးလေးတူ တူ ချလိုက်သည်။

“ဒါထက် ကင်း(၆) ဆဲ(၇) တယောက်ကော”

ကင်း(၆)ဘဲ(၇)သည် ရဲမှော်တော်ယာဉ်ဖြင့် ပတ္တပရောင်လှည့် သည့် တာဝန်ကို ယူရသူဖြစ် ဝည်။ သို့သော် သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ကားအတွင်းရှိ ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုခံလက်ကိုင်ပိတ်ပြီး ဆေးဆိုင် တခု၏ နောက်ကွယ်တွင် ကားကိုရပ်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးအိပ် မောကျလျက် ရှိနေမည် ဖြစ်သည်ကို ဘရော့ဒီ တွေး လိုက် မိ သည်နှင့်

“အိုနေတော့ နေတော့ဒီကောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရေဒီယို ပိတ်ပြီး အိပ်နေမယ် အကောင်ပဲ။ တနေ့မှ ဒီကောင့်ကားက ရေဒီယို ကို ပိတ်လို့ မရအောင် အသေလုပ်ထားပေးရအံ့မယ်”

ဟင်းဒရစ်က ဘရော့ဒီကားကို ဆုံးအောင် စောင့်နားထောင် နေလိုက်ပြီးမှ

“ခုန ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလို အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ဆရာကို အုနှောင့်အယှက်ပေးရတာ အားနာလှပါတယ်၊ ဒါပေ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဟင်းဒရစ်၊ ငါနားလည်ပါတယ်၊ မင်းငါ့ အခုလိုဖုန်းဆက်တာ မှန်ကန်ပါက ငါ့ အ ရေမိုးချိုးမိုက်ထဲမှ အစာလေး နည်းနည်းပါးပါး ဆွဲ ခဲ့တာနဲ့ တပြိုင်နက် လာခဲ့

မင်း စခန်းကို အလာမှာလဲ ကားကို အိုး(လံ)ဒ်၊ မီး(လံ)စ်လမ်း အတိုင်းမောင်းယင်း ကမ်းခြေတချောက်ကို ကြည့်လာခဲ့မယ်။ မင်း ရေပေါ်စာ သူများကကားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကမ်းခြေတွေပေါ်များ မှားတင်နေသလားဆိုတာပေါ့။ တကယ်လို့ ဘာမျှ ထူးခြားတာ တွေရယင်လဲ နေ့တာဝန်သမားတွေ ဂျူတီပင်တဲ့အချိန်ကျမှ ရုတ်တ ရှက် ကောင်မလေးရဲ့ အဖော်ကို ငါသွားတွေ့လိုက်မယ်။ ကဲ ဒါပဲ အဲဒါ တော်ကြာမှ မင်းနဲ့ ငါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဘရော့ဒီသည် တယ်လီဖုန်းကို အသာချလိုက်ပြီး အပျင်းဆန့် နှစ်သည်။ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးအထက် သူ့နံဘေးတွင် အိပ်နေလေး အိပ်လျက်ရှိသော သူ့ဇနီး အယ်လင်းကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းဖြည့်သံ ထွက်ပေါ် လာစဉ်က သူမသည် ထည်း ဘရော့ဒီကဲ့သို့ပင် လန့်နိုးလာခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ရေး မှတ်သတ်ပျာ အခူအရာများကို သူ့ယောက်ျားထံမှ မြင်တွေ့ရခြင်း မှသာဖြင့် အရေးပေါ်ကိစ္စ တခုမဟုတ်ကြောင်း သူမ အတိတ် ကိုက်သည်။ သို့နှင့် အယ်လင်းသည် စိတ်အေးလက်အေး ပြန် နည်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့ဇနီး အယ်လင်း ဘရော့ဒီသည် သူ့ထက် ငါးနှစ်ခန့် ငယ်သူ ဖြစ်သည်။ ယခုသူမ၏အသက်မှာ သုံးဆယ်ခြောက်နှစ်ပင် ရှိပြီဖြစ် သော်လည်း သုံးဆယ်နှစ်သာ ထင်မှတ်ရလောက်အောင် အရွယ် မကြီးသူဖြစ်သည်။ သူမ၏အိပ်ခန်း ယခင်ကလေးစိုင့်များမှာ နေ့နံရံပြည့် ကောင်တင်းခန်း အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့ ဖြစ်သည်။

ဇနီးဖြစ်သူ၏ လှပနံ့ယိုမှုစွဲပြည့်ဖွံ့ဖြိုးမှုတို့ကိုကြည့်ယင်း ဘရေဒီမှာ မချီတင်ကဲ ဖြစ်ရသည်။ သူသည် မိမိဇနီး၏ အလှအပများအတွက် ဂုဏ်ယူခြင်းဖြစ်ရသလို တခါတရံ စိတ်မချမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။ ဂုဏ်ယူခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ....

အယ်လင်းကဲ့သို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နုနုလှလှ အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးကို သူ လိုအသက်ကြီးကြီး လူတယောက်က ဇနီးမယားတစ်ဦးအဖြစ် သိမ်းပိုက်ရယူထားနိုင်ခြင်းမှာ သူ့တကာထက် ထူးချွန်သော အရည်အချင်းတမျိုးမျိုး၊ သို့မဟုတ် မိန်းမသားတို့ ‘ခွဲ’ စေလောက်သော ‘တနုကောင်း’ ရှိထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဘရေဒီအား လူအများက အထင်ရောက်စေသောကြောင့်ပင်။

သူမက ကလေးသုံးယောက်ကို တယောက်ပြီးတယောက် ဖွေးထုတ်ပြီးသည့် အဆိုတစ်ဦးဖြစ်သည့်တိုင် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ‘မထူးသေး။ တသားမွေးပြီးတိုင်း တသွေးလူလတ် ရှိနေသည်။ ဘရေဒီကမူ တနေ့တခြား ဖိုဖိုလှလှလှလှ ရှိနေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အလယ်ပိုင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ဆူးဖြိုးလာသည်။ အရပ်အမြင့် ခြောက်ဆတလက်မရှိ၍သာ တော်တော်သည်။ ယနေ့သူသည် ပေါင်နှစ်ခုကျော် အလေးချိန်စီးသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ ပြန်သယ်နေရပြန်၏။ သည်ကြားထဲ သွေးတိုးရောဂါကလည်း သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေပြန်ချေသေးသည်။

အထူးသဖြင့် နွေရာသီကာလများသည် ဘရေဒီကို လိမ်လှစေအောင် ဆွပေးသော အခါသမယများဖြစ်သည့်တိုင်းလျှင် သူမည်မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းကား ဤဒေသရှိ မိန်းမပျို လေးများသည် ပူအိုက်သော လများတွင် အဝတ်အစား များများစားစား ဝတ်လေ့ဝတ်ထ မရှိကြ။ ဘောင်းဘီကျပ်ကျပ် တိုနံ့နံ့လေးများနှင့် အတွင်းခံအင်္ကျီမပါသော ချည်ထည် ဂျာစီ အင်္ကျီ ပါးပါးလေးများကိုသာ အများဆုံး ဝတ်ဆင်ကြသည်။ ပေါင်တံရှည်ရှည် ဖွံ့ဖြိုးပြီး

ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လုံမပျိုလေးများက ထိုကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ပြီး ဆတ်ကျောလတ်ကျော သွားလာနေစဉ် မြို့ထဲတနေရာတွင် ဆုံတွေ့ချိန်ဆိုလျှင် ဘရေဒီသည် အားပါးတရ မျက်စိစားပွဲ ထိုင်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ့ရှိသည်။ ချည်ထည်ပါး ဂျာစီအင်္ကျီအောက်တွင် အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာ လှုပ်ယမ်းတုန်ခါနေသော အသားတိုင်းများသည် ဘရေဒီအဖို့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက် မက်စရာများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် သူသည် ကြာကြာမျက်စိစားပွဲ မထိုင်ခဲ့ပါချေ။ ထိုအခါများတွင် ဘရေဒီသည် သူ၏ အာသာဆန္ဒရှိရင်းများကို အတင်းအကျပ် ချိုးနှိမ်ပစ်ရလေ့ရှိသည်။

အကြောင်းမှာ “ငယ်ရွယ်သန်မာတဲ့အားတောင်းမောင်းသန်ယောက်ျားပျိုလေးတွေကိုတွေ့ယင် ငါမိန်းမကကော ဒီလို ရမ္မက်ထန်တဲ့ အကြည့်မျိုးကြည့်များနေမှာလား။ အဲဒီလိုများ ကြည့်နေလို့....”

ဟူသည့် သဝနံတို့သည် အတွေးများ ရုတ်ခြည်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်သောကြောင့်ပင်။ တချိန်တည်းမှာပင် သူသည် လူတဝ၏ အဘိဓာန်တဝက်ကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကို သတိပြုလာသည်။ ကျန်ရှိ နေသေးသည့် သက်တမ်း တဝက်မှာလည်း ခံစားတော့သည့် အကျပ်ပိုင်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဘရေဒီမှာ ပိုမို၍ ဆိတ်ငြိမ်ကျပ်သွားသည်။

နွေရာသီသည် ဘရေဒီကိုသာ မဟုတ် သူဇနီး အယ်လင်းကိုပါ ဆင်တိုင်ညှိုးဆဲလေ့ရှိသော ရာသီတလည်း ဖြစ်ချေသည်။ သည်နှေသို့ ဆက်လေတိုင်း သူမ မတွေးလိုသော အတွေးများက အယ်လင်း၏ ခေါင်းထဲသို့ တခုပြီးတခု ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်လာကြတော့သည်။ အတွေးပေါင်းစုံတို့သည် သူမ၏ ခေါင်းထဲတွင် ပြောင်းဆန်၍ အတတ်သည်။ အတတ်ကာလက မိမိဆုံးရှုံးခဲ့ရသော အခွင့်အလမ်းများ၊ အနာဂတ်ကာလတွင် ဖြစ်ပေါ်လာရန် မျှော်မှန်းခဲ့သောထည်းစိတ်တွေတွင် အကောင်အထည် ပေါ်မလာသည့်ရည်ရွယ်ချက်များ

www.burmeseclassic.com

စသည့် ရှေးအတိတ်မှ ဆွေးရိပ်များသည် နွေရာသီ အတွေးစိတ်ထဲတွင် တရစ်ဝဲခဲ့ ပေါ်၍လာတတ်လေသည်။

သူမနှင့် အတူတကွ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည့် ကျောင်းနေဘက် ဝယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းများမှာ ယခုအခါဆိုလျှင် ဘက် သဌေးများ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများနှင့် အကြောင်းပါကုန်ကြပြီး ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်၍နေကြပေပြီ။ သူမ၏ သူငယ်ချင်း ဟောင်းများသည် နွေရာသီတွင် အမိတီမြို့သို့ လာရောက် အပန်းခွာ ကြသလို ဆောင်ဥတုသို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း နယူးယောက်သို့ သွားရောက် အနားယူဦးမည့် သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့တတွေသည် မကြောင့်မကြ၊ မတောင့်မတနှင့် ဘဝခရီးကို အေးအေးလူလူ နှင်နှင် ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းကြလေစွ။ သူမမှာသာ လစာနည်း သော ရဲအရာထမ်း တဦးကို အိမ်ထောင်ဖက် ပြုခဲ့မိသည်ဖြစ်၍ ဝယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းတောင်းများ အလယ်တွင် မျက်နှာငယ် သည်။ ရဲဇနီးလေး အယ်လင်း၏ အကြောင်းသည် သူမ၏ ဝယ် ပေါင်း သူငယ်ချင်းဟောင်း သူကြွယ်ကတော် တသိုက်တို့၏ စကား ဝိုင်းတွင် အပျင်းပြေ ပြောစရာ ဟာသပုံ ပြင်လေးတပုဒ် ဖြစ်နေလေ လိမ့်မည်။ သို့မှို့ ကြောင့် နွေဥတုများသည် အယ်လင်းအဖို့ သောဇ ရာသီများ ဖြစ်လေတော့၏။

ပထမဆုံးအကြိမ် တရော့ဒီနှင့် စတင် ဆုံတွေ့ရစဉ်က အယ်လင်း ၏ အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်တနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ထိုစဉ်က အယ်လင်း မှာ အထက်တန်းအောင်မြင်ပြီးခါစ မိဘများနှင့်အတူ အမိတီမြို့သို့ နွေရာသီ အပန်းဖြေခရီး ရောက်ရှိနေစဉ် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မိဘများ သည် အတော်အတန် ကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်ကြရာ အယ်လင်းသည် အကို စည်းစိမ်နှင့် သက်သောင့်သက်သာ နေရခြင်းတွင် အလေ့အထ ရှိခဲ့သည်။ အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟိရများ၊ အိမ်ထောင်သားမွေး ကိစ္စများနှင့် အချိန်ပြည့် နှစ်နီးလုံးလင်း ဘဝနေဝင်ချိန်သို့ ရောက်ရှိသွားရမည့် အရေးကို အယ်လင်းသည် ထိုစဉ်က လုံးဝနှစ်မြို့ခြင်း ရှိခဲ့ပါချေ။

တရော့ဒီနှင့် သူမ ဆုံဆည်းခဲ့ရပုံ လေးသည် ကဗျာမဆန် ကာလ တွေလှ။

တခုသောနေ့လ၏ ထိုတညမှာ အယ်လင်းသည် ယောက်ျား ခိတ်ဆွေတဦးနှင့် အတူ ကားဝါးလာခဲ့သည်။ အချိန်မှာ အတ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်ရုံမျှမက သူမ၏ အဖော်မှာလည်း အတေး အတွင်း ယစ်နေခဲ့သည်။ သူမ၏အဖော်သည် လမ်းကျဉ်းကလေးအတွင်း အား ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင် ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။ များ လည်ဖြင့် မှာပင် သူတို့၏ ကားသည် ယာဉ်ထိန်းရဲသားတဦး၏ ပျက်ခွင်ခဲ့ မေးမြန်းခြင်းကို ခံရလေတော့သည်။ ထိုရဲသား လူငယ် သစ်လွင်မှု၊ ကြုံ ခိုင်ပြေပြစ်မှု၊ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှု စသည့် ခြင်္သေ့ပေါ့။ အယ်လင်း၏ နှုတ်သီးသော နှလုံးသားလေးကို သိမ့်သိမ့်လေး မှာတင် သွားစေခဲ့၏။ အမူးလွန်နေသော စုံတွဲ၏ အခြေအနေကို ရှိရှိနှစ်မင် ယုတ်သော ပြည်ဆူဝန်ထမ်းကောင်း ယာဉ်ထိန်းရဲသား၏ ရှိရှိနှစ်မင် အယ်လင်းတို့၏ မော်တော်ကားကို ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက် တက်နှင့် အယ်လင်းကိုရော ထိုလူငယ်ကိုပါ အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်လုပ်ပိုင် မှာခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့နှစ်ဦးကို အကူအညီပေးခဲ့သော ယာဉ်ထိန်း ရဲသားလေးသည်ကား ယနေ့ သူမ၏ ခင်ပွန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော မာတင် ဘရော့ဒီ ပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

နောက်တနေ့နံနက်တွင် အယ်လင်းသည် ဈေးဝယ် ထွက်ယင်း ရဲဇနီးအနီးသို့ အမှတ်မထင် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ သို့ နှင့် သူမက မိဘနာအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး လွန်ခဲ့သည့်ညက ကင်းလှည့်တာဝန် ပြုခဲ့သော ရဲသား၏ အမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာကို စုံစမ်းခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အယ်လင်း ရုတ်ပါ(၆)သည့် သူမ၏အသံနှင့်အညီ သူတို့အတွဲအား ကြင်နာစွာ ကူညီသမှု ပြုခဲ့ခြင်းကို များစွာအသုံးတင်ရှိပါကြောင်း တရော့ဒီထံ စာတစောင် ရေးသား ပေးခဲ့သည်။ တကြိမ်တည်းမှာပင် အမိတီရဲစခန်းရှိ တရော့ဒီ၏ အကြီးအကဲ စခန်းမှူးကြီးထံသို့လည်း စာတစောင် ရေးသားပေးခဲ့

ကိုး၏။ယင်းစာထဲတွင်ရဲသားမာတင်ဘရော့ဒီ၏ ကုညီမနှင့် စပ်လျဉ်း
ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း။ သူသည် အားကိုးထိုက်သည့် ပြည်သူ
ဦးစီးကောင်းတဦး ဖြစ်ကြောင်းကို ထောက်ခံရေးသားထားခဲ့၏။
ယင်းသည်မှစ၍ အယ်လင်းနှင့် ဘရော့ဒီတို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု
ဘက် အပိုသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမား ခိုင်မြဲလာခဲ့သည်။
ချမ်းသာ ဖြစ်၏ ရက်အားများကို သူတို့နှစ်ဦး ညစာအတူ ထွက်စားခြင်း
ဟောလိပ်ရှင်ကြည့်ခြင်းများဖြင့် ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။

ကြာသလု၊ ရှိခဲ့ကြရာမှ
သွားလေ့ရှိသော အယ်လင်းရှက်ပါ(ဒ်)သည် ထိုနှစ်နိုဝင်ဘာလတွင် မစ္စွတ်အယ်
မကြော့ဘရော့ဒီဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ အယ်လင်း၏ မိဘများ
ကြာသလု သမီးဖြစ်သူကို သို့ ရသည်အထိ ကျောင်းဆက်တက်စေလိုခြင်း
သော ဖြစ်သည်။ ဘရော့ဒီကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ထပ်ခြင်းကို
ဝယ်ပေး ခဲ့၏ နွေပေါက်သည့်တိုင် ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုသည်။ သို့သော်
သည်။ ငါးဘူ တနှစ်တာ စော၍ လက်ထပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့်
ပေါင်္ဂိုလ်တွင် ကြီးမားသော ခြားနားမှု ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ဆိုကာ
ပေါ်လျှောက်ရမည့် လမ်းကို မမီအာသာ ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

အယ်လင်းအဖို့မူ ထိုလမ်းကိုမူ မရွေးလျှင်လည်း မဖြစ်တော့ဘူး
အကြောင်းကား အမိတိရ်အဖို့ပိုင် ဖို့ဆီဒင် ကင်းလျှင် ရဲကားကြီး၏
နောက်ဘက်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ရဲသားလေး ဘရော့ဒီနှင့် မကြာခဏ
ချစ်တင်းနှောခဲ့ကြခြင်း၏ ရလဒ်အဖြစ် သူမတွင် ကိုယ်ဝန် ပြုတွယ်
လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

လက်ထပ်ပြီးခါစ ပထမနှစ်များတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် အလွန်
ပျော်ရွှင်သော ဇနီးမောင်နှံတစ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အယ်လင်း
မိတ်ဆွေများက သူတို့ဇနီးမောင်နှံအား မကြာခဏ ထမင်းဖိတ်ကျွေး
ခြင်း ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ သွားရန် ခေါ်ခြင်း၊ အိပ်လည်လာခြင်းများ
ပြုခဲ့သည်။ ကနဦးအစတွင် အယ်လင်း၏အသိုက်အဝန်းတွင် ဘရော့ဒီ
ကဝေဟ် အနေကျပ်ခြင်းဖြစ်ရသလို ဘရော့ဒီ မိတ်ဆွေ အသိုက်

အခန်းတွင် အယ်လင်းကယောက် အနေကျပ်ခြင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကာလ
ကြာ၍ နောင် တဦးနှင့် တဦး ရင်းနှီးသွားကြသောအခါတွင်မူ
ညအခတ်အခါများသည် အလိုအလျောက် အဆင်ပြေသွားခဲ့လေသည်။
လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ရာသီ မတိုင်မီကဆိုလျှင် အယ်လင်းမှာ
အဘော်ပင် ပျော်ရွှင်သူ ဖြစ်ခဲ့၏။ အိပ်ထောင်ကျပြီး ခုနစ်နှစ်အတွင်း
မှာပင် သားသုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သားများအား
မြို့စကျေးမွေး၊ အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟီရများ ဆောင်ရွက် စသည်ဖြင့်
ပို့ခဲ့စေ မအားနိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် သူမ ပျော်ရွှင်ခဲ့
သည်။

သားထွေးလေး 'ရှောင်' ကျောင်းစတက်သည့် အချိန်မှစ၍ သူမ
၏ ဘဝသည် အထီးကျန် ဆန်လာခဲ့သည်မှာ ယခု လေးနှစ်တိုင်ခွဲပေပြီ။
သူသားကြီး 'ဘီလ်' သည် ဆယ့်လေးနှစ်၊ သားလက် 'မာတင်'
(ချန်နီယာ) က ဆယ့်တနှစ်၊ သားထွေးလေး ရှောင်က ချစ်နှစ်ပင်
ပြည့်ခဲ့ပြီ။

နွေစဉ် ဘရော့ဒီက အလုပ်သွား၊ သားများက ကျောင်းယက်နှင့်
အိမ်တွင် မိမိတယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့် အခါများတွင် အယ်လင်း
သည် တစတစနှင့် သူမ၏ ဘဝကို ပြီးငွေ့လာတော့၏။ ဘရော့ဒီ
အပေါ်လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်လာတော့သည်။ ဘရော့ဒီနှင့် သူမ
ထက်ထပ်စဉ်က သူသည် အယ်လင်းကို ကတိတရတပုံကြီး ပေးခဲ့၏။

ထိုစဉ်က သူသည် အမိတိရ်စခန်းတွင် လုပ်သက်ခြောက်နှစ်မျှသာ
ရှိသေးသော သာမန်ရဲသားလေးတယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ၏
ရည်ရွယ်ချက်မှာ တနေ့သောအခါ အမိတိမြို့ ရဲစခန်း၏ အကြီး
အကဲဖြစ်သည့် စခန်းမှူးဘဝသို့တိုင် ရောက်ရှိအောင် တက်လှမ်းရေး
တူ၍ ဖြစ်သည်။ အယ်လင်းကသာ သူ အတွက် သားယောက်ျား
သေးများမွေးပေးခဲ့ပါလျှင် သူသည်နှစ်စဉ်နေ့အကုန် ဆောင်းလက်
ရွက်ကြွလူးသည့် ရာသီဦးတွင် ဖြစ်စကျွန်းပေါ် ဒေါသများသို့ ရက်
ရှည် အပန်းဖြေခရီး ထွက်မည်၊ သားများကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့်

ရေဘဲ ပစ်နည်း သင် ပေး နေပြီဟုလည်း ကောင်း ကြွယ်ခဲ့ပေးသည်။ နှစ်နှစ်တကြိမ်၊ သုံးနှစ်တကြိမ် မြို့ကြီးကြီးများသို့ မိသားစုအဝန်းပြောရိုး၊ မှန်မှန်ကြိုးထွက်မည်ဟုလည်း ကတိပေးခဲ့သည်။

ယခု အိမ်ထောက်သက် ဆယ်ပါးနှစ်သို့သာ တိုင်ခဲ့သည်းသားသုံးယောက်သာရခဲ့သည်။ မလှိုင် အယ်လင်းဘရော့ဒီ ဖြစ်လာခဲ့ပြီးနောက် ပိုင်းတွင် အမိတို့မြို့မှ သွေ့၍ အခြားတပါးသော မြို့များသို့ သွားရောက်ခွင့် အလျှင်းကြောင့်သေးချေ။ ယခင် အပျိုစင်ကာလ၊ သူမကျောင်းသူဘဝကဆိုလျှင် သူမ၏ ဖခင်သည် နယူးယောက်မြို့တွင် ချုံးစိုက်နေထိုင်သည်ဖြစ်ရာ နှစ်စဉ် နွေရာသီရောက်တိုင်း အမိတို့မြို့သို့ လာရောက်အပန်းဖြေခဲ့ကြသည်။ နှစ်စဉ်နွေရာသီရောက်တိုင်း အမိတို့သို့ လာရောက်အပန်းဖြေကြသင်းမှ ဆယ်တစ်နှစ်မြောက် နွေရာသီတွင် မာတင်ဘရော့ဒီနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ရပြီး ခုထက်တိုင် အမိတို့၌ပင် တနှစ်လျှင် ဥတုလေးလံ၊ ဆယ်ငါးနှစ်တိုင်တိုင် သောင်တင်နေခဲ့ရခြင်းပင်တည်း။

ဘရော့ဒီသည် သူ့ကတိအတိုင်း အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ စခန်းမှူးဘဝသို့ပင် တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့တစေ သူရရှိသောလစာသည် အယ်လင်း၏ ကျောင်းနေတက်သူငယ်ချင်းတောင်းဆို၏ ဝင်ငွေနှင့်နှိုင်းစာလျှင် မတန်တဆ နည်းပါး ကွာခြားလွန်းလှသည်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတောင်းများ သုံးစွဲသလို မိမိမသုံးစွဲနိုင်၊ သူတို့နေသလို မိမိ မနေနိုင်၊ သူတို့သွားသလို မသွားနိုင်သောအခါ အယ်လင်းသည် မိမိ၏ ယက်ရှိုဘဝကို မိမိ မကျေနပ်ဖြစ်လာလေတော့သည်။ ဘရော့ဒီ အပေါ်တွင်လည်း စိတ်ကုန်ခန်းစ ပြုလာပြီဖြစ်သည်။ သူ့ကတိ အတိုင်း မိသားစုတစု အားလပ်ခွင့်ယူ၍ နှစ်စဉ် အပန်းဖြေရိုးထွက်မည် နီမက်န်းသည် လုံးဝအကောင်အထည် မပေါ်လာရုံမျှမက သားယောက်ျားလေးများအား လွှဲဝင်ဆံ စေရန် တင်းနစ်ကစားအသင်းသို့ သွင်းပေးရန် ပြောသည်ကိုပင်ငွေပိုငွေလျှံ မရှိသေးဟုအကြောင်း

ငြင်းပယ်ခဲ့၏။ ရေဘဲဖော်ရန် ရိုင်ဖယ်ဝယ်ပေးဖို့ဝေးစွာ တင်းနစ်ကတိကိုပင် ဝယ်ပေးလိုသော ဘရော့ဒီအား အယ်လင်းက သနပ်ခြင်း အလျှင်းမရှိချေ။

ဧရာသီတခုသို့ ရောက်လေတိုင်း သူမ၏စိတ်အစဉ်သည် ယာဝရသို့ ကျေမှု၊ လိုဘမပြည့်မှုများဖြင့် ညစ်ညူး နောက်ကျနေလေ့ရှိသည်။ သူမသည် မိမိကိုယ် မိမိ ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ သူမ၏ စိတ်ပြန်လည်ဆန်းသစ်စေမည့်အရာ တခုခု အမှန်ပင် လိုအပ်ခြင်းကြောင်း တွေ့မြင်လာခဲ့သည်။ ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှုလည်း နွေရာသီ သုံးလပတ်လုံးကို အမိတို့မြို့လေး၌သာ ကုတ်၍နေရပါက သူမသည် အိပ်ဆေး၊ စိတ်ငြိမ်ဆေးစသည်တို့၏ခက်ဖြင့် လုံးဝ လုံးဝပါး ပါးရဖွယ်သာ ရှိတော့ကြောင်းကိုလည်း နားမလည်ခဲ့ရလေသည်။

သို့နှင့် အယ်လင်းကယောက် ထွက်ပေါက် ရှာတော့သည်။ သို့သော် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကွဲကွာ နေခဲ့ပြီးသည့်တွင် အမိတို့ကမ်းခြေသို့ လာရောက်အပန်းဖြေကြသည့်အခါ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရလေ့ရှိသော သူမ၏ ကျောင်းနေဘက်သို့ ချင်းတောင်းများနှင့် ပြန်လည်ရောနှော ဆက်ဆံကြည့်သည်။ ချင်းက မိမိတို့ အမိတို့မြို့၏ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးကြောင်း စသည်များနှင့် ဆောက်သင်(၆)တန်း ဆေးရုံတွင် ဆက်သွယ်၍ စိတ်ပြေလက်ပျောက် စေတနာ့ဝန်ထမ်း သူနာပြုအဖြစ် မိမိ လုပ်အားပေးလျက် ရှိနေကြောင်း စသည်ဖြင့် ပါးတရ ပြောပြသည်။ မြို့ကြီးသူ လူကုန်သူကြွယ်ကတော် သူနယူးယောက်မြို့၏ နိုင်ငံရေးအကြောင်း၊ ဝန်းချို၊ ပန်းပုအကြောင်း၊ မိမိတို့နှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးသော စာရေးဆရာ၊ စာဆရာများအကြောင်း စသည်တို့ကိုသာ အဓိကထား၍ ခြေတံမြို့ရာ စကားနှစ်ရပ်တို့၏ အရှိန်အဝါချင်း၊ ဆွဲဆောင်မှုအား ဆိတ်နှင့်ဆင်စမာအကြီးအကျယ် ခြားနားလျက်ရှိလေသည်။

(၃၆)

စောင့်စောင့်

ထို့ပြင် ယခုအခါ ကောင်းစားနေကြပြီဖြစ်သော သူမ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဟောင်း သူကြွယ်တတော်များသည် သူမအပေါ် ဟတ်ဟတ် မက်မက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိကြတော့ကြောင်း၊ ထိုအခါတွင်းသို့တိုးဝင်ခြင်းဖြင့် မိမိအရွက် မိမိပြန်ခဲ့နေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း အယ်လင်း သိမြင်လာခဲ့သည်။ သူနှင့် အယ်လင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက် 'ခွာ'လိုက်သည်။

စာဖန် ဒုတိယအကြိမ် ကြိုးစားခြင်းအနေဖြင့် နွေရာသီတွင် အမိတို့သို့ လာရောက်လည်မတ်ကြသည့် နွေဦးညီသည် အာဝဇ္ဇာလူစိမ်းများကို မိတ်ဆက်အသိဖွဲ့ကာ လက်ဖွန်းတစီး ပေါင်းသွင်းကြည့်ပြန်သည်။ ဆိုသော် စကားပြောယင်း ဇာတ်ပြဆိုသလို ခိတ်တဝါ၊ မိမိယောက်ျား ရရှိသောလစာ စသည်များကို သူတပါးအား မမြှောက်လှဲ ပြောပြရပြန်တော့သည်။ ယင်းသည်လည်း မိမိအပေါ် မိမိ ပြောပြရသောအလုပ်ဖြစ်၍ အယ်လင်းသည် ဤအကြံစေ့စဉ်လည်း မကြာမီမှာပင် စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌...

နွေခနဲခင်းများတွင် အထီးကျန် မဖြစ်စေရန် ဆောက်ဆင်(ခ)တန် ဆေးရုံ၌ စေတနာ့ဝန်ထမ်းအကူ သူနာပြုအဖြစ် အမှုထမ်းသွင်းခြင်းသည်သာလျှင် သူမအတွက် လောလောဆယ်တွင် အကောင်းဆုံးသော စိတ်ငြိမ်ဆေးဖြစ်ကြောင်း အယ်လင်း သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။

*

ဘရေဒီသည် ဟင်းဗရစ်တံမှ တယ်လီဖုန်းလောခင်တဖြင့်မူ ယင်းအခါမှာ အိပ်မက်ကြောင့် သူ့စိတ်မှာ အကြီးအကျယ် လှုပ်ရှားနေကြလျက်ရှိနေသည်။ သူသည် အလုပ်တာဝန်ဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားမီ အယ်လင်းနှင့် ချစ်စားနှောသွားချင်သေးသည်။ အယ်လင်း

ကေသရာဇာ

သူ ကလေးစားခွင့်မရခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် ခေါက်လာပြီဖြစ်သော 'နွေ ခီတ္တ' ရောဂါသည် ယခုအခါတွင် ပူးဝင်နှောင့်ယှက်စပြုနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘရေဒီသည် သူ၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲတို့ကြည့်ကာ ချဉ်းကပ်ရလေ့ရှိသည်။ ဘရေဒီလော ဘရေဒီနှင့်အယ်လင်းတို့ နှစ်ဦးအကြားတွင် ဖိုမက်စစ်သွယ်မှုမရှိခဲ့သည်မှာ ရက်အားဖြင့် အတန်ပင်ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ ဘရေဒီသည် တတောင်ဆစ်ကိုအားပြုကာ ကိုယ်ကို ကြွလှိက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့တဘက်ဖြင့် သူမ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ဝဲကျနေသော ဆံပင်အချို့ကိုလှူကာ သူမ၏ နှာခေါင်းမောက်တွင် တေ့တက်သည်။ အယ်လင်းသည် ဘရေဒီမျှော်လင့်ထားသလို နှာပြင်သို့ ချဉ်းကပ်ခြင်း၊ လန်နီးလာခြင်း အတွင်းမရှိ။ စေ့ထားသောပါးစပ်ကလေးမှာ ပွင့်လာခဲ့ကြပြီး နှာခေါင်းအစား ပါးစပ်ဖြင့် အသက်ရှူခြင်း ရှုသွင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဘရေဒီသည် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်သွားသည်။

*

[၁]

အီး(လ်ဒ်)မီး(လ်)လမ်းသို့ ဘရေဒီ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် နံနက် ဘက်နှာရိပ်ပင် ခွဲတော့မည်။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှ နေဝန်းသည်လည်း ပီပီပြင်ပြင် ဆွတ်ပေါ်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နေမင်းကြီးသည် အရှက်ဦး အနီရောင်ရဲရဲမှ လိမ္မော်ရောင်သို့ လည်းကောင်း၊ ယင်းမှတဖန် ဝါဝင်းဝင်းအဆင်းသို့လည်းကောင်း တဆင့်တဆင့်

ကေသရာဇာ

www.burmeseclassic.com

ပြီးတဆင့် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်ပြင်မှာ မိုးသား
မိုးရိပ်များ ကင်းစင်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေ၏။

ကားလမ်းနှင့် ကမ်းခြေအကြားတွင် ပုဂ္ဂလိကပိုင်လူနေအဆောင်
အအုံများ ကိုယ်ပိုင်ကမ်းစပ်များခံနေ၍ ကားပေါ်မှကြည့်လျှင် ကမ်း
ခြေကို ကောင်းစွာ မတွေ့မြင်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ပတ္တရောင်
ကင်းလှည့် ဖို့(ဖ်)ဆီဒင်ကားကြီးကို ဂိုက်တရာခန့် မောင်းမိလေ၏။
တရော့ဒီသည် ကားပေါ်မှ ကခါဆင်းအဆောက်အအုံများအကြား
လမ်းကြားမှ ဖြတ်ဆန်းပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဆီသို့ မှန်ပြောင်းပြန်
တခါကြည့် စသည်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ခဲ့ရာ နံနက်ခန့်မှာရီခန့်ထု
ကမ်းခြေတခုလုံးအား အကြမ်းအားဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ဖြစ်
သည်။ မစွစရေစုကမ်း၏ အလောင်းနှင့်ထူသော အရာတူ၍ ကား
မတွေ့ရ။ မှန်ပြောင်းမှတဆင့် သူ့ခြင်တွေ့ရသည်များမှာ ရေပြင်
ရေပေါ်၊ ခိုက်တထွေး၊ သစ်သားအကျိုးအပဲ၊ တစ်စုတစ်စုနှင့်
ထားခြမ်းခရသော စည်သွတ်ဗူးခွံ ဆုံးလေးလုံး စသည်တို့ ဖြစ်
ကြသည်။

ခရတင်းစု၏ အလောင်းသည် ယခုအချိန်ထိ ပင်လယ်ပြင်၌သာ
ရှိနေပေလိမ့်မည်။ လှိုင်းလုံးများက ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ သယ်ဆောင်
လာပြီးဖြစ်လျှင်မူ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော သဲသောင်ပြင်ကြီးပေါ်
ထီးတည်းကြီးတင်လျက် ကျန်ရစ်နေသည်ကို သူ အမှန်ပင် တွေ့ရ
သော ဖြစ်သည်။ ယခုမူ အလောင်းနှင့် ဆင်ဆင်တူသည်ဟု ဆို
လောက်သည့် သစ်တုံး၊ သစ်ငုတ်တို့များကိုပင် မတွေ့ မမြင်ရ။
ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းများ ငြိမ်သက်နေသည် ဖြစ်ရာ ခရုစုနှင့်
အလောင်းသည် ကမ်းခြေသို့ တော်တော်နှင့် မျောဝါလာဦး
မတတ်သေးပေ။ ထို့ကြောင့် အတန်ကြာသောအခါမှ ကမ်းခြေ
အခါကပ်ပြန်လာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး တရော့ဒီသည် ကား
စခန်းရှိရာသို့ ရှေးရှုမောင်းနှင့်လာခဲ့လေသည်။

ရဲစခန်းသို့ တရော့ဒီ ရောက်သောချိန်တွင် ဟင်းဒရစ်သည် ထိုနေ့
နံနက်ထုတ် သတင်းစာများကို ဖတ်၍ပင် ပြီးနှင့်နေလေပြီ။ ထိုနေ့
သည် ဟင်းဒရစ်အဖို့ ရက်အား ဖြစ်သည်။ နံနက်ရှစ်နာရီတိတိတွင်
နေ့ဈာန်တိသမားအား တာဝန် လွှဲပေးပြီးနောက် သူ့အဖို့ အိမ်ပြန်
ဆီရန်သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ နေ့ဈာန်တိသမားအဖြစ် တာဝန်လက်ခံ
သူမည် ကင်းဘဲ(လ်)သည် လွန်ခဲ့သောညက ပတ္တရောင်ရဲကားနှင့်
တင်လှည့်တာဝန်ကျခဲ့သည်။ ညကင်းလှည့်တာဝန်ကျခဲ့သည့်ဟု ဆိုရ
သော်လည်း ကင်းဘဲ(လ်) အမှန်တကယ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ ကားတို
သေးဆိုင်တဆိုင်၏ နောက်တွင်ရပ်၊ မှန်တံခါးကို အလုပ်တံပြီး နှစ်
နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

တရော့ဒီသည် ဟင်းဒရစ်အား ကမ်းခြေတွင် ထူးခြားသည့်အရာ
တွေ့၍ တစုံတခုမျှမတွေ့ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြီး သူ၏ ရုံးခန်းအတွင်း
သို့ဝင်ခဲ့သည်။ သူသည် ကော်ဖီတခွက်နှင့် ဝိမိနပြနပြေသောက်
ကာထိုနေ့ထုတ် ခေလီနီယူး(စ်) နှင့် လီဒါ သတင်းစာများကို
ဖတ်စောင့်ပြီးတစောင် ကောက်ယူဖတ်လိုက်သည်။ ခေလီနီယူး(စ်)
သည် နယူးဇီလန်မြို့ထုတ် သတင်းစာဖြစ်သည်။ လီဒါသည် နေ့
စဉ်တွင် နေ့စဉ်ထုတ်သော်လည်း ဆောင်းအခါ၌မူ တပတ်လျှင်
တကြိမ်သာ ထုတ်ဝေလေ့ရှိသည့် ဒေသဆိုင်ရာသတင်းစာ ဖြစ်ပေ
သည်။

ကင်းဘဲ(လ်)သည် နံနက်ရှစ်နာရီမတိုးမီမှာပင် ရဲစခန်းသို့ ရောက်
လာခဲ့သည်။ ဘွန်ကြွေးနေပြီဖြစ်သော သူ၏ ရဲဝတ်စုံက သူ့သခင်သည်
လွန်ခဲ့သောညက စောင်းစွာအိပ်စက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံ
သောယောင်ရှိ၏။ ကင်းဘဲ(လ်)သည် ဟင်းဒရစ်နှင့်အတူ ကော်ဖီ
သောက်ပြီးနောက် နံနက်ရှစ်နာရီတိတိတွင် နေ့တာဝန်ကိုလွှဲပြောင်း
ကင်းဘဲ(လ်)လိုက်လေသည်။

ထိုနောက် ဘရော့ဒီလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ဟင်းအရစ်ကို ခေါ်ကာ အိုး(လှံခါး)ခါး(လှံ)လမ်းရှိ လူက(ခ)ဖု၏တည်းခိုရိပ်သာသို့ ယူ၏ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။

“သူတို့ အိပ်ရာက ထမှ ထွက်ပြီအိုးမလား မသိဘူးဆရာ”

ကားကို လူက(ခ)ဖု၏ အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်စဉ်တွင် ဟင်းအရစ်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ နေ့တုန်းက အဖြစ်အပျက်တခုကို အမှတ်ရလို့ပါဆရာ။ မိန်းမကြီးတယောက်က မနက် တနာရီလောက်မှာ ကျွန်တော့်ဆိပ်နန်းဆတ်ပြီး သူ့ရဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း တိုင်ချက်ဖွင့်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဖုတ်ကံ ကျွန်တော် ခုချက်ချင်းယာခဲပါးယယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်မ အခုအိပ်တော့မလို့ မနက်ကျမှလာ ဆိုတာနဲ့ နောက်တနေ့မနက်ဆယ်နာရီ လောက်မှာ ကျွန်တော် အိမ်အမျိုးသမီးကြီးနဲ့ သွားတွေတွေ့ ကျွန်တော့်ကို အပေါက်ဆိုး မှုတ်လွှတ်တယ်။ ဘာလို့ ဒီလောက် အစောကြီး လှည့်ရတာလဲ။ အိပ်တောင်းတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ အလိုက်ကမ်းဆိုးတာမှ မသိတတ်ဘူးတဲ့”

ဘရော့ဒီသည် ကားကို စက်ရှိန်သတ်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ မိမိနန်းကလေးအတွက် တကယ်ပဲ သောကရောက်နေရိုးမှန်ယင် ခုအချိန်ထိ အိပ်လို့ ရကြအုံးမယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

အိမ်ရှေ့တံခါးခံကြီးကို ခေါက်ရွံ့မှ မဆုံးသေးမီမှာပင် တံခါးဖွင့်လာကာ အထဲမှ လူရွယ်တယောက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ဆရာတို့အယာကို ကျွန်တော်တို့တတွေ စောင့်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်နာမယ်က ကွမ် ကက်ဆစ်ဒီပါ။အခု ဆရာတို့ ခုစွတင်းထိ တွေ့ခဲ့ကြပါပြီလား”

“ဟင်အင်း၊ ကိုယ်တို့ မင်းအမျိုးသမီးကို မတွေ့သေးပါဘူး။ ကိုယ်က စုခန်းမှူး ဘရော့ဒီပါ။ ဟောဒါက ကိုယ်ရဲ့တော် ဟင်းအရစ်ပါ။ ကဲ၊ ကိုယ်တို့အထဲဝင်မယ်နော်”

ငါးမိနစ်မျှပင် မပြည့်တတ်သေးသော အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ဘရော့ဒီသည် သူ သိလိုသောအချက်အလက်မှန်သမျှကို လူရွယ်ထဲမှ ခံစမ်းသိရှိခဲ့ရလေသည်။ တွမ်ကက်ဆစ်ဒီက သူနှင့် ခရစ္စတင်း နှစ်ဦးစလုံး လွန်ခဲ့သည့်ညက လုံးဝအသုံးမပြုခဲ့ရသေးသည့် အိပ်ခန်းကို လိုက်လံပြသသည်။ ပွေ့ရာနှင့်အိပ်ရာခင်းများသည် တူနဲ့ရာ၊ ခြေရာများ လုံးဝမရှိပဲ မူလခင်းကျင်းထားစဉ်ကအတိုင်း ပြေးပြေး သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် ရှိနေကြောင်း ဘရော့ဒီသတ်ချက်တယ်အတိုင်း မသိရဘဲ

ထက်ဆစ်ဒီသည် အဝတ်မီရုံကို ဖွင့်ကာ ကမ်းခြေသံယောင်ပြုခေါ်မှ ရရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုသော ခရစ္စတင်းဝါတ်ကင်း၏ အဝတ်အချို့ကို ထုတ်ပြသည်။

“သူ ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်မသွားဘူးလား”

ဘရော့ဒီက မေးလိုက်သည်။

“ဝတ်မသွားပါဘူး။ ဗီရိုအစေ့ဆုံးထပ်မှာ ဒီအတိုင်းပဲ တွေ့ရတယ်”

“ဒါနဲ့ မစ္စတာကက်ဆစ်ဒီ၊ အရေးထဲ အကြောင်းထဲမှာ ပေါက်ကရဲတွေေး၊ ပေါက်ကရဲ မေးနေတယ်လို့တော့ သဘောမထားနဲ့ ပေါ့ဗျာ။ ဟို...ခရစ္စတင်းမှာ သာမန်မဟုတ်ပဲ သူ့များတကာထက် ထူးခြားဆန်းကျယ်တဲ့ အမူအကျင့်လေးတွေများ ရှိတတ်သလားလို့ပါ။ အဲ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ။ ညသန်းခေါင်လောက်မှာ အိပ်ရာက ယောင်ယမ်းထပြီး အိပ်ပျော်လျက်နဲ့ လမ်းလျှောက်တာမျိုး၊ အဝတ်မဲ့ အပြင်ထွက် လမ်းလျှောက်တာမျိုး”

“ကျွန်တော် သိရသလောက်တော့ သူ့မှာ ဒါမျိုးအကျင့်မရှိပါဘူး။ နို့ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်နှိုက်ကလဲ သူ့အကြောင်း ဂယနာထ သိပ်သိထားတာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ တွေ့တာကလဲ ဘာမှ ကြာသေးတာ မဟုတ်သေးတော့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ။ က-ကျွန်တော်တို့ ကမ်းခြေကို တခေါက်ပြန်သွားပြီး စစ်ဆေး ကြည့်လိုက်အံ့မယ်။ ခင်ဗျားလိုက်ဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ ဟင်းဒရစ်နဲ့ ကျွန်တော်သွားပါမယ်”

“ခင်ဗျားတို့အတွက် တာဝန် မကြီးဘူးဆိုယင် ကျွန်တော်ထံ လိုက်ချင်ပါတယ်”

ဟင်းဒရစ်သည် ကွမ်ကက်ဆစ်ဒီ၏ တောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းဆန် “တို့ပြုပါချေ။”

*

[၈]

ဘရော့ဒီသည် ကမ်းခြေတလျှောက် အထက်မှအောက်၊ အောက်မှ အထက်သို့ အပြန်ပြန်အထပ်ထပ် မျက်စိတဆုံး ရွာဖွေ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။ ယူရပ်နေသည့် နေရာမှဆိုလျှင် ရှေ့နောက် ဝဲယာ မြင်ကွင်းများသို့ တခိုင်ခန့်စီအထိ ပြက်ပြက်ထင်ထင် တွေ့မြင် နိုင်လေသည်။ သို့သော် မသင်္ကာဖွယ်ရာပစ္စည်းဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှမတွေ့ မြင်ရသေးချေ။ သဲသောင်ပြင်ပြန့်ပြန့်ပြူးပြူးကြီးသည် အထီးတည်း ဝပ်စင်းလျက်ရှိသည်။ ဖြူလွယ် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဟိုတကွက် သည်တကွက်တင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် စိမ်းညိုညို အဆင်းရှိ တမျိုး စာည်းသောပစ္စည်းမှာ ပင်လယ်ရေညီမျှသာ ဖြစ်ကြသည်။

ကက်ဆစ်ဒီက ဘူအိပ်ဖျော်နေခဲ့သည့် နေရာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ သည်။ သဲများသည် လူတကိုယ်စာ ခွက်ဝင်နေ၏။ ပင်လယ်ရေရောင် များ၏ ဖျတ်ပစ်ခြင်းကို မခံရသေး။ ကက်ဆစ်ဒီသည် မိန်းမပျို၏

ကေသရာဇာ

အတွင်းခံအဝတ်များကို တွေ့ရှိရသည့် နေရာကိုလည်း လိုက်ပြသည်။ “ကဲ၊ ကိုယ်တို့ နည်းနည်းပါးပါး လျှောက်ကြည့် ကြရအောင်”

ဘရော့ဒီက ပြောလိုက်သည်။

“တို့တတွေ လူစုခွဲပြီး ရွာကြရအောင်။ လီယိုနတ်...မင်းက အဲဒီ အထိ အရှေ့စူးစူးကိုသွား။ ငါနဲ့ ကက်ဆစ်ဒီက အနောက်ဘက်ကို သွားမယ်။ မသင်္ကာစရာ တခုခုတွေ့ယင် ခရုမှုတ်ပြီး အမျက်ပေး ထိုက်၊ မင်းမှာ ခရာပါတယ်ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပါပါတယ်။ ဒါထက် ကျွန်တော် ဖိနပ်ချွတ်ချင်တယ် ဆရာ၊ ဒီဖိနပ်ကြီးနဲ့ သဲပျော့ပေါ့မှာ လမ်းလျှောက်ရတာ မလွယ် ဘူး။ ပြီးတော့ ရေစိုကုန်မှာလဲ စိုးတယ်”

“ချွတ်ချင် ချွတ်ပေါ့ကွာ၊ ဒီနေ့ဟာ မင်းရဲ့ အားလပ်ရက်ပဲ။ တာဝန်မှ မရှိတာ။ ကိုယ်ခိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ။ ငါပြောတာက ဖိနပ် ထိုနော။ အေးဘောင်းဘီတိုတော့ ယောင်လို့မှ သွားမချွတ်လိုက် လေနဲ့ ကိုယ်လူ။ အများမြင်ကွင်းမှာ မတော်ဘရော် နေထိုင်မှု၊ အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေမှုဆိုတဲ့ ပုဒ်မတွေတပ်ပြီး မင်းကို ဖမ်းချုပ်ပစ် ခုမှာပဲ”

ဘရော့ဒီသည် ပူဆွေးသောက ရောက်နေသည့် ကွမ်ကက်ဆစ် တယောက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ပြီး ဟာသ ဖောက်လိုက်သည်။

ဟင်းဒရစ်သည် ဘရော့ဒီညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ တကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို ဘောင်းဘီထိတ် များထဲတွင်ထည့်လျက် ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ ထိုသို့ လမ်းလျှောက် လာယင်းမှ မည်သည့် အချိန်စာ သူ့ နောက်ဆုံးရေကူးခဲ့မည် ဆိုသည်ကို မြန်ပြောင်းစဉ်းစားနေ မိသည်။ သူ့ နောက်ဆုံး ရေကူးခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ် လောက်က ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။ ဗီယက်နမ်စစ်မြေပြင်မှ မြန်ရောက်

ကေသရာဇာ

ခါစ စစ်တပ်မှ ထွက်၊ ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ဝင်ပြီး အမိတီမြို့လေးသို့ ရောက်
စဉ်က တကြိမ်နှစ်ကြိမ် ရေကူးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သူ့စစ်ခဲသော
ရေကူးဘောင်းဘီကိုလေးမှာ ယခု သူ့တွင် ရှိမရှိ ဆိုသည်ကိုပင်
သူ မမှတ်မိတော့။ ဘယ်ချောင်သို့ ရောက်နေလေပြီမသိ။ အမိတီ
ကမ်းခြေ မြို့ကလေးတွင် အမှုထမ်းသက် ငါးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်
လည်း ဤရေချိုးဆိပ်ကမ်းလေးနှင့် သူ့ကင်းကွာနေသည်မှာ ကြာ
ခဲ့လေပြီ။ နယူးယောက်မြို့ရှိ လူဦးရေ၏ ဆက်ဝတ်ခန့်သည် နယူး
ယောက်မြို့ရှိ ကမ္ဘာကျော်မိုးထဲမြင့် အင်ဒိုင်ယာစတီအဆောက်
အအုံကြီးသို့ သွားရောက် လေ့လာကြခြင်း မရှိသကဲ့သို့လည်း
ကောင်း၊ နယူးယောက်ဆိပ်ကမ်းရှိ လစ်အာတီ ရုပ်တုကြီး အား
စာ ကူး တ ကန့် သွား ရောက် မကြည့်ဖြစ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊
ဟင်းဒရစ်နှင့် ဤကမ်းခြေသည်လည်း 'နီးလျက်နှင့်ဝေး' ဖြစ်နေ
ခဲ့သည်။ 'ရှာနားကဘုရား ရွာသားမသွားခြင်း' ဖြစ်နေခဲ့သည်။
နေ့စဉ်အနီးကပ်၍ ကျော်တော်သွားခဲ့ရသော ကပ်ကျော်ကမ်းခြေ
ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

စိတ်အတွေးက အဝေးသို့ ရောက်နေခဲ့သော်လည်း သူ၏မျက်စိ
များကမူ ကမ်းစပ်သို့သော်ငြိမ်ပေါ်တွင် တင်ရှိနေသော ပစ္စည်း
မှန်သမျှတို့ကို တခုမျှအလွတ်မပေးပဲ စစ်ဆေးသော အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်လာခဲ့သည်။ သေးငယ်သော ခရစ္စတီးယားများနှင့် ရေညှိထွေး
လေးများကိုပင် မကြိုင်းမကျန်ရစ်စေရန် အထူးသတိပြုလာခဲ့သည်။
အတော်အတန် လျှောက်မိလျှင် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
အရေခီနှင့် ကက်ဆစ်ဒီတို့သည် မိုင်ဝက်ခန့်သို့ပင် ခရီးပေါက်နေ
ပြီဖြစ်ကြောင်း ဟင်းဒရစ် တွေ့လိုက်ရ၏။

ဘရော့ဒီ ညွှန်ကြားခဲ့သည့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်သည့်တိုင်
မည်သည့် ထူးခြားချက်ကိုမျှ မတွေ့ရသောအခါ ဟင်းဒရစ်သည်
ရှေ့သို့ ဆက်လက် လျှောက်မနေတော့ပဲ နောက် ကြောမ်း ပြန်
ကောက်ရန် ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူသည် တစုံတခု

ထို အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ ရှေ့ ဂိုက်သုံးဆယ်ခန့် အကွာ
သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ပင်လယ်ရေညှိ ရေမှော် အထွေးကြီး တခု
တင်လျက် ရှိနေသည်။ ယင်းရေမှော် အထွေးကြီးသည် သာမန်
နို့သင့်ရုံထိုက်သော အရွယ်အစားထက် ပိုမို ကြီးမားနေခြင်းကြောင့်
သူ စိတ်တွင် သင်္ကာရန် မကင်း ဖြင့်လာခဲ့၏။ ယင်းရေညှိအထွေးကြီး
အတွင်းတွင် အခြားသော ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပါဝင် ဖြစ်ရန်ကောင်း
ပါဝင်နေလိမ့်မည်ဟု ဟင်းဒရစ် တွေးမိကာ ရှေ့သို့ ခပ် သုတ်သုတ်
သောက်သွား လိုက်သည်။

အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ဟင်းဒရစ်သည် ခါးကိုင်ပြီး ရေညှိ
ရေမှော် ခိုက်သရောများကို ဖယ်ရှားဝစ်လိုက်သည်။ သူ၏ လက်
များ သည်ရေညှိထွေးကြီးအတွင်းမှ ခပ် လုံးလုံး ပစ္စည်း တခုကို
ရုတ်တရက် သွားရောက်သပ်လိုက်မိသည်နှင့် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်
ချောက်ချား သွားရသည်။ အချိန်အတန်ကြာ သည်အထိ သူသည်
လှော်ယောက် ကြတ်ငေးသေကာ မိမိရှေ့ရှိ မြင်းကွင်းကို ဝေးစိုက်
ကြည့်နေမိသည်။

အတန်ကြာမှ ဟင်းဒရစ်သည် သတိဝင်လာပြီး တောင်းဘီ
ဆိတ်အတွင်းမှ ခရာကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ထုတ်ယူပြီး ပါးစပ်
တွင် ထပ်လိုက်သည်။ မိမိရှေ့ရှိ အော့နှလုံးနာစရာ မြင်ကွင်း
ကြောင့် ဟင်းဒရစ်၏ ပါးစပ်မှ ခရာသံအစား ချို့အန်သံ များ
သာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရ၏။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှလည်း ဒဏ်း ဒယိုင်
ခြင်သံများ နောက်ဆုံးတွင် ခူးညွတ်ကာ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျ
သွားခဲ့လေတော့သည်။

ရေညှိရေမှော် ခိုက်သရောထွေးကြီး အတွင်းမှ ပေါ်ထွက် လာခဲ့
သည့် အရာတစ်ခု သည်တား ဝိညာဉ် ထင်းလင်း အသက်ရှုပ်ခြင်း
အလင်း ကင်းမဲ့နေပြီ ဖြစ်ရုံမျှမက ပြာနန်းနှမ်း အရောင်သို့ပင်
ပြောင်းလဲစ ပြုနေပြီ ဖြစ်သော အမျိုးသမီးတဦး၏ အလောင်း၊
အလောင်းမှ အင်္ဂါပင် စစ်တော့သော အလောင်းဖြစ်၍ နေချေပြီ။

(၄၆)

စေတီလ

လူ့ ခန္ဓာကိုယ်တခုကို သိုးဝိုင်း မိုင်းလျှင် အထက်ဆုံး အပိုင်းဖြစ်
သော ရင်ခေါင်းဝိုင်း တခုတည်းသာ ရှိတော့သည် ဖြစ်သော မစ္စ
ခရစ္စတင်းဖြစ်ပေ၏။ အင်္ဂါမစုံတော့ပြီ ဖြစ်သော ယင်း အလောင်း
တွင် ကျန် ရှိနေသေးသော အစိတ်အပိုင်း အချို့မှာ ဦးခေါင်း
ပခုံးစွန်း တပိုင်း တစ၊ လက်မောင်း တဘက်နှင့် ရင်သတ် တခြမ်း
စသည်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ အလောင်းပေါ်တွင် - ကျန်ရှိ နေသေးသည့်
တစ်စက်တည်းသော ရင်းသားမှာလည်း ပြားချပ်၍ပင် နေလေပြီ
တည်း။

ကေသရာဇာ

[က]

သင်္ဃတင်နာရီခန့်တွင် ဘရော့ဗီသည် ဘူ၏ရုံးခန်းသို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိခဲ့ပြီး နံနက်ခင်းက တွေ့ရှိခဲ့ရသည့် အခြင်းအရာ များနှင့်
ဆက်သွယ်၍ သေမှုသေခင်း ပုံစံ တွင် ဖြည့်စွက် ရေးသွင်းလျက်
ရှိသည်။ 'သေဆုံးရခြင်း အကြောင်းရင်း' ဟူသည့် ကွက်လပ်မှ
အခြားသော ကွက်လပ်များတွင် ပြည့်စုံစွာ ရေးသွင်း
စတင်ပြီးသည့် အချိန်တွင်မူ စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းက
ညှစ်လှည့်လာသည်။

“ကား(လ်)ဆန်ဘိုး(စ်) ပြောနေတယ်၊ မာတင်လား”
အောက်မှ အသံရင့်က ဆိုသည်။
“ကား(လ်)ဆန်တီး (စ်)ဆည်ဆောက်သင်(ပ်)တန် ဆေးရုံပုခင်း
ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ ဘရော့ဗီသည် နံနက်ပိုင်းကပင် ဆေးရုံသို့

ကေသရာဇာ

(၄၈)

စော်စော်

ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး သူနာတင် ဆေးရုံကားတစ်စီး မှာယူခဲ့သည်။ သူနာတင် ကားသည် အိုး(လံး)မီး(လံး) လမ်းထိပ် ကမ်းခြေဆီက ရောက် လာခဲ့ပြီး ဆေးဆုံးသူ ခရစ္စတင်းဝါ(တ်) ကင်း(စ်) အလောင်းကိုခွဲစိတ် စစ်ဆေးရန်အတွက် ရာဘာအိတ်တလုံးဖြင့် ထည့်ပြီး ဆောက်သင် (မ်) တန် ဆေးရုံသို့ ယူဆောင်သွားခဲ့၏။ ထိုဒေါက်တာဆန်တိုး (စ်)ဖုန်းဆက်ခြင်းမှာ မစ္စဝါ(တ်)ကင်း (စ်)ကိုစွဲ ဝင်ဖြစ်ရမည်ဟု အရေခန့် အတပ်သိဘက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ၊ ကား(လံ)အဖြစ်က ဘယ်လိုတဲ့...”

“အဲဒီ လူသေမှုမှာ မသင်္ကာစရာလူ မရှိဘူးဆိုယင် ဒါဟာ ငါးမန်းကိုက်မှုပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော့် ပြောချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကလဲ ဒါဟာ လူသတ်မှုတခုလို့ မထင်ပါဘူး ကား(လံ)။ လူသေမှုပဲဖြစ်မှာပါ။ ဘာပြုလို့ လဲဆိုယင် လူသတ်မှုတခုတဲ့ သဲလွန်စလဲ တခုမှမတွေ့ရဘူး။ လူသတ်လက်နက်လဲ မတွေ့ရ ပြီးတော့ မသင်္ကာစရာလူလဲ မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါးမန်းကိုက်တာပဲ ဖြစ်ဖို့ သေချာပါတယ်။ ငါးမန်း အတော့ကိုကြိုးတဲ့ ငါးမန်းကြီးတကောင် ဖြစ်မယ်ဗျ။ ပင်လယ်က သင်္ဘောကြီးတွေမှာရှိတဲ့ ပန်ကာကြီးတွေကတောင် မိန်းကလေးကို ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ် နှစ်ဖို ပြတ်သွားအောင်တော့ လုပ်နိုင်မယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့်...”

“ကောင်းပြီလေ ကား(လံ)၊ ကျွန်တော့်ဆီကို အခုလို ဖုန်းဆက်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ လောလောဆယ်မှာ တော့ ကျွန်တော့်အမှု မတောင့်သေးလို့”

“အို.....ဆောရီးဗျာ။ ဆောရီးပဲ မာတင်ရေ၊ ဒါဖြင့်ယင် လောလောဆယ် မှာတော့ ကျွန်တော် တို့ ရင်ခွဲ၍ မှတ်တမ်းရေး ‘ငါးမန်းကိုက်၍ ဆေးဆုံးခြင်း’ လို့ ပဲ ဖြည့်ရေးလိုက်မယ်၊ ဒါဖြင့် တခြားဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး ဆိုယင် ပေါ့”

ကေသရာဇာ

အရေခန့်သည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ပြည့်သွင်း ထပ်မံ ‘သေမှုသေခင်း’ ပုံစံ၏ ‘သေဆုံးရခြင်း အကြောင်းရင်း’ ဖြစ်သပ်တွင် ‘ငါးမန်းကိုက်ခြင်းကြောင့်’ ဟူ၍ရေးထည့်လိုက်သည်။ နောက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို လျှော့ချ ခိုထိုင် လိုက်၏။

*

အမိတိတ်မြို့လုံး၏ ဝင်ငွေသည် ‘နွေရာသီ’ အပေါ်တွင် လုံးဝမှီခို နေလေသည်။ နွေရာသီသို့ ရောက်လေလျှင် အနီး ပတ်ဝန်းကျင် သေများမှ ရာပေါင်းများစွာသော ခရီးသည်တို့သည် အမိတိတ် လယ်ကမ်းခြေသို့ အပန်းဖြေ လာရောက် နားနေလေ့ ရှိကြသည်။ နွေရာသီတခု (တနည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင်) ရက်သတ္တပတ် တဆယ် ခန့်ပတ် အတွင်း ခရီးသည် အလာ များပါလေမှ ဤ ပင်လယ် ကမ်းခြေ မြို့လေးသည် တနှစ်စာအတွက် လုံလောက်သော ဝင်ငွေ ချယူနိုင်ကြလိမ့်မည်။ နွေရာသီတွင် ဝင်ငွေ များများ ရှိထားပါ သေမှလည်း လာမည့် ဆောင်းဥတုကို အကျပ်အတည်း ကင်းရှင်းစွာ ဖြင့် ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

အမိတိတ်မြို့မှ မြို့ခံ လူဦးရေမှာ တထောင် ဖြစ်သည်။ နွေရာသီ သုံးလသို့ ရောက်လျှင်မူ အမိတိတ်မြို့၏ လူဦးရေမှာ တသောင်း သို့ ညီဒ် ရောက်ရှိ သွားတတ်လေသည်။ ပိုလာသော အပန်းဖြေရေး သည် ‘နွေဦးသည်’ ကိုးထောင် ကျော်တို့သည် အမိတိတ်မြို့သို့ မြို့သား တထောင်ခန့် တို့အား နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း လာရောက် အလုပ် အကျွေး ပြုနေသည့်ဟုဆိုက မှားမည်မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းကား ‘နွေဦးသည်’ ကိုးထောင်ထံမှ သုံးလအတွင်း ရရှိလိုက်သော ဝင်ငွေ

F4. (နုစိယ အကြိမ်)

www.burmeseclassic.com

သည် အသစ် အစိတ် မြို့သူ မြို့သား များ အတွက် လုံလောက်သော တနှစ်စာ အသုံးစရိတ်ကို ဖြစ်စေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

ယခုလည်း နွေဦးသို့ ရောက်၍ လာလေပြီ။

ယခုနှစ် နွေရာသီတွင် တရပ်တကွေးမှ ခရီးသည် များသည် တစုံတခုသော အကြောင်း ကြောင့် အစိတ်မြို့ သို့ လာရောက် အပန်းဖြေခြင်း မဖြူကြလျှင် မြို့ခံ လူများ၏ စီးပွားရေးသည် အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားပေလိမ့်မည်။ အစိတ်မြို့သား များသည် ဆောင်းအတွက် လိုအပ်သော အနွေးထည်များ၊ လောင်စာများ၊ အခြေခံစားသောက်ကုန် ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူ သိုမှီး ထားနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။ ဤမြို့ရှိ ကုန်ပစ္စည်း လက်လီ အရောင်း ဆိုင်များ ဆည်လည်း မြို့ကြီးမြို့ကြီးများရှိ ကုန်ပစ္စည်း လက်ကား ဆိုင်ကြီး များသို့ ကြေးဟောင်း ဆပ်၍ ကြေးသစ် ယူသည့် စနစ်ကို လည်း ပုံမှန် ဆက်လက် လုပ်ဆောင်နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။ ခေတ္တယာယီ ဝိတ်ပစ်ကောင်း ဝိတ်ပစ်ရပေလိမ့်မည်။

နွေခရီးသည်များကို အားကိုးပြီး ဖွင့်လှစ်ထားသော တည်းခို နေပုံသား၊ စားသောက်ဆိုင်၊ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ဓာတ်ဆီဆိုင်၊ ကပ္ပရုံစသည့် ခရီး သွားအများပြည်သူနှင့်တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသည့် အဆောက် အအုံများကိုလည်း နှစ်ပတ်လည် ပြုပြင် မွမ်းမံမှုများ ပြုလုပ်နိုင်ကြ မည် မဟုတ်ချေ။ အကြောင်း တစုံတခုကြောင့်သာ ယခုနှစ် နွေရာသီ တွင် အစိတ်ကမ်းခြေသို့ လူအလာ ကျဉ်းပါက မြို့တခုလုံး၏ စီးပွား ရေးသည် အမှန်ပင် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်သွားရပေလိမ့်မည်။ ထိုနှစ် စီးပွားရေး မမြေလည်မှုသည် နောင်နှစ်သို့ ရောက်သည့်တိုင် အဆင်ပြေချင်မှ ပြေပေလိမ့်မည်။ စီးပွားရေးပိုင်း ပြေလည်မှု မရှိခြင်း ၏ အကျိုးဆက်အဖြစ် လူမှုရေးမိုင်းတွင် စာရိတ္တ ယဉ်းယိုင်မှုများ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ထိုအခါ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း အငြင်းပွားမှု များပြားလာစေနိုင်သည်။ အကျပ်အတည်း ဖြစ်လာ

သည်။ ဤအချက်ကို ဤမြို့၏ စခန်းမှူးဖြစ်သူ အရော့ဒီက နားလည် သဘောပေါက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

အရော့ဒီကဲ့သို့ပင် ကျန်မြို့သူ မြို့သား အားလုံးတို့ကလည်း အစိတ်ကို သဘောပေါက် လက်ခံထားကြပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ မြို့သူ မြို့သား အားလုံးတို့သည် အစိတ်ကမ်းခြေအား သွေငါ လာရောက် အပန်းဖြေချင်စရာ ကောင်းသော ဒေသ တခုဖြစ်စေရန် အမြဲထာဝရ တက်ညီလက်ညီ ကြိုးပမ်းလျက် ရှိသည်။ မိမိတို့ မြို့သို့ 'နွေဦးသည်တော်' များ တနှစ်ထက် ပိုမို များပြားစွာ လာရောက် လည်ပတ်ကြစေရန် ဒေသခံများ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ဆောင်ရွက်ကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အရော့ဒီအနေဖြင့် တဘက်တွင် အစိတ်မြို့ကလေးတွင် တရား စိုးမိုးရေး၊ ငြိမ်းဝပ်ပိပြားရေး၊ အများပြည်သူ၏အသက် စည်းစိမ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရေး၊ အခြေအနေမှန် သူသို့ အသိပေးရေး စသည်တို့ကို ကိုယ်စွမ်းရှိအမျှ ဉာဏ်စွမ်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးရမည့် တာဝန်ရှိသလို အခြား တွင်လည်း ကောလာဟလ သတင်းများ မပြန့်ပွားရေး၊ တားဆီးပေးရေး စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ရန်လည်း တာဝန်တရပ် သေးသည်။ မဟုတ် မမှန် ကောလာဟလ သတင်းများ ရေး အတွက်ကိုမူ အစိတ်မြို့၏ 'လီဒါ' သတင်းစာကြီး၏ တာ ဟယ်ဒီဗီးဒိုး(၆)နှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ရပေလိမ့်မည်။

တာယ်ရီဒီးဒိုး(၆)ကို၏ ဆက်ဆံမှုမှာ အလွန် သိမ်မွေ့ နှင်းလှသည်။ သူတို့နှစ်ဦးတွင် သဘောတူညီချက်တရပ် ရှိထား သင်းမှာ အစိတ်မြို့၏ အကျိုးစီးပွားကို တိုးပွားစေမည့် ဖြစ်လျှင် 'လီဒါ' တွင် အသားမေးရေးသားရန်နှင့် အကျိုး ထိပါးစေမည့် သတင်းဖြစ်လျှင်မူ သမန်ကာ လျှာ ကာမျှသာ ရန်၊ သို့တည်းမဟုတ် လုံးဝ သတင်းစောင်ချထားရန်ပင်

ဝမာအားဖြင့်ဆိုသော်-

လွန်ခဲ့သည့် နွေရာသီက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် မုဒိမ်းမှုများကိုကြည့်ရင် အသားမည်း နီဝမ်းတယောက်သည် အမျိုးသမီး အတော်များကို မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့သည်။ ဤကိစ္စကို ဘရော့ဒ်နှင့် မီးခိုး(စ်)တို့ တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းပြီး 'လီဒါ' သတင်းစာတွင် သာမန်သတင်း အဖြစ်သာ ဖော်ပြလိုက်သည်။ ဤနီဝမ်း မုဒိမ်းကောင်၏ ယူဆပတ်စက်ပုံကို အဆီတထပ်၊ အသားတထပ် တစ်စုံစီခွဲ ခွေးဖော်ပြနေခြင်းအားဖြင့် နွေရာသီ အပန်းဖြေညွှတ်သည့်များကို အကျိုးမပြုခရီးသည်များကိုမိမိစီးပွားရှာနေသူများအတွက် အကျိုးမဖြစ် ညွှတ်ကြလုပ်ငန်းအတွက်လည်း ဈေးခေါ်လက်နဲ့ နိုင်။ ဤသတင်းကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြခြင်း အတော်ရှိ တန်ရုံ အပန်းဖြေ အလည်လာချင်သူများကိုပင် သွားစေနိုင်သေးသည်။ ထို့ပြင် ကံမကောင်း အကြောင်းမလွယ် လူယုတ်ခေါ် အစော်ကားခံလိုက်ရသော အမျိုးသမီးများက မိမိတို့၏ အမည်နာမကို သတင်းစာထဲတွင် မပါခံစလိုကြ။ တစ်နှစ်ရှက် မဖြစ်လို့၊ မလွယ်လွန်း၍ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ချက်ပို့ခံရခြင်းသည်ပင် လွန်လှပေပြီ။ ထိုကဲ့သို့ မည်သူ တဦးတယောက် အကျိုးမပြုသော မုဒိမ်းမှုသတင်းမျိုးကို သာမန် ကာယပျက်ခမူသတင်း တပုဒ်အဖြစ်သာ 'လီဒါ' သတင်းစာတွင် ဖော်ပြလေ့ ရှိသည်။

အကယ်၍

အမိတီမြို့သို့ လာရောက် အပန်းဖြေနေသည့် သူကြွယ်အရက်မှူးပြီး ကားအရမ်းမောင်းမှုဖြင့် အမိခံရပြီဆိုပါက ဘရော့ဒ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား 'ထိုင်ခင်းယာဉ်မောင်းမှု' ဖြင့် တစ်ပွဲဆိုနဲ့ပျောက် လီဒါသတင်းစာတွင်လည်း ပုံကြီးခွဲရေးသားဖော်ပြ ဖြစ်စေသည်။

(၆)ဘန်ကဲ့သို့သော ဒေသများမှ လူငယ်များ အမိတီမြို့သို့ လာရောက်လည်ပတ်စဉ် ပြဿနာတခုခု လုပ်မိပြီဆိုပါက ဘရော့ဒ်သည် လူငယ်များ၏ အမည်၊ အသက်၊ နေရပ်လိပ်စာနှင့် ပေးသည့် ဖုန်းနံပါတ် စသည့် အသေးစိတ် အချက်အလက်များကို မီးခိုး(စ်)သို့ ပို့ဆင့်တမ်းလုပ်မည်ဖြစ်သည်။ မီးခိုး(စ်)ကလည်း ထိုသတင်းကို အသားမည်းမှ အသားပေးကာ တဆိတ်တို့ တဆိတ်လုပ်၍ ဖော်ပြပေးသည်။ အကယ်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများမှာ အမိတီမြို့သား လူငယ်များဖြစ်နေလျှင်မူ 'ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသည့် လူငယ်များ' ရဲ့က ခေါ်ယူဆုံးမလိုက်သည်။ ဟူ၍ တပိုဒ်မျှသာရှိသော သတင်းတိုလေး တပုဒ်အဖြစ်သာ လီဒါသတင်းစာတွင် ပါရှိသေးလိမ့်မည်။ အနှောင့်အယှက်ပေးသည့် လူငယ်၏အမည်ကို ဆိုလိုသော သတင်းစာတွင် ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။ အရော့ဒ်နှင့် မီးခိုး(စ်)တို့တဦးနှင့်တဦး ဤရွှေ့ကြိမ် အပေးအယူ သဟဇာတ ဖြစ်ကြပါလျက်နှင့် ကြိမ်သောအခါတွင်မူ သူတို့အသားမည်း အကြီးအကျယ် ပဋိပက္ခ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်သည်။

မီးခိုး(စ်)သည် အလွန်လာတံမြင်သည်။ ဇွဲလုံ့လရှိသည်။ ပါရမီရှိသည့် သတင်းစာသမားတဦး ဖြစ်သည်။ သတင်းစာကို အနု ရေးသားကောင်အနု ရသော အမဲလိုက်ခွေးမှမာ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဖြစ်သည့်တိုင် သဲသဲမဲမဲ ဇွဲနပ်ဖြင့် လိုက်လေ့ ရှိသူဖြစ်သည်။ အခြားသူများ၏ အမြင်တွင် အရေးကြီးဟု ထင်ရသော သတင်းတို့ကို သူသည် ဆန်ကျင်ဘက်ရှုထောင့်မှ ကြည့်မြင်သုံးသပ်သည့် လူထူးလူဆန်းတယောက်လည်း ဖြစ်ချေသည်။ အရော့ဒ် ခုနှစ်၏ နွေရာသီတွင် စကော့(ချီ)လမ်းရှေ့ရှိ ကမ်းစပ်သားပြင်ပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတယောက် သေဆုံးနေခဲ့၏။ ထိုသေဆုံးသည့် အမိတီမြို့ရှိ အချမ်းသာဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်များအနက် တဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည့် ကြေးရတက် လူကုန်တို့၏

သမီးဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စတွင် မသင်္ကာစရာ အထောက်အထား တစ်ခုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် ဘရော့ဒီစ် ‘သွေးရိုး၊ သားရိုး ရေနစ်သေခြင်း’ဟု မှတ်ချက်ချကာ အမှုကို ပိတ်ပစ်ခဲ့၏။

သို့သော်-

သတင်းစာသမား ဟယ်ရီဗီးဗီး(စ်)၏ ရှုထောင့်တမူ တမျိုးတသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ရင်ခွဲရုံအရောက်၊ အလောင်းကို တာဝန်ရှိဆရာဝန်ကြီးများက ထုံးစံအတိုင်း ခွဲစိတ်၍ ရောဂါ၏ ဇာစ်မြစ်ကို ရှာဖွေကြပြုသောအခါ သေဆုံးသူ မိန်းကလေး၏ ဆွေမျိုး အသိုက်အဝန်းအပြင်းအထန် ငြင်းဆန် ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် မီးဗီး(စ်) “ယင်းကိစ္စသည် သွေးရိုးသားရိုးဟုတ်”ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

သို့နှင့် အမေလိုက်ခွေးကြီး မီးဗီး(စ်)သည် အနံ့ရလိုက်ပြီ ဟော အမေကောင်နောက်သို့ အပြင်းအထန် လိုက်လေတော့ အချိန်နှစ်လမျှ အကြာတွင်မူ မီးဗီး(စ်)သည် ကွယ်လွန်သူ မိန်းကလေး၏ လျှို့ဝှက်ဇာတ်လမ်းတပုဒ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သေဆုံးသူမိန်းကလေးသည် မူးယစ်ဆေးဝါး အလွန်အကျွံ ခဲ့သော ‘ဆေးကျွန်’ တဦးဖြစ်သည်။ သူမအတွက် လိုအပ်သော အစားအသောက် အာလူးယာခင်းပိုင်ရှင် ပိုလန် လူမျိုးတဦး၏ သားထောက်ပံ့နေခဲ့သည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် ဟရီးအင်းများကို အလွန်အကျွံ သုံးမိကာ သတိမရတချက် ရတချက်အချိန်တွင် ရေနစ်သေခြင်းဖြစ်လေသည်။ မီးဗီး(စ်)သည် ဟရီးအင်းဖြန့်ဖြူးမှုအား ဆက်လက်၍ ခြေရာခံလိုက်သွားရာ အမိတိန်ဆ်မြေတစ်ကွက်တွင် လွှတ်ရွာသည့် ဟရီးအင်း မောင်မိမိတို့ကြီးတစ်ကွက်ကို မှော်ထုတ်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ယင်းဇာတ်လမ်းပေါ်ထွက်လာခြင်း၏ ရေပန်းအဖြစ် အမိတိမြို့သည် အတော်အတန် နာမည်ပျက်ခဲ့ရသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ ဘရော့ဒီစ်သည် အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်ခြင်း

ကြောင့် သူသည် အကြီးအကျယ်သိက္ခာကျခဲ့ရသည်။ သူ၏မူလရိုင်းစွဲသိက္ခာကို ပြန်လည် ဆယ်တင်နိုင်ရန်အတွက် အထူး ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ သို့သော် ပြည်နယ်ဆိုင်ရာ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေးကလည်း ဝေးရောက် စွက်ဖက်သာပြီ ဖြစ်သည်မို့ ဘရော့ဒီစ်မျှ စိတ်ရှိတိုင်း ထပ်ဆောင်ခွင့်မရခဲ့ချေ။ မူးယစ်ဆေးဝါး ဥပဒေနှင့် ငြိစွမ်းသူ တဦးစနစ်ဦးစကို ဖမ်းဆီးပြီး အထက်သို့ တင်ပို့ပေးခဲ့သည့်တိုင် သူ၏ သိက္ခာကို မူရင်းသို့ ရောက်အောင် ပြန်မတင်နိုင်သေးပဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ဟယ်ရီဗီးဗီး(စ်)ကမူ ယင်းသတင်းကို တိုင်းပြည်သို့ ဖော်ထုတ် တင်ပြနိုင်ခြင်းကြောင့် အေးသဆိုင်ရာ သတင်းစာထူချွန်ဆု နှစ်ဆုကို ရရှိခဲ့၏။

ယခုမူ သူ၏သိက္ခာကို ပြန်လည် ဆယ်တင်နိုင်မည့် အခွင့်အလမ်း တခု ပေါ်လာလေပြီ။ သူသည် အများပြည်သူအဖို့ အကျိုးရှိစေမည့် ကိစ္စတခုကို အချိန်မီ ဖော်ထုတ် အသိပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျေးဇူးတင်မှု၊ ယုံကြည်ကိုးစားမှု စသည်တို့ကို ပြန်လည်ရယူနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍ မျှော်လင့်ထားသည်။ လူသတ်ငါးမန်းကြီး ဤအမိတ်ကမ်းခြေမှ ဆေးရာသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်လောက်သည့် အချိန်အထိ ဤကမ်းခြေကို ခေတ္တယာယီ ပိတ်ထားလိုက်ချင်သည်။ ကျားများသည် လူသားကို တကြိမ်စားမိပြီဆိုလျှင် လျှာလည်သွားပြီး နောင်အခါတွင် လူသားကိုသာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်သွားတတ်ကြောင်း၊ လူများကို ဆက်တိုက် အန္တရာယ်ပြုတော့ကြောင်းကို ဘရော့ဒီစ်ကြားနာမှတ်သားခဲ့ဖူးသည်။ ငါးမန်းများသည်လည်း ကျားများကဲ့သို့ပင် လူသား၏အရသာကို ခံစားတတ်ခြင်း ရှိမရှိ ဆိုသည်ကိုမူ ဘရော့ဒီစ် မသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နွေဧည့်သည်များအပေါ် ဤငါးမန်းကြီးက ထင်မတိုက်ခိုက်နိုင်သည့် မည်သည့်အခွင့်အရေးကိုမျှ မပေးမိရန် ဘရော့ဒီစ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ယခုအခါ ဘရော့ဒီစ်သည် ငါးမန်းကိုက်မှုဘင်္ဂါ အများပြည်သူသို့ ဖော်ထုတ် အသိပေးလိုက်ချင်သည်။ လူသားများ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး ရေထဲသို့ မဆင်းပဲ နေကြစေချင်သည်။

ငါးမန်းကိုက်မှုသတင်းကို သတင်းစာတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြရေး ကိစ္စကိုမူ သူ့လွယ်လွယ်နှင့်ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အတော်ကြီး အကြောက်အကန် အပြင်းအထန် အငြင်းပွားယူရမည့် ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ဘရော့ဒီ နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ အမိတီ၏ စီးပွားရေးသည်လည်း အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီးရှိ အခြားသော မြို့ရွာများကဲ့သို့ပင် ကျဆင်းလျက်ရှိနေသည့် ကာလဖြစ်သည်။ ယနေ့နှစ်ကစ၍ ကုန်ပစ္စည်းများ ဈေးတက်ခဲ့သည်။ အခန်းငှားရမ်းခနှုန်းများကို တိုးမြှင့်လာခဲ့သည်။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ လူငယ်အများစုသည် ယခင်ကကဲ့သို့ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ငှားနေသည့် စနစ်ကို မသုံးတော့။ အုပ်စုစာစုလျှင် ဆယ်ယောက်မှ ဆယ်ငါးယောက်အထိ ပါဝင်တတ်သော 'အုပ်စု' ကလေးများသည် အမိတီမြို့သို့ ရောက်လာကြပြီးနောက် အချိုးကျ ငွေငွေပေါင်းထည့်ဝင်ကာ တည်းခိုရိပ်သာကြီးတရလုံးကို ဘုံရိပ်သာအဖြစ် ပုတ်ပြတ်ငှားရမ်းပြီး စုပေါင်းတည်းခိုကြလေသည်။

နေရာသိသုံးလပတ်လုံးအတွက် တည်းခိုရိပ်သာကြီးတရလုံး၏ ငှားရမ်းခမှာဒေါ်လာ ၇,၀၀၀ မှ ၁၀,၀၀၀ အထိ ရှိတတ်သည်။ ဒေါ်လာ တသောင်းအန့် အိမ်ခန်းများမှာ ပင်လယ် ကမ်းခြေ ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားပြီး ကမ်းစပ်နှင့်များစွာ မကွာလှမ်းသော နေရာများတွင် ရှိသဖြင့် ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ဇွန်လအလယ်ကို ရောက်ပြီဖြစ်သည့်တိုင် ထိုအခန်းများကို ငှားရမ်းမည့်သူများ မရောက်ရှိလာကြသေးပေ။ ဒေါ်လာငါးထောင်တန် အိမ်ခန်းများသည်လည်း မျှော်လင့်သလောက် လူမဝင်သေးချေ။

ယခုနှစ်နေ့သည် သိပ်မထူးခြားသေးသော နေ့မျှသာ ဖြစ်သည်။ ယခုအခြေအနေသည် အလယ်အလတ်တွင်ရှိနေသည်။ ငါးမန်းကိုက်မှုသတင်းကိုသာ သတင်းစာများတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြလိုက်ပါက အပန်းဖြေလာကြမည့် နေ့ညော်သည်များသည် အမှန်ပင် 'တွန့်'သွား

အကြောင်း ရှိသည်။ အမိတီမြို့၏ စီးပွားရေးအခြေအနေသည် အလယ်အလတ်လောက်တွင်ရှိနေရာမှ 'ဆိုရှယ်သောအခြေအနေ'သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ဘရော့ဒီ တွက်မိပြန်သည်။

ဘရော့ဒီသည် ဘေးကျပ်နံကျပ်အခြေအနေနှင့် ရပ်ဆိုင်းရလျက် ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကို သတင်းစာများတွင် ထည့်လည်း ထည့်ချင်သည်။ မထည့်ပဲလည်း ထားလိုသည်။ ထည့်မိပြလျှင်လည်း တရုတ်၊ ဩစတြေးလျ၊ ပြဿနာပေါ်လာလျှင်လည်း တမောင့်ဖြစ်၍ တွေးလင်းလွယ်လွယ်မှ စိတ်အိုက်လာတော့သည်။

ဒေါ်လာငါးမန်းကြီးသည် အမိတီကမ်းခြေမှ ဝေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားမည်ဆိုက သွားလောက်ပေပြီ။ ဤတွေးခေါ်ချက်သည် မြို့၏ စီးပွားရေးဘက်သို့ ယိမ်းသော တွေးခေါ်ချက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘရော့ဒီသည် 'ထွက်ခွာသွားလောက်ပေပြီ' ဟူသည့် မသေချာ၊ အတည်မရှိသော မှန်းဆထင်မြင်ချက်လေးအာကို အသေ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ထို အသက်များကို သေမင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လောင်းကစားခြင်း မပြုလိုချေ။ မျက်စိစုံမှိုက်၊ အရဲစွန့်ပြီး 'မကောင်းသူထိပ်၊ ကောင်းသူထိပ်' ဟူ၍ လောင်းကစားလိုက ဖြစ်နိုင်သော်လည်း 'လောင်းကြေး' မတန်တဆ မြင့်မားလွန်းလှ၏။ လောင်းမကစားထိုက်လောက်အောင်ပင် 'ကြေး'တ 'ကြီး' လွန်းလှချေသည်။ မိုက်ရူးရဲဆန်ဆန် ဖြစ်၍ လုပ်လိုက်ပြီးနောက် မိမိ၏လုပ်ရပ်သည် မှန်ကန်လာခဲ့ပါက အကြောင်းမဟုတ်။ အကယ်၍ မှားယွင်းပြီဆိုသည်နှင့် တဖြိုင်နက် အသက်ပေါင်းများစွာတို့ကို မေးလျှော်ရပေတော့မည်။ မူလကတည်းက ကျဆင်းနေခဲ့သော မိမိ၏သိက္ခာသည်လည်း ကုန်းကောက်စရာ ချို့တော့မည်မဟုတ်။

သို့ဖြင့်-
မြို့၏စီးပွားရေးကို အသာထား။ အပြစ်မဲ့သောလူ အသက်ပေါင်းများစွာတို့အလဟဿဆုံးရှုံးခြင်းမှကာကွယ်ရန်ဆိုသော အကိရိယာတင်

စာတွင် ဖော်ပြမှုဖြစ်မည်ဟု ဘရော့ဒီက ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ချလိုက်တော့သည်။ ဝေ့ဝေ့ခြင်းမရှိတော့ပြီဖြစ်သော ဘရော့ဒီသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဟယ်ရီမီးဒီး(စ်)၏ နံပါတ်ကို လှည့်ချလိုက်၏။ တယ်လီဖုန်းကို 'ဘဘက်မှ' ကောက်ယူသံ ကြားလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်-

“ဟယ်ရီလားပျို” ဟု မေးလိုက်သည်။

ဘဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဟယ်ရီမီးဒီး(စ်)ဖြစ်ကြောင်း သိသည့် တပြိုင်နက်-

“ကိုယ်ပါ၊ ဘရော့ဒီလေ။ ခင်ဗျားနဲ့အတူ နေ့လယ်စာ စား ကောင်းမလားလို့ အားရဲလား”

“အင်း၊ ကျွန်တော်ဆီ ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်မှာ ဖုန်းဆက်ပါ ဆိုတာကိုပဲ ကျွန်တော် တွေးနေတာ။ ကဲ...ဘယ်မှာစားကြမှာလဲ၊ ခင်ဗျားဆီ ကျွန်တော် လာခဲ့ရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျား မှာလား”

“ခင်ဗျားဆီ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဘာစားမှာလဲ”

“အသားညှပ်မုန့်၊ သီးရွက်စုံကြော်နဲ့ နို့တခွက်ပဲပေါ့ဗျာ။ တွေ့တော်တို့ စားနေကျဆိုင်ကပဲ မှာလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ ရုံးခန်းမှာ စားကြတာပေါ့”

*

[ခ]

ဘရော့ဒီက နောက်ဆုံးကျန်ရှိသည့်အသားညှပ်ပေါင်မုန့် တပြိုင်နက်ကို ပါးစပ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပဒတ်စတစ်ခွက် အတွင်း တဝက်သာသာ ကျန်ရှိနေသေးသော နွားနို့ကိုလည်း တကျိုက်တညှော်

ကျန်စင်အောင် မော့ချလိုက်၏။ သူသည် ပေါင်မုန့်ထုတ်သော သိင်္ခခက္က၊ ကိုလုံးချေပြီး အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ မီးခိုး(စ်)သည် ခရမ်းချဉ်သီးချဉ်ရည်ဆဲးထားသော အမဲသားကြော်တလုံး၊ အာလူးကြော်တဗူး၊ ထောပတ်မုန့်ဓာယုတ်ကို ဆယ် ခြောက်အောင် စင်စည်သွတ်ဘိယာဖြင့် သဲသဲမဲမဲ ဖြို လျက်ပင်ရှိသေးသည်။ ဘရော့ဒီသည် မီးခိုး(စ်)၏ စားအား ကောင်းပုံကို ကြည့်ယင်း အတိတ် ဘာလကရပ်ပုံလွှာတခုကို ဖြတ်တန်မြင်ယောင်လာမိသည်။ သွေးသံရဲရဲ ဆာတော်ကားတိုက်မှုတခုသတင်းလာယူသူမီးခိုး(စ်)သည် အနိဋ္ဌာရုံ ခြင်္သေ့တွင်း တခုကြောင့် မည်သို့မျှ ခံစားမှုမဖြစ်ရုံမျှမက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အုန်းသီးစိမ်းမှ အုန်းရည်ကိုပင် ကျွဲရိုးစုပ်တံဖြင့် စုပ်အသောက် မပျက်ခဲ့ချေ။ ဘရော့ဒီသည် ကုလားထိုင် နောက်မှ ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို လျှော့ချ မှီထိုင်လိုက်ပြီး စီးကရက်တလိပ်ကို ညက်ယူမီးညှို့လိုက်သည်။

“ဝါ(က်)ကင်းရဲ့ အမူနဲ့ ခင်လျဉ်းပြီး ကျုပ်တွေ့မိတဲ့ အချက် တချက်နှစ်ချက် ရှိတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားနားထောင်ချင်မယ်ဆိုလင်...”

မီးခိုး(စ်)က အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အမျိုးသမီး သေဆုံး သွားပုံကတော့ ခပ် ဆန်းဆန်း ပါပဲ။”

အကြောင်းကို ဆန်တိုး(စ်)နဲ့ကျွန်တော်....”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့စကားပြောပြီးပါပြီ”

မီးခိုး(စ်)က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုလင် သူ ဘယ်လိုတွေ့ဆင်တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား သိပြီပေါ့။ အဲဒါ ငါးမန်းရဲ့ တိတ်ခိုက်မှုကြောင့် သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်သယ်ဆိုတာ ခြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ သေချာနေပါပြီ။ မစ္စဝါ(က်) ထင်းရဲ့အလောင်းကို ခင်ဗျားတွေ့လင် ကျွန်တော် ယူဆချက်ကို ခင်ဗျားလဲ လက်ခံမှာပါ”

“အလောင်းကို ကျွန်တော်တွေ့ပြီးပါပြီ။ အလောင်းကို တွေ့ပြီးပြီးချင်းမှာပဲ ဝု(ဒ်)တိုး(လ်) အက္ကဝါဗေဒသိပ္ပံမှာ အလုပ်လုပ်နေ

တဲ့ မင်္ဂ(တ်)ဟူးပါးဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ခိတ်ဆွေလူငယ်တယောက်ကို ဒီအကြောင်းပြောလိုက်တယ်။ ဝါ(တ်)ကင်းရဲ့အလောင်းဟာ ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဌာန်မျိုးရှိတယ် ဆိုတာကိုလဲ ထည့်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူကလဲ ဒါဟာ ငါးမန်းတမျိုးရဲ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။

“အဲဒီ ငါးမန်းဟာ ဘာအမျိုးအစားလဲ”

“ငါးမန်းဖြူမျိုးတဲ့။ လူကိုရန်မှတိုက်ခိုက်တတ်တဲ့ တခြားငါးမန်းမျိုးတွေလဲရှိပါသေးတယ်။ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ငါးမန်းလို့မျိုး။ တူသဏ္ဌာန်ဦးခေါင်းရှိတဲ့ ‘ဟမ္မားဟက်(၆)’ လို့မျိုး ငါးမန်းတွေပဲ။ ဟူးပါးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုယင်တော့ ဒီ မိန်းကလေးကို ကိုက်သတ်စားသွားတဲ့ ငါးမန်းဟာ တော်ရုံတန်ရုံကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ့ပါးစပ်ဟာ ဟောဒီလောက်ကြီးရှိလိမ့်မယ်လို့ ဆိုတယ်”

မီးဦး(၆)သည် သူ၏လက်နှစ်ဘက်ကို ဘေး တဘက်တချက်ဆီ လှည့်ချဲပြလိုက်သည်။ အကွာအဝေးမှာ သုံးပေခန့် ရှိပေမည်။

“တခါတခါတော့ ငါးမန်းပြာ တွေကလဲ လူကို ဒုက္ခပေးတတ်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မစ္စဝါ(တ်)ကင်းကို တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်သွားတဲ့ ငါးမန်းကတော့ ငါးမန်းဖြူပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဟူးပါးက အခိုင်အမာဆိုတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုယင် လူတယောက်ကို နှစ်ပိုင်းပြတ်အောင် ကိုက်ဖြတ်နိုင်တဲ့ ဒီလောက်ကြီးကြီးမားမား ငါးမန်းဆိုယင် ဒီကောင်ပဲ ရှိတာကလား။ ပြီးတော့...သူ့မှာ တခြားနာမည်တမျိုးလဲ ရှိသေးသဗျ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့လဲဗျ”

“လူသားစားငါးမန်းတဲ့။ သူ့အရောင်က တခြား ငါးမန်းတွေနဲ့စာယင် ပိုပြီးဖြူလို့ ငါးမန်းဖြူ လို့လဲ အရပ်စကားနဲ့ခေါ်ကြသေးတယ်။ တခြား ငါးမန်းတွေကတော့ လူတွေကို တခါတရံမှ တိုက်ခိုက်လေ့ ရှိကြတယ်။ ဒါကလဲ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့မှပါ။ ဆာ လောင် မွတ်ဆိပ် နေတဲ့ အခါမျိုး။ ဒေါသ ထွက် နေတဲ့

အခါမျိုးတွေနှင့် တိုက်ဆိုင်နေယင် ဒါမှမဟုတ် ရေထဲမှာ ဆွေးနဲ့ရတဲ့ အခါမျိုးတွေကျမှပါ။ အမြဲရန်မူလေ့ မရှိပါဘူး။ အဲ... ငါးမန်းဖြူကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူကတော့ မုဆိုးသက်သက်ပဲ။ ပင်လယ်ပြင်မှာတွေ့တဲ့။ သူ့နိုင်တဲ့ သက်ရှိမှန်သမျှဟာ သူ့သားဘောင်၊ သူ့အစာလို့ သဘောထားတယ်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ သူ့နဲ့ ချင်ဆိုင်တွေလိုက်ယင် သေမင်းနဲ့တွေ့ရပြီသာ မှတ်။ ဒါကြောင့်လဲ တချို့က ငါးမန်းဖြူကို ‘သေမင်းဖြူ’ရယ်လို့လဲ တင်စား ခေါ်ဝေါ်ကြသေးတယ်။ ဩ၊ ဒါထက် မရှိသေးစကားဗျာ...။ မစ္စဝါ(တ်)ကင်းဟာ အဲဒီအချိန်က မိန်းမတို့မမ္မတာ ရာသီသာနေလို့ ချား ငါးမန်းကြီးဟာ သွေးညှိနံ့ရပြီး...”

“အလို ဘုရားရေ၊ ကျုပ် ဘယ်နှယ်သိနိုင်ပါ့မလဲဗျ”

မီးဦး(၆)၏အမေးကြောင့် ဘရေဒီ စိတ်တိုသွားသည်။

“အင်း...။ ခင်ဗျားကတော့ အတော့်ကို စုံစုံစေ့စေ့ လေ့လာပြီး ဖြစ်နေပါလား ဟယ်ချီ”

“ဒါကထော့ ကျွန်တော့်တို့အလုပ်က အများပြည်သူနဲ့ ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရတဲ့အပိုင်းဖြစ်လေတော့ အများပြည်သူ စိတ်ဝင်စားမယ့်ကိစ္စ၊ ဗဟုသုတဖြစ်စေမယ့်အကြောင်းအရာဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်နှိုက်က ကြိုတင်ဆည်းပူးလေ့လာ မေးမြန်းထားရတာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်အတွက်လဲ ဗဟုသုတရတာပေါ့။ ဒါမှ သတင်းစာဖတ် ပြည်သူတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် တိတိကျကျ တင်ပြအသိပေးနိုင်မယ်ပေါ့။ အကြောင်းရင်း မှန်လာ ဘယ်လို ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို တွေးတောဆုံးဖြတ်ဖို့ကတော့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေရဲ့ တာဝန်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ထွေးနေတာက ဒီကိစ္စမျိုး နောက်ထပ် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင် မလာနိုင် ဆိုတာပါပဲ”

“ဒီကိစ္စမျိုး နောက်ထပ် ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်ဗျာ မယ်လို့ ခင်ဗျား မျှော်လင့်ထားသလား”

“ဟင့်အင်း။ ဒီ ကိစ္စမျိုး နောက်ထပ် ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်လို့

ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။ မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်ဟာ ဆယ်ရေး တရား ကိုးရား တရာ ဆိုသလို အလွန်အလွန် ဖြစ်ခေါင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတရပ်ပါ။ မခွဲခရစွတင်းတယောက်သာ ကံဆိုးလွန်းလို့ အခုလို ဖြစ်သွားရရှာတာပါ။ ဟူးပီးရဲ့အဆိုအရဆိုလျှင် ငါးမန်းဖြူတွေဟာ အခုအချိန်မှာ အလွန်အလွန်ရှားပါးနေပါပြီ။ မျိုးဆက်ပြတ်လုနီးနီးအခြေကို ရောက်နေပြီ။ နောက်ဘဲခက်လဲ ဒီအနီးအနား ရေပြင်တဝိုက်မှာ ဒီကောင်တွေ ခိုအောင်းနိုင်တဲ့ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တန်းတွေလဲ မရှိပါဘူး။ ဒီကမ်းခြေ ဒေသဟာ ဒီကောင်တွေရဲ့စားကျက် ဖြစ်ရအောင်လဲ သူတို့ကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးမွေးဖြူရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ သားသတ်ရုံက အညှိ အဟောက် အညစ်အကြေးတွေကို ဒီနေရာမှာ လာရောက်စွန့်ပစ်တာမျိုးလဲ မရှိပါဘူး။ သူ့အာရုံကို ညှို့ ယူမမ်းစားနိုင်တဲ့ အစားအစာမျိုးလဲ ဒီနေရာမှာ ရှိမှမရှိတာဆိုတော့ ဒီကောင်ကြီးဟာ တခြားတနေရာက မျက်စိလည် 'ခရီးကျွဲ' လာတဲ့ အာဂန္တု၊ ဒီဇွာကောင်ကြီး' ပါ။ အခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ဒီကမ်းခြေရေပြင်အောက်မှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မစုဝါ(တ်)ကင်းကို ကိုက်ပြီးကတည်းက အတော်ဝေးလံတဲ့ ရေပြင်တနေရာဆီကို ထွက်သွားလောက်ပါပြီ။

မီးဒီး(စ်)သည် ကရားရေလွတ်ပြောရသဖြင့် မောလာဟန်ဖြင့် စကားကို ခေတ္တဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ဘုရားဒီမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေသည်။ တချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေခဲ့သော ဘုရားမိက...

“ခါဖြင့်ယင်လဲ မနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ဖုံးဖိမထားပဲ သတင်းစာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်လား မကောင်းဘူးလားဟယ်ရီ။ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း၊ အဖြစ်ကို အဖြစ်အတိုင်း အသိပေး ဖော်ပြလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မလိုလားအပ်တဲ့ တီးတိုးစကား၊ ကောလာဟလသတင်းတွေကို ကြိုတင်ကာကွယ် တားဆီးလိုက်ရာ ရောက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဒီမိဇွာကောင်ကြီး

အခြေကို မသွာတော့ဘူး ဆိုတာ သေချာယင် လက်ရွှေ့အကြောင်း မရှိဘူးထင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း”

မီးဒီး(စ်)က သတ်ပြင်းရှည်တချက် မှတ်ထုတ်လိုက်လား...

“သတင်းစာဆရာတဦးရဲ့ ကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ် မာတင်းဒါပေမယ့် တဘက်ကြည့်လို့ မရဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့မြို့ရဲ့ စီးပွားရေးမျက်နှာဆောင်ရဦးမယ် မဟုတ်လား။ ဆိုပါတော့ ခင်ဗျားပြောသလို အဖြစ်အတိုင်း၊ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း တင်ပြလိုက်မယ်ဆိုတယ်လို့တဲ့ ပြန်မူတွေ ဖြစ်လာမလဲ ကြည့်ကြရအောင်။ အမိတိတ်သမီးခြေမှာ ရေဆင်းကူးလဲ မိန်းကလေး တဖောက်ကို မီးဒီးကြီးတကောင်က ထက်ဝိုင်းပြတ်အောင် ကိုက်ဖြတ်လိုက်တယ်။ သတင်းဟာ တောမီးလိုပျံ့နှံ့ သွားမယ်၊ လူတွေဟာ ဒီကမ်းခြေမှာ အပန်းဖြေဖို့ အတော်ပဲ ရွံ့ သွားကြမယ်။ ဒီမှာတင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကမ်းခြေနဲ့ ဆက်နေတဲ့ နန်တက်ကက်၊ ဝိုင်းယု(ဒ်)

မိ(စ်)ဟင်ဆန် ကမ်းခြေ ရေချိုးဆိုင်တွေကိုပါ လူတွေ မလာတော့ပဲ လောင်းအိုင်လင်းမှာရှိတဲ့ ကျွဲတို့ဒေသခံတွေ အားလုံး နှုတ်ကပ် ဆိုက်ကုန် ကြလိမ့်မယ်။ ဒီနှစ် ကျွန်တော်တို့ မြို့ကို နှစ်သက်တော် ကိုးထောင်လောက် လာကြလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းထားတယ်။ ကဲ တွက်ကြည့်စမ်းဗျာ။ ခင်ဗျား ထည့်လိုက်ချင်တယ် ဆိုတာပုန်ကြောင့် ကျုပ်တို့မြို့ဟာ ဝင်ငွေဘယ်လောက် ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုတာကို...”

ဘုရားသည် မည်သို့မျှ စောဒကတက်ခြင်းမပြုတော့ပဲ ခေါင်းသာအယာညိတ်ဖြပြီး မီးဒီး(စ်)၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံသင့်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

ခင်ဗျားပြောတာတွေကိုကျုပ် မငြင်းလိုပါဘူးဟယ်ရီ၊ ဒီငါးမန်းအခုအချိန်မှာ မိုင်တရာလောက်ဝေးတဲ့နေရာကို ရောက်နေ

လောက်ပါပြီ။ နောက်ပြန်လှည့်လာဖို့လဲ သိပ်အကြောင်းမရှိဘူးပါဘူး။”

သူသည် စကားကိုရပ် ခေတ္တနားထားလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် စီးကရက်ဗူးထဲမှ အသစ်တလိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှို့လိုက်သည်။ တချစ်ချစ်ချစ်ချစ်ခန့် ရှိုက်ဖွားပြီးမှ...

“မိုးမပြိုဘူး ပြိုခဲ့သော်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီငါးမန်းကြီး အဝေးမရောက်သေးဘဲ ဒီကမ်းခြေကို တပတ်ကျော့ ပြန်လာမယ်။ ရေခဲဆင်းသူ တယောက်ယောက်ကို နောက်တခေါက် ထပ်ဆွဲမယ်ဆိုတော့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကျုပ်တို့မှာ တာဝန်ရှိပြီ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပယောဂမကင်းပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ဗျာ-ကျုပ်ရဲ့အန္တကတော့ ဒီသတင်းကို သတင်းစာထဲမှာထည့်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ကမ်းခြေကိုလဲ တရက် နှစ်ရက်လောက် ယာယီပိတ်ထားလိုက်ချင်တယ်။ ခါးသီးတဲ့ အန္တရာယ်တခုနဲ့ ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပြီး ရင်မဆိုင်ရအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့ သဘောပေါ်တယ်ရဲ့”

မီးခိုး(စ်)သည် သူ၏ ကုလားထိုင်နောက်ပိုင်းကို အသာမှီထားသက်သောင့်သက်သာထိုင်ယင်း ဘရေဒီ၏ လိုလားချက်ကို အကြာသည်အထိ တွေးတော ချိန်ဆလျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်မသက်မသာဖြင့်...

“ခင်ဗျားလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်အတွက် ကျုပ် လုံးဝ ကူညီနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး မာတင်။ ဒီငါးမန်းကိုက်မှုသတင်းကို လီဒါ သတင်းစာထဲမှာ လုံးဝမထည့်ဖို့ မဆွကတည်းက ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ပြီးသားပဲ။ ဒါပေမယ့် အသားလွတ်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ရပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းက ရှိနေပါတယ်။ ဒီတမန်ကခင်းမှာတင် ငါးမန်းကိုက်မှုအကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပုန်းသက်ကြခေါ်ခြင်းက ကြိတ်ထက်မနည်း ရှိသွားပြီမာတင်။ ဘယ်သူ့ဘေး ဆိုတာလဲ၊ ခင်ဗျားထင်သလဲ။ ပထမ ငါးဦးကတော့ ‘နေ့ညညညတော်များများ’

ကေ သရာဇာ

လည်ပတ်မှုအပေါ်မှာ မှီခိုပြီး စီးပွားရေးလုပ်နေကြတဲ့ ခိုခိပ်သား၊ ပျော်ပွဲစားရဲ့ ညကလပ်နဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေသုံး ဘက်စားရမ်းငှာနေတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်တွေ ဆီကပ်။ အဲ နောက်ဆုံး သတင်းစာရဲ့ အစုရှယ်ယာ ငါးဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်းကို ပိုင်ဆိုင်သွားလဲ။ လီဒါ သတင်းစာထဲမှာ မစ္စဝါ(တ်)ကင်းရဲ့ သတင်းကို မထည့်ဘူးဆိုတာကို သူတို့အားလုံး သိချင်နေကြတယ်။ သတင်းကို လီဒါသတင်းစာထဲမှာ လုံးဝမထည့်ရဘူးလို့ သူက ဆိုတယ်။ ဒီသတင်းကို မသိမသာ မှောင်ချထားလိုက်မယ်-မကြာခင်မှာပဲ ဒီကောင်မလေးရဲ့အကြောင်းဟာ အဓိကပြုသူပြုသူသားတွေ အသိအာရုံက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက် သွားမှာပဲ။”

မီးခိုး(စ်)ထဲမှ ယုတ်ပြတ်စကားကို ကြားရသောအခါ ဘရေဒီ ခိုင်တော့သူသွားခဲ့ရတယ်။ ပြီးမှ...

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီသတင်းကို ခင်ဗျားရဲ့သတင်းစာထဲမှာမထည့်ဘူးဆိုမယ်လဲ ကျွန်တော်ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် အများအပြားရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ အခုတလော ကမ်းခြေတလျှောက်မှာ ရေမကူးကြဖို့ တားမြစ် ရမှာကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့တာဝန်ပဲ။ ဒီကမ်းခြေမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သတိပေး ဆိုင်ဟုတ်လေးတွေကိုတော့ စိုက်ပျိုးရမှာပဲ။ ကဲ၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါအုံးမယ်”

“ကောင်းပါပြီမာတင်၊ ဒါကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ သဘောပေါ့။ အသားလွတ် ကျွန်တော်ကပဲ ပေးစမ်းပါရစေအုံးဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ အသားဆွနဲ့ တက်သာခဲ့တဲ့ စခန်းမှူးကြီးတယောက်ပါနော်၊ ဟုတ်တယ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ အမေရိကန်သမ္မတလိုမျိုး လေးနှစ်သက်တမ်းရှိတဲ့ စခန်းမှူးကြီးပါပဲ”

“ဒီလိုအများဆန္ဒနဲ့ ဖက်လာခဲ့တဲ့ စခန်းမှူးကြီးတယောက်ဟာ အများဆန္ဒနဲ့ မကိုက်ညီတော့တဲ့အခါ ဘာဖြစ်သွားနိုင်တယ်လဲ ခင်ဗျားထင်သလဲ”

“ဒါ ခြိမ်းခြောက်နေတာလား ဟယ်ရီ”

မီးဖို(စ်)က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ရင်းကို ခင်ဗျားသိပါတယ် မာတင်။ အများအကျိုးကို သည်ပိုးမပါမယ်လို့ ကြွေးကြော်ပြီးတက်လာခဲ့ပြီး အများဆန္ဒကို မလိုက်လျောနိုင်လို့ အများရဲ့ ဖယ်ရှားခြင်းကို ခံလိုရတယ် ဆိုသင် မကောင်းပါဘူး။ ဒါ ခင်ဗျား အတွက် ပြောတာပါ။ ကျွန်တော့်စေတနာကို နားလည်စမ်းပါဗျာ”

ဘရော့ဒီက ထိုင်ရာမှ ထ၊ ဖိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဪ...ဒါထက် နေ့လယ်စာအတွက် ဘယ်လောက်ကျသလဲ ဟယ်ရီ”

“နေပါစေ၊ နေပါစေ၊ မကြာခင် အလုပ်လက်မဲ့ဘဝနဲ့ စားသောက်ရမဲ့ ဖြစ်တော့မယ့်လူဆီက ငွေကို မယူရက်ပါဘူးဗျာ”

ဘရော့ဒီက ဟတ်ဟတ်ပတ်ပတ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ၊ ပြည်သူ့ရဲတို့ရဲ့အကြီးမားဆုံးတာဝန်ဟာ ပြည်သူတွေရဲ့အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့မို့ ဆိုတဲ့ စကားရပ်ကို ခင်ဗျားကြားဖူးသေးလို့ ဒီစကားပြောတာ ဖြစ်မှာပါ”

*

[၈]

ရုံးခန်းသို့ ဘရော့ဒီ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူ၏စားပွဲပေါ်ရှိ ဌာနတွင်းသုံး စကားပြောခွက်ဘလောက် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် စကားပြော

ခေါင်းဆက်သွယ်ရေး စက်ခလုတ်ခုံ၌ ထိုင်ရသော တာဝန်ကျ အမှုဆောင်တဦး၏ ကြည်လင်ပြတ်သားသော သတင်းပို့သံ ထွက်လာသည်။

“ဆရာနဲ့တွေ့ဖို့ မြို့ဝန်မင်း ရောက်နေပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဘရော့ဒီက တကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ မြို့ဝန်မင်းဟု

ခေါ်သော သူ့ဆရာတော် နာမဝိသေသန စကားလုံးကို ကြားလိုက်ရသော သူ့ခင်္ဍာလို့ ဖြစ်သွားမိသည်။ အမှန်မှာ သူ့ အမည်ရင်းသည်

“မို(လောရဒ်၊စ်)မောင်း” ဖြစ်သည်။ သူသည် မောင်းနှင့်

မို(စ်) အိမ်ရာခြံမြေ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှ အစုစပ်ပိုင်ရှင်

တဦး ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့်ရွေးကောက်ပွဲတွင် လူထုထောက်ခံ

ရာခိုင်နှုန်းဖြင့် အရွေးခံရကာ မြို့တော်ဝန်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့

သည်။ ယခုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်၏ဘေးထီးပေးမှုဖြင့် ‘မြို့တော်ဝန်’

တာဝန် တူသော ပိသေသ စကားလုံးကို နားအရသာ တွေ့

ခြင်းမရှိ။ ရင်းနှီးသူများက သူ့ အား နာမည်ရင်းဖြင့် ခေါ်

ဝေါ်တတ်ဆက်ကြသည့် အခါများတွင် အလွန်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရ

တတ်ကြသည်။ အကြောင်းဆိုသူများက သူ့အား ‘မြို့တော်ဝန်

မောင်း’ မိုးမွန်အောင်ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲပြီး သူ၏ကျေနပ်မှုကို ရယူ

တတ်ကြသည်။ ယခုအခါ သူ၏အမည်ရင်းဖြစ်သည့် လောရဒ်(စ်)

မောင်းပင်လျှင် ကွယ်ပျောက်လုပတ်ဖြစ်၍ နေပေပြီ။ မြို့တော်

ဝန်မောင်းဘိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မိမိ၏အမည်ကိုမိမိမှတ်မိမှ မှတ်မိပါလေဦး

စကား မသိ။

ဘရော့ဒီက ချဉ်းချဉ်းရှိသည်နှင့်-

“မြို့တော်ဝန်မင်းကို ကျေးဇူးပြုပြီး အခန်းထဲကို ကြွခဲ့ပါလို့

တောင်းဆိုတယ်လို့ပါ” ဟု ပြောချလိုက်သည်။

မောင်းသည် ဘရော့ဒီ၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး ဘရော့ဒီ

၏ ချဉ်းချဉ်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခရီး

မောင်းဆိုင်ပင်-

(၆၀)

ခေတ်မီ

“ကျုပ် အခုတင်ပဲ ဟယ်ရီမီးဒီး(စ်)နဲ့စကားပြောပြီးလာခဲ့တယ်၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ရဲ့ အမိန့်အာဏာနဲ့ ဒီကမ်းခြေကို ပိတ်ပင်ချင်ရတာလဲ”

ဟု ခပ်ထန်ထန်မေးလိုက်သည်။

ဘရော့ဒီကလည်း အညံ့ မခံချေ။

“ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ကို ဘယ်သူ့ အနေနဲ့ မေးမြန်းစစ်ကြောနေတာလဲ။ မြို့ဝန်တယောက်အနေနဲ့ မေးတာလား၊ အိမ်ပွဲစားမြဲပွဲစားတယောက်အနေနဲ့ မေးနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မိတ်ဆက်တယောက်အနေနဲ့ မေးနေတာလား။ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါလိမ့်”

ဘရော့ဒီက မြို့ဝန်မင်းအား နာမည်ခေါ်၍ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်အနေနဲ့မေးမေး ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပြန်မေးခွန်းထုတ်မနေ၊ ကျုပ်မေးတာကိုသာဖြေစမ်းပါ။ ဘယ်သူ့ အမိန့်အာဏာနဲ့ ခင်ဗျား ဒီကမ်းခြေကို ပိတ်ချင်ရတာလဲလို့”

• “ဒါကတော့ ဒီမြို့မှာရှိနေကြတဲ့ မြို့သူ မြို့သားတွေရဲ့အသက်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တဲ့ သဘော သက်သက်ပါ။ ကျွန်တော်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဒီကမ်းခြေကို အနည်းဆုံး တရက်တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည် ပိတ်ထားလိုက်ဖို့ ကျွန်တော်သဘောနဲ့ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။ တရားဝင်ခွင့်ပြုချက်အမိန့်တော့ မရှိပါဘူး။ တကယ်လို့ လူတွေ တယောက်ဟာ ရေဆင်းကူးခဲ့လို့ ညကလို့ အလားတူ ဖြစ်ရင် ထပ်မံဖြစ်ပွားခဲ့ယင် အဲဒီလူကို ကျွန်တော်အနေနဲ့ ရေကူးမှုနဲ့ ချုပ်လို့လဲ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် မှာသာ ကိုယ့်တပေါ်လျှော့မှုကြောင့် အမြဲမဲတဲ့ ခရီးသည်တွေ အသဟဿ ဆုံးရှုံးရတယ်ဆိုပြီး ရင်ထူမနာ ဖြစ်ရမှာ”

ဗောင်းသည် ဘရော့ဒီ၏ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် တင်ပြချက်များကို လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကမ်းခြေမှာ ရေကူးတာကို ပိတ်ပင် တားမြစ်တာဟာ မရှိစေချင်ဘူး။ ဂျူလိုင်လ လေးရက် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရဲ့ နှစ်ပတ်သည် လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲနေ့တလဲလဲ သိပ်မဝေးလှတော့ဘူး။ ဒီရက်သတ္တပတ်မှာ ဒီကမ်းခြေဟာ အစည်ကားဆုံးဖြစ်မှာပဲ မာတင်၊ ဒီလိုကာလမျိုးမှာ ကျွန်တော် တတွေဟာ အခွင့်ကောင်းကို အရယူတတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ငါးမန်းကိုက်လို့ မိန်းကလေးတယောက် သေချပါတယ်ဗျဲ့လို့ ကိုယ့်လည်ပင်း ကိုယ်ကြိုးကွင်းစွပ်တဲ့ ကြော်ငြာမှုမျိုး၊ ဝါဒအချိုးကို ကျုပ်တို့ မလိုချင်ဘူး မာတင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ဘက်က ပြောရယ်လဲ ဒီကမ်းခြေဟာ အသက်စည်းစိမ်းသေးကြောင်း သိထားလျက်နဲ့ အမြဲမဲတဲ့ လူတွေကြောင်းမဲ ထပ်သေကြရတာကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“နောက်ထပ် ဘယ်သူ့မှလဲ သေကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျား။ ဒီကမ်းခြေကို ပိတ်ထားလိုက်ယင်သာ အလုပ်မရှိပဲ သူတို့ကိုစွဲတွေမှာသာ အမြဲစပ်စုတတ်တဲ့ သတင်းထောက်တွေဟာ အဲဒီလို ခွေးတွေလို အနံ့ခံပြီး ဒီကမ်းခြေကို တယောက်ပြီး တယောက် စုပြုရောက်ရှိလာလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အမိတ်ကမ်းခြေဟာ အဲဒီလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဒေသတခုအဖြစ် ရောက်အောင် ချိတ်ကပ်အိတ်လုပ် ဝံ့ကြီးချဲ့ ရေးကြလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဆိုယင် ထယ်ထယ်သည်တွေက ကျုပ်တို့မြို့ကိုလာကြဦးမှာလဲ။ တနှစ်တာအတွက် အိတ်ဝင်တွေကို ကျုပ်တို့တတွေ အယ်နေရာမှာ သွားရှာကြမယ်။ ခင်ဗျားအိတ်ထဲက ထွက်လာမလား၊ ကဲ...”

ဗောင်းသည် ပြောယင်းပြောယင်းမှပင် ဒေါသသံ ပါလာလေ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ထို့ခန့်ကိုယ်ကြီးသည် တုန်တုန် ဖြစ်နေသည်။ ဘရော့ဒီအနေဖြင့် ဗောင်းတယောက် ဤရွှေ့ပြောင်းဆုံးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောပုံဆိုပုံမျိုးကို ယခင်က ထကြိမ်မှ မြင်ဖူးရဖူးခြင်း မရှိ။

“ကဲ၊ ဒီလောက်တောင် ခေါင်းမာလှတာ ဟောဒီမှာကြည့်”
 ဗောင်းသည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်း၌ အသင့် ထည့်လာသော အမိတိမြို့ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံဥပဒေ စာအုပ်ငယ်ကလေးကို ယူလိုက်ပြီး ဘရော့ဒီရှေ့တွင် ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ ပြည်သူ့အန္တရာယ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းခံရသော အရာထမ်းတစ်ဦးကို ရာထူးဝန် ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင် အများစုက အချိန်မရွေး ရာထူးမှ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပစ်နိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထားလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဆန္ဒကို ရုပ်သိမ်းဘူးဆိုယင် ခင်ဗျားကိုပဲ လက်နဲ့ ရာထူးက ရုပ်သိမ်းပစ်ရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားနေရာမှာ လူစားထိုးပစ်မှာပဲ”

ဘရော့ဒီသည် အားမတန်သဖြင့် မာန်လျော့ရလေတော့သည်။ “ကဲ၊ ခင်ဗျားက ဒီကမ်းခြေကို တကယ်ပဲ မဝတ်စေချင်ဘူးလားလယ်ရဲ့” ဟု မေးလိုက်သည်။

မိမိအလိုသို့ ဘရော့ဒီကအောက်ပါအတိုင်းဖြေဆိုသည်ကို ရိပ်စားမိသည့် ဗောင်းက အောင်နိုင်သူတစ်ဦး၏ လေသံဖြင့်-

“ဟုတ်တယ်မာတင်၊ ဒီကမ်းခြေကို ဖွင့်ထားလို့ ခင်ဗျားမှာ ဘာဆုံးရှုံးမှုရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာယုံပါ”

ဘရော့ဒီက သက်ပြင်းစာချက် ချလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ ဒီကမ်းခြေကို ဖွင့်ပေးထားခြင်းဟာ အန္တရာယ်ပဲလို့ ယူဆတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမြို့ရဲ့ ဝင်ငွေဟာ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတော့လဲ ခင်ဗျားတို့ အများစု သဘောအတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် မာတင်၊ ဒီမြို့ရဲ့ ဝင်ငွေဟာ တကယ်ပဲ အရေးကြီးနေပါတယ်”

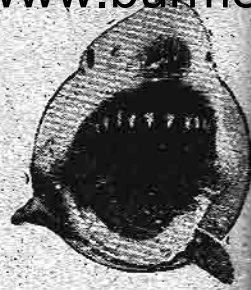
ဗောင်းသည် ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ဘရော့ဒီရဲ့ခန်းထဲသို့ ရောက်ကတည်းက ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုရောမှ ထလိုက်ပြီး-

“အခုလို သဘောတူညီမှုရရှိတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မာတင်။ ကဲ၊ ကျွန်တော် မှာ မစ္စတာဖုန်သွားတွေ့ပြီး မပြေလည်သေးတဲ့ ကိစ္စ တလေးတွေကို ညှိနှိုင်းဖို့ကိစ္စက ရှိနေသေးလို့ ကျွန်တော် ပြန်ပါအုံးမယ်”

“အဲဒီလူတွေဟာ နှုတ်မဖွာဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောနိုင်သလား။ ဒီလူတွေက သူတို့သိသမျှကို တိုင်း(၆၆)နဲ့ နှလုံး(၆) သဘင်းစာက အတင်းထောက်တွေကို ဖွင့်မချလိုက်ဘူးလို့ ခင်ဗျားပြောရဲရဲလား”

“ဒီပြဿနာကို ခင်ဗျားဆီမှာလာပြီး ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်သလို သူတို့နဲ့ပဲ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုပြောစရာတခု ကျန်နေသေးတယ်။ မစ္စတာဝါ(တ်)ကင်းမှာ ဆွေမျိုးညာတိရော၊ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းပါ မရှိပါဘူး။ သူ့အတွက် ပုဆွေးဆွဲလဲ၊ သူ့ဘက်က ပြဿနာလုပ်မယ်လို့ဆိုတာ တယောက်မှ မရှိပါဘူး။ သူ့အကြောင်း သိရသလောက်ကတော့ မစ္စတာ(တ်)ကင်းက ပြည်ထောင်စုရဲ့အနောက်မြောက်ဖျားဖြစ်တဲ့ အိုက်ဒါဟို ကနေ ကျွန်တော်တို့ အမိတိမြို့ရှိတဲ့ အရှေ့တောင်ဖျားအထိ ရရာအထိ ကြိုးစား ရထားကြစိုးပြီး ခြေသလုံး အိမ်တိုင်ပြု လေလွင့်စွာ ဆုံးမိန်းမပေါ်လေးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်ဆိုတာပါပဲ”

[က]

ဇွန်လ ၂၀-ရက် သည်တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျရောက်သည်။

ရာသီဥတုသည် ဆက်လက်သာယာ ငြိမ်သက်လျက်ပင် ရှိနေသည်။ တောင်လေကလည်း ညင်းညင်းသာသာကလေးသာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိရာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာတွင် လှိုင်းခေါင်းဖြူများပင် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၏ ပေ။ မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်သော် အိုး(လံဒီ) မီး(လံ)လမ်းနှင့် စကော့(၅)လမ်းတို့၏ အရှေ့ဘက်ရှိ ကမ်းခြေတလျှောက်လုံးသည် အနားယူသူ၊ အပန်းဖြေသူများဖြင့် စည်ကားလျက် ရှိလေပြီ။ အနားယူသူများသည် မျက်နှာသုတ်ပင်၊ ခြုံထည်ရှည်ကြီးများပေါ်တွင် လဲလျောင်းယင်း နေပူဆာ လွှဲလျက်ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ညင်းပိုင်းတွင် တင်းနစ်ကစားရန်နှင့် နယူးယောက်မြို့သို့ အပြန်ခရီး

ကေသရာဇာ

အတွက် အားပေးနေကြတန်ရှိသည်။ သူတို့ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးထွားများကမူ အလျူမီနီယံ ဒန်သတ္တုဖြင့် ဖြူလုပ်ထားသော နောက်မှ ခေါက်ကုလားထိုင်လေးများပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ဟယ်လင်ထပ် အင်းနတ်(စ်)၊ ဂျွန်ချီဗာ၊ စောလာကလက်ဝဲ(လ်)စသည့် နာမည်ကျော် စာရေးဆရာတို့၏ ဝတ္ထုများဖြင့် ဇီမ်ယူလျက် ရှိကြသည်။

ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လုံမယျိုတသိုက်ကမူ သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် အလိုကြီးများ ခင်းလျက် မှောက်သူမှောက်၊ လှန်သူလှန်၊ လဲလျောင်းထင်းဖြင့် နေရောင်ခြည်၏အရသာကို ခံစားနေကြသည်။ ခန္ဓာကိုယ်၏ ခြေဖွေးသော အတွင်းသားများ ညှို့မောင်းနီတော့သော အရောင်ရရှိရေး၊ နေရောင်ခြည်သမမျှတစွာ ရရှိရေးတို့ အတွက် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များပေါ်ရှိ ဘီကနီရေကူးဝတ်စုံတို့၏ သိုင်းကြိုးများကို ပြေလျော့ ချထားကြသည်။ လူပျိုလူရွယ်များကလည်း အညှို့ ရှိရာတွင် အင်အားစွမ်းရည်များလည်း စိုပြည်တောင့်တင်းသော အမျိုးသမီးများ၏ အနီးတွင်သာတရပ်ဝဲဝဲရှိနေကြသည်။ သူတို့သည် တောက်ရိုးဆိုင်များကို မျက်နှာပေါ်သို့ အပ်၍လည်းကောင်း၊ နေကာမျက်မှန်များ တပ်၍လည်းကောင်း ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်စက်နေကြသော 'ဆမ်းခြေမယ်'လေးများ၏ ဖုထစ်မှောက်ကြွ တောင့်တင်း လုံးဝန်းသော စိတ်လွှမ်းမိုးမှုကို ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း အသီးသီးကို အားမနာတမ်း မျက်စိစားစွဲထိုင်လျက် ရှိကြသည်။ မချောလေးများကလည်း ကိုရွှေတာလသားများ မိမိတို့အနီးတွင် ရှိမှန်းသိ၍ တမင်တင် ကြုံလေ၊ မူလေ၊ မြူလေရောသလား မသိ။ ဘီကနီ ပြေးလျော့ကျော့ မိမိတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များကို ဟိုလိုမိုသည့်စောင်း နေရာပြောင်းထင်း 'ဖို'သတ္တဝါတို့၏ အမြင်အာရုံကို သစ်ဆန်းစေလျက်ရှိ၏။ 'ဖို'သတ္တဝါတို့၏ရင်ကို ပို၍ပို၍ 'ဖို' လေျက် ရှိပေ၏။

ကလေးငယ်များအဖို့မူ အမိတို့ သဲသောင်ပြင်ကျယ်ကြီး တခုလုံးသည် ရောမ ကစားကွင်းကြီးတခုပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူတို့သည် ချေဝပ်စပ် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ခရုကောက်၊ တွင်းတူး၊ သဲဆိပ်

ကေသရာဇာ

www.burmeseclassics.com

ဆောက် စသည်ဖြင့် မအားနိုင်အောင် ရှိလေသည်။ သူတို့စိတ်အတွင်း ဝယ် မိမိတို့ငယ်စဉ်က တာတွေဖြစ်ခဲ့သည်။ နောင်ကြီးပြင်းလာမည့် အနာဂတ်ကာလတွင် အဘယ်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုး ဖြစ်လာရမည် စသည်ဖြင့် အလိုရမ္မက် ကြီးမားတောင့်တ ကြောင့်ကြစိတ်များ မရှိ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စိတ်များမရှိ။ သူတို့ အတွင်းစိတ် အတွင်းအသိသဏ္ဌာန်သည် ပကတိအမှန်ပင် အညစ်အကြေးကင်းစင် ဖြူစင်ကြလေစွ။

ဤသို့သော ကလေးပေါင်း များစွာတို့အနက်မှ အသစ် ခြောက်နှစ်အရွယ်ရှိ 'အလက်' ဟူသည့် အမည်ရှိ ချာတိတ်ငယ် တယောက်သည် ကျောက်ခဲပြားလေးများဖြင့် ပင်လယ် ရေမျက်နှာ ပြင်ပေါ်သို့ ရှုပ်ထွက်ပစ်ခတ် ဆော့ကစားလျက်ရှိ၏။ သူ၏မိခင်သည် သူနှင့်မလမ်းမကမ်းရှိ ဒလီတခုပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်။ ထိုသို့ ကစားလျက်ရှိရာမှ အတန်ကြာသော် အလက်သည် ပျင်းမိပြီးစွဲဟန်ဖြင့် သူ့မိခင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး မိခင်၏ နံဘေးရှိ လွတ်နေသော ဒလီပေါ်သို့ သူ၏ကိုယ်ကို လှဲချလိုက်သည်။

“မေမေ...”

အလက်သည် ချည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် သဲပြင်ပေါ်တွင် အရပ် လေးများရေးခြစ်နေရာမှ သူ၏မိခင်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ သူ၏ မိခင် သည် မှိတ်ထားသောမျက်လုံးကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်ပြီး မျက်နှာ ပေါ်သို့ ကျဆင်းနေသော နေရောင်ခြည်ကို လက်ဝါးဖြင့်ကာယင်း-

“ဘာလဲသား”ဟု မေးလိုက်သည်။

“သား ပျင်းလာပြီ မေမေ”

“ဘာလို့ပျင်းရတာလဲ သားရယ်။ သွားဆော့နေချေပါလား လို့”

“ဟင့်အင်း။ ကျွန်တော်မကစားချင်တော့ဘူးမေမေ”

“သားရယ်၊ မေမေ ပင်ပန်းလွန်းလို့ပါကွယ်။ မေမေ ကိုမနှောင့် ယှက်ပါနဲ့နော်။ မေမေ ခဏအနားယူပါရအေးအေး”

“ဒါဖြင့် ဒီရာဘာဖောင်လေးကို ကျွန်တော် ယူသွားမယ်နော်”

“သားက ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ဒီနားလေးတင်ပါ မေမေ၊ ကျွန်တော် လှိုင်းစီးချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒီဖောင်လေးပေါ်မှာပဲ အိပ်နေမှာပါ။ ရေထဲဆင်းမကူး ဘူးမေမေရဲ့”

သူ့မိခင်သည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။ ပြီး နေကာ သူ့ခွန်ကို တပ်လိုက်သည်။ သူမသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တလျှောက် ကိုတည်သည်လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့နှင့် ဂိုက်သုံးဆယ်ခန့် ကွာဝေးသည့် ကမ်းခြေတနေရာတွင် လူတဦးသည် သူ၏ခါးလယ် သောက်အထိ ခြုံပ်နေသည့် ရေအနက်တွင်ရပ်လျက်ရှိသည်။ ကလေး သေတယောက်ကိုလည်း သူ၏ပခုံးထက်တွင် ထမ်းပိုးလျက် ပင်လယ် ခြင်္သေ့တနေရာသို့ ငေးမျှော်ကြည့်လျက် ရှိနေသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ သား သွားချင်သပဆိုယင်လဲ သွားပေါ့။ ဒါ သေယ့် သိပ်ဝေးဝေးတော့ မသွားရဘူးနော်။ ရေလဲ ဆင်းမကူးနဲ့။ သင်ပေါ်မှာပဲ နေရမယ်...ဟုတ်လား”

မိခင်သည် သူ့သားကို အလေးအနက်ထား၍ မြှောနေခြင်းကို သင်္ကေတရန် သူမ၏ နေကာမျက်မှန်ကို အောက်သို့လျှောချလိုက် ပြီး သူ့သားအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ကတိတောင်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ချာတိတ်လေးသည့် သူ၏ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားပြီဖြစ်၍ သွက်လက်ပေါ် ခါးစွာ နေရာမှထလိုက်ပြီး ရာဘာဖောင်လေးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အုတ်ဆွဲယူ သွားလေသည်။ သူ့ ခါးလယ်ခန့်အထိ ခြုံပ်သော ရေ အနက်သို့ရောက်သောအခါ အလက်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ် အပေါ် ဝိုင်းကို ရာဘာဖောင်လေးပေါ်သို့ မှောက်ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန် တွင် လှိုင်းတချက်ပုတ်လိုက်သဖြင့် ရာဘာဖောင်လေးမှာ အထက်သို့ အနည်းငယ် မြှောက်တက်သွားခဲ့သည်။ သို့တစေ အလက်သည် ဖောင်လေးပေါ်တွင် ကောင်းစွာနေရာယူမိပြီး ဖြစ်နေပေပြီ။

www.burmeseclassic.com

သူသည် ဖောင်အထက်တွင် စမ်းလျားမှောက်လျက်မှ ရေမှ
ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ညှပ်သာစွာ ယက်ဆွဲလျက်ရှိ၏။ မသိသော
လောက်အောင် ညှပ်သာသော ရေစီးကြောင်းတခုက ရာဘာဖောင်
လေးကို ရေနက်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲယူသွားနေကြောင်းကို
သူကလေးမျှ အလျင်း သတိမပြုမိခဲ့ပါချေ။

ကမ်းစပ်မှ ဂိုက်ငါးဆယ်အကွာအဝေး၏ ဟိုဘက်သို့ ကျော်လွန်
သွားပြီဆိုလျှင်ပင် ဤဒေသရှိ ရေအောက်ကြမ်းပြင်သည် ပြေပြေ
ညီညွတ်ခြင်း အလျင်းမရှိတော့ချေ။ ဂိုက်ငါးဆယ်မပြည့်မီက အဆင့်
ပြေပြေရှိခဲ့ရာမှ ဂိုက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီ ဆိုသည်နှင့် တမတုတ်ခွင်
စောက်နက်သွားတော့သည်။ ရေအောက်ကြမ်းပြင်သည် မူလထက်
ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်မှ နိမ့်ထောင့် တစ်ဆယ်ဒီဂရီရှိနေရာမှ ထို
အကွာအဝေးသို့ ရောက်သည်တွင် လေးဆယ်ငါးဒီဂရီသို့ ရက်ခြည်
နိမ့်ကျသွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ရေထု၏ အနက်သည်လည်း
ပထမ ဆယ်ငါးပေ။ ယင်းမှ နှစ်ဆယ်ငါးပေ။ တဖန် ပေလေးဆယ်
ထို့နောက် ပေငါးဆယ်အထိ အကြီးအကျယ် နက်ရှိုင်း သွား
တော့သည်။

ပင်လယ်ရေပြင်အောက် အနက်သုံးဆယ် ငါးပေခန့်တွင် ငါးကြီး
တကောင်သည် ညှပ်ညှပ်သာသာ လွန်လွန်းကူးခတ်လျက်ရှိသည်။ သူ၏
အမြီးကြီးသည် ဗယ်ယိမ်းညာသွဲ့ တလွပ်လွပ် တယမ်းယမ်းဖြင့်
ငါးကြီး၏ဦးတည်ရာ တည့်မတ်မှန်ကန်ခြင်းဖြစ်အောင် ထိန်းကျောင်း
ပေးလျက်ရှိ၏။ ငါးကြီးသည် အဝီတီရေချိုးဆိပ်ကမ်းနှင့် မျဉ်းပြိုင်
ပြု၍ ကူးခတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ကမ်းခြေသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။
ပင်လယ်ရေပြင်ထုအောက်ရှိ ကြမ်းခင်းမြေသားမှာ ကမ်းခြေနှင့် နီး
လာလေလေ အပေါ်သို့ မြင့်တက်လာလေလေဖြစ်ရာ ငါးကြီး၏
ကိုယ်ခန္ဓာသည်လည်း ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်
ထွက်လာခဲ့သည်။ ငါးကြီး၏မျက်စိသည် ရေအောက်တွင်သာ ပိုမို
ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ ရေပေါ်တွင် မည်သည့် အရာ

သူများ တည်ရှိနေသည် ဆိုသည်ကိုမူ ယခုထက်တိုင် မသိရှိ
လေ။

အထက်လေးသည် ရာဘာဖောင်လေးပေါ်တွင် မှောက်ခုံလေး
ထုတ် ထိုင်းစီးနေရာမှ လက်နှစ်ဘက်ကို ရေထဲသို့ တွဲလောင်း
ထားလိုက်၏။ သူ၏ခြေဖျားလေးများနှင့် ခြေကျင်းဝတ်မှာမူကား
အတက်အကျတွင် မြှုပ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် ရှိနေကြ၏။ သူသည်
ငါးကြီးကို ကမ်းခြေတဘက်သို့ လှည့်ထားသည်ဖြစ်ရာ သူ၏ဖောင်
လေးသည် ကမ်းခြေမှ အတန် ကွာလှမ်းလာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို
အထက် သတိပြုလိုက်မိသည်။ သူ့ မိခင်၏ခွင့်ပြုချက်ထက် ကျော်လွန်
တပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းနားလည်လိုက်သည်။ သို့သော် အလက်
ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စိတ် အလျှင်းမရှိချေ။ အကြောင်းကား
အထက်ပြင်တွင် ထိုင်းလေထန်ခြင်း အလျှင်းမရှိရုံမျှမက သူ ရောက်ရှိ
သည့် နေရာသည်လည်း ဂိုက်ငါးဆယ်ထက် ကျော်လွန်ခြင်း မရှိ
သောကြောင့်ပင်တည်း။

သို့တစေ-

သူ၏မိခင်သာ သိရှိသွားခဲ့ပါက သူ့အား ရေထဲတွင် ဆက်လက်
ကစားခွင့် ပေးတော့မည် မဟုတ်ပဲ ကမ်းပေါ်သို့ အတက်
တော့မည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ်းခြေနှင့် နီးကပ်
သွားစေရန် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ရေကိုယက်ခြင်း၊ ခြေထောက်ဖြင့်
ရေကိုခတ်ခြင်းများကို ဖြုလုပ်လိုက်သည်။ ရေကိုယက်သည့် သူ၏
ထိန်းချုပ်မှုက ညှပ်သာသလောက် ရေကို ခတ်ထုတ်သော ခြေထောက်
ရေထိသံများကမူ 'ဖျတ်ဖျတ်' 'ဖျတ်ဖျတ်' တူသည့် အဆက်မပြတ်
ညှပ်သံများကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့လေသည်။ ခြေထောက်နှင့် ရေကိုခတ်
သံမှကြောင့် ရေပန်း ရေမွှားများ၊ ရေပယုစီ များသည်လည်း
အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ငါးကြီးသည် ရေပြင်ပေါ်တွင် ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသော အသံ
များကိုမူ မကြားချေ။ သို့တစေ အလက်၏ ခြေထောက်လှုပ်ရှားမှု

ကြောင့် ရေထုအတွင်း ရေလှိုင်းလေးများ တမုဟုတ်ချင်း ပြောင်လဲသွားကြောင်းကိုမူ သူ၏ ခံစားမှု အာရုံကြောလေးများက ခံစားသိရှိလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသော အရာဝတ္ထုသည် ခရုမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်အမှန်ပင် တည်ရှိနေကြောင်းနှင့် ယင်းဝတ္ထုပစ္စည်းသည် ကမ်းခြေဆီသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားလျက် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ငါးမန်းကြီး သိရှိသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အလက်သည် ခြေခတ်မှုကို ခေတ္တရပ်နားထားလိုက်သည်။ ရေလှိုင်းလေးများ၏ ရွေ့လျားပြောင်းလဲမှုသည် ရုတ်တရက် လျော့နည်းသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးမန်းကြီးသည် သူ၏ ကူးခတ်နှုန်းကို လျော့ချပစ်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းကြီးကို ဟိုတိုသည်သည် ဝဲစောင်းယင်းမှ လှုပ်ရှားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည့်ပစ္စည်းကို တွေ့နီးနီး ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်သည်။ အလက်သည် လုံးဝ ငြိမ်သက်လျက် ရှိရာ ငါးမန်းကြီးသည် မိမိ၏သားကောင်ကို ရှာမတွေ့တော့ပဲ ရေအောက်သဲကြမ်းပြင်နှင့် အလက်၏ ရာဘာဖောင်လေးအကြားမှပင် အမှတ်တမဲ့ ဖြတ်သန်းကူးခတ်သွားခဲ့ပေလေသည်။

ချာဟိတ်လေးသည် သူ၏ ခြေထောက်များကို ပြန်လည် လှုပ်ရှားလိုက်ပြန်သည်။ သည်တကြိမ်တွင်မူ သူသည် လက်ကို အကွေ့ထား၍ ဆွဲသည်။ ခြေကိုမူ ဆုံးကြိမ်ခတ်ရမည့်နေရာတွင် တကြိမ်သာလျှင် ခတ်တော့သည်။ သို့စေကာမူ အလက်၏ ခြေထောက်က တကြိမ်ခတ်လိုက်တိုင်း ရေလှိုင်းများသည် လှုပ်ရှားမှုသတင်းတခုကို ငါးမန်းဖြူကြီးထံ မှန်မှန်သတင်းပို့ပေးလျက် ရှိ၏။ ငါးကြီးသည် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ သည်တကြိမ်တွင်မူ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ ဆူ့ဆီသားကောင်ကို အလွယ်တကူ မြင်တွေ့သွားခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးမန်းဖြူကြီးသည် ရေအောက်သဲကြမ်းပြင်နှင့် ထိလှနီးပါး ကူးခတ်နေရာမှ ရေပေါ်သို့ အမြန်ဆုံးသော နည်းဖြင့် တက်ရောက်လာခဲ့၏။ သူသည် ကိုယ်ကို ကွေ့ဝိုက်ကူးနေတော့ပဲ ခေါင်လိုက် အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

အလက် နောက်ဆုံးသိရှိလိုက်ရသည့် တခုတည်းသောအချက်မှာ ဝမ်းဗိုက်အား ပစ္စည်းတစုံတခုဖြင့် အချိန်ပြင်းပြင်း ဆောင့်ထိုး ချိတ်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အငိုက်တွင် အရှိတ်သို့ ဆောင့်ထိုးခံလိုက် ခဲ့သည့်ဖြစ်ရာ သူသည် ဟစ်အော်အကူအညီတောင်းပို့ဝေးစွာ အသက်ရှူလိုက်ပင် အချိန်မရလိုက်ပါချေ။ အကယ်၍ ဟစ်အော်ဖို့ အချိန်မရသေးဘဲ ဦးတည်သွားသည့် ဘာကိုအော်ရမှန်းပင် သူသိမည် မဟုတ်ပါချေ။ အကြောင်းကား ငါးကြီးကို သူလုံးဝမမြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ငါးကြီး၏ဦးခေါင်းသည် ရာဘာဖောင်ကလေးကိုရေမျက်နှာပြင်အောက် ပေအတော်မြင့်မြင့်သို့ မြောက်တက်သွားစေခဲ့လေသည်။ ငါးကြီး၏ပါးစပ်ပြကြီးသည် သူငယ်လေး၏ ဦးခေါင်း၊ လက်မောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်အလယ်ပိုင်းနှင့် ရာဘာဖောင်လေး၏ အစိတ်အပိုင်း အတော်များများကို တကိုက်တည်းနှင့် ပိုင်းဖြတ် ဝါးမျှစ်ပစ်လိုက်သည်။ အလက်အား ဖမ်းဟပ်ကိုင်စားလိုက်ချိန်တွင် ငါးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တဝင်ခန့်သည် ရေမျက်နှာပြင်ထက်သို့ ဘွားကနဲမြောက်တက်ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီး ပင်လယ်ပြင်တွင်းသို့ ပြန်လည်ကျဆင်းငုပ်ချိုးသွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

ကမ်းစပ်သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင်ရပ်လျက် ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်သော လူကြီးသည် မနီးမဝေးရေပြင်ပေါ်တွင် တစုံတခုကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် ထိုအရာသည် မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ မဟုတ်ဘဲ ဆိုသည်ကိုမူ မသေချာလှပေ။ သို့တစေ သူ၏နှုတ်ဖျားမှ “ဟယ်” ဟူသည့် အာမေဍုတ်သံ ထွက်သွားခဲ့၏။

“ဘာလဲဖေဖေ၊ ဘာလဲ”

သားငယ်ဖြစ်သူသည် ဖခင်ဖြစ်သူအား တစုံတခုဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟိန္ဒုနားမှာ ငါးမန်းလား၊ ဝေလငါးလားမသိဘူး။ အတော်ကြီးတဲ့ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရသလားလို့”

သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် မပျော်တချက်၊ ပျော်တဝက်ဖြင့် အိမ်လျက်ရှိသော အလက်၏မိခင်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူမသည် မြေရာခင်းပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်ပြီး ရေစပ်စပ်တွင် ရေလျက်ရှိသော လူကြီးအား အမှတ်မထင် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုလူကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်တနေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးသူ သားအား တစုံတခုကို ပြောပြနေကြောင်း သူမ မြင်တွေ့ရသည်။ သို့သော် သူတို့သားအဖနှစ်ဦး ဘာတွေပြောနေကြသည် ဆိုသည်ကိုမူကား လုံးဝ မကြားရချေ။ ထို့ကြောင့် သူမသည် မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြာဆင်းနေသော နေရောင်ခြည်ကို လက်ဝါးဖြင့်ကာယကာ ထိုလူကြီးညွှန်ထားရာ ရေပြင်တနေရာဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ နေရောင်ခြည် လာရောက် ထိတွေ့မှုကြောင့် မျက်စိကလေးကအောင် ထလက်လက်တောက်ပပြီး တဖုတ်ဖုတ် လှုပ်ရှားနေသော ရေပြင်ကျယ်ကြီးမှလွဲ၍ ဘာတခုကိုမျှ သူမ မတွေ့ရပေချေ။ ထို့ကြောင့် မြေရာခင်းပေါ်သို့ အသာပြန်လှည့်လင်း မျက်စိများကို စုံစိုက်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် မိမိ၏ သားလေးအလက်မှာ ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်တွင် ဖောင်စီး ဆော့ကစားနေခဲ့သည်ကို ရုတ်တရက် သတိရလာသဖြင့် ချက်ချင်း ထထိုင်လိုက်ပြီး အလက်ဖောင်စီးနေသည်ကို နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်နေရာသို့ အလျင်အမြန် ကြည့်လိုက်သည်။ တမြိုင်တည်းဆိုသလို နှုတ်မှလည်း တခေါ်လိုက်မိလေသည်။

“အလက်...သားရေ၊ လူကလေး”

*

[၁]

ဘရေဒီသည် သူ၏ နေအိမ်တွင် နေလယ်စာစားလျက်ရှိသည်။ အယ်လင်းက သူ့အနီးမှနေ၍ လိုအပ်သည်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့၏။ “အာလူးမာင်းရှိသေးမယ် နည်းနည်းလုပ်ပါအုံးကွ” ဟု သူက အယ်လင်းအား လှမ်းပြောလိုက်စဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းသံက ရုတ်တရက် မြည်ဟည်းလာခဲ့သည်။ အယ်လင်းက-

“ကျွန်မကိုင်လိုက်မယ်လေ” ဟု ပြောရာ ဘရေဒီက-

“နေ...နေ၊ ၁၂ ကိုယ့်အတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ” ဟူ၍ တန့်တားထိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကလားထိုင်မှ တလိုက်ပြီး ဖြစ်၏။ ဘရေဒီလင်မယားနှစ်ဦးကြားတွင် ဤသို့ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်၏။ အယ်လင်းက နှုတ်သွက်သည်။ “ကျွန်မလုပ်လိုက်မယ်”၊ “ကျွန်မလုပ်မယ်” စသည်ဖြင့် ဦးအောင်ပြောသူမှာ အယ်လင်း ဖြစ်သည်။ အယ်လင်းလုပ်ရသူ၊ ထတယ်တမ်း ဟူပေးရသူကား ဘရေဒီသာ ဖြစ်သည်။ တခါတရံ မီးဖိုခန်းထဲတွင် တခုတခု မေ့ကျန်နေပါလေတတ်သည်။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ထက်သုတ်စတီးမေ့နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်မလည်း ဟူသလို အဲဒါမယ်” ဟု အယ်လင်း၏ပါးစပ်က ပြောပေမည်။ သို့သော် သူမသည် နေရာမှ ရွေ့မငြိမ်ရွေ့လိမ့်မည်ဟုတ်။ သူမက ထိုသို့ ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် တကယ်တမ်း ထသူ၊ ထလုပ်ရမည့်သူမှာ ဘရေဒီသာ ဖြစ်ကြောင်း သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ ဝမ်းထဲတွင် ကိုယ်စိန်ကိုင်ထားလည်ထားပြီးသား ဖြစ်၏။ ထူးလည်း သူမအကြောင်းကို အာကျေပြီးသား ဖြစ်သော ဘရေဒီက ကလားထိုင်မှ ဦးစွာ ထိုင်သည်။

အယ်လင်းကို ဘရေဒီက ကောက်ယူလိုက်သည့်နှစ်ကတည်းကတည်းကတည်းမှ စကားပြောသူ၏အသံ ချက်ချင်း ပေါ်လာသည်။ “ကျွန်တော် ဘစ်ဘီ ပြောနေပါတယ်အရာ”

စခန်းမှ တာဝန်ကျ ရဲသားထံမှ ဖြစ်သည်။

“ကဲ။ ဆိုစမ်းပါအုံးတစ်ဘီ၊ ဘာများလဲ”

“ဒီလိုပါဆရာ...”

ဘစ်ဘီ၏အသံကို နားထောင် ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးတွင် အရေးတကြီး တင်ဖြစရာကိစ္စတခု ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသော တယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် အသေးစိတ် တင်ပြရန်ကိုမူ ဝန်လေးလျက် ကြောင်း ဘရော့ဒီ ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ဘစ်ဘီသည် ရဲဘော်အတွင်းရှိ တစ်စုံတယောက်နှင့် တစ်စုံတခု ပြောဆိုနေသံ သို့သော် ဘရော့ဒီ ကြားနေရသည်။ ခဏအကြာတွင် ဘစ်ဘီအသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“အခု ရဲဌာနထဲကို အမျိုးသမီးတယောက် ရောက်နေပါတယ် ဆရာ။ အခု သူမဟာ ပဋ္ဌာမြေလူး အရူးတပိုင်း ဖြစ်နေပါတယ် ဆရာ”

“နေပါအုံး၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ ပဋ္ဌာမြေလူးဖြစ်နေရတာတုန်း”

“သူ့သားလေး ကမ်းခြေမှာဆော့...”

ဘရော့ဒီရင်ထဲတွင် ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားသည်။

ဘစ်ဘီက ဆက်လက်၍...

“ဆရာ ဒီနေ့ ကြာသပတေးနေ့ပါ ဆရာ”

အမှန်မှာ ထိုနေ့သည် ကြာသပတေးနေ့ မဟုတ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်မှန်း ဘရော့ဒီ ဆိုသည်။ သားအတွက် ပဋ္ဌာမြေလူး အရူးသဖွယ် ပူဆွေးသောက ရောက်နေရသူတဦး၏ ရှေ့တွင် သူ့သား ဆေးဆင်ကြောင်း ဘရော့ဒီကို ပြောပြရန်မှာ ဘစ်ဘီအဖို့ မျက်နှာ ပူစရာ ဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်။

သို့သော် ဘစ်ဘီသည် လိမ်မာ ပါးနပ်စွာပင် သူ့ဆရာထံသို့ လျှို့ဝှက်စကားတခုဖြင့် သတင်းပေးရို ခဲ့လေသည်။ “ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်လျက်နှင့် ကြာသပတေးနေ့ဟု ဆိုခဲ့ချေသည်။ ‘ကြာသပတေးနေ့’ သည် စကားစုတ်ပင်။ မစ္စရစ်စတင်း ၁၂(တ်)က

ထင်၍အမျိုးသမီးတဦးသည် လွန်ခဲ့သောလေးရက် ‘ကြာသပတေး’ နေ့ကတွင် ပင်လယ်ပြင်၌ ရေကူးနေစဉ် ငါးမန်း အထိုက်ခံရကာ သေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဘရော့ဒီကလည်း အခြေအနေကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

“အေးအေး၊ စခန်းကို ငါအခုပဲ လာခဲ့မယ်”

ဘရော့ဒီ တကိုယ်လုံးသည် နယ်ကျယ်သည့်နယ် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။ မိမိသည် သစ္စာဖောက်ခံလိုက်ရသူ တဦးလိုရော၊ သစ္စာ ဖောက်ခံသူ တဦးလိုပါ စင်းနည်းတသ ခံစားနေရမိသည်။ မိမိက သမီးအပေါ် လှည့်စားခဲ့သလိုလို၊ မိမိကိုယ်၌ကပင် အလှည့်စား ဖြစ်ရသလိုလို မအိမ်လည် မကြည်မသာ ခံစားချက်မျိုး ကိုလည်း ခံနေရမိသည်။ မိမိ၏ ဆန္ဒရှင်းမပါပဲ ဓားမိုးအကြပ်ကိုင်ခြင်းခံရ ကြုံရတတ်မှုတခု ကျူးလွန်မိသူတဦး ပမောလည်း ခံစားနေရမိ သောကိစ္စသည် သူ့အပေါ်သို့ လုံးလုံး တာဝန် ပုံကျလာခဲ့ချေပြီ။ သူ့ဘယ် တာဝန်ပျက်ကွက်သူမှာ ‘သူ’မဟုတ်။ လယ်ရီဇောင်း အပေါင်းအပါတစ်ဦး သည်သာလျှင် နံပါတ်တစ် တရားခံ ဖြစ် သည်။ ‘သူ’က အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ် အသိပေးလိုခဲ့သည်။ ‘သူ’က အာဏာအရှိန်အဝါသုံးစွဲပြီး သူ့ကို ‘သြဇာ’ ခေါ်ကြသည်။ အပြစ်တင်ခြင်းတင်လျှင် လယ်ရီနှင့် အပေါင်းပါ သူတို့သာ အပြစ်တင်ရေခိုမည်။ သို့သော် ဤအကြောင်းများကိုမူ ဘရော့ဒီ နေ ပြည်သူများက လုံးဝသိရှိကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဘရော့ဒီ က တာဝန်အရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်အနေနှင့် ခြင်ကြပေမည်။ လက်၌ အပြစ်တင် ရှုတ်ချကြပေလိမ့်မည်။

(၈၄)

စောင့်စောင့်

ရဲစခန်း၏ အနောက်ဘက်သို့ ဘရေဒီ စီးလာသည်ကား ဆိုက်ရောက် လာသောအခါတွင် လီဒါ သတင်းစာတိုက်၏ အယ်ဒီတာ ဟယ်ရီမီးဒိုး(စ်)သည် သူ့အား ဆီးကြိုလျက်ရှိကြောင်းကို ဘရေဒီ တွေ့လိုက်ရသည်။ မီးဒိုး(စ်) သည်ကားတခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ဘရေဒီ နံဘေးရှိ ထိုင်ခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ပြဿနာတွေကတော့ တက်ကုန်ပြီဗျ” ဟု ပြောလိုက်သော

“ဟုတ်လား၊ အဲထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ရောက်နေသလဲ ဟယ်ရီ”

“တိုင်း(မ်၊စ်) သတင်းစာတိုက်က လူတယောက်၊ နယူး(စ်)က လူနှစ်ယောက်၊ ကျွန်တော့်တိုက်က တယောက်နဲ့ ပြီးတော့ အသွားတဲ့ ကလေးရဲ့ အမေနဲ့၊ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ လူတယောက်၊ သူတို့အားလုံး ခင်ဗျားကို စောင့်နေလေရဲ့”

“နေပါအုံး၊ တိုင်း(မ်၊စ်) သတင်းစာက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီမှာ ပါလာရတာလဲ”

“ကံဆိုးချင်လို့ ပေါ်ဗျာ၊ သူက ရုံးပိတ်ရက်မှာ ဒီကမ်းခြေ အပန်းလွှာဖြေတာ၊ နယူးဒေး(စ်)က သတင်းထောက်နှစ်ယောက်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ အဲ...ကောင်လေး ငါးမန်းကိုက်ခဲရတဲ့ သတင်းကြားရော အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာ နှစ်မိနစ်အတွင်း ရောက်အောင် သူတို့အားလုံး သွားနိုင်ခဲ့ကြတယ်လေ”

“ဘယ်အချိန်က ဖြစ်တာလဲ”

မီးဒိုး(စ်)က သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“သိပ် မကြာသေးဘူးဗျ၊ အလွန် ရှိလှမှ ဆယ်ငါးမိနစ် နှစ်ဆယ်ပဲ”

“မစ္စဝါ(တ်)ကင်းရဲ့ ကိစ္စကိုကော သူတို့တတွေ သိထားသလား”

“ဒါတော့ အတပ်ပြောနိုင်သုံး၊ ကျွန်တော့်လူတော့ ဒီလိုကို သိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက နှုတ်လုပ်ပါတယ်။ သူတို့ တတွေ

ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံ မေးမြန်းကြဆုံးမလဲ မသိဘူး။ ဒီအကြောင်းကို သိထားတဲ့ လူတွေနဲ့တွေ့သင်တော့ မစ္စဝါ(တ်) ကင်း ကိစ္စဟာ သိသွားမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ အနှေးနဲ့ အမြန်ဆိုသလို ပေါ်သွားမှာတော့ သေချာတယ်”

“ကျွန်တော်လဲ သဘော ပေါက်ပါတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ကျွန်တော်အနေနဲ့ အနေရ အထိုင်ရ ခက်တော့မှာပဲ”

“ဗျာ၊ ခင်ဗျားအနေရ အထိုင်ရခက်လိမ့်မယ် ဟုတ်လား။ ကျုပ် ခင်ဗျားရယ်စရာ ပြောနေတာတော့ ဟုတ် မထင်ပါဘူးနော်”

“ကျုပ် အတည်ပြောနေတာပါမာတင်။ တကယ်လို့ တိုင်း(မ်၊စ်) သတင်းစာက သတင်းထောက်သာ ဒီသတင်းကို ရသွားခဲ့ယင် မနက်

ဆိုသင် သူတို့သတင်းစာမှာ အကျယ်တဝင့်ပါလာတော့မှာ အမှန်ပဲ။ ဒီအခါမှာ လီဒါဟာ လုံးဝအသုံးမကျတဲ့ သတင်းစာ တစောင်

ပဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ယိက္ခာကို အယ်တဲ့ အနေနဲ့ တခြားသတင်းစာတွေက မစ္စဝါ(တ်)ကင်းရဲ့ အကြောင်း

ကို မရေးတဲ့တိုင် ကျွန်တော်ကပဲ ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်တော့မယ်”

“ဘယ်လို...ဘယ်လိုပြောတယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီသတင်းကို ဘယ်လို ရသွားလဲ”

“ခုန ပြောခဲ့ပါပဲကော၊ ကျွန်တော် မှာ အနေရ အထိုင်ရခက် ပေါ့ပြီလို့။ အခုထိ ဘယ်လိုရေးရမှန်း မသိသေးဘူး”

“ခင်ဗျား တယ်သူ့ အပေါ် ‘ပုံရုံ’ မယ် စိတ်ကူးသလဲ၊ မြို့တော် လယ်ရီဇောင်း အပေါ်လား”

“ဒါလဲ မဖြစ်သေးဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့်ယင် ကျွန်တော် အပေါ်လား”

“အို...အို၊ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝဆမဆုံး ကား(က်) မီးဒိုး(စ်) နဲ့ တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းကြည့်ပါအုံးမယ်။ သူ့ဆီက အကြောင်း ဉာဏ်ကောင်းလေးများ ရနိုင်မလားဆို”

“အမှန်တရားကို မော်ထုတ်ဖို့က ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လို အမှန်တရားလဲ”

“ဘယ်လို အမှန်တရားရမလဲဗျ။ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အမှန်တရားပဲပေါ့။ ရေးတည့်လိုက်ပါလား။ ကျွန်တော်က ကမ်းခြေ ကို ပိတ်ချင်တယ်။ ကမ်းခြေဟာ ငါးမန်းအန္တရာယ်ရှိကြောင်း၊ လူတွေ ကို အသိပေးချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရာထူးဝန် ရွေးချယ်ရေး အဖွဲ့က လူကြီးတွေက သဘော မတူကြဘူး။ ကျွန်တော်ကို အလုပ် ဖြုတ် ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တလဲ တမင်းအိုး အထဲ ခံဖို့ သတ္တိမရှိတာနဲ့ သူတို့ရဲ့ စကားကို လက်ခံ လိုက်ရတယ်ဆိုတာ တွေကို”

“ကဲပါမာတင်ရယ်၊ ဒါတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်တွေ မဟုတ် ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်တွေက သလို တခြား ဘယ်သူ့ အဖြစ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြေအနေဟာ သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ် လာတော့ ကျုပ်တို့ကလဲ တခုခုကို ‘စွန့်’ လိုက်၊ ‘အော’ လိုက်ရတယ်ပေါ့။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ကံမကောင်းတော့ ရှုံးသွားရတယ်ပေါ့။ ဘယ်တယ် နိုင်မလဲဗျာ”

“ဟင်... ‘စွန့်’ လိုက် ‘အော’ လိုက်ရတယ်ဟုတ်လား။ ကြောက် စရာကြီးပါလားဗျ။ ကောင်းပြီလေ၊ အခု ကျွန်တော် အထဲဝင်ပြီး သေသွားတဲ့ သူငယ်လေးရဲ့အမေနဲ့ တွေ့ပြီး ဝမ်းနည်းစကား ပြော လိုက်အုံးမယ်။ သူ့သားကို ငါးစားအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ‘စွန့်’ လိုက်၊ ‘အော’ လိုက်ရတဲ့အတွက် တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ် ပါတယ်လို့”

ဘရောဒီသည် ရဲဌာနာအတွင်းသို့ ဘေးတခါးပေါက်မှ ဝင် လိုက်သည်။ ကလေး၏ မိခင်သည် သူ့စားပွဲရှေ့ တည့် တည့် ခု ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ပြီး လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံးကိုလည်း သူ့လက် ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်ရှိကြောင်း တွေ့

၏ လူတယောက်ကမူ အခန်း၏နံရံကို ကိုယ်တစောင်းမှီ၍ ရပ် ထုတ်ရှိသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်ဟု ဆိုသူမှာ ဌာပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဘရောဒီက တွက်ဆ လိုက်သည်။ ဘရောဒီသည် သောကရောက်နေသူ တဦးအား နှစ်သိမ့်စကားပြော ရ၍ ကျမ်းကျင်ခြင်း အလျင်းမရှိ။ သို့ နှင့် သူသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ချီးမွမ်းသားသားပင် မိတ်ဆက်လိုက်ပြီး မေးစရာရှိသည်များကို စတင် မေးမြန်းလေတော့သည်။

ကလေး၏မိခင် အမျိုးသမီးကြီးက သူမအနေဖြင့် ဘာကိုမျှ မမြင် တွေ့လိုက်ရကြောင်း၊ ပထမအကြိမ်သွပ် သူမ၏သားလေးကို တွေ့မိ သေးကြောင်း၊ အချိန်အနည်းငယ် ကြာသွားပြီးနောက် သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌မူကား မတွေ့ရတော့ကြောင်း၊ သူမ၏ သားငယ်ကိုယ်စား စုတ်ပြတ်ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သော ရာဘာ ဖောင် ကလေး၏ အပိုင်းအစများကိုသာ တွေ့ရကြောင်း ပြောပြသည်။ သူမသည် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလျက် ရှိသော်လည်း အသံကို မူမှန်ဖြစ် အောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြု၍ ပြောသွားကြောင်း၊ ဘရောဒီ အတိပြုမိသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည် ဟု ဆိုလာသော မုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလည်း သူ့မြင်တွေ့ လိုက်ရသည့် (ဆိုတည်းမဟုတ်) သူ့တွေ့လိုက်ရသည်ဟု ထင်လိုက်သော အရာ တွေ့အကြောင်းကို အစစ်ခံသွားခဲ့၏။

“ကဲ၊ ဒါဖြင့် ငါးမန်းကြီးကို မျက်မြင်မိ၍ တွေ့လိုက်ရ ပါတယ် ဆိုတဲ့ မရှိကြဘူး ဆိုပါတော့”

“မရှိကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါးမန်းမှ မဟုတ်ယင် ဘာများ ဖြစ်နိုင်အုံးမှာမို့လဲ”

“အမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဆိုပါတော့ ရာဘာ ဖောင်ဟာ အောက်ပျက်ပြီး လေတွေထွက်ကုန်လို့ ကောင်ကလေး ရေနစ်သေဆုံး သွားမို့”

အမှန်မှာ ဘရော့ဒီသည် အဖြစ်မှန်ကို ရင်မဆိုင်ရဲ၍ အမှန်တရားကို သိထားပါလျက်နှင့် မိမိကိုယ်ကိုးရာ အခန်းတွင်းမှ လူအများကိုပါ လိမ်လည်နေခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ ဤတွင် ကလေး၏မိခင်က ကြားဝင် ကန့်ကွက်ကောင်း ဆိုသည်။

“ကျွန်မသားလေးဟာ ရေကူးကျွမ်းကျင်တဲ့သူ တယောက်ပါ”
“အင်းလေ... အဖြစ်မှန်ဟာ ဘယ်လိုဆိုတာ မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ သိလာရတော့မှာပါ”

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”
နံရံ ကို ကျောမှီရပ်နေသည့် လူကြီးက မေးလိုက်သည်။
“ဒီလိုပါ။ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်မြင်မှ ရေနစ်သေကြတဲ့ လူတွေရဲ့ အလောင်းဟာ လှိုင်းလုံးတွေရဲ့ ပုတ်ခတ်သယ်ဆောင်လာမှုကြောင့် ကမ်းခြေ တနေရာမှာ လာတင်တက်ကြပါတယ်။ ငါးမန်းကိတ်ရိုး မှန်ယပ်လဲ မှားနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ အလောင်းကို တွေ့ရယင် အဖြေမှန်ကို သိရမှာပါ”

အမျိုးသမီးသည် စားပွဲပေါ်သို့ မောက်ချပြီး ကျူကျူပါအောင် ငိုချလိုက်လေသည်။ ဘရော့ဒီသည် စကားကို မဆင်ခြင် ပြောလိုက်ခြင်းအတွက် မိမိကိုယ် မိမိ ဆဲရေးတိုင်းထွာ ပြစ်တင်လိုက်မိသည်။
“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ” ဟူ၍လည်း ပျာပျာသလို တောင်းပန်လိုက်သည်။

ဘရော့ဒီသည် အလက်၏မိခင်နှင့် နံရံတွင် ကျောမှီရပ်နေသည့် လူကြီးအား အခန်းထဲတွင် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေပါရန် မှာကြားပြီး အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နယူး(စ်)ဇေးသတင်းစာမှ သတင်းထောက်နှစ်ဦးသည် ခုတန်းရှည်လေး တခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ရှိကြသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးအနက်မှ တဦးက ရေကူးဘောင်းဘီတို ကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ကျန် တယောက်မှာမူ ဘလေဇာကုတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည် ပွပ္ပနှင့်ဖြစ်၏။ မီးခိုး(စ်)၏ တိုက်မှ သတင်းထောက် ‘နက်’

ဤ ရဲသား တစ်ဘီနှင့်နံရံတွင် ကျောမှီလျက် စကားပြောနေကြသည်။ အခန်းထဲမှ ဘရော့ဒီ ထွက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သူတို့ ပြောလက်စ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ.... ကျွန်တော် ဘာများ ဆောင်ရွက်ပေးရပါမလဲ ခင်ဗျာ”
မီးခိုး(စ်) အနီးတွင် ရပ်လျက်ရှိသော လူငယ်သည် ရှေ့သို့ ထမ်း တိုးလာပြီး-
“ကျွန်တော်က နယူးယောက် တိုင်း(မ်စ်)သတင်းစာက သတင်းထောက် ဘီ(လ်)ဂွစ်(တ်)မင်းပါ။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော် ကမ်းခြေမှာ ရှိနေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာမြင်လိုက်သလဲ”
နယူး(စ်)ဇေးသတင်းထောက်က ကြားဖြတ်၍
“မြင်ပါဘူး၊ ဘာမှ မမြင်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်လဲ ကမ်းခြေမှာ ရှိနေတာပါပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်...”

ထိုသူ၏စကား မဆုံးမီမှင် ဘရော့ဒီက-
“အဲဒီလူကလဲ ကောင်လေး ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သေချာချာ မြင်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

တိုင်း(မ်စ်)သတင်းထောက်သည် ပြုံးတုံ့တုံ့ အမူအရာဖြင့်-
“ကဲ၊ ဆိုစမ်းပါအုံး စခန်းမှူးကြီးရဲ့။ သတင်းစာမှာ ဘယ်လို ရေးအောင်သလဲ။ ထူးဆန်းစွာ ကွယ်ပျောက်သွားခြင်း လို့ ရေးရလား။ ဒါမှမဟုတ် ကောင်လေးတယောက် ပင်လယ်မြင်တွင် သူ့ဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းလို့ပဲ ခေါင်းစဉ် တပ်ပေးရလား”

တိုင်း(မ်စ်)သတင်းထောက်၏ ဤသို့သော ‘ကလိ’လုံး၊ ‘ရီ’လုံးများကို ဘရော့ဒီမှာ ခံပြင်းလှသည်။ သို့သော် မတတ်သဘောချေ။

တိုင်း(မိစ်)ကဲ့သို့ သေတင်းစာကြီးနှင့် ရန်ကုန်မြို့မည်ဆိုပါက မိမိသာ 'နာ'ပေမည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းပြီး

“ဒီမှာ မစ္စတာဂုဏ်(တိ)မင်း၊ အခုကိစ္စဟာ အလက် ဆိုတဲ့ တောင်ကလေးက ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အဆင့်မှာပဲ ရှိသေးတယ်။ သေတယ်ရှင်တယ် ဆိုတာဟာ တိတိကျကျ သိရသေးတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ကောင်လေးဟာ ဘယ်လို အန္တရာယ်ဆိုးနဲ့ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေအထောက်အထား ဘာမှရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်မြင်သက်သေလဲ မရှိဘူး။ ကောင်လေးဟာ ရေနစ်တာလဲ ဖြစ်နိုင် ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တိရစ္ဆာန် တကောင်တောင်ရဲ့ ဒါမှမဟုတ် လူတယောက်ယောက်ရဲ့ တိုက်ခိုက်တာကို ခံရ...”

အချိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းနှင့်လာသောကားတစ်စီး ရဲဌာနာ ရှေ့သို့ အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ဘရိတ်အုတ်လိုက်သဖြင့် ‘ကျွန်ုပ်’ သော ကားဘီးနှင့် ကတ္တရာလမ်း ပွတ်တိုက်မိဟန် ခြည်သံချည်ကြီး တခု ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သဖြင့် ဘရော့ဒီမှာ သူ့စကား တပိုင်းတစနှင့် ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ခဏအကြာတွင် ကားတစ်စီးကို ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သံ ကြားရပြီး ရဲဌာနာအတွင်းသို့ ရဲသား လိယိုနတ်(ဒ်) ဟင်းဒရစ် အပြေးအဖွား ဝင်ရောက်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဟင်းဒရစ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ရေကူးတောင်းဘီတိုလေးမှလွဲ၍ အခြားအဝတ်အစား ဘာတခုမျှ ဝတ်ဆင်မထားသဖြင့် အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးက အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။

“နောက်တယောက် ငါးမန်း အကိုက်ခံရပြန်ပြီဗျို့။”

ဟင်းဒရစ်က အမောတကော ပြောလိုက်သည်။

“ပထမအကြိမ်က ဘယ်တုန်းကလဲ”

တိုင်း(မိစ်) သတင်းထောက်က အလျင်အမြန်ဝင်မေးလိုက်သည်။

ဟင်းဒရစ်က မည်သို့မျှ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုနိုင်သေးမီမှာပင် စာရော့ဒီက ကြားဖြတ်၍-

ကေသရာဇာ

“တို့လဲ အဲဒီအကြောင်းကို အခုပဲ ဆွေးနွေးနေကြတာကွ... အဲဒီနတ်(ဒ်)ရ။ မင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အသိအပ်သေချာ မသိပဲနဲ့ စကားကို တဇွတ်ထိုး ဝင်ပြောတာမျိုးကို ငါ့လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ အခုကိစ္စမှာ ကောင်ကလေးက သူ့ဘာသာသူ ဆနစ်သေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား.....ကဲ”

“ဗျာ၊ ကောင်းလေး ဟုတ်လား။ ဘယ်ကလာ ကောင်လေး ခန္ဓာလဲ။ လူကြီးမှ အဖိုးကြီးပျ အဖိုးကြီး။ အကိုက်ခံရတာ ဘာမှ ကြာသေးဘူး။ အလွန်ဆုံးကြာမှ ငါးမိနစ်ပဲ ရှိအံ့မယ်၊ သူက ဆူကူးနေတာ၊ တံကြိမ်မှာ လိုင်းလုံးတော့အောက် ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ဘာမှ မကြာလိုက်ဘူး၊ အသံဝါကြီးနဲ့ တခုခု ဖာစ်အော် အကူအညီ ဆောင်းသံ ကြားလိုက်ရလို့ ကြည့်လိုက်တော့...လားလား၊ သူ့ခေါင်းက ရေအောက်ထဲကို ရောက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ နောက် အခါ ခေါင်းပြန်ပေါ်လာပြီး အော်ပြန်ပါလေရော။ ဘာပြောတယ် ဆိုတာကိုတော့ သိသဲကွဲကွဲမကြားရဘူး။ ခစူးစူးဝါးဝါးနဲ့ ဗူးလုံးနား ဆွင်းပဲ။ ကြည့်ရတာကတော့ သတ္တဝါတကောင်ကောင်က ဆူရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်အောက် ပိုင်းကို ရေအောက်ထဲ ဆွဲချနေပုံပဲ။ အဖိုးကြီးရဲ့ ဘေးဖန်ပတ်လည် ရေပြင်ဟာ သွေးခြင်းခြင်းနီပြီး တဝန်းဝန်းနဲ့ လှိုင်း ဆူနေတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ရေအောက်က သတ္တဝါကြီးရဲ့ ဇာတိရပ် တာလဲ ရေပြင်ထက်မှာ ဘွားကနဲ ပေါ်လာတော့တာပါပဲ။ ငါးကြီး သေး ငါးကြီးမှ ရောမငါးမန်းဖြူကြီး၊ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ် ဘူး။ ကျွန်တော့်တသက်မှာ အဲဒီလောက်ကြီးတဲ့ ငါးမန်းကြီးကို အခါမှ မတွေ့စူးသေးဘူး။ စတော့ရှင်ဝက်ဂွန်း၊ ဂျစ်ကားတစ်လောက် နီးမယ် ထင်တယ်။ ဒီတောင်ကြီးဟာ အဖိုးကြီးကို ကိုက်လိုက်၊ ထွက် သွားလိုက်။ နောက်တခါပြန်လာပြီး ကိုက်လိုက် လုပ်နေပုံပါပဲ။ သွန်တော်လဲ ခါးလည်လောက်နစ်တဲ့အထိ ရေထဲဆင်းပြီး အဖိုးကြီးကို

ကေသရာဇာ

ဆွဲယူဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါးကြီးက ဆေး
ခဲကပြန်ကုည့်လာပြီး တိုက်ခိုက်နေလို့ ကျွန်တော်လဲ လက်လျှော့
လိုက်ရတယ်”

လီယိုနတ်(ခ) ဟင်းဒရစ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေရုံမျှမက စကား
ကိုကရားရေလွှတ် ပြောလိုက်ရသဖြင့် အတော်ပင် မောဟိုက်နေ
လေသည်။ သူ၏ရင်မှာ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်
ဖြစ်နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ တုန်လှုပ်မှု
ဝမ်းနည်းမှုများကြောင့် နီရဲရဲဝေနေသည်။ မျက်ရည်စလေးများ
လည်း စုံ့နေပေသည်။ သူသည် အနည်းငယ် အမောပြေမှု...

“အတော်ကြာက အခါကျမှ ငါးကြီး ထွက်သွားတော့တယ်။
ဒီနေရာက အပြီးအပိုင် ထွက်သွားမသွားဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်
လဲ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီတော့မှ ရေပေါ်မှာ ပေါလောမျောနေတဲ့
အဖိုးကြီးရဲ့အလောင်းရှိရာကို ကျွန်တော်လျှောက်သွားပြီး ဆယ်ထု
လိုက်တယ်။ အဖိုးကြီးရဲ့မျက်နှာဟာ ရေအောက်ထဲမှာ ရောက်နေ
တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်
ရတယ်”

“အဲဒီတော့....”

ဘရော့ဒီသည် သိချင်စိတ် ပြင်းထန်မှုကြောင့် မချင့်မရဲ ဖြစ်လာ
ကာ ဟင်းဒရစ်၏စကားကို ထောက်ပေးလိုက်သည်။

“သူ့လက်မောင်းကြီးဟာ ကျွန်တော့် လက်ထဲကို ပါလာတာ
ပေါ့။ လက်မောင်းနဲ့ဆက်နေတဲ့ ပခုံးသားတော့ နည်းနည်းရယ်
ပြီးတော့ လည်ပင်းနဲ့ဦးခေါင်းရယ်၊ ဒါပဲကျန်တော့တယ်လေ။ ကျွန်
တို့ အစိတ်အပိုင်းတွေကတော့ ငါးမန်းကြီးရဲ့ နေလယ်စာ ဖြစ်
သွားခဲ့ပြီပေါ့”

ဘရော့ဒီသည် ဟင်းဒရစ်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။
ပြီးမှ....

“မင်း သူ့နာတင်ကားကို ခေါ်လိုက်ပြီလား”

ဟင်းဒရစ်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘာ၊ အခုမှ သူ့နာတင်ကား ခေါ်မယ်ဟုတ်လား။ မြက်စည်း
တွေကို မြင်းဝင်စားလို့ ကုန်နေမှ ကျိတ်ခါးကိုပိတ်ဖို့ ကြိုးစားနေ
တာနဲ့ မတူဘူးလား စခန်းမှူးကြီးရယ်”

တိုင်း(၆၆) သတင်းထောက်က ဝင်‘ထောက်’လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့သောက်ပါးစပ်ကြီးကို ပိတ်ထားစမ်းပါ။ ကဲ၊
ဒီလို မင်းက ဆေးရုံကို အကြောင်းကြားလိုက်။ လီယိုနတ်(ခ)
မင်းကော ဒီနေ့ လုပ်အား နည်းနည်းပါးပါးပေးဖို့ စိတ်ကူးရှိ
သလား”

လီယိုနတ်(ခ)ဟင်းဒရစ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ပြီးတော့ ‘ဒီကမ်းခြေကို
ဒီအချိန်က စပြီး ပိတ်လိုက်ပြီ’ ဆိုတဲ့ အမိန့် ကြော်ငြာ
ခေါင်းဘုတ်တွေ နေရာအနှံ့လိုက်ပြီး စိုက်လိုက်တာ”

ဘရော့ဒီသည် အမိန့်တခုကို ပြတ်သားစွာ ချပေးလိုက်လေပြီ။

*

[၀]

တနင်းလာနေနံနက်တွင် ဘရော့ဒီသည် ရုံးခန်းသို့ ခုနစ်နာရီ
ထိုးပြီးမှ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ထုတ် နယူးယောက်ဘိုင်း(၆၆)
သတင်းစာသည် သူ့စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်
ကြောင်း ဘရော့ဒီ တွေ့လိုက်ရသည်။

“လောဘ်အိုင်လင်းတွင် ငါးမန်းကိုက်မှုကြောင့်
နှစ်ယောက် သေရခြင်း”

...ဟူသည့် မျက်နှာမည်းစားလုံးများဖြင့် မှီနှိုက်ထားသည့်အမတ်လား
သတင်းဆိုးကြီးသည် ‘တိုင်း(မ်စ်)’ သတင်းစာ၏ မျက်နှာပုံး၊ ရှေ့ဆုံး
စာမျက်နှာမှနေ၍ ဘရော့ဒီကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်နေသယောင် ရှိ၏။
လင်းသတင်းသည် ထိုနေ့ထုတ် သတင်းစာ မျက်နှာပုံး၏ လေးပုံ
သုံးပုံမျှ နေရာယူထားလေသည်။ လင်းသတင်းကို ရေးသားသူမှာ
နယူးယောက်တိုင်း(မ်စ်)၏ အထူးသတင်းထောက် ‘ဝီလျံ အက်(ဖ်)
ဂရစ်(တ်)မင်း’ ဟု ဖော်ပြထား၏။

ဘရော့ဒီသည် ထိုသတင်းကို ပြီးဆုံးအောင် ဖတ်ရှုပြီးနောက်
စိတ် မသက်မသာစွာဖြင့် သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချထား
လိုက်သည်။ ကျန် သတင်းများကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုလိုစိတ် အလျဉ်း
မရှိတော့ပြီ။ နယူးယောက် ‘တိုင်း(မ်စ်)’ သတင်းစာတွင် မစ္စရရီ
တင်းဝါ(တ်)ကင်း သေဆုံးမှုကို ဖော်ပြထားခြင်းမရှိ။ သူတို့သည်
ယခုထက်တိုင် ထိုအကြောင်းကို မသိသေး၍ ဖြစ်မည်ဟု ဘရော့ဒီ
တွေးမိသည်။ နယူးယောက် ‘တိုင်း(မ်စ်)’ တွင် ကော်ဒီကျွန်း၊ နယူး
ယောက်မြို့ ငါးသုတေသန ဌာနမှ မစ္စရရီတင်းဝါရှင် ဒေါက်တာ
ဧေးဗစ်ဒိုက်တာက....

“လူနှစ်ဦးကိုသတ်သွားသည့် ငါးသံညံ့ တကောင်တည်းသာဖြစ်
နိုင်ကြောင်း၊ ထိုငါးမှာလည်း ငါးမန်းဖြူပင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊
ယခုလို ရာသီဥတုအခြေအနေမျိုးတွင် ငါးမန်းများ အသွန်အသာ
နည်းကြောင်း၊ သေဆုံးသူ နှစ်ဦးမှာ အလွန် ကံဆိုးလွန်း၍ ဖြစ်
ကြောင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် မတော်တဆ ဂိုက်ဂိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ရင်ဆိုင်တိုးသွားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း”

ဟူ၍ မှတ်ချက်ပြုထားလေသည်။

“မတော်တဆ ဂိုက် ဂိုက် ဆိုင် ဆိုင်”။ ဤစကားစုလေးကို
ဘရော့ဒီနှုတ်မှ ပဲ့တင်ထပ်မံသည်။ မစ္စရရီတင်း သေဆုံးမှုကို
သိသေး၍သာ ဤဒေါက်တာက ဤစကားကို ပြောခြင်း ဖြစ်ပေ
မည်။ အကယ်၍ ယခုအခါ သေဆုံးသူမှာ ဂရစ်ပေါင်း သုံးဦးမျှ
ရှိသွားပြီ။ သားကောင် နံပါတ်တစ်သိန်း ‘အလက်’ မဟုတ်၊
မစ္စရရီတင်းသာ ဖြစ်သည်ဆိုသည့် အဖြစ်မှန်ကို ဒေါက်တာဒိုက်တာ
များသိလျှင် မည်သို့မည်ပုံ မှတ်ချက် ပြုလေမည်နည်း။ ဘရော့ဒီ
ထင်ကြည်သည်။ နောက်ထပ် လူနှစ်ဦး ထပ်မံ အသက်ဆုံးရှုံးရခြင်း
မျှော်လင့်ခြင်းမရှိတော့ဝန်ပေး အမူးပြုသော လူမိုက်တစ်ဦး အသိဉာဏ်
မရှိပေးမှု၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာမရှိသော မိုက်မှားမှုကြောင့်သာလျှင်
ဖြစ်ကြောင်း ဟူသည့် အမှန်တရားကိုသာ ဒေါက်တာ သိရှိ မည်
မည်လျှင်....

အကယ်၍ သူတို့သည် ဘရော့ဒီကို အာဏာသုံး၍ တားဆီးခြင်း၊
ချုပ်ချယ်ခြင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းများမရှိခဲ့လျှင် သူသည် ဒုတိယ
ဒုတိယ လူနှစ်ဦးတို့၏ အသက်ကို အမှန်ပင် ကယ်တင်နိုင်ပေ
မည်။

“ဪ၊ ခင်ဗျားက သတင်းစာတောင်ဖတ်ပြီးနေနှင့်မှကိုး”
တံခါးပေါက်တွင် ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သော မီးခိုး(စ်)က အသံ
တက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုပဲ ဖတ်ပြီးတယ်။ ဒါပေမယ့် မစ္စ ဝါ(တ်)
မင်းရဲ့ သတင်းကို မတွေ့ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို သူတို့မသိကြသေး
ဘူးဟုတယ်”

“ကျွန်တော် သတင်းစာထဲမှာကော့ အဲဒီသတင်းကို ထည့်ရေး
မိသွားပြီ၊ ဟောဒီမှာ”

မီးခိုး(စ်)က အမိတီမြို့ထုတ် ‘လီခါ’ သတင်းစာကို ဘရော့ဒီ
ထံသို့ တစ်ပေးလိုက်သည်။

ကြောက်စရာ ငါးမန်းကြီး တကောင်၏
တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အမိတို့ ကမ်းခြေတွင်
လူနှစ်ဦး သေဆုံးရခြင်း

....ဟူသည့် စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ပုံနှိပ်ထားသော ခေါင်းစဉ်
ကြီးသည် ထိုနေ့ထုတ် လီဒါသတင်းစာ၏ မျက်နှာဖုံးပြည့် သတင်း
ရှည်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းစဉ် စာလုံးကြီးသည် ထီးတည်းကြီး
ပေါ်လွင်နေသည်။ ယင်း ခေါင်းစဉ်ကြီး၏အောက်တွင် ခေါင်းစဉ်
ခွဲတခုက-

“ယင်းငါးမန်းကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သေဆုံး ရသူများမှာ
ယခုအခါ သုံးယောက်ရှိသွားပြီ”

....ဟု ဆိုထား ပြန်လေသည်။ လီဒါ၏ မျက်နှာဖုံးရှိ ကော်
ခြောက်ခုစလုံးသည် “သေမင်းဖြူ” ကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အသေ
စိတ် ခြယ်မှုန်းထားလေသည်။

တရောဒီက ဆက်လက် ဖတ်ကြည့်သည်။

အမိတို့လောင်းတိုင်လင်း။ ဂျွန် ၂၀ ရက်။ ယမန်နေ့မွန်းလွဲပိုင်း
က စကော့ (ခ) လင်းထိပ်ရှိ ကမ်းခြေတွင် ရေဆင်းတူးကြ
သည့် အမိတို့မြို့၏ ‘နေ့ညည်သည်တော်’ နှစ်ဦးတို့မှာ လူသား
စား ငါးမန်းကြီး၏ ရက်စက်စွာ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အသေ
ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ကြရသည်။

ပထမ သေဆုံးသူမှာ အသက် ၆ နှစ်အရွယ်ရှိ အမတ်
ဇန်းဒါးကင် (က) နာ ဖြစ်သည်။ သူသည် မိခင်ဖြစ်သူနှင့်
အတူ ဂျွန်း (၆) နက် (၆) ရှိ မစ္စတာနှင့် မစ္စက် ရစ်ချစ်
ပက်ကာ တို့၏ တည်းခိုရိပ်သာတွင် လာရောက်တည်းခိုနေ
သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် နာတာ ဖောင်ကလေးကို စီးနေစဉ်

ရေပြင်အောက်မှ ငါးမန်းကြီး၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခံလိုက်ရခြင်း
သည်။ ယခု သမင်းရေးသည့် အချိန်အထိ သူ၏အလောင်း
ကို ရှာမတွေ့သေးချေ။

အလက် အကိုက်ခံရပြီး နာရီဝက်အတွင်းမှာပင် အသက်
၆၅ နှစ်အရွယ်ရှိ မစ္စတာ ကာတာဆိုသူမှာ ငါးမန်းကြီး၏
တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြန်သည်။

သူသည် အလက်အကိုက်ခံရသည့် ကမ်းခြေမှ နှစ်ဖာလုံး
ခန့်သာ ကွာဝေးသည့် ကမ်းခြေတွင် ညင်သာသော လှိုင်း
ပျော့လေးများပေါ်၌ ရေကူးနေစဉ် ငါးမန်းဖြူကြီးက သူ၏
နောက်ကျောတက်မှပေါ်လာပြီး သူ့ကိုတိုက်သတ်သွားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ပထမအကြိမ် အကိုက်ခံရစဉ်က မစ္စတာ ကာတာသည်
ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဟစ်အော် အကူအညီ တောင်းခံခဲ့ရသည်။
တိုက်ဆိုင်၍လားမသိ၊ လင်းဟင်းဒရစ်ဆိုသူ ရဲသား တဦး
သည် ဤမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပြီးသည့် ငါးနှစ်တာကာလ
အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ကမ်းခြေတွင် ရေဆင်းကူးနေစဉ်
မစ္စတာ ကာတာ၏ ဟစ်အော်သံကို ကြားလိုက် ရသည်ဟု
ဆိုသည်။

ဟင်းဒရစ်သည် မစ္စတာကာတာအား ကယ်ဆယ်နိုင်ရေး
အတွက်စွမ်းစွမ်းတစ် ကြိုးစားပါသော်လည်း ငါးမန်းကြီးက
အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပြန်လှည့်လာပြီး တိုက်ခိုက်နေသည့်
အတွက်အောင်မြင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ဟင်းဒရစ်က မစ္စတာကာတာ
အား ကမ်းခြေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်နိုင်သည့်အချိန်တွင်မစ္စတာ
ကာတာမှာအသက် ပျောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

မစ္စတာ မောရစ် ကာတာသည် နယူးယောက်မြို့ အမှတ်
၁၂၂၄ အမေရိကန်ရိပ်သာရှိ စိန်ရွှေ ရတနာ ဆိုင်ကြီးသို့

ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး သိတင်းဆုံးရက်များတွင် ဤမြို့၌ လာရောက် အပန်းခံပြုနေစဉ် ယခုကဲ့သို့ ကွယ်လွန်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယမန်နေ့က သေဆုံးသူများမှာ ငါးမန်းကြီး၏ ဒုတိယနှင့် တတိယသားကောင်များဖြစ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော ငါးရက်ခန့် ကလည်း ယင်းငါးမန်းကြီး၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မစ္စဒရစ္စတင် ဝါ(တ်)ကင်း အမည်ရှိ ခရီးသည်အမျိုးသမီးတဦးမှာ သေဆုံးခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

မစ္စဝါ(တ်)ကင်းသည်လွန်ခဲ့သည့်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညသန်းခေါင်စာ ယွန်းယွန်းတွင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်၌ ရေးဆင်းကူးရာမှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီးကြာသာပတေးနေ့နံနက်ပိုင်းသို့ရောက်မှ စခန်းမှ မာတင်ဘရော့ဒီနှင့် ရဲသားဟင်းဒရစ်တို့ကသူမ၏ အလောင်းကို ကမ်းစပ်သို့သောင်ပြင် တနေရာတွင် ရွာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့သေးသည်။

မှိုင်းဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီး ကား(လ်)ဆန်တိုး(စ်) အဆိုအရ ဆိုပါမူ မစ္စဝါ(တ်)ကင်း သေဆုံးရခြင်းမှာ ငါးမန်းကိုက်မှုကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ထိုသို့ ငါးမန်းကိုက်၍ သေဆုံးခြင်းကို အများပြည်သူများ သို့မည်သည့် အတွက်ကြောင့် အသိမပေးပဲ ဖုံးဖိ ထားခဲ့သည် ဆိုသည်ကိုမူမစ္စတာဆန်တိုး(စ်)က ဖြေဆိုရန်ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

ဘရော့ဒီက မီးခိုး(စ်)အား မော်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဆန်တိုး(စ်)က တကယ်ပဲ ငြင်းဆိုခဲ့သလား”

“ဟင့်အင်း။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်မလေး သေဆုံးရခြင်း အကြောင်းရင်းကို ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ကိုပဲ သူက ပြောပြခဲ့တယ်။ တခြား တယ်သူ့ကိုမှပဲ ပြောပြဖို့ မလိုဘူးလို့ သူက ယူဆတယ်။ ဆန်တိုး(စ်)ဟာ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ် တဦး ဖြစ်လို့မို့ သူ့အနေနဲ့ တရားဝင် စကားတခုခုပြောဖို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့တယ်ဆိုပါကော့ဗျာ.....

‘သူမ၏ မိသားစုက ဤကိစ္စကို သိပ်သိပ်သည်း သည်းလျှို့ဝှက်ဝှက် ဖြစ်စေလိုကြကြောင်း၊ သတင်းစာ များတွင် ဖော်ပြရေးသားခြင်းမပြုရန် မေတ္တာရပ်ခံ သာကြောင်း၊ ဤကိစ္စတွင် ရာဇဝတ်မှုနှင့် မကင်းသော လက္ခဏာများကို မတွေ့မြင်ရသောကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ် တို့က ဝါ(တ်)ကင်း မိသားစု၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့ရပါ ကြောင်း.....’

.....စသည်ဖြင့် သူ ပါးစပ်က ပြောစေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မပြောလိုဘူးလို့ တွင်တွင်သာ ငြင်းဆိုနေခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ သူ့အပေါ် အပြစ် ပိုချချင်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျ”

“ဒီကော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ”

“ငယ်ရီဗောင်းဆီ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ကြည့်ပါသေးတယ်။ ငယ်ရီ သူလဲ သိတင်းဆုံး ရက်အားတွေမှာ ခရီး ထွက်နေလို့ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့ သူရှိနေယင်တော့ အကောင်းသားပါ။ ကျွန်တော်တို့မြို့ရဲ့ အကောင်းဆုံးသော အာဏာပိုင် ပုဂ္ဂိုလ် ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသူပဲ”

“အခု သူနဲ့မတွေ့ရတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ”

“ဆက်ဖတ်ကြည့်ပါအုံးလေ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အမီတီရီအဖွဲ့နှင့် မြို့အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ တို့မှ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက အများ ပြည်သူများ ထိတ်လန့်တကြား မဖြစ်စေရေး အတွက် ဤသတင်းကို ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မစ္စဗေဒ ပညာရှင် တဦးထံမှလည်း ယင်း ငါးမန်းကြီး ထပ်မံရောက်ရှိလာစရာ အကြောင်းမရှိ ဟူသည့် ထင်မြင်ချက်ကို ရရှိထားပြီး ဖြစ်သဖြင့်လည်း အဆက်ပါ အတိုင်း သတင်းကို မောင်းနှင် ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မြို့အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင် ရှေးဦးဆုံး သူကြီးတဦးက ပြောဆိုလိုက်ကြောင်း။

“အဲဒီလိုပြောတဲ့ ရွေးချယ်ခံ လူကြီးတဦးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ
 “အဖွဲ့ဝင်အားလုံး၊ တာဝန်ရှိသူ အားလုံးလို ပြောလို့ရ
 ရတယ်။ အဲ...တယ်သူ့ကို ချည်နှောင်တာ ဟုတ်မှားလို့လဲ ဆို
 တယ်။ အဲဒီမှာတော့ အားလုံးဟာ တသဘောတည်း ရှိခဲ့
 တာမို့လို့ အပြစ်တင်ယင် အားလုံးကိုတင်ရမှာပဲ။ အားလုံးမှာ တာဝန်
 ရှိတယ်။ အဲ...တယ်သူတယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး တယောက်တည်း
 ကွက်ပြီး လက်ညှိုးထိုးလို့တော့ မရဘူးလေ”

“ရေချိုးဆိပ်ကို ပိတ်မပစ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကော ခင်ဗျား
 ရေးထားသေးသလား”

“ရေးထားတယ်လေ”

“ရေးထားတယ်...ဟုတ်လား”

ဘရော့ဒီက သတင်းစာကို ဆက်ဖတ်ကြည့်သည်။

ဤကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အဓိကတာဝန်ရှိသူ ဘရော့ဒီက
 ‘အဘယ်ကြောင့် ကမ်းခြေကို မပိတ်ပိထားရကြောင်း’ ရေး
 လင်း ပြောကြားရန် သွားရောက် တွေ့ဆုံ မေးမြန်း
 ဘရော့ဒီက-

အတ္တလန်တိတ် သမုဋ္ဌရာကြီးသည် အလွန်ပင် ကျယ်လောင်
 လှကြောင်း၊ ငါးကြီးသည် တနေရာတည်းတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲ
 အတည်နေမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ဟိုမှသည်သို့ အခြေခံ ပြော
 ကူးခပ်သွားလာနေသည်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါတွင် ငါး
 ကြီးသည် ဤ ကမ်းခြေမှ အဝေးတနေရာသို့ ထွက်ခွာ သွား
 လောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤ ကမ်းခြေအနီးတဝိုက်တွင် ငါး
 ကြီး နှစ်ခြိုက် မက်မောတတ်သော အစားအစာများ ရှိ
 ကြောင်း၊ အကယ်၍ အဓိကကမ်းခြေကို ပိတ်ထားလိုက်သည်
 ထားဟိဦး လူအများသည် အိ(စ်)ဟင်(မ်)တန် ကမ်းခြေ
 သွားရောက် ရေကူးကြမည်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ငါးမန်းကြီး
 သည်လည်း ရေကြည်ရာ ဖြတ်ရုံရာ ရှာဖွေယင်းမှ လူအများ

ရှိနေသော အိ(စ်)ဟင်(မ်)တန် ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိသွား
 ပါက ထိုကမ်းခြေရှိ လူများသည်လည်း အဓိကကမ်းခြေသို့ပင်
 သေကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း’ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ယမန်နေ့က ငါးမန်းကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှု
 ထပ်မံ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင် စခန်းမှူးကြီး
 ဘရော့ဒီသည် အဓိကကမ်းခြေကို နောက်ထပ် အကြောင်း
 တစုံတရာ ထပ်မံထုတ်ပြန်ကြေငြာချက်မပြုမချင်း ရက်အကန့်
 အသတ်မရှိ ပိတ်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“အလို...ဘုရားရေ။ ဒီ ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အပေါ်
 ကောင်းကောင်းကြီးအပြစ်ပုံချထားတာပါလားဗျ။ အစကတော့ကျုပ်
 ကျားကို ခင်ဗျားတို့က လက်သင့်မခံကြဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အကျပ်ကိုင်
 ကျုပ် မယုံကြည်တဲ့ အလုပ်တခုကို လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အခုတော့
 ကျုပ်အပေါ် ခင်ဗျားတို့ ကလိန်ကျလိုက်ပြန်ပြီ”

“ခင်ဗျားအပေါ် ကလိန်ကျတာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်
 အဖွဲ့ ယူဂိုလ်အကြီးအကဲ တယောက်ယောက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
 ကျုပ်တို့ တာဝန်ရှိနေပါတယ်။ အခုလောလောဆယ် မှာတော့
 ကျုပ်တို့ ခဏတာပောင်းကလဲ ခရီးထွက်နေတာမို့ ခင်ဗျားနာမည်
 ဆွဲသုံးလိုက်ရတာပါ။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားလဲ
 တာဝန်မကင်းပါဘူး။ ခင်ဗျားစိတ် ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည် ဖြစ်
 စေ ကျုပ်တို့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခင်ဗျားလက်ခံခဲ့တာပဲ။ ဒီတော့ခင်ဗျား
 အလိုတူအလိုပါတယောက်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်”

“ကဲ...ပြီးတာတွေလဲ ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ ထားလိုက်ပါတော့။ ဒါထက်
 သတင်းစာထဲမှာ ကျုပ်ဖတ်ဖို့သင့်တာ တခြား ဘာသတင်းတွေများ
 သေးသလဲ”

“ဘာမှ မကျန်တော့ပါဘူး။ ဒါထက် ဒီကိစ္စကို ဝု(ဗ်)ဟိုး(လ်)
 မက်(တ်)ဟူးပါးကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ လူက
 ငါးမန်းကြီး နောက်တကြိမ် တိုက်ခိုက်လာအုံးမယ် ဆိုယင် အဲဒီ

ငါးမန်းဟာ ဘယ်လိုငါးမန်းမျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူ့အတိအကျ နှိုင်းဝါလိမ့်မယ်တဲ့”

“ငါးမန်းတကောင်တည်းက အဲဒီလို တိုက်ခိုက်နေတယ်လို့ အပျိုလိက် ယူဆနေသလား”

ဘရေဒီက မေးလိုက်သည်။

“သူ့အနေနဲ့ အတိအကျတော့ မသိသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တကောင်တည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူ့နေ့မှန်းတယ်။ အဲဒါလဲပဲ ငါးမန်းဖြူ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူက ဆိုတယ်”

“တုတ်တယ်။ ငါးမန်းတဖြူသလား၊ ညိုသလား၊ ပြာသလား၊ မပြောတတ်ဘူး။ အခုသောင်းကျန်းနေတာကတော့ ငါးမန်းတကောင်တည်းဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ မနေ့ကတောင် ကျွန်တော် ဖွန်တောက်မှာရှိတဲ့ ကမ်းခြေစောင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ကို ရောက်သွားသေးတယ်။ ဒီအနီးတဝိုက်ကရေပြင်မှာ ငါးမန်းတွေကိုများ သူတွေမိကြမလားလို့ ပေါ့။ အဲ့တိုက်တော့ အခုထက်ထိ တကောင် ဖြင့်မိသေးဘူးလို့ ဆိုတယ်။ ဒီအနီးအနားမှာ ငါးမန်းရှိယင်လဲ ငါပေကနေဆယ်ပေလောက်သာ အရှည်ရှိတဲ့ အလတ်စားငါးမန်းတွေပဲ။ ဒီမှာနေလေ့ရှိတယ်တဲ့။ နောက်တမျိုးက လူကိုအန္တရာယ်လေ့မရှိတဲ့ ခဲငါးမန်းတွေပဲ။ ဒီဘက်ရေပြင်ကို လာလေ့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုအချိန်ဟာ စောသေးတယ်။ ဂျူလိုင်လယ်လောက် ရောက်လေ့ ရောက်ထရှိတယ်တဲ့။ ငါးမန်းတွေကို သူတို့တွေ့ဖင် အတော်တုတ်တစင်း လွှတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်”

“တုတ်တယ်၊ စောသေးတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်လဲ ဒါထက် စဉ်းစားမရဲဖြစ်နေတာ။ ညက သန်းခေါင်ယံလောက်မှာ အပူချိန် ဆယ်လောက်ရှိတယ် ထင်သလဲ။ ဘာမှ မမျှားဘူး၊ ခြောက်ဆယ် ဒီဂရီ လောက်ပဲရှိတယ်။ အပြင်ဘက်မှာဆိုယင် ဒီထက်ပိုနည်းနည်း အနီးမယ်။ ရေထဲရဲ့ အပူချိန်ကတော့ ငါးဆယ်ပဲရှိတယ်။ ရေပြင်

သောက်အေးနေတာ ကယ်လိုငါးမန်းမျိုးလာမလဲ။ တခုတော့ရှိတာပေါ့လေ။ အအေးကြိုက်တဲ့ ကရင်လန်ငါးမန်းမျိုး။ ဒါပေမယ့် သောက်တွေလဲ ဒီလောက်ဝေးဝေးကြီး ဆင်းလာလေ့ မရှိဘူး။ ကယ်လို ဆင်းလာခဲ့အုံးတော့၊ ဒီကောင်တွေဟာ လူကို အန္တရာယ် ဖြစ်လေ့ မရှိကြပါဘူး”

ဒီးဒိုး(စ်)က သူ၏စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“အဲဒီငါးမန်းဟာဘယ်လိုငါးမန်းမျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာသိရအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ကလဲ လွယ်ပါတယ်။ ဟူးမားရဲ့အဆီအရဆီယင် အခု ကမ်းခြေကိုယ် ပိတ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်လို့ ကမ်းစပ်နဲ့ နီးတဲ့ ရေပြင်ပေါ်မှာ ငါးစာတွေချမှတ်တဲ့ စက်ကလေးလို့ သာ ဒီရေပြင်တဝိုက်မှာ ငါးမန်းကြီးရှိနေယင် ဒီအစာကို လာစားမှာ အမှန်ပဲ”

“တယ်တယ်ပါလား၊ အကြံကတော့ ကောင်းသားပဲ။ တကယ်လို့ ငါးမန်းကြီးပေါ်လာယင် ကျွန်တော်တို့ တာလုပ်ကြမလဲ”

“အဓိဓမ္မေးရမှာပေါ့ဗျ”

“ဘာနဲ့တုံး၊ ကျုပ်ရဲ့ငါးများတဲနဲ့သား”

“မှိုန်းနဲ့ပါ၊ မှိုန်းသေနတ်နဲ့ ဖမ်းမှရတော့မှာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလားတယ်ရဲ့။ ကျုပ်တို့မှာက မှိုန်းသေနတ်တပ်ထားတဲ့ ချော်တော်မပြောနဲ့ရဲတပ်ဖွဲ့ပိုင် ကင်းလှည့်ခမာတော်တောင်မှ ရှိတာပေါ့တုံး”

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ-ဒီနားမှာ တံငါသည်တွေပြည့်လို့ သူတို့ဆီက ငါးရမှာပေါ့”

“ဒါဆို တနေ့ ဒေါ်လာတခုငါးဆယ်လောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဒါပေါ့...ဒါလောက်တော့ ကျမ္မာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်...”

ထိုစဉ် အပြင်ဘက်ခန်းမှ ဒရောသောပါး လျှောက်လာသော လူတယောက်၏ခြေသံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက်အခြားတယောက်၏ ခြေသံကိုပါ ကြားလာရသည်။ အစ်ဘီ၏ ကသောကမျော ပြောဆို တောင်းပန်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီပဲအစ်မကြီး။ ဆရာတို့အထဲမှာ အစည်းအဝေး
ထိုင်နေပါတယ်။ ခဏလောက် သည်းခံစောင့်ပါအုံးလို့။”

“ဘာ...သောက်အစည်းအဝေးလဲ၊ မလိုချင်ဘူး။ အယ်အခန်း
ပြော။ ငါတစ်ယောက် ငါ ဝင်သွားမယ်”

အမျိုးသမီးတယောက်၏ ဒေါသတကြီး ဖတ်အောင်ပြောဆိုသည့်
မိုးချန်းသံအလား ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ စတုရန်း
ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဘရော့ဒီ ခုံးခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အမျိုးသမီး
ကြီးတဦး၏ သဏ္ဌာန်ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ၏ထုတ်တွင် သတင်း
စာ တစောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူမ
မျက်လုံးအိမ်များအတွင်းမှ မျက်ရည်များမှာ ပါးပြင်နှစ်ဘက်ပေါ်
သွင်သွင်စီးကျလျက်။ သူမသည် ယမန်နေ့ မွန်လွဲပိုင်းက ငါးမ
အကိုက်ခံရသဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့သော ကလေး၏မိခင် မစ္စတာ
ကင်(တ်)နာပင်တည်း။ ဘစ်ဘီသည် အမျိုးသမီးကြီး၏နောက်မှ ထွက်
ကြွပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်အရာ။ ဒီက အစ်မကြီးကို ကျွန်တော် အမြင်မှာ
တားထားပါသေးတယ်။ သူ့တာသူ ဇွတ်အတင်းဝင်...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဘစ်ဘီ။ ဖြစ်ပါတယ်။ ကြွေ၊ ကြွေပါ မစ္စတာ
ကင်(တ်)နာ... ကြွေပါ”

မီးခိုး(စ်)သည်ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီးသူမထိုင်ရန်အတွက်ကုကားထိုး
တလုံး ထိုးပေးလိုက်သည်။ ထိုကုလားထိုင်သည် ဘရော့ဒီနှင့် အနီး
ဆုံးနေရာတွင်ရှိသည်။ သူမသည် မီးခိုး(စ်)၏အပြုအမူကိုမသိကျိုးကျွန်
ပြုကာ ဘရော့ဒီထံသို့သာ ဦးတည်လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ဘရော့ဒီ
သည် သူ့အလုပ်စားပွဲနောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော် ဘာမျိုးဆောင်ရွက်...”

အမျိုးသမီးကြီးသည် သတင်းစာလိပ်ဖြင့် ဘရော့ဒီ၏ မျက်နှာကို
ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ၏ ချိတ်ချက်သည် ဘရော့ဒီကို အလွန်
အမင်း နာကျင်ခြင်း မရှိစေသော်လည်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား

သည်။ ကြက်သေ သေသွားစေခဲ့သည်။ သတင်းစာသည် ကြမ်းပြင်
ပေါ်သို့ ကျသွားခဲ့၏။

“ဒါက ဘာလဲ၊ ဘာသဘောလဲ။ ဟင် ပြောစမ်းပါအုံး”

မစ္စတာကင်(တ်)နာက ခုနစ်သံချီ တစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဘာကိုဆိုလိုရမှာလဲ။ ဒီသတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ကြည့်စမ်း။ ဒီရေ
တံသာ အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိထားလျက်နဲ့ ဒီအကြောင်းကို ပြည်သူတွေ
ကို ချင်အသိမပေးပဲ ထားခဲ့တယ်။ ငါးမန်းကြီးကြောင့် မိန်းကလေး
သောက်ဟာ ခပ်စောစောကတည်းက သေခဲ့ပြီးပြီဆိုတာကို ရှင်
မစ္စတာ ဖုံးဖိထားခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဘာသဘောလဲလို့ မေးနေတာရှင်”

ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်အောင် မည်သို့မည်ပုံ အဖြေပေးရမည်ဆို
သည်ကို ဘရော့ဒီမသိ။ အမျိုးသမီးပြောသမျှတို့မှာ အမှန်ချည်းသာ
ဖြစ်နေ၏။ ဘရော့ဒီသည် ဤကိစ္စကို လုံးဝ မငြင်းဆိုနိုင်သော်လည်း
လျှောက်လျှားလျှား ဝန်မခံနိုင်။ သူတယောက်တည်း၏ အဖြစ်ချည်း
တည်း။

“ဒါဟာ ဒီလိုရှိပါတယ်ခင်ဗျား မစ္စတာကင်(တ်)နာ ပြောတာ
တွေလဲ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

သူသည် အခြေအနေမှန်ကို ရှင်းပြခြင်းမပြုနိုင်မီ အမျိုးသမီးကြီး
၏သ ပိုမကြီးလာစေရန်အတွက် ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ပေးနေရသည်။

“အလွတ်ကို သတ်တာ ငါးမန်းမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်သတ်တာ ရှင်၊
ရှင်သတ်တာ။ ရှင်ဟာ လူသတ်မာ။ အန္တရာယ်ရှိမှန်း သိထားလျက်နဲ့
ရှင်ဟာ ပြည်သူတွေကို အသိမပေးခဲ့ဘူး၊ ဖုံးဖိထားခဲ့တယ်။ ရှင်
ကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့သားလေး ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ ကျွန်မ
ရဲ့ သားလေး...အခု သေရပြီ...အခု သေရပြီ”

မစ္စတာ ကင်(တ်)နာသည် ငိုယင်းပြောယင်းပြောယင်း ငိုယင်းမှ
အသံတဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။ သူမ ပြောသမျှ စကား
ထုံးတိုင်းသည် ဘရော့ဒီ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ဆေးထိုးအပ် တခု

ဖြင့် ထိုးသွင်းနေတဲ့အလား သူ၏ နှလုံးသားအား နာကျင်ခြင်း ဖြစ်
စေလေသည်။ သားယောက်ျားလေးများ၏ ဖခင်တဦး အနေဖြင့်
တရော့ဒီသည် ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ မစ္စကကင်(တ်)နာ၏အသံသည်
အရှေ့ ခုနစ်အိမ်၊ အနောက်ခုနစ်အိမ် ပျံ့လွင့်စေနိုင်သော အသံဖြစ်
တရော့ဒီမှာ စိတ်ညစ်ရသည်။ သူသည် ဤအမျိုးသမီးကြီးကို မည်သူ
မျှ တားဆီး၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သိသည့်နှင့်...

“ရှုး၊ တိုးတိုးပြောလဲ ရပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်။
ခဏလောက် စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ” ဟု ပြောဆိုပြီး ဖောင်းဖူ
သိမ့်မူပေးရန် မစ္စကကင်(တ်)နာ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
သည်။

“ဖယ်စမ်း၊ ဖယ်စမ်း၊ ရှင့်လက်ပုပ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မအသားကို လာ
မထိနဲ့။ ရှင်ဟာ လူယုတ်မာ၊ လူယုတ်မာ၊ အသုံးမကျတဲ့ လူယုတ်မာ၊
လူလိမ်၊ လူညာ။ ကဲ...ပြောစမ်းပါအုံး။ ရှင်က ဒီသတင်းကို ဘာပြု
လို့ မှောင်ချထားရတာလဲ”

“တော်ဗျာ၊ တော်တော့။ ခင်ဗျား လွဲနေပြီ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်
အပေါ်မှာ နားလည်မှု လွဲနေပြီ။ ကဲ၊ မမူတာ မီးခိုး(စ်)ကိုသာ
မေးကြည့်ပေတော့”

တရော့ဒီ၏လေသံသည် တောင်းပန်သံလည်းဖြစ်၊ အမိန့်လေး
ဟုဆိုကလည်း မမှားပေ။ မီးခိုး(စ်)သည် သူ့ရှေ့ရှိ မြင်ကွင်းကြောင့်
လည်တိမ်ထားခြင်းခံရသော ကြက်မကြီးကကောင်လိုငိုငိုတွေနေရာ
ဦးခေါင်းကို မသိမသာ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဪ၊ ဒီလိုလား။ ငါ့မယုံ ငါ့သူငယ်ချင်းမေးကြည့် ဆိုတဲ့
ဆတော့ပေါ့လေ ဟုတ်လား။ ရှင့်ယောက်ဖက ရှင်လုပ်တာ မှန်
တယ်လို့ ထောက်ခံတော့မှာပေါ့။ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တကွိုင်
တည်း၊ တဉာဏ်တည်းလုပ်မှ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စဟာ ပြဿနာမပေါ်
တော့မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ကဲ ပြောစမ်းပါအုံး၊ ဒီသတင်းကို မှောင်
ချထားတဲ့အတွက် ရှင်တို့ ငွေဘယ်လောက် ရလိုက်သလဲဟင်”

“ဘာပြောတယ်”

“ပြောစမ်းပါ။ ရှင့်ကို ဘယ်သူက ငွေဘယ်လောက်ပေးပြီး နှုတ်
ပေးထားခဲ့သလဲဟင်။ ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မကို ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မ
ထံ ငွေပေးပါမယ်။ လူ့အသက်နှစ်ချောင်း နောက်ထပ်ဆုံးရှုံး
တာကို လက်မှတ်ပြီး အေးအေးလေး ကြည့်နေနိုင်စွမ်း ရှိစေတာ
သိလို့ အကြောင်းကြောင့်လဲဟင်။ ရှင်ဟာ စကောလောက်မှ
ဆာကမနက်ပါလားဟင်။ ကျွန်မသားလေးရဲ့အသက်ကို ရင်းပြီး
ရှင်က ငွေရှာတယ်။ ငွေတွေကို ကျွန်မသားလေးရဲ့ သွေးတွေထဲက
ယူပြီး ရှင်တို့ ယူရက်ကြတယ်နော်”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ မဟုတ်ရပါဘူး။ ဘုရားပေးပေး ကျွမ်း
သေးပေးပါ။ ခင်ဗျားစွပ်စွဲတာတွေ တခုမှ မမှန်ပါဘူး။ ဒီသတင်းကို
ကျွန်တော်တို့ လူသိမပေးပဲထားတာဟာ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ
မရှိဘဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စမျိုး နောက်ထပ် ဖြစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်ခဲ့တာကြောင့်ပါ”

မစ္စကကင်(တ်)နာသည် တရော့ဒီ၏ ဖြေရှင်းချက်ကို ကြားရပြီး
ညှဉ်နောက်တွင် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဗလောင်ဆူနေ
သော သူမ၏ ရင်တွင်းဝယ် တရော့ဒီစကား၏ အမိဗွယ်ကို အဖြေ
ရွာကြည့်နေမိသည်။ ‘နောက်တခါ ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မချေ
ဆင်တာကြောင့်ပါ’။ နှုတ်မူလည်း ပဲ တင်ထပ် ရေရွတ်နေမိသည်။
ဆိုနောက် သူမသည် စိတ်ကို ဆက်လက် ထိန်းချုပ်ခြင်းငှာ မစွမ်း
တော့တိသကဲ့သို့ “အို...ဘုရား...ဘုရား” ဟု တခါ သားစိတ်တက်၊
သတိလစ် မေ့မြောသွားလေတော့သည်။ တရော့ဒီက ဘစ်ဟီအား
ဆရာဝန်ပင့်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်ကိုလည်း သူမ မသိရှိတော့။
ဆရာဝန် ရောက်လာပြီး ‘လစ်(တ်)ရီရမ်’တိုးပေးကာ သူနာတင်
ထားဖြင့် ဆေးခံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကိုလည်း သိရှိခြင်း မရှိ
တော့ပါချေ။

အခန်းထဲတွင် သူတို့နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်တော့သောအချိန်တွင်
ဘရော့ဒီက သူ၏လက်မှ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ပြီး-

“အမယ် ကိုးနာရီတောင် မထိုးသေးပါလား။ အခုလိုမျိုး ဝမ်း
လှုပ်ရှားစရာနဲ့ ကြွယ်ကြွယ်ကျန်တော့တော့ အရက်တပက်နှစ်ပက်လောက်
မော်ပစ်လိုက်မိတာပဲ”

“ခင်ဗျားမှာ ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုယင်တော့ ကျွန်တော် ရုံးခန်းမှာ
ဘာဘွန် တပုလင်းရှိတယ်လေ။ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“နေ...နေပါစေတော့ဗျာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်မှာ တနေ
လုံး လုပ်စရာတွေ ကျန်ပါသေးတယ်။ ကျုပ်ဦးနှောက်တွေ ပေါင်
ထွက်မတုန်ယင်ပဲ တော်ပါပြီ”

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ အမျိုးသမီးကြီးက စိတ်ချောက်ချားနေတုန်း
သွေးလွဲပူနေတုန်းဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့။ ဒါကို သိပ်အရေး
အနက် ထားမနေစမ်းပါနဲ့။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့အပြစ်
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ။ တကယ်အပြစ်ရှိတာက လွယ်ရီဇောင်းရယ်
ခင်ဗျားရယ်ပဲပေါ့။ ကျွန်တော် ဆန္ဒအတိုင်းသာလုပ်ခွင့်ရခဲ့ယင် မနေ
က သေရတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်တယ်။ ဒါပေ
မယ့် ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ကျုပ် တွာမှ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး”

*

ဘရော့ဒီ၏ ရုံးခန်းအပြင်ဘက်မှ အခန်းမှ တယ်လီဖုန်းသံ ခြည်
လာခဲ့သည်။ ဇာဝန်ကျ ရဲဘော်တဦးက ကောက်ယူ နားထောင်
လိုက်သည်။ မကြာမီ ဘရော့ဒီစားပွဲပေါ်မှ ရုံးတွင်းပြော ခွက်လေးမှ
အသံမြည်လာခဲ့၏။

“မစ္စတာဇောင်းက စကားပြောချင်လို့ ပါတဲ့ဆရာ”

ဘရော့ဒီသည် လျှပ်စစ်စကားပြော ကိရိယာလေးမှ ခလုတ်တခုကို
နှိပ်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ကေသရာဇာ

ခင်ဖြူနှင့် စတေးခံ

(၁၀၉)

“ဟိုင်။ လယ်ရီ၊ သယံနှယ်လဲ ခရီးသွားတာ တော်တော် ပျော်ခဲ့
တာပေါ့”

“အင်း...မနေည ဆယ်တနာရီလောက်အထိတော့ ခင်ဗျားပြော
သလိုပေါ့။ ဒါပေမယ့် ညီတုန်းက အိမ်အပြန် ကားပေါ်မှာ ရေ
သောက်ခွင့်လိုက်မိရော မပျော်နိုင်တော့ဘူး ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ အိမ်
ရောက်ရောက်ချင်း ခင်ဗျားဆီကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်အုံးမလို့
ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတယောက်လဲ တနေလုံး ပင်ပန်းနေရှာ
မိခဲ့တာ တွေးမိလို့ ခင်ဗျားအိပ်ကောင်းချိန်မှာ အနှောင့်အယှက်
မလုပ်နေတော့ပါဘူး”

“တုတ်ကဲ့...ခင်ဗျားရဲ့ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော် လက်ခံ
တယ်။ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်”

“ဒီလိုမလှောင်ပါနဲ့ မာတင်ရာ။ မနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့
ဆက်သက်ပြီး ကျွန်တော် လုံးဝ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

မစ္စတာဇောင်း၏ စကားအဆုံးတွင် ဘရော့ဒီက “ခင်ဗျား
ကလေးပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသလား လယ်ရီ”ဟု၍ မေးလိုက်ချင်
သည်။ သို့သော် ဤသို့သော ထေ့လုံး ငေါ့လုံးမျိုးသည် ယခုအချိန်
တွင် မည်သူ့ကိုမျှ အကျိုးမဖြစ်ထွန်းစေနိုင်၊ ဇောင်းအဖို့လည်း နာ
သာခံခက် ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဘရော့ဒီက “ဒါပေါ့
ဟုတ်တာပေါ့”ဟူ၍သာ အလိုက်သင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ဒီကမ်းခြေကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပိတ်ထားဖို့ စိတ်
ကလေးသလဲ မာတင်”

“အတိအကျတော့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲဗျာ။ အခြေအနေအရ
မာတင်၊ လေးငါးဆယ်ရက်လောက်ပဲ ကြာချင်ကြာမယ်။ ဒါမှမဟုတ်
ထက်ပိုချင်လဲ ပိုသွားလိမ့်မယ်ပေါ့။ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ပွဲစားလုပ်
တာနဲ့ အိမ်ထဲကို ငှားမယ့်လူတွေ မရှိတော့ဘူး ဖြစ်နေလို့လား”

“အသေအချာ ပြောပြီးဆိုပြီးဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စနှစ်ခုကို ဒီမနက်တင်
စဉ်ပစ်လိုက်ရပြီဗျာ။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် အိမ်အလုံး နှစ်ဆယ်

ကေသရာဇာ

လောက်လဲ ကျွန်တော် လက်ထဲမှာ 'ငှားရမ်းသူမရှိ' ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒီငါးမန်းသတင်းကြောင့် ငှားမယ်လူတွေဟာ 'လန်' ကျွန်ကြတယ်။ ဒါထက် လာမယ့် သတင်းဆုံးရက် ဇူလိုင်လ လေးရက်နေ့ဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲနေ့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားသတိပြုမိမှာပါနော်။ စာနည်းအားဖြင့်ဆိုယင် အင်မတန် လူစည်ကားမယ့် အချိန်ပဲပေါ့။

“သိတာပေါ့ဗျ...သိပ်သိတာပေါ့”

“ဒါဆိုယင် အခုတောင် အချိန် အတော် နောက်ကျနေပြီ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဇူလိုင်လ လေးရက်နေ့မတိုင်မီ ပြေလည်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါ့မလား မာတင်။ ဒါမှမဟုတ်ယင်တော့ ကျွန်တော်တို့မြို့ဟာ နွေရာသီမှာ ငွေဘယ်လောက်မှ ရဲ့မှာမဟုတ်ဘူး”

ကြာသပတေးနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ဘရော့ဒီ ပြန်ပြောင်းသတိရမိသည်။ ခရစ္စတင်းဝါ(တ်)ကင်း သေဆုံးစဉ်က ထိုကိစ္စကို သတင်းအဖြစ် လီဒါသတင်းစာတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြခြင်းမပြုရန် နှင့် ကမ်းခြေကို ပိတ်ထားခြင်းမပြုရန် ဘရော့ဒီအား လယ်ရီ ဗောင်းက လာရောက် တားမြစ် ပိတ်ပင် ခြိမ်းခြောက်စဉ်က ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က 'ဗောင်း'က ဤသို့ ပြောခဲ့သည်။

“အခု ကျွန်တော်ဟာဆိုယင် ကျွန်တော် ပါတနာတွေရဲ့ ဩဇာအပေးကို ခံနေရတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော် ကို ဖိနှိပ်နေကြတယ်။ လွှမ်းမိုးနေကြတယ်။ ကျွန်တော် ခြေ ကျွန်တော် လက်ချည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီတော့ဗျာ ကျွန်တော် ကို ခင်မင်သောအားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ဒီကမ်းခြေကို မပိတ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒီတခုတော့ ကူညီပါ။ ဒီတခါတည်းပါပဲ”

ဘရော့ဒီအနေဖြင့် မစ္စတာဗောင်း၏စကားကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိခဲ့ရသည့် လောရင်(စ်) ဗောင်းသည် ဗောင်းနှင့် ပင်(နီ)

(စ်)ရီး(လ်) ဆွဲ(စ်)တိတ်အမည်ခံပြီး ခြေမြေနှင့်မရွေ့ မပြောင်းသော အငုတ်အရင်းပစ္စည်းများ ရောင်း 'ဝယ်၊ ငှားရမ်းသည့်သူများကို ကိုယ်စားလှယ် ပွဲစားတဦးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည်။ ဘရော့ဒီ သိထားသည်။ သူ့လုပ်ငန်း၏ အမည်တွင် 'ပင်(နီ) (စ်)' ဟူသည့်အမည်တလုံးထည့်သွင်းထားသော်လည်း ထို 'ပင်(နီ) (စ်)' ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးသူ ဟူ၍ ကယောက်ကေမျှ မရှိ။ ဗောင်း၏လုပ်ငန်းမှ ပင်(နီ) ရှိ(စ်)ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား မြင်တွေ့လို၍ သူ့ရုံးခန်းသို့ သွားကြည့်လျှင်လည်း ထိုအမည်နှင့် မြင်ဖူးသူ၊ စကားပြောဖူးသူဟူ၍ အမိတိမြို့တွင် တဦးသောက်မျှမရှိ။ ထို့ကြောင့် 'ပင်(နီ) ရှိ(စ်)' ဆိုသည်မှာ ဘောင်းက တမင်သက်သက် လုပ်ကြံဖန်တီးထားသော အမည်သာဖြစ်သည်။ သူ့လုပ်ငန်းတွင် သူသာလျှင် ခေါင်းဆောင်၊ သူသာ အကြီးအကဲ၊ သူသာလျှင် ဧကရာဇ်ဖြစ်သည်။ ယင်းလုပ်ငန်းသည် သူတဦးတည်းပိုင် လုပ်ငန်းဖြစ်သည်ဟု ဘရော့ဒီက တွက်ယူခဲ့သည်။ ယခု သူ့ကို ဩဇာပေးနေသူ၊ ကြီးဆွဲနေသူ၊ လွှမ်းမိုးနေသူရှိပါသည်ဟု ဆိုလာသောအခါ ဘရော့ဒီမှာ အံ့သြခြင်းဖြစ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဘရော့ဒီက-

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ...ကျွန်တော်သိချင်တာလေး တခုရှိလို့ မေးခါရစေ”

“ဘာများလဲဗျ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ပါတနာဆိုတဲ့ လူတွေရဲ့ နာမည်က ဘာတွေတဲ့ဗျာ”

ဗောင်း၏အသံ အတန်ကြာအောင် 'ငြိမ်သက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပြီးမှ...

“ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိစ္စသာ ကိုယ်ကရသည်။ ကျွန်တော့်ကိစ္စ ကျွန်တော် ဘာသာ ရှိပါစေ”

“ဒါဖြင့်လဲ ကောင်းပြီလယ်ရီ၊ ကျွန်တော် စောဒက မတက်လို့ တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကမ်းခြေကို ကျွန်တော်ပိတ်ထားတာပဲ ခင်ဗျားက ကန့်ကွက်ပြောဆိုနေတာတော့ ဟုတ် မထင်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က အမိတီမြို့လုံးရဲ့ဝင်ငွေ နည်း သွားမှာကို စိုးရိမ်မိတာနဲ့ ဆန္ဒစောပြီး ပြောလိုက်မိတာပါ။ ကမ်း ခြေ မြန်မြန် ပြန်ဖွင့်နိုင်ပါစေလို့လဲ ဆန္ဒပြုပါတယ်။ ဒီ မိစ္ဆာ ခေ သတ္တဝါကောင်ကြီး ဒီနေရာက ဘယ်တော့လောက် ပြန်ထွက်သွား လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား မျှော်လင့်သလဲ။ ဒီကောင်ကြီး ထွက်သွားပြီ မထွက်သွားသေးဘူး ဆိုတာကိုရော ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ”

“အဲဒီလောက်အထိ တွေးတောစဉ်းစားဖို့ ကျွန်တော် မှာ ငါ လောက်တဲ့အချိန် မရသေးပါဘူးဗျာ။ ဒီကောင်ကြီး တာလို့ ဒီတို ရောက်လာရတယ်ဆိုတာတောင် မပြောတတ်သေးဘူး”

“ဗျာ....ဒါဖြင့် အခု ဘာကနေ ‘စ’လုပ်ကြမှာလဲ မခံတင်၊ အဲ ငါးကြီး ဒီက ထွက်သွားအောင် ကျွန်တော်တို့ထိုင်ပြီး ပရိတ်ခွင့် နေရုံနဲ့တော့ အမိတီ တမြို့လုံး ငတ်သေကုန်တော့မှာပဲ”

“ဒါကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ခုနကတောင် ဒီကိစ္စနဲ့ မီးခိုး(စ်)နဲ့ ကျွန်တော် တိုင်ပင်နေမိသေးတယ်။ ခင်ဗျားအနေ ခေါ်လာနှစ်ရာလောက် ရှာပေးနိုင်မလား။ တံငါသည် ဘင်ဝ ခနာရဲ့ မော်တော်ဘုတ်ကို တရက် နှစ်ရက်လောက်ငှားပြီး ပင်လယ် ဖြင့်ကို ထွက်ကြည့်ချင်လို့။ ဒီလူ အနေနဲ့ သူ့ တသက်မှာ ငါးမီး ဖမ်းပူးရဲ့လားတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော် အနေနဲ့တော့ ကြိုးစား ကြည့်တာ အကျိုးမယုတ်ဘူးထင်တယ်။ မီးခိုး(စ်)ရဲ့ မိတ်ဆွေ ခေ ဗေဒပညာရှင်ရဲ့ အကူအညီလဲ ရမှာပါ”

“ဒါပေါ့ကြီးစားကြည့်တာ မမှားပါဘူး။ လုပ်ပါ။ ဆက်လုပ် ပါ။ ဒီကောင်ကြီး မရှိမှ ကျွန်တော်တို့မြို့ရဲ့စီးပွားရေး ပြေလည်မှာ ဖြစ်တာမို့ ဒီကောင်ကြီးကို အပြတ်ရှင်းဖို့ဆိုယင် ငွေဘယ်လောက်

တန်ကုန်ပေါ့။ ကျွန်တော် တနေရာရာက ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရှာလာခဲ့ ပါ့မယ်”

ဘရော့ဒီက ဟယ်လီဖုန်းကိုချထားလိုက်ပြီး ဟယ်ရီမီးခိုး(စ်) ငတ် လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ....ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီဗျို့။ ငတ်သေတော့ ဗောင်းစာအင်မတန်ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့လူပဲ။ ငါးမီး ခြောင့် ဒီကမ်းခြေကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပိတ်ထားပိတ်ထား သူ့အတွက် စီးပွားရေးထိခိုက်စရာအကြောင်းသိပ်မမြင်ဘူး။ မသကာ ဝင်ငွေနည်းနည်းပါးပါး လျော့ရိသာ ရှိတော့မပေါ့။ အခုတော့ ငတ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စဟာ သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စတခုလို အချွေး ခိုးခိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ မြို့အတွက် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူ ငတ်ကျိုးစီးပွားတခုတည်းအတွက် ပျာလောင်ခတ်နေတာ။ ဒီလူ အကြောင်း ဒီ ထက်အတွင်းကျကျ ကျွန်တော်တို့ သိထားဖို့လိုလာပြီ ငတ်ဟယ် ဟယ်ရီ”

*

[က]

ခြောက်ဖာလုံနီးပါး ကွာဝေးသော ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်တွင် ကျောက်ချ ရပ်နားထားသည့် ဘင်ဂါဒနာ၏ မော်တော်ဘုတ်လေးသည် ညင်သာသော ရေလှိုင်းအိမ်လေးများ၏ တိုက်ခတ် ဆော့ကစားမှုကြောင့် ဗယ်တီမ်းညာယိမ်း လူးလူးလွန်လွန်နှင့် ရှိနေ၏။ ဘရော့ဒီနှင့် ဟင်းဒရစ်တို့ လိုက်ပါလာသည့် မော်တော်အသေးစားလေးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့သို့ ချဉ်းကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ဝါဒနာမော်တော်ဘုတ်၏ ကိုယ်ထည်တွင် စာလုံးမည်းကြွများဖြင့် ရေးသားထားသည့် 'ဖလစ်ကာ' ဟူသည့် အမည်စာတန်းကို ဝီပီဖြင့်ဖြင့် မြင်တွေ့လာရ၏။ ဖလစ်ကာနှင့် ဂိုက်ငါးဆယ်မျှသာ

ဟင်းဒရစ်နှင့် စကားခံ

(၁၁၅)

ဟင်းဒရစ်သည် အချိန်တွင် ဟင်းဒရစ်သည် သူတို့ စီးနင်းလာသည့် မော်တော်လေး၏ စက်ရှိန်ကို လျော့ချလိုက်သည်။ အရှိန်မသေသေးသော သူတို့၏ မော်တော်ကလေးသည် ရေစီးတိုင်း အတိုင်း မျောပါသွားပြီး ဖလစ်ကာနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကပ်သည်။ တရော့ဒီသည် မိမိစီးလာသည့် မော်တော်၏ ဦးပိုင်းသို့ ချဉ်းကပ်ကာ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို မော်တော်ကြီးအတွင်း၌ လူရိပ်လူရောင် လုံးဝ မတွေ့ရ။ လှုပ်ရှားမှု မရှိ။

ဟင်းဒရစ်သည် ကြိုးကချောင်းကိုယူလာပြီး မော်တော်နှစ်စီး၏ ရှိန်းများကို ပူးတွဲချည်နှောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘရော့ဒီ "မော်တော်ပေါ် ကက်ကြည့်အုံးမလားဆရာ"

"အေး"

ဘရော့ဒီသည် ဖလစ်ကာပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားရာ ဟင်းဒရစ်သည် နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ သူတို့သည် မော်တော်၏ စက်ခန်းအနီးတွင် ရပ်လျက် ဟိုဟို သည် ချာပေကြည့်ရှုဆော်လည်း ဘင်ဂါဒနာ၏ အရိပ်အရောင်ကို မမြင်တွေ့ရသေးချေ။ ဟင်းဒရစ်သည် စက်ခန်းအတွင်းသို့ ချဉ်းကပ် သွင်းပြီး-

"ဘင် ခင်ဗျားအထဲမှာ ရှိသလားဗျို့" ဟူ၍ ဟစ်အော် မေးမြန်းသည်။ တစ်တရာ ပြန်လည်ဖြေကြားသံကို မကြားရသဖြင့် ကြာတွင် သူ၏ ဦးခေါင်းကို ပြန်နှုတ်လိုက်သည်။ "သူ အထဲမှာတော့ မရှိဘူးဆရာ"

"အေး၊ ဒီမော်တော်ပေါ်မှာ သူ ရှိမှ မပေါ်ဘူး။ ဒီလူတစ်ယောက်မျှ သွားနေပါလိမ့်လေ"

(ဘ၁၆)

ဇော်မထ

ဘရော့ဒီသည် စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွားသည်။ ဘင်ဂါဒနာအတွက် စိတ်ပူခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယမန်နေ့ညက သူသည် ဂါဒနာနှင့် တွေ့ဆုံပြီး သူ၏ တံငါမော်တော် ငှားရမ်းရေးကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး စကားပြောခဲ့၏။ ထိုနေ့နံနက် ခြောက်နာရီတွင် သူသည် ကမ်းခြေမှ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ခွာမည်ဟု ဂါဒနာက ကတိပေးခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုနေ့က မနက်ခင်းလုံး ဆီးနှင်းထူထပ်စွာ ကျဆင်းနေခဲ့ပြီး ညနေစောစောတွင်မှ နှင်းလုံးကွဲသွားခဲ့သည်။ ညနေ ငါးနာရီလောက်တွင် ဘာရုသည် ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ကာ ဂါဒနာကို ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ မှန်ပြောင်းတလတ်ဖြင့် ရွာဖွေကြည့်နေခဲ့သည်။ ဤတွင်မှ ကမ်းခြေနှင့် ခြောက်ဖာလံခန့်ကွာလှမ်းသော မြေပြင်ပေါ်တွင် ဘင်ဂါဒနာ၏ ဖလစ်ကာ တံငါမော်တော်ကလေးကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဘရော့ဒီက တနာရီနီးပါးမျှ ကြာအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထိုင်ပြီး ဖလစ်ကာကို ကြည့်နေခဲ့သည့်တိုင် မော်တော်ငယ်ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေသော လူရိပ်လူရောင်များကို တွေ့မြင်ရခြင်းလုံး ဝစရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဂါဒနာသည် အန္တရာယ်တစုံတခုနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရလေသလားဟု ဘရော့ဒီ သံသယဝင်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိပ်ကမ်းအနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားသော လင်းတစ်ခုခရစ်က ဘရော့ဒီ၏ရဲကားကို မြင်တွေ့သဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကြားဆင်းမေးခဲ့သည်။ “ဘင်ဂါဒနာထံမှ ရေဒီယိုဖြင့် အကြောင်းကြားဆက်သွယ်ချက် ရ မရ ကို ဘရော့ဒီက ဘင်ဂါဒနာ၏ဇနီးထံ ထပ်မံလိမ့်နိုး ဆက်သွယ်မေးမြန်းကြည့်ခဲ့သည်။ ဘင်ဂါဒနာက မည်သို့သော ဆက်သွယ်မှုမျိုးမျှ မပြုလုပ်ခဲ့ပါဟု သူ့ဇနီးက ပြန်ဖြေခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဂါဒနာသည် ညွှန်အတို အဖော်ခေါ်သွားသော ဆိုသည့်ကိုလည်း ဂဓာနက မသိရသဖြင့် စိတ်ပူသွားခဲ့၏။

နောက်ထပ်နှစ်နာရီအတွင်း နေဝင်မိုးချုပ်ဦးမည် မဟုတ်သဖြင့်လည်း ဘရော့ဒီနှင့် ဟင်းခရစ်တို့သည် ဘင်ဂါဒနာ၏ မော်တော်ရုံရာဆုံ သွားရောက် စုံစမ်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး မြင်းထောင်သွား

ရင်းဆယ်အားရှိ မော်တော်ဘုတ်ငယ်စာစင်း ငှားရမ်းကာ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဟိုအထဲမှာ ဘာတွေပါလိမ့်”

ဟင်းခရစ်သည် ဖလစ်ကာ၏ ပံ့ပိုင်းထောင့်တနေရာရှိ လက်ဆွဲပုံအသုံးကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်သဖြင့် ဘရော့ဒီအား လက်ညှိုးညှိုးပြလိုက်၏။

ဘရော့ဒီသည် သံပုံးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ငိုကြည့်လိုက်သည်။ “ငါးအသေတွေနဲ့ အမဲသားငါး အရိအရှိတွေ၊ အရိုးအရွတ်တွေနဲ့ ဆွေးတွေပါ။ ဒါတွေဟာ ငါးမန်းကြီးကြိုက်တဲ့ အစာတွေပေါ့။ ဒါတွေကို ရေထဲသွန်ချလိုက်လင် အညှို့နဲ့ ကြောင့် ငါးမန်းကြီး ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ငါးမန်းကြီးရဲ့ အာရုံကို ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်မယ့် အစာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို သူ သုံးရသေးပုံ မပေါ်သေးသေး ပဲ အပြည့်နီးပါး ရှိနေတာသာကြည့်”

“ဝှစ်စကီ၊ ဇီးတရား၊ အက်ကိုး... နှစ်... ငါး... သုံး... ကိုး...”

ရေဒီယိုမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့် ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံကြောင့် ဘရော့ဒီမှာ ထုခနဲမိမတတ် လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တော့ နားကို မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီဗျာ။ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှာလဲ သူမရှိဘူး။ ရေဒီယိုကလဲ ဖွင့်လျက်ထားပြီး၊ ပြီးတော့ ဒင်ဂိုလို့ခေါ်တဲ့ လေမှုတ် ရာဘာလှေကလေးကလဲ ဒီမော်တော်ပေါ်မှာ ပါလာနိုင်တာမဟုတ်လို့ တခြားတခုခုကို လှေလှော်ပြီး ထွက်သွားတယ်ဆိုတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဘာငါးတကောင်လို့ ရေကူးကျင်လည်တာမို့ မော်တော်ပေါ်က ငိုကျတယ်ဆိုယင်လဲ ခုလောက်ဆို မော်တော်ပေါ် ပြန်တက်လာတာက ပြီ”

ကေသရာဇာ

ကေသရာဇာ

www.burmeseclassic.com

ဘရေဒီကမူ မည်သို့မျှ ထင်မြင်ချက်မပေးပဲ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေဆဲပေမော်တော်၏ ဝံ့ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်နှင့် ထိစပ်လျက်ရှိသော မော်တော်၏ သစ်သားကိုယ်ထည်ကြီး ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဤတွင် ဘရေဒီက သူ့ လုံးဝ မျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသော အခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက်နှစ်ပေနီးပါးခန့်အမြင့်ရှိမော်တော်၏ သစ်သားကိုယ်ထည်ကြီးတွင် ‘လ’ခြမ်းသဏ္ဌာန် အပေါက်ကလေးများစီရရှိဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ထိုစက်ဝိုင်းကြီးခြမ်းသဏ္ဌာန် အပေါက်ကလေးများ၏ အချင်းသည် သုံးပေခန့်ရှိမည်ဟု ဘရေဒီ ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ ထိုအပေါက်ကလေးများသည် သစ်သားကိုယ်ထည်အတွင်းသို့ အတော်ပင် နက်ရှိုင်းစွာ ပေါက်ဝင်လျက် ရှိ၏။ ထိုစက်ဝိုင်းခြမ်း၏ အောက်ဘက် မလွမ်းမကမ်းတနေရာတွင်လည်း ဒုတိယ စက်ဝိုင်းခြမ်းကလေးတခု ရှိပေသေးသည်။ ဒုတိယစက်ဝိုင်းခြမ်းသည် ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် ထိစပ်လျက် ရှိနေသည်။ ထိုစက်ဝိုင်းခြမ်း၏ ပတ်ဝန်းကျင် မော်တော်၏ သစ်သားကိုယ်ထည်ပေါ် သုံးလေးနေရာခန့် သွေးများ စွန်းထင်းပေကျ လျက် ရှိနေသည်။

“ဘုရား ဘုရား... နောက်တယောက်တော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ လီယိုနက်(စ်)၊ ဒီကို လာစမ်းပါအုံးကွ”

ဘရေဒီသည် စိတ်ပူပန်စွာဖြင့် ဟင်းဒရစ်အား လှမ်းခေါ်ခဲ့သည်။ ဟင်းဒရစ်ကလည်း ဘရေဒီအနီးသို့ချက်ချင်းရောက်ရှိလာသည်။

“ဘာတုန်းဆရာ”ဟု တသောကမျှော မေးလိုက်သည်။

“ကဲ၊ မင်းရဲ့ခြေထောက်တွေကို ငါ ကိုင်ထားမယ်။ မင်း ဇောက်ထိုးဆင်းပြီး အဲဒီနေရာမှာ မြင်နေရတဲ့ အပေါက်ကလေးဟာ ဘာလေးတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကြည့်စမ်း။ မင်းကြည့်နိုင်ရဲ့လား”

ကောသရာဇာ

“ကြည့်နိုင်မယ်ထင်ပါတယ်ဆရာ။ ဆရာသာ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ကို မြဲမြံတိုင်ထားပေးပါ”

“မင်းကလဲ မပူပါနဲ့ကွာ”

ဘရေဒီသည် ခါးကိုင်းလိုက်ပြီး ဟင်းဒရစ်၏ ခြေထောက် နှစ်အံ့ကို မြဲမြံစွာ ဆွဲကိုင်ထားလိုက်သည်။ ဟင်းဒရစ်သည် မော်တော်၏ ကိုယ်ထည်ပိုင်းနှင့် ကပ်လျက် ဇောက်ထိုးဆင်းသွားသည်။ သူသည် သစ်သားကိုယ်ထည်ရှိ အပေါက်ကလေးများကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေ၏။ ခဏအကြာတွင်....

“မောင်းချဇား ခဏပေးပါဆရာ”

“ဘာပြုလို့လဲကွ”

“ဒီမှာ ဖြူဖြူချွန်ချွန် အကျိုးအပဲ အစလေးတစ သစ်သားထဲမှာ စိုက်ဝင်နေတယ်။ ခဏခန့်အုံး၊ ကျွန်တော် ကော်ထုတ်လိုက်အုံးသော်”

ဟင်းဒရစ်သည် သူ၏လက်များကို ခဏကြာမျှ အလုပ်ရှုပ်သွားစေပြီးနောက်....

“ရပြီ...ဆရာရေ...ရပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲတင်တော့”

ဘရေဒီသည် ဟင်းဒရစ်၏ ခြေထောက်များကို ‘မ’၍ တုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

“ကဲ... ပြခေါ်ပါအုံးကွ။ ကြည့်ရအောင်”

ဟင်းဒရစ်သည် ဖြန့်ထားသော ဘရေဒီ၏ လက်ဝါးပေါ်သို့ ဩဂုတ်သဏ္ဌာန်ရှိသည့် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အရာဝတ္ထုလေးကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ယင်းအရာဝတ္ထုလေးသည် အလျား နှစ်လက်မခန့် ရှည်ပြီး ဘေးတဘက်ထချက်ရှိ နှုတ်ခမ်းယားတွင် လွှဲကဲ့သို့ အသွားလေးများရှိကြကြောင်းတွေ့မြင်ရ၏။ ဘရေဒီက ယင်းပစ္စည်းလေးဖြင့် မော်တော်လ၏ရန်းသစ်သားကို လျှော့ထိုးပွတ်တိုက်ကြည့်ရာ လွှဲဖြင့် ခိုက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ အစင်းကြောင်းကလေးများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဘရေဒီက ပင်လယ်ရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်ယင်း....

ကောသရာဇာ

“ဘုရား...ဘုရား” ဟု နှုတ်မှ မြည်တမ်းလိုက်သည်။

“ဒါ ငါးမန်းရဲ့သွားလေးမဟုတ်လား ဆရာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် တင်ဂါဒနာဟာ ငါးမန်းစာဖြစ်သွားခဲ့ပြီပေါ့...နော်...”

“အေးလေ၊ ဒါကလွဲလို့ တခြားဖြစ်နိုင်စရာ ဘာများ ရှိသေးလို့လဲ”

*

မှောင်ရီဖျိုးဖျိုးအချိန်သို့ရောက်မှ သူတို့နှစ်ဦး၏ မော်တော်သည် ဆိပ်ကမ်းသို့ ဝင်ရောက် ဆိုက်ကပ်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် ဟယ်ရီမီးဦး(စ်)နှင့် အခြားလူတယောက်သည် သူတို့နှစ်ဦးအား စောင့်ကြိုလျက် ရှိနေသည်။ မီးဦး(စ်)သည် သူနှင့်အတူ ပါလာသူအား ဘရော့ဒီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဟောဒါက မက်(တ်)ဟူးပါး ပါ။ ဒါကတော့ စခန်းမှူး ဘရော့ဒီပေါ့”

တဦးကိုတဦး အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ဪ-မောင်ရင်က ၃(ဒ်)ဟိုး(လ်)အဏ္ဏဝါပေဒသိဝံက ဆိုတာထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဘရော့ဒီသည် ရဲ့အမှုထမ်းပီပီ မှန်ရီမှန်ဝါး အလင်းရောင် အောက်တွင် မပီပီတဝါး ဖြင်တွေ့နေရသော မက်(တ်)ဟူးပါး၏ ရုပ်သွင်လက္ခဏာ ကြန်အင် အင်္ဂါရပ်များကို အကဲခတ် လေ့လာ လိုက်သည်။ ဟူးပါးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ခန့်သာ ရှိပေ ဦးမည့် လူလတ်ပိုင်းဝင်တယောက်ပင်။ အသားနီညိုညို၊ ဆိပ်

ဆိပ်ကမ်းနှင့် ခန့်ချောချောသူ ဖြစ်၏။ အရပ်အမြင့်မှာ သူနှင့်အတူ ချစ်၍ ခြောက်ပေတလက်မ ရှိပေမည်။ ကိုယ်အလေးချိန်ကမူ သူ့ လောက် များလိမ့်မည် မဟုတ်။ မိမိ၏ ပေါင်နှစ်ရာကိုယ်လုံးနှင့် နှိပ်ထိုးကြည့်ပါလျှင် ဟူးပါး၏ ကိုယ်လုံးသည် ပေါင်တရားခုနစ်ဆယ် နှိပ်သာ ‘စီး’ပေလိမ့်မည်။

“ဟယ်ရီကတော့ အဝေးကနေလှမ်းပြီး မောင်ရင်ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးနေခဲ့တယ် ထင်ရဲ့။ ဒါထက် အခု ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ဆိုတာလား”

“ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့တာပါ။ အခြေအနေကို သူ သုံးသပ်နိုင် လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိလို့ပါ”

မီးဦး(စ်)က ဟူးပါးကိုယ်စား ဝင်ဖြေသည်။

ထိုစကားကို ကြားသော် ဘရော့ဒီစိတ်ထဲတွင် ထောင်းကုန် ဆါသဖြစ်မိသည်။ ဟူးပါး၏ ‘ငါးမန်းဘက်ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်မှု’ သည် အရှိန်အဝါကြောင့် မိမိလုပ်ဆောင်လိုသော ကိစ္စရပ်များ တကိုယ်တည်းဆုံးဖြတ်ပြီး အလျင်အမြန် လုပ်ကိုင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အရာရာတွင် ဟူးပါးနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီးမှသာ လုပ် ဆောင်နေရလျှင် မလိုအပ်ပဲ အချိန်ပိုမို ကြန့်ကြာနေလိမ့်မည်ဟု ဘရော့ဒီ ထင်မိသည်။

မိမိက တောင်းခံခြင်းမပြုလိုသည့် အကူအညီကို ပေးလှာသည့် မီးဦး(စ်)ကို စိတ်ထဲမှ မကျေနပ် ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် ထိုသို့ မေ့ရိယ ပွားများခြင်းသည်မိမိ၏စိတ်ဓာတ် သေးသိမ်ညံ့ဖျင်းခြင်းကို အားပြရာရောက်သည်ဟု ဘရော့ဒီ စဉ်းစားမိကာ စိတ်ကို ထိန်း ချုပ်လိုက်သည်။

“ပင်လယ်ပြင်ကိုလိုက်သွားတော့ ခင်ဗျား ဟိုမှာ ဘာတွေခဲ့ရ သလဲ”

ဘရော့ဒီသည် သူ့အင်္ကျီအိပ်တွင်းရှိ ငါးမန်းသွားကို လက်ဖြင့် အမှတ်မထင် စမ်းလိုက်မိသည်။သူသည် မှောင်မည်းနေသည့်ဆိပ်ကမ်း

တွင် တချိန်လုံး ရပ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဇာတ်ကြော
လှန်၍ မနေလို့။

“ကဲ၊ ရဲဌာနကို သွားကြရအောင်။ ဟိုကျမှ ပြောပြပါမယ်”

ဘရော့ဒီသည် ရဲဌာနပိုင်ကားဖြင့် ဟင်းဒရစ်အား သူ့အိမ်
လိုက်ပို့ပေးသည်။ မီးခိုး(စ်)နှင့် ဟူးပါးတို့က တခြားကားတစ်
နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ ရဲစခန်းသို့ ဘရော့ဒီ ရောက်
အချိန်တွင် ည ရှစ်နာရီ ထိုးလှပေပြီ။ မီးခိုး(စ်)နှင့် ဟူးပါး
ရောက်မှလာကြသေးသဖြင့် ရုတ်တရက်သော အချိန်လေးအတွက်
တွင် ဘရော့ဒီသည် တယ်လီဖုန်းဆက်ခြင်းအမှုကို နှစ်ကြိမ်ပြု
သည်။

ပထမ အယ်လင်းထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ညစာကို နွေးထားရန်
အိမ်သို့ အပြန်လမ်းတွင် ဝင်ဝယ်ခဲ့စေမည့်အရာများ ရှိမရှိ
လိုက်သည်။

ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ကိုထုတ်ပြီး ဘင်ဂါ
၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာလိုက်သည်။ တချိန်တည်းမှာပင် ဘင်ဂါ
၏ ဇနီး ဆယ်လီဂါဒနာသည် သူ့လင်သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြော
သာ ကြားသိရပါက ကလေးသုံးယောက်နှင့် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်
မည်ကို စဉ်းစားမိသဖြင့် ဂါဒနာ၏ မိသားစုနှင့် အိမ်နီးချင်း
သည် ဂရေ(စ်)ဖင်းလေးထံ အခြားတယ်လီဖုန်းတခုမှ ဆက်သွ
ပြီး ‘ဆယ်လီဂါဒနာထံ သွားရောက် စောင့်ရှောက် အားပေး
သိမ့်ရန်’ပေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆယ်လီဂါဒနာအား သူ
လင်ယောက်ျား ‘ဘင်’၏သတင်းဆိုးကို အသိမိမေ့ဆုံးသော နည်း
ဖြင့် အသိပေးလိုက်သည်။

သို့တစေ သူမက ဘရော့ဒီအား သူ့လင် ဘင်ဂါဒနာကို
တွင်းသို့ပို့သော ဆဲဆိုစွမ်းစွဲလာသေးသည်။ ဘရော့ဒီက သူ့အ
ဆယ်လီက ဤသို့ စွပ်စွဲခြင်းကြောင့် ဒေါသပူန် ထသွားသည်။ ထို

ဒေါသပူန်ထမိခြင်းကြောင့်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လည်ဒေါသ ဖြစ်
မိပြန်သည်။

မီးခိုး(စ်)နှင့် ဟူးပါးတို့ ရဲဌာနသို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ
ဘရော့ဒီက မိမိနှင့် ဟင်းဒရစ်တို့သွားခဲ့ကြသည့်ခရီးစဉ်နှင့် အတွေ့
အကြုံများကို ပြန်လည် ပြောပြလိုက်သည်။ ဘရော့ဒီက သူတွေ့မြင်
ခဲ့ရသည့်များကို ရှင်းလင်းပြောပြနေစဉ် မီးခိုး(စ်)သည် တကြိမ်
နှစ်ကြိမ်ခန့် ကြားဖြတ်ပြီး မေးခွန်းများ ထုတ်ခဲ့သည်။

သူစကား ဆုံးသည်နှင့် ဘရော့ဒီက ဘောင်းဘီအိတ် အတွင်းမှ
အမြူရောင် ကြွေသားပစ္စည်းလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒါကိုတွေ့ခဲ့ကြဖူး။ သင်တော့ရဲ့ကိုယ်ထည် သစ်
အားထဲမှာစိုက်ပြီး ကျိုးကျန်နေရစ်တာကို လီယိုနတ်(စ်)က ဆွဲနှုတ်
ခဲ့တာ”

ဘရော့ဒီသည် ငါးမန်းသွားဖြူဖြူလေးကို ဟူးပါးထံသို့ ပစ်
ပေးလိုက်သည်။ ဟူးပါးက ထို ‘သွားဖြူ’လေးကို သူ၏လက်ဖဝါး
ပေါ်တွင်တင်ပြီး အပြန်ပြန် အလွန်လွန် လွန်လွှောကြည့်ရှုသည်။

“အဲဒါ တာဖြစ်နိုင်သလဲ မက်(တ်)”

မီးခိုး(စ်)က မေးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ငါးမန်းဖြူရဲ့သွားပဲ။ ဒီသတ္တဝါကြီးဟာ ဆယ့်ငါးပေ
ခန့်ခန့်ဆယ်လောက် ရှည်လိမ့်မယ်။ အလေးချိန်က သုံးတန်လောက်
ရှိနိုင်တယ်။ အံ့ဩစရာ ကောင်ကြီးပဲ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်လို့ ထင်သလဲ”

“စခန်းမှူးကြီး ပြောတဲ့အတိုင်းပေါ့။ ‘ဖလစ်ကာ’ကို ငါးမန်းကြီး
က ရန်မူတိုက်ခိုက်တာ”

“အယ်...ဖလစ်ကာက ပေသုံးဆယ်ကျော် ရှည်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါးမန်းကြီးက ဒါကို တွေးမိမှာမဟုတ်ပါဘူး။
သူ့အတွက်ကတော့ ဒါဟာ စက်အင်ဂျင်တပ်ထားတဲ့ သက်မဲ့ ပစ္စည်း
ပဲ မဟုတ်ဘူး၊ သင်္ဘောငယ်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်ကြီးမားတဲ့

ပစ္စည်းတခုပဲ။ သက်ရှိပစ္စည်းလို့ ထင်ချင်လဲထင်နေမယ်။ သူ့အတိုင်း
လို့ ထင်ချင်လဲထင်နေမယ်ပေါ့။ ဒီကောင်တွေဟာ စဉ်းစားဆင်ခြင်
တုံတရား သိပ်နည်းတဲ့ကောင်တွေပဲ။ ဘာမှ တွေးတောတွက်ဆနေ
လေ မရှိဘူး။ စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ မိုက်ရှူးရဲ့ သိပ်လုပ်တတ်ကြတယ်။
ပင်လယ်ပြင်မှာတော့ အဲဒီငါးမန်းတွေ ကြောက်ရွံ့တဲ့ အရာဟာ
ခပ်ရှားရှားပဲ။ တခြားငါးမျိုးတွေဆိုယင် သူတို့ထက် ကြီးမားတဲ့
အရာဝတ္ထုတခုခုကိုတွေ့ရယင် ထွက်ပြေးတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ငါးမန်းဖြူတွေကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။”
ဘရော့ဒီက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီငါးမန်းကြီး ဒီအနီးတဝိုက်မှာ ဘာကြောင့် ဒါလောက်
ကြာကြာ နေနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားပြောပြနိုင်မလားပဲ။ ဒီအနီး
တဝိုက် ပင်လယ်ပြင်အကြောင်းကို ခင်ဗျားဘယ်လောက် နားလည်
ထားပြီး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးလေ။ ဒါ
ပေမယ့်...”

ဘရော့ဒီ၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် ဟူးပါးက ကြားဖြတ်၍-
“ကျုပ်က ဒီမှာကြီးပြင်းလာခဲ့တာဗျ”ဟု ခေါ်သံဖြင့် ပြော
လိုက်သည်။ ဘရော့ဒီမှာ အံ့အားသင့်လျက်-

“ဘာ ရယ်။ ဒီ အဓိတိမြို့မှာ ဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဆောက်(ဆဲ)သင်(စ်)တန် မှာပါ ဒါပေ
မယ်။ ဒီရေပြင်အကြောင်းကို ကျွန်တော် အတော်လေ့လာခဲ့ဖူးပါ
တယ်။ ဒီဘက်ကမ်းရိုးတန်းနဲ့ ပတ်သတ်လို့ တောင် စာတမ်းတစောင်
တင်ခဲ့ဖူးသေးတယ်။ သာမန်အားဖြင့် ဆိုရယင်တော့ ဒီကမ်းခြေတဝိုက်
ဟာ ငါးမန်းတကောင်အဖို့ ကြာကြာနေနိုင်တဲ့ ဧသတခု မဟုတ်
ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ဒီကောင်ကြီး အခုလောက်ကြာအောင် ဒီမှာနေ နေ
ရတာလဲ”

“ဒါတော့ ပြောရခက်သားပဲ။ အခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ
ငါးမန်းကြီးတကောင် ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့် ဒီမှာနေတယ်-
ဆိုတာကို ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး၊ အသက်စွန့်ပြီး သုတေသနလုပ်မယ်
ဆိုတယ် ရှားပါတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရယင် ဒီနေ့အခါမှာ အဲဒီ
ငါးမန်းဖြူမျိုးအကြောင်းကို အတိအကျသိထားတဲ့လူဟာ အတော်
ရှားနေပါပြီ”

ဘရော့ဒီက-
“စိတ်ပျက်စရာကြီးပါလားဗျာ။ ကဲ၊ ဒါဖြင့် ဒီပြဿနာကြီးကို
ရှင်းပစ်ဖို့ ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လိုအစီအစဉ်တွေ ရှိနေသလဲ။ မှောင်နေ
ပြီလို့လဲ။ ဘင်ဂါဒနာရဲ့သင်္ဘောကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်း
ထားပစ်ခဲ့တယ်။ တညလောက်နဲ့တော့ ဘာမှဖြစ်စရာ အကြောင်း
မရှိပါဘူး။ မနက်ကျမှ သွားဆွဲယူကြတာပေါ့။”

“ကျွန်တော် အစီအစဉ် နည်းနည်းတော့ လုပ်ထား ပါတယ်။
ဒီကမ်းခြေရဲ့ ရေနည်းနည်းကို နမူနာယူပြီး ဓာတ်ခွဲကြည့်မယ်၊ ပြီး
ဒီတုန်း ဆီ(စ်)ဟင်(စ်)တန်က ရေကိုလဲ ဓာတ်ခွဲကြည့်ရမယ်။ နောက်
ပြီး ဒီရေပြင်မှာရှိတဲ့ တခြားငါးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှု၊ ဆိုလိုတာက
အာမန်မဟုတ်ပဲ မူလကနဲ့မတူတဲ့ ထူးထူးခြားခြား မူဒပြောင်းလဲပြီး
လှုပ်ရှားသွားလာ နေထိုင်မှုမျိုးတွေကိုလဲ လေ့လာကြည့်ရအုံးမယ်။
ပြီးတော့ ဒီကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ရေဟာ ဟိုဘက်ကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ရေထက်
ဘယ်လိုဓာတ်မျိုးတွေ ပိုများနေသလဲ။ ဒါမှမဟုတ် လျော့နည်းနေ
သလဲဆိုတာကို အလျင် လေ့လာကြည့်ရမယ်။ ဒါတွေကိုသိပြီး ဆိုယင်
ဒီကောင်ကြီးကို တွေ့အောင်ရှာရမယ်”

ဘရော့ဒီသည် ဟူးပါး၏ မျက်လုံးများကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်
ကာ-

“ဒီကောင်ကြီးကို အသေသတ်စေချင်တယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျားက
အတိအကျသိသလား။ ဒီစိတ်ကို ခင်ဗျားမတတ်နိုင်ဘူး ဆိုယင်တော့
အတိအကျသိမယ်၊ နောက်တယောက်ကို ရှာရလိမ့်မယ်”

ဟူးပါးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလေသံက လူမိုက်ဆန်လိုက်တာ၊ ‘ဒီတောင်ကြိုး’ဆို အသေသတ်စေချင်တယ်’တဲ့ ဟုတ်သား။ ဟား ဟား။ ကဲ၊ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျားရှာမယ်ဆိုတဲ့လူကို တွေ့ထားပြီသား။ သူနဲ့ စာချုပ်ချုပ်လိုက်တော့လေ။ သူ့နာမည်က တယ်သူတဲ့လဲ။”

“မသိသေးပါဘူး။ တယ်လိုလဲ ဟယ်ရီ’ ဒီအနီးတဝိုက်မှာ ငါ့ကြီးကြီးဖမ်းဖူးတဲ့ ခင်ဗျားအသိ တံငါသည်တယောက်တလောမှ မရှိဘူးလား။”

မီးခိုး(၆)က အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ-

“ကျွန်တော်သိထားတဲ့ တယောက်တတော့ ရှိတယ်ဗျ။ ဒီလူက ပရော်ဖက်လင်း(၅)ဆိုတဲ့ ဒေသက ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခံ တံဘားမှာ တယောက်ထဲနေတဲ့လူပဲဗျ။ သူ့အကြောင်းတော့ ကျွန်တော် ဂဆနက မသိသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပါပြီ။ ခင်ဗျားသိချင်သပဆိုယင် ကျွန်တော်ထပ်ပြီး စုံစမ်းပေးပါမယ်။ ခြေ...ဒါထက် သူ့နာမည်က ‘ကွင့်’တဲ့”

*

[၁]

သူ၏ အိပ်ဝင်းအတွင်းသို့ ကားကို ချိုးဝင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် နေ့ခန်းအတွင်းမှ ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်ကို ဘရော့ဒီသည် ပြတင်းပေါက်များမှတဆင့် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတလေးသည် ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့က “သားတို့ မေမေကြီးကော ဘယ်မှာလဲ”ဟု မေးလိုက်သောကြီးဘီ(လ်)က ရုပ်မြင်သံကြားကို အကြည့်မပျက်၊ နောက်တည့်ပဲ “အပေါ်ထပ်မှာရှိတယ် ဖေဖေ။ ဖေဖေအတွက်ညစာအစားထဲမှာရှိတယ်လို့ မှာခဲ့တယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဘရော့ဒီအားအေး။ သားငယ် ရှောင်း မင်းက သိပ်မိုးချုပ်မခံနဲ့နော်။ ဘောအိပ်။ အခု ကိုးနာရီ ထိုးတော့မယ်”ဟု ပြောကာ မီးဖိုချောင်သို့ တောက်လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

မီးခိုး(၆)က စည်သူတ်ဘီယာတစ်ဦးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး အမြည်းမြည်း စားနိုင်မည့် အစာတစ်ခုကို ရှာရာ ဒီနီခဲအပ် တတိုးမှ လွဲ၍ မရဘဲသာကိုမျှ မတွေ့ရ။ ယင်းဒီနီခဲမှာလည်း ဝယ်ထားသည်မှာ ခြောက်ပြီဆို၍ မာကောင့် ခြောက်သယောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ဘရော့ဒီက ယင်းဒီနီခဲကိုပင် ကြက်သားပေါင်း၊ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်၊ ငယ်တို့နှင့်အတူ ပန်းကန်ပြားတခုတွင်တည့်ကာ ဘီယာဗူးကို တွင်းထိုင်လျက် အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့လေ

သူတို့နီး အယ်လင်းသည် အိပ်ရာပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ‘တော့(၆)တန်’မဂ္ဂဇင်းတအုပ်ကို ဖတ်လျက် ရှိ၏။

“ဘယ်လို၊ ဒီနေ့ အတော်မှ ပင်ပန်းခဲ့ရဲ့လား။ ရှင်ဖုန်းဆက်တာတော့ ဘာအကြောင်းမှ ထူးထူးတွေတွေ မပြောခဲ့ပါလား။”

“အေးကွာ၊ ပင်ပန်းတာတော့မပြောနဲ့။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အလုပ်က များနေအုံးမှာပဲ။ ဒါထက် ဘင်ဂနာရဲ့အကြောင်းသာ မင်းကြားပြီးပြီလား။”

သူသည် ပန်းကန်ပြားနှင့် ဘီယာဗူးကို အလှပြင်မှန်တင်ခဲ့ပေါ့။ ဘင်လိုက်ပြီး ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ထိုးလိုက်သည်။

(၁၂၈)

၁၂၈

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားပြီးပါပြီ။ သူ့အိမ်ဘေးက အမျိုးသမီး ဆယ်လီအတွက်အိပ်ဆေးလိုချင်လို့ ဧကိတ်တာကရစ်ကို ဘယ်နှစ် ရွာတွေ့နိုင်မလို့ဆိုတာ ဖုန်းဆက်မေးတယ်။ ကျွန်မကလဲ ဧကိတ်တာ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မသိတာနဲ့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ‘ဆီကိုနယ်(လ်)’ ကို ကလေးတယောက်နဲ့ အပို့လွှတ်လိုက်တယ်။ သနားစရာပဲနော်။ ဘုန်းမ ဆယ်လီတယောက်တော့ ဒုက္ခပဲ။ ဒီကလေးမ ဘာဆင် လုပ်မယ် ထင်သလဲဟင်”

“ဒါတော့ ငါ့ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဆယ်လီအတွက် ရင်လေးပိဆေး တယ်။ မြို့မိမြို့မိတော့အနေနဲ့ တခုခုတော့ လုပ်ပေးကြမှာပါ”

“ဒါထက် မင်းခန့်ကပြောတဲ့ ဆီကိုနယ်(လ်)ဆိုတာ ဘာလဲ”

“အိပ်ဆေးရဲ့ နာမည်လေ....”

“မင်း အိပ်ဆေးတွေ သုံးနေတယ်။ ဟုတ်လား။ ငါတောင် အိပ် ရပါလား”

“အမြဲသုံးတာမဟုတ်ပါဘူး။ တခါတလေမှ သုံးတာ”

“အဲဒီအိပ်ဆေးတွေကို မင်းဘယ်က ရသလဲ”

“ဧကိတ်တာ ကရစ် ဆီကပါ။ ကျွန်မ အာရုံကြောတွေ ကိန်း နောက်ဆုံးတကြိမ် သူ့ဆီသွားတုန်းက သူပေးလိုက်တာပါ။ ရှင့်က ကျွန်မ ပြောဖူးပါတယ်”

“အို....ဟုတ်သားပဲ”

ဘရော့ဒီက သူ့ဖိနပ်ကို ခြေဦးဖြင့်ထိုး၍ အခန်းထောင့် တနေရာ သို့ ကန့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီး...သူ့ဘောင်းဘီရှည်ကို ချွတ်သည်။ ပြီး...စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ယေယေစွာ ခေါက်၍ ကုလားထိုင်တလုံး နောက်မီပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။ ရှုပ်အင်္ကျီကိုလည်း ချွတ်သည်။ ပြီး ချိတ်တခုတွင် ချိတ်လိုက်ကာ နံရံကပ် ဗီဒီယိုအတွင်း၌ သွားချိတ် ထားလိုက်သည်။ တီရှပ်အင်္ကျီ၊ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ထား လျက်နှင့်ပင် ခုတင်ရှိရာသို့ ပြန်လာကာ ခုတင်စွန်းတွင် တင်ပမဲ့ ဝင်ထိုင်၍ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ကို စတင်စားသည်။

ပေါင်မုန့်အတွင်း၌ ညှပ်ထားသော အသားများမှာ ခြောက်သွေ့ ဖြစ်နေသည်။ စီးစီးဝိုင်းဝိုင်း မရှိတော့ပြီ။ သူ့ အရသာခံ၍ အစားသောက်သည့် တခုတည်းသော အရာမှာ မုန့်ညှင်းရွက်ဖတ်ကလေး များသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

“ရှင် ကြက်သားပေါင်းကို မတွေ့ဘူးလား”

အယ်လင်းက မေးသည်။

ဘရော့ဒီ ပါးစပ်တွင်းဝယ် အစားများက အပြည့်ဖြစ်နေသည်မို့ မင်းညှိတ်၍သာ ပြောနိုင်၏။

“ဒါဖြင့် ရှင် အခု ဘာစားနေတာလဲ”

ဘရော့ဒီက ပါးစပ်တွင်းမှ ပါးပြီးသားများကို မြို့ချလိုက်ရ၏။

“ကြက်သားပေါင်းလေ”

“ရှင် ပြန်နွေးလိုက်သေးလား”

“ဟင့်အင်း...ဒီအတိုင်းပဲလဲ စားလို့ဖြစ်တာပဲဟာ”

ဘရော့ဒီက တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဆက်၍ စားနေလိုက်၏။ အယ်လင်း သူမ၏ လက်တွင်းရှိ မဂ္ဂဇင်း၏ စာရွက်များကို ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ ခွဲဝှာဖြင့် ဟိုလှန် သည်လှော လုပ်နေ၏။

“ရှင် ငါးမန်းကိစ္စက တိုးတက်မှုရှိရဲ့လား”

“ဘာလဲ ဒီသောက်ငါးမန်းကြီးကို ဖမ်းတဲ့ကိစ္စကို မေးတာလား။ နယ် ဝ(ဒ်)ဟိုး(လ်)က အတ္ထဝေါပေဒ ကျွမ်းကျင်သူ ကောင်လေး တယောက်ကို မီးဦး(စ်)က ခေါ်လာခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား၊ သူ့ပုံစံက ဘယ်လိုလဲ”

“ငါတော့ မဆီဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ခုလဲ မြောင့်ပါတယ်။ သူက ငါးတွေအကြောင်းနဲ့ ပင်လယ်ရေပြင် အကြောင်း အတော်လေး တီးမိ ခေါက်မိပုံရတယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာလဲ သိပ် မဆန်းကျယ်လှပါဘူး။ သူပြောတော့ သူ့ရဲ့ ငယ်စဉ် အနေရာသိတွေကို ဆောက်(သ်)သင်(မ်)တန်မှာ ကုန်ဆုံးစေခဲ့ ပြီတဲ့။ တက္ကသိုလ်က မစ္စဗေဒဘွဲ့ရ လာခဲ့သူတဦးဖြစ်တယ်လို့ပဲ”

“ဟယ်လား၊ သူက အဆုတ်လုပ်နေတာလား။”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ကြည့်ရတာ မိဘတွေနဲ့ နေပုံပဲ။ အထက်နားလွှာ လူချမ်းသာမျိုးရိုးပဲ ထင်တယ်။ နေရာသိတွေမှာ ဆံ့ယင်ဆောက်(သ်) သင်(ဝါဝ်)တန်မှာ လာအနားယူ အပန်းဖြေကြည့်လို့ မထိုင်တွေရဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ ဤ၊ ဒါလောက်ဆိုမယ် မင်းလဲ အကြောင်းကို အတော် ပြည့်ပြည့် စုံစုံ သိသွားပါပြီ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မက သိချင်လို့ သဘောရိုးနဲ့ မေးတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး။ ငါကလဲ မင်းသိပ်သိချင်နေမယ်ထင်လို့ ပြောပြနေတာပါပဲ။ မင်းကိုယ်တိုင်ကလဲ လူချမ်းသာမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာခဲ့သူ ဖြစ်လေတော့...”

“တချိန်တုန်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုတော့ ကျွန်မ အသက်ကြီးပါပြီ”

“ဟာ၊ ဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားပဲ။ မင်းသာ ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ပြီး ဝီမြို့ထဲမှာရှိတဲ့ အချောဆုံး အလှဆုံး ဆိုတဲ့ အဆယ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်လိုက်ဖက်စောင် အနည်းဆုံး ကိုးယောက် နေလက်ကို အသာလေး အနိုင်ယူလိုက်နိုင်တဲ့ အသားစိုင်တွေ မင်း ချီနေပါသေးမယ်ကွာ”

အယ်လင်း၏ မျက်နှာသည် စိမ်းစင် လူနွယ် ဝင်းပသွားခဲ့သည်။ အခုမည်သည့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် တချက်ပြူးလိုက်၏။

ဘရော့ဒီသည် အယ်လင်း၏ အဓာတ်အပူကို ဖွင့်စာချိုးကျူးရန် လေးလေး မရှိ၊ မကြာ မကြာလည်း ဤသို့ သာသားထိုးထိုး ပြောဆိုပင် ချီးမွမ်းလေ ရှိသည်။ ဣတ္ထိယတို့၏ သဘာဝသည် ချီးမွမ်းခံခြင်း၊ မြှောက်ပင့်သည့်ကို မြှောက်ပင့်မှန်းသိလျက်နှင့်ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် လက်သင့်ခံလိုခြင်း စသည်တို့ဖြစ်ကြောင်း ဘရော့ဒီ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဘရော့ဒီထံမှ ဤသို့ ချီးမွမ်းမြှောက်ပင့်သောစကားများကို ကြားရလျှင် ကလေးသုံးယောက်၏

မိခင် အသက် သုံးဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ် အယ်လင်းမှာ ပီတိ ပြာရသည်။ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် လုံမယ့်လေးကလေးကလေးသည် သူမ၏ ချစ်ဦးသူနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ချိန်းဆို့ တွေ့ဆုံစဉ်ကာလမျိုး၌ ခံစားရသော ရင်ဖိုဝုံမျိုး ရင်ဖိုရသည်။

ငယ်စဉ်အခါက ဆိုသည့် ဤစကားမျိုးသည် သူမကို ရက်သွေးကြစေခဲ့ပေသည်။ ယခုလို အချိန်အခါမျိုးတွင်မူ ရုတ်တရက် ကြွစေ၏။ ငိုက်မြည်း တွေဝေနေပြီဖြစ်သော သူမ၏အချစ်စိတ်ကို ပြန်လည် ချီးမြှားရှင်သန်စေသည်။ ပြန်လည် လန်ဆန်း သစ်ဆန်းစေသည်။ ဤသို့သော မြှောက်ပင့် ချီးမွမ်းစကားသည် သူမနှင့် ဘရော့ဒီတို့ ချစ်ဦးအတွက် သီးခြားအနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

“မိန်းမရာ၊ မင်းသိပ်လှတာပဲ၊ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ အဆိုသား ဆိုတယ်၊ အမျိုးဆယ်ယောက်နဲ့ မလဲနိုင်ပါဘူး” ဟူသော စကားများ ပြောလိုက်လျှင် သူ့အပေါ် အယ်လင်းက လိုလို လားလား ကြည်ကြည်သာသာ ရှိလာသည်ဟု အရော့ဒီ ထင်မှတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အယ်လင်းကို သူ့လိုလားတောင့်တသောအခါများတွင် သူသည် ဤသို့ ချီးမွမ်းမြှောက်ပင့် စကားများကို အမြဲပြောကြား ဆက်လှည့်သည်။ ကာလ ကြာညောင်း လာသည်နှင့် အမျှ ဤစကားများသည် သူ့ကိုနှစ်ဦးအဖို့ ‘ချစ်ဗျ’ဟာ တပွဲ စ,ရန်အတွက် သိပ်မေ့စရာ အစပျိုးလိုက်သော အချိန်ဒါနိုး၊ နိမိတ်စကားများ ဖြစ်လာသတော့သည်။

ဘရော့ဒီသည် တနေ့တာ အလုပ်ခွင်မှ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်စွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ အဝင်တွင် ညဝတ်အင်္ကျီ ပါးလှလှဝတ်ကာ အိပ်ရာထက်ဝယ် အဆင့်ရောက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်သော ဇနီးသည်အား တွေ့မြင်လိုက်ချိန်တွင် ‘လိုလားတောင့်တသော ဆန္ဒများ’ကို ချစ်ရင်တွင်းဝယ် တလိပ်လိပ်ဖြင့် တက်ကြွလာခဲ့၏။

ယခု...

သူတို့ နှစ်ဦးတည်းသာ နားလည်နိုင်သော စကားဝှက်ဖြင့် တရော့ဒီက 'စိန်' ခေါ်ပြီးမေပြီ။

အယ်လင်းကလည်း ကြည်ကြည်သာသာ။

တရော့ဒီသည် ဘီယာဗူးခွ လွတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ သူသည် အယ်လင်း၏လည်တံကို သာသာဖွဖွ ရွရွလေး နှမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သိပ်အိပ်ချင်နေပြီ”

တရော့ဒီ အနမ်းများသည် သူ၏ ပါးပြင်ထက်ဆီသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

“မင်းကလဲကွာ အစောကြီး ရှိသေးတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ခုနက အိပ်ဆေးတလုံး သောက်ထားတယ်။ ခါကြောင့် အခု သိပ်အိပ်ချင်နေတာ”

“ဘာပြုလို့ ဒီအိပ်ဆေးတွေ ခဏခဏ သောက်နေရတာလဲ၊ ဟယ်... ဝါ တနေ့ ဒီဆေးတွေ ယူလွှင့်ပစ်ခိဗ်မယ်”

တရော့ဒီသည် အယ်လင်း၏ နှုတ်ခမ်းများကို နှမ်းမည်ပြုလိုက်သည်။ ထိုစဉ် အယ်လင်းက တချက်သန်းဝေလိုက်သဖြင့် တရော့ဒီမှာ နောက်တွန့်သွား၏။

“ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူးရှင်”

အယ်လင်းက စိတ်မပါသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းက နည်းနည်းပါးပါးပဲ ကူညီပေးပါ”

“ခါထက် ဟယ်ရီမီးဒိုး(စ်)ရဲ့ သူငယ်ချင်းနာမည်က တယ်သူတဲ့”

“ဟူးပါး”

တရော့ဒီသည် စိတ်အလိုမကျသဖြင့် တို့တောင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟူးပါး ဟုတ်သား၊ ရွှေ့ကနာမည်က တာတလဲ၊ ဘာဟူးပါးလဲ။ ဒေးမစ် ဟူးပါး တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

အယ်လင်းသည် ဟူးပါး ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် စိတ်ဝင်စားသော အသံဖြင့် အားတက်သရော့ မေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူမ၏အသံသည် သွက်လက်ခြင်းမရှိတော့။ အိပ်ချင်စိတ်ဖြင့် အာလေး လျှာလေး ဖြစ်၍နေပေပြီ။ မျက်ခွံများလည်း လေးနေပေပြီ။

“ဒေးမစ်ဟူးပါး မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မက်(တ်) ဟူးပါး တဲ့၊ ခေါ်(တ်)ဟူးပါး”

တရော့ဒီသည် စိတ်မရှည်တော့ပဲ ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“အင်း၊ မက်(တ်)ဟူးပါးတော့ မသိဘူး၊ ဒေးမစ်ဟူးပါး ဆိုတဲ့ ဘုတယောက်နဲ့တော့ တခါတုန်းက ကျွန်မအတော်ကြာအောင် တွဲခဲ့တာပဲ။ မှတ်မိပါသေးတယ်။ အဲ...ဒီ...တုန်း...က”

အယ်လင်းသည် သူ၏စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်တော့ချေ။ သူမ၏ မျက်ခွံများပိတ်သွားပြီး တရှူးရှူးနှင့် အသက်ရှူကာ နှစ်နှစ် ခြိတ်ခြိတ်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည့်မှာ သစ်တုံးတတုံးကဲ့သို့ပင်။

အသက်ရှူခြင်းကြောင့် ရင်အုံအုံမှာ နိမ့်တုံ ခြင်တုံ ဖြစ်နေသည်ကို ခန္ဓာကိုယ် တခုလုံးသည် လှုပ်ရှားခြင်း အလျှင်းမရှိတော့။

“တောက်...”

အရော့ဒီ၏ ‘တောက်’ခေါက်သံသည် အိပ်ခန်းတွင်းဝယ် ကျယ်လောင်စွာ ခြည်ဟည်းသွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

*

നോട്ടീസ്

●ကသုရာဇာ

[က]

သောကြာနေ့၏ ဖွန်းလွှဲပိုင်း။

ဆောက်(ည်) သင်(မ်)တန်ဆေးရုံတွင် စေတနာ့ဝန်ထမ်း အားပေး သူနာပြုအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် အိမ်သို့ အပြန်တွင် အယ်လင်းဘရော့ဒီသည် စာတိုက်သို့ဝင်၍ ဗာဆိပ်ခေါင်းပယ်သို့ မိမိတို့အိမ်အတွက် ရောက်ရှိနေသော စာများကို ယူခဲ့သည်။ အကြောင်းကား အရေးကြီးသော ရုံးကိစ္စ စာများမှတစ်ပါး အခြားသော စာများကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်လံဝေငှလေ့ မရှိသော အမိတို့မြို့၏ထုံးစံကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကေသရာဇာ

သေမင်းမြို့နှင့် စတေးခံ

(၁၃၇)

သူမသည် စာတိုက်မှတစ်ဆင့် မင်းလမ်းကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး ညာဘက်သို့ ချိုးကာ ကုန်မာပစ္စည်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ အယ်လင်းသည် ဆိုင်ရှေ့တံခါးဆေးတွင် တပ်ဆင်ထားသော လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ သို့သော် တံခါးက တော်တော်နှင့် ပွင့်မလာခဲ့သည့်အတွက် သူမသည် ဆိုင်၏ အနောက်ဘက် တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်၏ နောက်ဘက်တံခါးပေါက်သည် မြေအောက်ခန်း တခုသို့ ဦးတည်လျက်ရှိကြောင်းကို အယ်လင်း တွေ့ရှိရသည်။ ယင်းမြေအောက်ခန်းထဲရှိ လူတစ်ဦးသည် အခြားတနေရာရှိ လူတယောက်အား လှမ်း၍စကားပြောနေသလိုလည်း ကြားနေရသည်။

“ကဲ၊ ဟောဒီမှာ သေတ္တာတလုံးတော့ရပြီဗျို့။ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ဝတ္ထုပေး ပါမှာပါ။ ကျွန်တော်တော့ အပေါ်ကို တက်တော့မယ်”

အသံရှင်မှာ ကုန်မာဆိုင်ပိုင်ရှင် အဲ(လ်)ဘတ်မောရစ် ဖြစ်သည်။ အဲ(လ်)ဘတ်သည် အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီး လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်ကတည်းက နှလုံးရောဂါ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ခံနေရသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် လက်ထဲမှ သေတ္တာတလုံးကို အားစိုက်၍ မ၊ယင်း သေတ္တာထဲထပ်များအတိုင်း တထပ်ချင်း၊ တလှမ်းချင်း ဖြည်းဆေးနှေး ကွေးစွာ လှမ်းတက်လာခဲ့သည်။

“ဟော၊ အယ်လင်းပါလား။ ကျုပ်တာများ ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်”

လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သည်တွင် အယ်လင်းကို တွေ့သည်နှင့် အဲ(လ်)ဘတ်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အယ်လင်းက သေတ္တာတွင်းမှ ဝတ္ထုပေးများကို ဖူးကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါက ဘာတွေတုန်း အဘ”

“သင်တာမှာသုံးဖို့ သံထည်ပစ္စည်းတွေလေ၊ ဟိုမိတ်ဆွေစာယောက်လိုချင်တဲ့ အရွယ်အစားမျိုးရအောင် အောက်ထပ်ဆင်းပြီး အင်းရှာပေးနေတာ။ ကဲ၊ မင်းတော့ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ကေသရာဇာ

“ကျွန်မအိမ်က ပြောရေလုံမှာသုံးတဲ့ ရာဘာ နော်ဇယ်လေး တွေနေလို့။ အဲဒါ အသစ်ဝယ်ချင်တယ်”

“ဪ၊ ဒါလား၊ ဒီမှာ ရှိပါတယ်”

အဲ(လ်)ဘတ်မောရစ်သည် အယ်လင်းအား ဆိုင်၏ အလယ်၌ သစ်သားစင်များရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“မင်းပြောတာ ဒါပဲမဟုတ်လား။ ဆင့်ရစ်ဆယ်ပဲ ကျပါတယ်”

အယ်လင်းသည် သူမ၏ စိတ်ကြိုက် ရာဘာ နော်ဇယ်တခုကို ရွေးယူလိုက်ပြီး အဲ(လ်)ဘတ်နှင့်အတူ ကောင်တာရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီမြို့က လူတွေကတော့ ငါးမုန့်ကြောင့် အတော်ပဲ စိတ်နေရောက်နေကြရပြီနော်” ဟု စကားစ-ရွာပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တဲ့”

“လူအတော်များများကတော့ ကမ်းခြေကို ပြန်ဖွင့်စေချင်နေကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ မာတင်လုပ်တာ မှန်တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ရှင် ဒီလို သဘောပေါက် နားလည်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီပြဿနာကို အခုဒီမှာရှိနေတဲ့ မိတ်ဆွေက ပြေရင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က မိတ်ဆွေလဲ”

အယ်လင်းက တိုတိုသည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်သော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

“အောက်ထပ် မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ ရှိတယ်။ သူက မတ်ဆာချူးဆက်ကလာတဲ့ ငါးဘက်ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူတဦးပဲ။ ငါးဖမ်းဖို့ လိုအပ်တဲ့ သံမဏိချောင်းတွေကို အောက်ထပ်မှာ စိတ်ကြိုက်ရွေးနေလေရဲ့”

ထိုစဉ်မှာပင် လေကားတလျှောက် နင်းဘက်လာသော ခြေသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သံမဏိချောင်း နှစ်ချောင်းကို

ဆင်း သူတို့ထံသို့ လျှောက်လာနေသော လူရွယ်တယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူရွယ်သည် သူမအတွက် တစ်ခန်းပြင်ပြင်တိုင်း ဖြစ်သော်လည်း အယ်လင်းသည် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသူတဦး နှစ်ပါးများစွာ ကြာမြင့်အောင် ကွဲကွာနေပြီးမှ ပြန်လည် တွေ့ရသည့်ပမာ ခံစားလိုက်မိသည်။ ထို့ပြင် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲမှ ငှက်သားလေးကပါးကို ရုတ်တရက်မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဆယ် ကျက်သက်ရွယ် လုံမမျှလေးတဦးအလား အယ်လင်းမှာ ရင်ထဲမှ ရုက်သွေးတဖြာဖြာ ဖြစ်သွားရလေသေးသည်။ သူမအနေဖြင့် အယ်လင်း လူငယ်ကို တချိန်ချိန်က တနေရာရာတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးတတ်သည်။ စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် လိုချင်တာ တွေ့ပြီဗျ”

ကောင်တာရှိရာသို့ လျှောက်လာသင်းမှ လူရွယ်က ပြောလိုက်သည်။ သူက သံမဏိချောင်းရှည်ကြီး နှစ်ချောင်းကို ကောင်တာမော်တင်လိုက်ပြီး ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူတရွက်ကို အဲ(လ်)ဘတ်မောရစ်သို့ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ လူရွယ်က အယ်လင်းဘက်သို့ ကြည့်ပြီး သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးဖြာသင်း မောရစ်သို့ ပြောလိုက်သည်။ “သံမဏိချောင်းတွေနဲ့ဆိုလင် အလုပ်ဖြစ်ပြီပေါ့ဗျာ”

အယ်လင်းက လူရွယ်အား သေသေချာချာ စူးစိတ်ကြည့်သင်း ကြည့်အချိန်က ဓညသည့်နေရာတွင် တွေ့ခဲ့ဖူးသည် ဆိုသည့်ကို ပြောင်း စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။ ဆိုင်ရှင်အဲ(လ်)ဘတ်မောရစ်က နှစ်ဦးအား ဖိတ်ဆက် ပေးလေမည်လားဟုလည်း မျှော်လင့်မိသည်။ သို့သော် အဲ(လ်)ဘတ်က မသိကျိုးကျွန် ပြုနေသဖြင့် အယ်လင်းက....

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ၊ ရှင့်ကို ပေးစရာ နည်းနည်းရှိလို့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

လူရွယ်သည် သူမဘက်သို့ လှည့်ပြီး ခုတ်ယဉ် ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ “ဟုတ်သည် နှစ်လိုစဖွယ် ကောင်းသော အပြုံး၊ နှုတ်သော”

သူ၏မျက်နှာကို ဝင်းပသွားစေသော အပြုံး၊ ရွန်းစိုသော မျက်
မျှားကို အရောင်တောက်ပြောင်သွားစေသော အပြုံးဟု အယ်လင်း
ထင်မှတ်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါခင်ဗျ”

“ရှင်တာ ဒေးဗစ်ဟူးပါးဆိုတဲ့ လူနဲ့များ အမျိုးတော်နေသ
ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ဟာ၊ သူက ကျွန်တော့်အစ်ကို အရင်းပဲ။ အစ်မက ဒေးဗစ်
သိလို့လားဟင်”

“သိပါတယ်။ အဲ သိခဲ့ဖူးတယ် ဆိုပါတော့။ သူနဲ့ အ
ကြာကြာ သွားသွားလာလာ နေခဲ့ဖူးတယ်လေ။ အစ်မနာတောင်
အယ်လင်းဘရော့ဒီပါ။ တချိန်တုန်းကတော့ အက်လင်းရှက်ပတ်ဇာ

“အို...ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပြီအစ်မ”

“မင်းမဖြုံးပါနဲ့ကွာ။ မမှတ်မိဘူး မဟုတ်လား”

“မှတ်မိပါတယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ။ ကဲ...ကျွန်တော်သမီး
ဖြစ်ယ်။ အဲဒီတုန်းက အစ်မ ဆံပင်ကို အခုလောက် အရှည်
သေးသွားလေ။ ခပ်တိုတိုပဲ။ နောက်ပြီးတော့ အတော်လှတဲ့
ကောက်တကွင်းကိုလဲ အမြဲဝတ်လေ့ရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့
တာတဲ့...သီချင်းတစ်ပုဒ်ရှိပါသေးတယ်။ အစ်မ အမြဲဆိုနေကျ...
သိပြီ...သိပြီ၊ နှုတ်ချင်း ဆိုလားပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။
သီချင်းကို အစ်မ သိပ်ကြိုက်တယ်လေ”

အယ်လင်းက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ဘုရားရှေ့...မင်း မှတ်ဉာဏ်တယ်ကောင်းပါလား။ ဟုတ်တယ်
ဟုတ်တယ်။ အဲဒီသီချင်းကို အစ်မတောင် မေ့တော့တော့ ဖြစ်နေ

“အဲဒီတုန်းက အစ်မနဲ့ ဒေးဗစ်တို့ နှစ်နှစ်လောက် တွဲခဲ့ကြ
နေနော်”

“နှစ် နှစ်ပါ။ အဲဒီတုန်းက တကယ့်ကို ပျော် စရာ ပဲ။ ဒီအကြောင်း
တွေ ပြန်မတွေးမိတာတောင် အတော်ကြာပြီ”

“အစ်မ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပြီလား”

“ရေးတေးတေး ဖြစ်နေတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက မင်းက ချာတိတ်
သေးတာ။ ဒေးဗစ်မှာ ညီတယောက် ရှိသေးတယ် ဆိုတာကို
သူတိရတယ်။ အဲဒီတုန်းက မင်းက ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ် လောက်ပဲ
သေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒေးဗစ်က ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်ကြီးတယ်
ကျွန်တော့် နာမည်က မက်(တ်)ဟူးပါး ပါ။ အဲဒီတုန်းက
တယောက်ကပဲ ကျွန်တော့်ကို မက်သရူး လို့ ခေါ်တယ်။
ဒီတိုင်း ပိုပြီး ဂုဏ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အဲဒီလို
ဆိုတဲ့ အစ်မကိုလဲ အဲဒီတုန်းကတည်းက ကျွန်တော်က ချစ်နေ
တာပဲ”

“အို...”

အယ်လင်း၏ မျက်နှာ နီခဲ့သွားသည်။ အမှီးကြီး အဲ(တ်)ဘတ်
ရစ်က သဘောကျစွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“မက်(တ်)ဟူးပါးက သူ စကားကို ဆက်ပြန်သည်။
“တကြိမ်မဟုတ် တကြိမ်ဆိုသလိုပဲ ကျွန်တော့် အစ်ကို တွဲခဲ့တဲ့
ကလေးတွေကို ကျွန်တော်ကလဲ ချစ်မိပြန်ရော...”

“အို...”

အဲဒီတုန်းက ပြန်အမ်းငွေ အချို့ကို မက်(တ်)ဟူးပါး၏ လက်ထဲသို့
ပေးလိုက်သည်။ ဟူးပါးက အယ်လင်းအား...

“ကဲ...အစ်မ၊ ကျွန်တော် ကမ်းနားဘက်ဆင်းမလို့၊ အစ်မ
မယ့် နေရာနဲ့ လမ်းကြုံရင် လိုက်ခဲ့ပါလား။ ကျွန်တော်
မယ်လေ”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်လဲ အစ်မမှာလဲ ကားပါလို့ မလိုက်
ပါဘူး”

အယ်လင်းသည် ဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီးအား နှုတ်ဆက်ပြီး ဟူးပါးနှင့်
ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ပြင်သို့ ရောက်လျှင်...

“မင်းက အခုတော့ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့လေဟုတ်လား”

“မချော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့ရတာပါ အစ်မရာ၊ အစကုန်းကလေး အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စာပေကို အဓိက အနေနဲ့ ယူခဲ့တယ်။ ဒီနောက် အတ္ထုပ္ပတ္တိဝေါဟာရ ဘာသာကို ပြောင်းယူလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဝါသနာကို ဖြည့်စွမ်းတဲ့ အနေနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော်က သမ္မတပြိုင်ကွယ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား။ ငယ်ငယ်ကုန်ဆိုယင် တကိုယ်လုံး စုပ် အိပ်ရတဲ့ တယောက်အိပ် အိပ်ရာလေး သံသောင်ပြင်ပေါ် ယူသွားပြီးအိပ်လေ့ရှိတယ်။ လှိုင်းလုံးလေးက သောင်ကမ်းစပ်ကို လာရောက် ပုတ်ခတ်တဲ့ အသံကို နားထောင်လင်း အဲဒီ ရေလှိုင်းလေးတွေဟာ သူတို့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့တဲ့ တလျှောက်မှာ ဘယ်လို အဆန်းတကြယ် ကိစ္စရပ်တွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ပါလိမ့်မလဲ ဆိုတာကို အမြဲ တွေးနေမိတယ်။ ဒါနဲ့ တဆက်တပြတ်မှာပဲ ငါးတွေရဲ့ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့တယ်။ ကောင်ရောက်တော့ ငါးတွေအကြောင်း သင်ရတော့တာကိုး၊ အထူးသဖြင့် ငါးမန်းတွေ အကြောင်းပေါ့”

အယ်လင်းက ရယ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာကလေးက ကြုံကြုံဖန်ဖန်၊ ငါးမန်းကိုမှ စိတ်ဝင်စားတယ်လို့။ ကြက်တွေကို စိတ်ဝင်စားရသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“လူအများစုရဲ့ အထင်ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ တကယ်တော့ အစ်မက ငါးမန်းတွေအကြောင်း မသိသေးလို့ ဒီစကားမျိုး ပြောတာပါ။ အမှန်က ဒီကောင်တွေလောက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်သတ္တဝါမျိုး လောကမှာ မရှိသေးဘူး။ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ လေ့လာသမျှ သုတေသနပြုလိုသမျှ အချက်အလက်တွေ အားလုံးဟာ ငါးမန်းတွေသာ အပြည့်ရှိနေကြတယ်။ သူတို့ဟာ တကယ့်ကို လှပတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ရတဲ့ အလွန်ဆန်းကြယ်တဲ့ စက်ယန္တရား တွေနဲ့လဲ တူပါတယ်။ ပြီးတော့ ငှက်တောင်လိုလဲ ကြောကြော

မော့မော့ တင့်တင့် တယ်တယ် ရှိပါတယ်။ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှာ နို့တို သက်ရှိသတ္တဝါတွေအနက် ငါးမန်းဟာ အလျှို့ဝှက် အဆန်းကြယ်ဆုံးပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ သက်တမ်းဟာ ဘယ်လောက် ရှည်တယ်၊ သူတို့ မျိုးစိတ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး။ အကြမ်းအားဖြင့်တော့ ကမ္ဘာ့ ရေပြင်မှာ ငါးမန်းမျိုးပေါင်း နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ရှိတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ သိပ္ပံပညာရှင် အတော်များများဟာ ဒီငါးမန်းတွေရဲ့ အကြောင်းနဲ့ သူတို့မျိုးစိပ်တွေရဲ့ တမျိုးနဲ့တမျိုး ခြားနားချက်တွေကို လေ့လာလင်း။ သုတေသနပြုယင်းနဲ့ပဲ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒီပေမယ် ဒီကိစ္စဟာ နတ်ကြီးတယ်လို့ ဆိုရလေမလားပဲ။ အကြောင်း အရာတွေ အတော် စုံစုံလင်လင် ရပြီဆိုလေတိုင်း အကြောင်းတခုမဟုတ် တခုကြောင့် ရရှိထားပြီးဖြစ်တဲ့ သုတေသနချက်အလက်တွေဟာ ထူးဆန်းစွာ ဖြန့်လည် ပျက်စီး ပျောက်ဆုံးသွားလေ့ရှိတယ်။ အခုချိန်ထိတော့ ဒီငါးတွေကိုနိုင်တဲ့ ငါးမန်းတွေရဲ့ ရန်ကို တွန်းလှန်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ရှာဖွေ မတွေ့ရှိသေးဘူး”

ဟူးပါးသည် စကားကို မနားတမ်း တောက်လျှောက် ပြောခဲ့ရာ အတ္ထရပ်နားပြီး အယ်လင်းကို မြိုးပြလိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲအစ်မရာ... အစ်မကို ကျွန်တော် လက်ချာရိုက်နေတာ ထုတ်ပါဉာနော့။ ကဲ...အခု အစ်မအမြင်ပဲ။ ငါးမန်းက ကျွန်တော့် ဘယ်လောက် ဖမ်းစားထားတယ် ဆိုတာကိုး၊ တချို့ လူတွေဟာ အစ်ဆေးဝါး စွဲလမ်းသလို ကျွန်တော်လဲ ငါးမန်းကို အရူးအမူးအသုံးနေမိပြီး ငါးမန်းအကြောင်း ပြောရမယ်ဆိုယင် ကျွန်တော်က ငါးမေ့ ဟင်းမေ့...မမောနိုင် မပန်းနိုင်ဆိုတဲ့ အထဲကပဲ”

“ဒါထက် မင်း ယေး(လ်)စာက္ကသိုလ်ကို ရောက်သေးလား”

“အို...သိပ်ရောက်တာပေါ့၊ အဲဒီမှ မသွားယင် ဘယ်များ ဆွားဆွဲသေးလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် လေးဆက်ထဲမှာ (လ်)ကို မရောက်တဲ့လူဆိုလို့ ကျွန်တော့်ဦးလေး တယောက်သာ

ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဆွေမျိုးစုထဲမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားလေး မွန်သမ္မ အား တရောက်ဖူးတာချည်းပဲ။ ယေး(လ်)က ကျောင်းဆင်းပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဖလော်ရီဒါ တက္ကသိုလ်ကို ဆက်သွားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒီနောက်မှာတော့ ကမ္ဘာလှည့်ပြီး ငါးမန်းတွေကို သုတေသနပြုခဲ့တာ အနှစ်နှစ်လောက် ကုန်ခဲ့ပါတယ်”

“သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမှာပဲနော်”
“ကောင်းပါပြီလား အစ်မရာ။ ကျွန်တော် အဖို့တော့ နတ်နန်းတွေကို ရောက်နေသလိုပဲပေါ့။ ဘာနဲ့ အလားသတ္တိတူသလဲဆိုတော့ အရက်သမားတယောက်ရဲ့လက်ထဲ ဗုဒ္ဓစက်ရုံရဲ့သေတ္တာထဲညှိပေးခြင်းခံရသလိုပဲပေါ့။ တခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ ငါးမန်းတစ်ကောင်ကို ပင်လယ်နီကနေ ခြေရာခံလေတာလည်းရှိ၊ သြစတေးလျှပ်အထိ ရောက်သွားခဲ့ဖူးတယ်။ ငါးမန်းတွေအကြောင်း ပိုပြီး လေ့လာတွေ့ရှိလေလေ၊ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မသိသေးတာတွေ အများကြီး ကျန်နေပါသေးသလားဆိုတာကို နားလည်လာရလေပါတယ်။ ငါးမန်းတွေကတော့ လေ့လာလို့မရဘူး မကုန်နိုင်အောင်ပါပဲဗျာ”

“ငါးမန်းတွေကို လေ့လာတော့ မင်း ရေအောက်ထဲထိ ဆင်းလိုက်သွားရမှာပေါ့”

“မျှားသောအားဖြင့်တော့ သံမဏိလောင်အိမ်နဲ့ ဆင်းလေ ခဲ့တယ်။ တခါတရံ တော့လဲ လောင်အိမ်အကွာအကွယ်မှာပဲ အလွန်ဆင်းလိုက်တာပါ။ အစ်မစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေတွေးနေ စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဗုဒ္ဓအတော်မျှားများတာပဲ။ ပဲ တွေးထင်လေ ခဲ့ကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် မေးကိုယ်နှိုက်ကလဲ ဒီလိုပဲ ထင်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ်ကိုယ်သေကြောင်းရှာကြံနေတယ်လို့ အမှန်ကတော့ လူတယောက်ဟာ သူ့တာလုပ်နေတယ်။ ဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကို သတိထားလွတ်မဖြစ်ပဲ အမြဲတမ်း နိုးကြားထကြံနေမယ်ဆိုယင် ပေါ်ပေါ်”

“နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေကို လျော့ပါးသွားစေနိုင်ပါတယ်။ လုံးဝပေါက်မလာအောင် ကာကွယ်တားဆီးပစ်နိုင်တဲ့ အထိပါပဲ”

“ဒါဆိုယင် မင်းက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အသက်ရှင်ထင်ရှား ရှိနေသေးတဲ့ ငါးမန်းဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ သုတေသီကြီး ဦးပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟူးပါးက ရယ်မောလျက်...”

“ခဲယဉ်းသားပဲ အစ်မရာ၊ အခုတော့ ကြိုးစားဆဲ ကာလမှာပဲ ပေါ်သေးတယ်။ ကျွန်တော် အတွက် တပူနာသွားတဲ့ အချက်အချာက ရှိတယ်။ တခါက ဝီတာင်(၆)ဆ(လ်)ရဲ့ ခရီးစဉ်မှာ အတွက်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးမှ လိုက်မသွားဖြစ်ခဲ့ဘူး။ သူ့ရဲ့ ခရီးစဉ်ကို ရုပ်ရှင်တောင် ရိုက်ကြသေးတယ်။ ရေအောက်မှာ ငါးမန်းအကြီးနှစ်ကောင်ကို သုတေသနလုပ်တဲ့ အကြောင်းလေ။ အခုမှာ တွေ့နေရတယ်ဆိုတဲ့ ငါးမန်းဖြူ အမျိုးအစားထဲကပဲပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်။ မမကတော့ အဲဒီခရီးစဉ်မှာ မင်း လိုက်သွားဖြစ်တာကိုပဲ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ နို့မဟုတ်ယင် မင်းဟာ ငါးမန်းတကောင်ကောင်ရဲ့ အစာအိမ်ထဲကနေပြီး ငါးမန်းရဲ့ အတွင်းအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေကို လေ့လာချင် လေ့လာနေရတာပါ။ ကဲ... ဒါတွေထားပါအုံး။ မင်းအစ်ကို ဒေးဗစ်ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောစမ်းပါအုံး။ အခု သူ့ဘယ်လိုလဲ”

“သူလား၊ သူက ‘အိုကေ’ပါတယ်အစ်မရဲ့။ အခု ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ ပွဲစားလုပ်နေတယ်။ အခု ဒုတိယအိမ်ထောင်နဲ့လေ။ ပထမ အိမ်ထောင်ကိုတော့ အစဉ်အဆက် ဖြစ်မှာပေါ့။ ပက်တီဖရိုမ့်နဲ့လေ”

“သိပါတယ်။ တို့တတွေ တင်းနစ်ကစားဘက်တွေပဲ။ ဒေးဗစ်ကို အိမ်ထဲက ဒီတာမ လက်ပြောင်း အမွေခံသွားတာပေါ့”

“ကဲ၊ ကျွန်တော်ကချည်း ပြောနေတယ်။ မမကလဲ ပြောပါအုံး။ အကြောင်းကို နေအုံး နေအုံး၊ ကျွန်တော်ကပဲ-ခန့်ရှန်း ပြောချင်မယ်လေ။ အစ်မယောက်ျားက ရှေ့ နေတယောက် ဖြစ်ရမယ်။

မြို့ထဲမှာ တိုက်ခန်းတခုရှိမယ်။ ကမ်းခြေမှာ အိမ်တလုံး ပိုင်မယ်။ ပြီးတော့ အစ်မဟာ အခုလက်ရှိအခြေအနေကို မပျော်စိုက်ဘူး။

အယ်လင်းက ပြုံးလိုက်မင်း ခေါင်းကို ခါမမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ပျော်ရွှင်မှုအပိုင်းတခုကလွဲယင် ကျန်တာတွေ အားလုံးမှားတယ်”

“ပြီးတော့ အစ်မမှာ ကလေးသုံးယောက် ရှိရမယ်”

“အလိုတယ်ဟုတ်ပါလား၊ အစ်မကိုယ်ခန္ဓာက ဒီလောက်တောင် သိသာနေပြီလား။ မကေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်မှ သတိ မပြုမိဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်မ ဒီလောက်အရွယ်ကျနေပြီလို့ ကျွန်တော် မဆိုလိုပါဘူး။ မသိသာလှပါဘူး။ ကျွန်တော်က ခန့်မှန်းကြည့်တာပါ။ ကဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကလေးသုံးယောက်ကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်မယောက်ျားကတော့ ရှေ့နေမဟုတ်ဘူး။ အမိတို့မြို့နဲ့ စခန်းဦးပါ”

ဟူးပါး၏မျက်လုံးတွင် အံ့အားသင့်မှုများ ရုတ်ခြည်းပေါ်ထွက်လာသည်။ သူသည် မိမိနဖူးကို မိမိ လက်ဝါးဖြင့် ပြန်ရိုက်ကာ...

“တောက်၊ ညံ့လိုက်တဲ့ ကျွန်တော်ပါပဲဗျာ။ ကြည့်စမ်း၊ လုံးထဲကို ဆက်စပ်မကွေးခဲ့မိဘူး။ အစ်မ ယောက်ျားနာမည်က တရေခွေ မဟုတ်လား။ ဟုတ်တာပေါ့။ မနေညကတောင် သူနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရလေးတယ်။ ကြည့်ရတာ လူတော်တယောက်ပါပဲ”

ဟူးပါး၏လေသံသည် မသိမသာ မာကြောသွားကြောင်း အယ်လင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။ သို့နှင့် သူမက စကားလမ်းကြောင်းကြောင်း လွှဲပေးလိုက်သည်။

“မင်း ဒီမှာ တယ်လောက်ကြာကြာ နေရမယ် ထင်သလဲ ငါ့မောင်”

“ကျွန်တော်လဲ တပ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်ဘူး အစ်မ။ ငါးမန်းကြီးအပေါ်မှာ လုံးလုံးလျားလျား မူတည်နေပါတယ်။ ငါးမန်းကြီး ဆီစွဲပြီးမှပဲ ကျွန်တော်လဲ ပြန်ရမှာပါ”

“နေတာက ဂူ(ဒ်)ဟိုမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဒ်ယန်းနင်းဒို(တ်)မှာပါ။ ဆိပ်ကမ်းနဲ့မလှမ်းစေမ်း၊ ရေပြင်ပေါ်မှာ အိပ်ကလေးတလုံးဆောက်ပြီး နေတယ်။ ကျွန်တော်က ရေနံနီးနီးမှ နေတတ်တယ်။ ပင်လယ်ရေပြင်က နေဆယ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ကုန်းတွင်းပိုင်းကို ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်မှာ စိတ်အနေကျပ်တဲ့၊ ပင်လယ်ပြင်ကိုလွှမ်းတဲ့ ရောဂါ ရတော့တာပဲ”

“တယောက်တည်းပဲလား”

“ဒါပေါ့၊ ငွေအတော်များများကုန်ကျတဲ့ စတီရိုယိုပစ္စည်းတွေ တွေ့အပ်တွေ့တလွဲယင် သက်ရှိလူသားဆိုလို့ ကျွန်တော်တယောက်ပါပဲ။ ဪ ခါထက် အစ်မ အခု ‘က’သေးသလား။ မမ အကယ်ပဲတော်ကြောင်းကို အစ်ကိုဒေဗစ်က မကြာခဏ ပြောပြလေ့ရှိတယ်။ သူတို့သမ္မ မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ အစ်မတယောက်သာ အက အကောင်းဆုံးပဲတဲ့။ ကပ္ပတခုမှာခံတောင် ဆုရခဲ့ဖူးသေးတယ်တဲ့၊ ဟုတ်လား”

“အလျင်တုန်းကတော့ က ခဲ့တာပေါ့၊ အခုတော့ မကတာနဲ့နဲ့ချီပြီး ကြာနေပြီ”

“ကဲ၊ စကားကောင်းနေတာနဲ့ ကျွန်တော်သွားဖို့ အချိန်တောင် ကျနေပြီ၊ ကျွန်တော်မပြန်ခင် တခေါက်လောက်တော့ ထပ်တွေ့ရဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဟူးပါးက သူ့လက်ကို တမ်းပေးလိုက်သည်။ အယ်လင်းက သူ့လက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါတင်း-

“အစ်မကလဲ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“အစ်မမှာ ကားပါတယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်”

(၁၄၀)

လေးပါး

“သေချာပါတယ်။ လမ်းတိုဘက်မှာ ရပ်ထားတာ အစ်မရဲ့ ကားပေါ်ကွ”

“ကဲ၊ ဒါဖြင့် သွားလိုက်အုံးမယ်။ နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဟူးပါးသည် ကားဆိုက်ကွက်အတွင်း၌ ရပ်ထားသော သူ၏ အစိမ်းရောင် ခွံ(ခွံ)ပင်ကို ကားလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဟူးပါးသည် ကားကို လမ်းမပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် မောင်းတက်လိုက်သည်။ ကားကို အယ်လင်းရှေ့မှ ဖြတ်မောင်းသွားစဉ် သူ၏ ဗယ်ဘက်လက်တဘက်ကို ဝှေ့ယမ်း မြှောက်ပြန်တတ်သော သွားခဲ့သည်။ အယ်လင်းကလည်း ရှက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် သူမ၏ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းယင်း ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်မှာ လမ်းတွေ တခုအတွင်း ဟူးပါး၏ကား ချိုးတွေ့ ဝင်ရောက် ကွယ်ပျောက်သွားသည့်အထိ ဖြစ်လေသည်။

အယ်လင်းသည် လမ်းမကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး သူမ၏ ကားကလေးအတွင်းသို့ ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ကားကို ယာဉ်ကြောထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် လမ်းထောင့်တနေရာ၌ ရပ်လျက်ရှိသော လယ်ရီဇောင်းကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အဆွေးရိပ်များ ယှက်သန်းလျက်ရှိနေကြောင်း အယ်လင်း သတိပြုခဲ့မိသည်။ နှုတ်မှလည်း အလိုအလျောက် ရေရွက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“အလို... သူလဲ ငါ့လိုပဲ သနားစရာ ဖြစ်နေပါလား”

*

ကေသရာဇာ

[က]

ကမ်းခြေတို ပိတ်ထားသည့်အပြင် ရဲပုတ္တရောင်ကားများကလည်း နေခင်းပိုင်းတွင် အခါမလပ် ကင်းလှည့်နေသည်ဖြစ်ရာ ပြဿနာအစုံတရာမျှ ထပ်မံ ပေါ်ပေါက် ဖြစ်ပွားလာခြင်းမရှိပဲ စနေနှင့် တနင်္ဂနွေ သီတင်းဆုံးရက်များသည် အေးချမ်းစွာဖြင့် ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။ သို့သော် တချိန်က ဆူဆူညူညူဖြင့် စည်ကားဆီကပြုတ်ခဲ့သော ကမ်းခြေလေးမှာ ယခုအခါ သူသန်တစပြင်ပမာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ဆိတ်သွားပြီး ထီးတည်းသာ ရပ်တည်လျက် ရှိရပြီ ဖြစ်၏။

မက်(တ်)ဟူးပါးသည် ဘင်ဂါနော၏ ဖော်တော်တုတ်ဖြင့် ကမ်းခြေတကြော စုန်ချည် ဆန်ချည် ကင်းလှည့်လျက် ရှိသည်။ ရေခြေတွင် တွေ့ရသည့် ဆက်ရှိ ရေသတ္တဝါများမှာ ‘ငါးပြာ’ တရပ်နှင့်

ကေသရာဇာ

ငါးကြီးများအတွက် အစာဖြစ်သော 'ငါးစာငါး' အဆပ်သာလွှင့် ဖြစ်ကြရကား သူသည် စိတ်ပျက်စ ပြုလာခဲ့သည်။ သူတို့ငှ် လင့်နေ ကြသော 'သေမင်းဖြူ' ခေါ် 'ငါးမန်းဖြူ' ကြီး၏ အရိပ် အရောင် ကိုမူ လုံးဝ မမြင်တွေ့ရသေးချေ။

ထိုအပတ်တန်နေနွေသည် သူ့နားရက် ဖြစ်သည့်အလျောက် ဟူးပါးသည် အိ(စ်)ဟင်(မ်)တန်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့သည်။ အိ(စ်)ဟင်(မ်)တန်ကမ်းခြေသည် ရေချိုးသူ၊ အဝန်းဖြေသူများဖြင့် ဖြိုတ်ကြိတ်တီး စည်ကားလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ သို့နှင့် အိ(စ်)ဟင်(မ်)တန်မှ အပြန်တွင် 'ဤငါးမန်းအမှုကို ပိတ်ပစ်ရန်သာ ရှိတော့ကြောင်း၊ ငါးမန်းဖြူကြီးသည် အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားပြီ ဟု လူဆရာစုကြောင်း၊ အတယ်၍ ငါးမန်းဖြူကြီးသာ ရှိနေရိုးမှန်လှစွာ အိ(စ်)ဟင်(မ်)တန်မှ လူများကို မူချ ခုက္ခပေးနေလောက်ပြီ ဖြစ် ကြောင်း' စသည်ဖြင့် ဟူးပါးက ဘရော့ဒီအား ပြောကြားလေ သည်။

“နေပါအုံး၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်များ ခင်ဗျားခေါင်းထဲ အဲဒီအတွေးတွေ ရောက်လာရသလဲ”

ဟု ဘရော့ဒီက ပြန်မေးသည်။ ဟူးပါးက...

“ငါးကြီးရဲ့ အရိပ်လက္ခဏာကို ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ မတွေ့ရ တော့ပဲဟာ။ ပြီးတော့ ဒီအနီးအနားမှာ ဒီ ပြင်ငါးတွေကို အုပ်စု လိုက် မကြာမကြာ တွေ့နေရတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဒီနားမှာ သူတို့ကြောက်ရမယ့် ငါးမန်းဖြူကြီး ရှိမနေလို့ ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ ငါးမန်းကြီးသာ ဒီအနီးတဝိုက်မှာ ရှိနေသေးယင် တခြားငါးအုပ်စု လေးတွေ ဘယ်နေရပါ့မလဲ။ ငါးကြီးရဲ့အစာ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ရေဖုတ်သမားတွေ မကြာမကြာပြောဖူးတယ်။ ငါးမန်းဖြူကြီးရှိနေ တဲ့ ရေဖုတ်ဟာဆိုယင် မကြုံစဖူး အထူးငြိမ်သက်နေလေ့ ရှိတယ်တဲ့။ အနီးအနားမှာ ဘယ်လိုငါးမျိုးမှလဲ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ရေပြင်တာ အဲသလို ရှင်းလင်းငြိမ်သက်နေပြီဆိုယင် သတိသာ ထားပေတော့။

အန္တရာယ်ကျရောက်ခါနီး ငြိမ်သက်မှုမျိုးပဲ။ သေမင်းခေါ်ခါနီးပြီ။ သေမင်းဖြူကြီး ကြံ့ခိုသွားခါနီးပြီဆိုတဲ့ သင်္ကေတပဲ။ ပင်လယ်ရေပြင် အခြေအနေဟာ အဲဒီလိုဖြစ်နေပြီဆိုယင် အဝေးကို လွှတ်အောင် နှိပ်နိုင်ယင်ပြေး၊ မပြေးနိုင်ယင်တော့ သေမင်းရဲ့သားကောင် ဖြစ် သွားမှတ်ပေတော့”

ဟူးပါးသည် သူ့စကားကို ခေတ္တ ဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့စကား အပေါ် ဘရော့ဒီ မည်မျှ စိတ်ဝင်စားခြင်းရှိသည် ခရှိသည်ဆိုသည် ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ သူ့စကားကို ပြန်ဆက်လေ သည်။

“အခုကျွန်တော် လေ့လာကြည့်တော့ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ အခြေ အနေအတံလိုမှမဟုတ်ပဲ၊ ငါးမန်းရဲ့အစာဖြစ်တဲ့ 'ဘိတ်ဖမ်(ရှ်)' ဆိုတဲ့ ငါးစာငါး'နဲ့ 'ငါးပြာငါး' သေးတွေကို အုပ်စုလိုက် မကြာမကြာ တွေ့နေရတယ်။ ရေပြင်ဟာ စည်စည်ကားကား ရှိနေတယ်။ အန္တရာယ် မလက္ခဏာကို မတွေ့ရဘူး။ ဒီတော့ ဒီ နောက်ကြီး အဝေးကို သွယ်သွားခဲ့ပြီဆိုတာ သေချာနေပြီပေါ့”

ဘရော့ဒီသည် ရဲ့အမှုထမ်းတဦးပီပီ ဟူးပါး၏ ကျိုးကြောင်း ဆင်စပ် တင်ပြပုံကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘဝင်မကျလှ။ အကြောင်းပြချက်သည် လက်ခံနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေတွင် မရှိ။ သူတင်ပြချက်သည် ပိတ်ထားသောကမ်းခြေကို ပြန်ဖွင့်ပေးနိုင် သောကံအောင် ခိုင်လုံသေချာမှု မရှိလှ။

မမျှော်လင့်သင့်၊ မမျှော်လင့်အပ်သော ကိစ္စတရပ်ပင် ဖြစ်ပေ သာမူ ဟူးပါးသည် ငါးမန်းကြီးကို တွေ့မြင်ခဲ့ရကြောင်း သူ့အား ပြောကြားစေလိုသော ဆန္ဒများပင် ဘရော့ဒီတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ သည်။ သို့မဟုတ်ပင် ယခုအပတ်လွန်၍မှ ကမ်းခြေကို ပြန်မဖွင့် ခြင်းလျှင် မြို့တော်ဝန်အမှူးပြုသော ကုန်သည်ဖွဲ့စား စီးပွားရေး

သမားများ၏ တိုက်ခိုက် ထိုးနှက်မှု၊ 'ဖိနှိပ်အား'ပေး၍ အတင်းအကျပ် စေခိုင်းမှု စသည်များကို ရင်ဆိုင်လာရစရာ အကြောင်းရှိသည်။ ဆိုသော် မတတ်နိုင်ပြီ။

ဖြစ်လျှင် ဖြစ်စေတော့ မိမိဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့မပြင်တုဘရော့ သမိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာကတော့ ဟုတ်သလိုလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လူနပ်လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေမှာ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကမ်းခြေကို ဖြန့်ဖွင့်ဖို့ စိတ်မကူးသေးပါဘူးဗျာ”

*

တနင်္ဂနွေ ဗွန်းလွဲပိုင်းတွင်း ဘရော့ဒီသည် သူ၏ ရုံးခန်းအတွင်း၌ ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော တနင်းယနေ့မှစ၍ ကမ်းခြေကို ပိတ်ထားခဲ့သည့် ဖြစ်ရာ ယနေ့ဆိုလျှင် ရက်သတ္တတပတ်ပင် ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဘရော့ဒီသည် တပတ်ကြာ ကာလအတွင်း မိမိဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည့် လုပ်ငန်းနှင့် စပ်လျဉ်းတိုးတက်မှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှု အခြေအနေများကို ပြန်လည် သုံးသပ်လေ့ရှိ၏။

ကမ်းခြေကို စတင်ပိတ်လိုက်သည့် ပထမနေ့မှစ၍ ဘရော့ဒီ ရဲအထမ်း နှစ်ဦးကို ကမ်းခြေတွင် အစောင့်တဝန် ချထားလိုက်သည်။ ထိုနေ့မှပင် ရဲအမှုထမ်း နှစ်ဦးသည် ရေဆင်းကူးသူများနှင့် စစ်မှန်နှာ(၁၇)ခုခန့် ဖွင့်ခဲ့ရသည်။ ယင်းတို့အနက် အခက်အခဲဆုံးဟု ဆိုသော စစ်မျက်နှာမှာ နေ့ဘက် ဒက်(၆)တာ ဆိုသူ လက်ထဲဖြတ်ပြီး ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရစဉ်က ဖြစ်သည်။ ဒက်(၆)တာသည် မိမိကိုယ်ပိုင် (ပုဂ္ဂလိကပိုင်) ကမ်းခြေတွင် ရေဆင်းကူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ရဲအ

မိတ်ထားသည့် အများပိုင် ကမ်းခြေကို သူ မသုံး။ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံ ဥပဒေတွင် ဖော်ပြထားသော ပုဂ္ဂလိက လွှတ်လုပ်ခွင့်၊ ခိုင်ဆိုင်ခွင့်များကို သူက ထောက်ပြသည်။ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်အရ ရေကူးလိုစာ ကူးခွင့်ရှိကြောင်း ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ကို စော်ကားရန် ဒက်(၆)တာက ဖြန့်လည် စောဒက တက်သည်။ တာဝန်အရ လာရောက် တားမြစ်သော ရဲအမှုထမ်းများကိုလည်း သူ၏ ခွေးကြီးအား ဂျူးတိုက်၍ ခြောက်လှန့် မောင်းထုတ်ပစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရဲများက သေနတ်ဖြင့် ခွေးကြီးကို ပစ်သတ်ရလိမ့်မည်ဟု သတိပေးသည့်အခါတွင်မူ ကိစ္စက အဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။

နောက်ဘုရားက အများသုံး ကမ်းခြေတွင် ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်မြို့သား ရှေ့နေတယောက်က အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေ စာအုပ်ကြီး ကိုင်ကာ တာဝန်ကျ ရဲသားတယောက်အား မခြေမငံ ဆက်ဆံပြောဆိုသည်။ လူငယ်တသိုက်က ထက်ခွပ်လက်ဝါး ဟီးကာ ယင်းရှေ့နေကို အားပေး အားမြှောက်ပြသည်။ အသံသေး အသံကြောင့်ဖြင့် ဟစ်အော်ကာ တာဝန်ကျ ရဲသားကို ရွတ်ချ ပြက်ရယ် ပြုကြသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်၊ တစုံတယောက်မျှ ရေဆင်းကူးခြင်း မရှိသဖြင့် ဘရော့ဒီမှာ ဝမ်းသာရသေးသည်။

ဗွန်းလွဲနေ့တွင် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် လေ့ဝယ် တစင်းငှားကာ ကမ်းခြေမှ ဂိုက်သုံးရာခန့် ကွာဝေးသည့် ရေပြင် စာနေရာဆီသို့ ထိတ်တဆိတ် လှော်ခတ်သွားခဲ့ကြသေးသည်။ သူတို့သည် မင်လယ်မြင်တွင် တနာရီခန့် အချိန်ဖြုန်း နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ အသင့်ယူဆောင်သွားခဲ့သော ကြိတ်၊ ဘဲတို့၏ အရိုးများ၊ ခြေထောက်များ၊ ခေါင်းများနှင့် သွေးများကို ယောက်ချို တခုထဲတွင် ထည့်ကာ ရေထဲသို့ နှစ်ထားသည်။ ဤသည်ကို အနီးမှ ဖြတ်သွားသော ဝံ့ငါးစက်လှေတစင်းက မြင်တွေ့သွားပြီး ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းဖြင့် တရော့ထသို့ သတင်းပေးပို့ခဲ့သည်။ ဘရော့ဒီနှင့် ဟူးပါးတို့သည် ဖလတ်ကားဖြင့်

ထိုသူငယ် နှစ်ဦးကို သွားရောက် ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။ လူငယ်နှစ်ဦးက မိမိတို့သည် ငါးမန်းကို ဖမ်းလို၍ ငါးစာချကာ စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ငါးမန်းကို တွေ့လျှင် သံချိတ်တပ်ထားသော တုတ်ဖြင့် ငါးမန်းကို ချိတ်ဆွဲပြီး နန်းတက်ကတ် ကမ်းခြေသို့ ရောက်သည်အထိ ရေလွှာလျှောစီး လိုက်ပါသွားကြမည် ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြေပေးသည်။ ဘရော့ဒီက လူငယ်များအား ‘နောက်တကြိမ် ဤသို့လုပ်လျှင် မိမိကိုယ် မိမိ သေကြောင်း ကြံစည်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီး အရေးယူရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း’ ဆုံးမလွှတ်လိုက်ရသည်။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ငါးမန်းကို မြင်တွေ့ လိုက်ရပါသည်ဟု သိသော သတင်းပေးပို့ချက်(၄)ခုကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ ပထမ သတင်းကို အသေအချာ လိုက်လံ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ရေတွင် ရောက်နေသော သစ်တုံးတုံးကို နေရောင်ခြည် ထိတွေ့မှုကြောင့် အပြာရောင်မှားခြင်း သက်သက်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ဒုတိယသတင်း နှစ်ပုစိမှာလည်း အသေအချာ လိုက်လံ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ အဖျားရှူးသွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ငါးမန်းဟု ထင်သော ယင်းအရာဝတ္ထု၏ နောက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်လံ ဆောက်လှမ်းကြည့်သောအခါ တံငါသည်တဦး၏ အဆိုအရ ယင်းအရာဝတ္ထုသည် ဘိတ်ဖစ်(ရှုံ) ငါးတအုပ်ရေပြင်ထက်သို့ ခုန်ပွဲမြှူတူးနေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပြန်သည်။ နောက်ဆုံးရရှိသည့် စတုတ္ထခြောက် သတင်း ပေးပို့မှုမှာမူ လိုက်လံ စုံစမ်းခြင်း ပြုရသေး မီမှာပင် သူ့အလိုအလျောက်၊ မရေမရာ၊ ဇဝေဇဝါဖြင့် နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့လေသည်။

ကြာသပတေးနေ့ ညနေ မှောင်ရီဖျိုးဖျော့အချိန်တွင် ဘရော့ဒီက တစ်တယောက်က အရေးတကြီး ဟယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး သတင်းတခု ပေးခဲ့သည်။ “အမျိုးသားတယောက်သည် အများသုံး ကမ်းခြေတွင် ရေပြင်ထဲသို့ ငါးစာများ ပစ်ချနေပါသည်” ဟု တာဝန်ခံ အမည်မဖော်လိုသူ သတင်းပေးက ဆိုလာသည်။ ဘရော့ဒီက ကမ်းခြေ

အလျင် အမြန် လိုက်သွားကြည့်ရှုရာ ထိုအမျိုးသားဆိုသူမှာ တကယ်တွင် ယောက်ျားဝတ် မိုးကာအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသော ခီပတ်ကား အမည်ရှိ အမျိုးသမီး တဦးသာ ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရပေသည်။

ရေထဲသို့ ပစ်ချခဲ့သည့် ပစ္စည်းမှာ မည်သည့်အရာမျှဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံရန် အမျိုးသမီးသည် အစပထမတွင် ငြင်းဆန်နေသည်။ မတတ်သာသည့် အဆုံးတွင်မူ သူမသည် စာရေးပစ္စည်းများကို စာရေးမတဦး ဖြစ်ကြောင်း၊ ရေထဲသို့ ပစ်ချခဲ့သည့် ပစ္စည်းများမှာ အရက်ပုလင်းခွံ သုံးလုံးပါရှိသည့် စက္ကူအိတ်တလုံး ဖြစ်ကြောင်း အစစ်ခံသည်။

“အဖါတွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ စွန့်ယင်လဲ ရသားနဲ့ တာလို့ မိမ္မာမင်းရတာလဲ”

ဘရော့ဒီက စိတ်တိုစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုယင် မြို့နီစီပယ် အမှိုက်ထိမ်းတဲ့လူက ကျွန်မကို အရက်ပုလင်းလို့ ထင်သွားတော့မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ယင်လဲ တခြားလူတွေရဲ့ အိပ်ရှေ့က အမှိုက်ပုံးဆီကို ပစ်သည့်ထားလိုက်ပါလား”

“တာ... ဒါဆိုလဲ ဘယ်တရားပါမလဲ။ ပြီးဟော့ အမှိုက်ပုံးဆိုတာလဲ သူတပါးရဲ့ သီးသန့်လျှို့ဝှက်ပစ္စည်းထဲမှာ တခု အပါအဝင်ပေါ့။ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ကိုယ်ကသွားပြီး စပ်စုဖို့ သွားဖွင့်ဖို့ မသင့်ဘူး။ ဒါဟာလူ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့မကိုက်ညီဘူးဆိုတာရှင်မသိဘူးလား”

အမျိုးသမီးက ဘရော့ဒီအား ပြန် မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။

“အခုမှာ ရုတ်တရက် အဖြေရ ကျပ်သွားသည်။ ခဏကြာမှ...”

“ဒါဖြင့် နောင်ကို မိလိလုပ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အရက်ပုလင်းခွံ တွေကို ခဏတစ်အိတ်ထဲကို ပထမ ထည့်လိုက်။ နောက်ပြီး စက္ကူ အညိုတစ်အိတ်ကို တဝါထပ်ထည့်။ ပြီးယင် တုတ်ချောင်းနဲ့ကောင်းကောင်း ခုတ်တော့။ မှန်မှန် ညက်ညက် ကြေဖွားတဲ့အထိ ထု၊ ဒါဆိုယင်

အထဲမှာ ဘာပစ္စည်းပါမှန်း၊ မလင်းဘယ်နှစ်လုံး ပါမှန်း အစဉ်း သိမ်းတဲ့လူက ဘယ်သိပ်တော့မလဲ”

ဘုရော့ဒီအဖို့ ငိုအားလက် ရယ်အားသန်ရသည့် ဖြစ်ရပ်က ပါပေ။

“ဆရာဇနီးဆီက တယ်လီဖုန်းလာနေပါတယ်ဆရာ”

အတွင်းပြော တယ်လီဖုန်းမှတဆင့် ထွက်ပေါ်လာသော ဘာလဲ ကျ ရဲသား တစ်စီ၏သတင်းပို့သက အတွေးရေယာဉ်ကြေခွဲစီးသွား ပျော့ပါနေသော ဘုရော့ဒီကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။

“ရှင် အလုပ်များနေတုန်း ကျွန်မ အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့် အချက်တချက်ရှိနေတာနဲ့...”

တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်နှင့် အယ်လင်း၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ဘာများထုံးကွ”

“ဟို...ကျွန်မတို့ ဒင်နာပါတီမပေးဖြစ်တာ ကြာခဲ့ပြီနော်၊ နောက် ဆုံးတခါ... ဘယ်တုန်းက ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် ကျွန်မ မသိ ပြီ။ အဲဒါ အခု ကျွန်မတို့ ဒင်နာပါတီတခု လုပ်ကြလင် ကောင်း မလားလို့ပါ”

“ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံးပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါလဲ မမှတ်မိတော့ပါဘူးကွာ။ ဒါထက် အခု ဘာအတွက် ပေးချင်တာလဲကွ”

“ဘာအတွက်မှရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိတ်ဖြစ်ဆွေ အိတ်ဆွေတွေ စုစုပေါင်း တွေ့ကြုံရအောင်ပါပဲ”

ဘုရော့ဒီက ဓမ္မတ်မီ ဟု ဆိုခြင်းမှာ တမင်သက်သက် လိမ်လျာ ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ သူ သေဆွေချာချာ မှတ်မိသည်။ သူ နှစ်ဦးပေးခဲ့သည့် နောက်ဆုံးပါတီပွဲတိုက်ရော့ဒီကောင်းကောင်းမလဲ သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကဖြစ်သည်။ အယ်လင်းသည် မိမိ၏ သူငယ်ချင်း ဖောင်း သူကြွယ်ကတော်များနှင့် သတဇာတ မဖြစ်သောအခါ

ထိုက်တည်း အထီးကျန်ဆန်ခြင်းမှ လွတ်ကင်းရန် ‘နေ့ဧည့်သည်’ အား လူသစ်များနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ပါတီတခု ပေး သည်။ ထိုဒင်နာပါတီသို့ အပန်းဖြေဧည့်သည်စုံတွဲ သုံးတွဲကို ဖိတ် ခြား ဧည့်ဝတ်ပြုခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်တာကာလ ဒင်နာပါတီ နှုတ်ထုတ် ဘုရော့ဒီ ကောင်းစွာ အမှတ်ရလျက် ရှိသည်။ ထိုညက သူတို့၏ စကားဝိုင်းသည် စိမ့်ပြည်မြည် မရှိခဲ့။ သူတို့ရှစ်ဦးအတွင်း အခင်းချင်းပြောနေကြသော စကားများသည် များစွာ အဆီအငေါ့ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား သူတို့ကျင်လည်ရာ ဘဝများက တဦး နှင့်တဦး ခြားနားကြသည်။ သူတို့လှုပ်ရှားရာ ပတ်ဝန်းကျင်က တဦး နှင့်တဦး တွဲပြားခြားနားကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့စိတ်ဝင်စား သော၊ ပြောဆိုသော အကြောင်းအခြင်းရာများသည်လည်း ကွဲပြား မှုအလွင်း မရှိပါပေ။ အိမ်ရှင်သည် ဧည့်သည်ကို အားနာ၍ သူ၏ စကားကို မိမိ စိတ်မဝင်စားသော်လည်း စိတ်ဝင်စားဟန်ဆောင်ကာ ‘အင်း’၊ ‘အဲ’ လိုက်နေရခဲ့သည်။ ဧည့်သည်ကလည်း အိမ်ရှင် ဧည့်ခင်းခဲ့သော ‘ဒင်နာ’ မျက်နှာကို ထောက်ကာ အိမ်ရှင်ပြောသမျှ စကားကို ‘အင်း’၊ ‘အဲ’ လိုက်၍သာ နေရသည်။ စိတ်ပါဝင်စားမှု မရှိမရှိကြချေ။ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်က သူတို့နှစ်ဦး ပေးခဲ့သော ဒင်နာပါတီသည် ‘အင်း’၊ ‘အဲ’ ဒင်နာပါတီသာ ဖြစ်ခဲ့ချေသည်။ ဧည့်သည်ရော အိမ်ရှင်ပါ စိတ်ပျက်ခဲ့ရသော ညစာစားပွဲ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်မှန် သူတပါးကို မိမိအိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ် ဧည့်ဝတ်ပြုရမည့် ကိစ္စ သမျှကို အယ်လင်းရော ဘုရော့ဒီပါ နှစ်ဦးစလုံး ကတ်နိုင်သမျှ အောင်မြင်စွာ ခံကြသည်။ တဦးနှင့်တဦး တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း နှိုးနှောခြင်း မပြု သော်လည်း ဒင်နာပါတီ ‘သွားရန်’ ဆိုမဟုတ် ‘ဖေးရန်’ မှာ ငွေ လုပ်ငန်းပြီး စိတ်နှမ်းရသည့် ငွေကြေးတခုဖြစ်ကြောင်း နှစ်ဦး စကား၏ စိတ်ကဲတွင် စွဲမြဲစွာ မှတ်သားထားခဲ့ကြလေသည်။ သုံးနှစ် ကြာခဲ့ပြီ။ ယခုမှ အယ်လင်းသည် ဘာ စိတ်ကူး ပေါက်ပေါ်သည်

(၁၅၈)

နောက်

“ပါတီပေးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်သူတွေကို ဖိတ်မှာလဲ။ အယ်လင်းကို တား၍လည်း ရမည် မဟုတ်ကြောင်း ဘရေ့ သိသဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

“နံပါတ်တစ်အနေနဲ့ ဖိတ်ရမှာကတော့ မက်(တ်)ဟူးပါးပါ။”
“ဟူးပါး...ဟုတ်လား၊ သူ့ကို ဘာလို့ ဖိတ်ရမှာလဲ၊ သူက အလှူ(ဝ်)တိုက်မှာ စားတာပဲ မဟုတ်သေး။ သူ ပေးတဲ့ အခန်းကဲ့သို့မှာ ထမင်းဖိုးလဲ ပါပြီးနေမှ ဥစ္စာ”

“ဒါနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးလေ။ သူက ဧည့်သည်မဟုတ်လား။ အိမ်ရှင်က ဧည့်ဝတ်ပြုဖို့တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ပြီးတော့လဲ သူက မဆိုးပါဘူး။”

“နေပါအုံး...မင်းကသူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ မင်းတို့ခွင့်လဲ နေကြပြီလို့ ငါ မထင်မိဘူး။”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ သောကြာနေ့ညက အဲ(လ်)ဘတ်မောရစ်ရဲ့ ဆိုင်မှာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်း ရှင်က ကျွန်မ ပြောခဲ့မိတယ်မဟုတ်လား။”

“မင်း ငါ့ကို ဒီအကြောင်း မပြောဖူးဘေးပါဘူးကွာ။ ကံပါထားပါတော့၊ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။”

“အဲဒီဆိုင်မှာ တွေ့ကြတော့ သူဟာ တကြိမ်က ကျွန်မဆီဖူးတဲ့ ဟူးပါးဆိုတဲ့လူတယောက်ရဲ့ ညီအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သိရတယ်။ အမယ် ပြီးတော့ သူက ကျွန်မ အကြောင်းကို ကျွန်မထက်တောင် မှတ်မိနေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အတော်လေး ငယ်တယ်”

“ကဲပါ၊ တော်စမ်းပါ။ ပါတီကို မင်း ဘယ်တော့ ပေးချင်တာလဲ”

“မနက်ဖြန်ညနေ”

“မင်းဟာက မြန်လှချေလား။ လူတွေ လာနိုင်ပါ့မလား။ ကခြား ဘယ်သူတွေကို ဖိတ်အုံးမှာလဲ”

ကေသရာဇာ

“မြန်ဆို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ပြီး များများစားစား ဖိတ်မယ်၊ ပါတီမှ မဟုတ်တာ။ နည်းနည်းနဲ့ ကြိုကြိုခိုင်းမှာပဲ။ မီးခိုး(စ်)တို့ ဘင်မယားရယ်၊ ဘက်(စ်)တာတို့ လင်မယားရယ်ပေါ့။”

“ဒါထက် နေအုံး၊ ကောင်မလေး ခပ်ငယ်ငယ် တယောက်ကို ခေါ်ယင်ကော ဘယ်နှယ်လဲ”

ဘရေ့ဒီက မေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့တုံး”

“ဪ...ဟူးပါးအတွက် အဖော်ရအောင်ပါ။ သူတို့ သက်တူ ချစ်သူချင်း စကားပြောနိုင်တာပေါ့”

အယ်လင်းထံမှ စကားပြန်မရ၊ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက်၊

“ဒီမှာရှင်၊ ဟူးပါးဟာ အဖော်ရှာပေးရလောက်အောင် ငယ်တော့တဲ့အရွယ် မဟုတ်သလို၊ ကျွန်မတို့ကလဲ သိပ်အိုစွာကြသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဝေမယ့် ရှင်က ရှာပေးစေချင်ယင်လဲ ရှာပေးလိုက်မယ်”

ဘရေ့ဒီက....

“ကဲ... ဒါပဲနော်၊ တွေ့မှ ထပ်ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

ဘရေ့ဒီသည် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစ ပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။ သူ ဇနီးအယ်လင်းအည် သူမ အကြိမ်ကြိမ် တပ်လန် ရုံးနိမ့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အထွင်ချင်းမတူသော ပတ်ဝန်းကျင် အတွင်းသို့ ပြန်လည် ချင်းနင်း နောက်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိနေပြန်ပြီ ဖြစ်သည်ကို ပြတ်ပြတ်ထင် ခြင်းလာရပြီ။ ယခုတကြိမ်တွင်မူ ယင်းပတ်ဝန်းကျင် အတွင်းသို့ သူတို့ တွန်းပို့ပေးမည့် ကျောထောက်နောက်ခံ အင်အားတရပ်သည် အသင့်ရှိနေပေပြီ။

မင်းသည်ကား.... ‘ဟူးပါး’။

*

ကေသရာဇာ

[က]

ဘရော့ဒီသည် အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် လန်နိုး လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲတွင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်တစ်ခါ စေ့ဆော်မှုကြောင့် မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်သော ကိစ္စတစ်ခုခု ယနေ့ အမှန်မူချ ပေါ်ပေါက်လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း စိတ်ထဲတွင် အလိုလို သိရှိသလို ခံစားမိသည်။ သူ၏ လက်တဘက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီး အလင်းကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အယ်လင်းသည် ရှိရမည့် နေရာတွင် ရှိမနေ။ ဘရော့ဒီသည် မျက်စိကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် အထက်ကြား ထုထိုင်လိုက်သည်။

မိုးစင်စင်လင်း၍ နေပေပြီ။ အယ်လင်းသည် ပြတင်းပေါက်အနီးကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက် အပြင်လောကသို့ ငေးမောကြည့်လျက် ရှိသည်။ အပြင်တွင် မိုးကြွင်း မိုးကျန်လေးများ ရွာသွန်းလျက် ရှိ၏။ မိုးစက် မိုးဖွားလေးများသည် မှန်မြတင်းပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်

ကေသရာဇာ

မင်းမြနှင့် စကားခံ

(၁၆၁)

ဆင်းလျက် ရှိကြသည်။ လေပြင်း၏ မဟာတရား တိုးဝှေ့သွားမှုကြောင့် သစ်ရွက်သစ်ခက်လေးများသည် တရံရှုံ့မြည်ဟီးငိုညည်းလျက် ရှိသည်။

“စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ နေ့ပဲနော်” ဘရော့ဒီ၏ မှတ်ချက်ကို အယ်လင်းက မည်သို့မျှ နှုတ်တုံ့မပြန်။ ပြတင်းကလျှောက် အထက်မှအောက်သို့ မြောင်းဝဖော် လမ်းစဉ် စီးဆင်းနေကြကုန်သည့်မိုးရေစက်ကလေးများကိုသာ အဓိပ္ပာယ် ငေးမောကြည့်လျက် ရှိသည်။

“ဟေ့...မင်းဘာဖြစ်လို့ အိပ်ရာက အစောကြီး ထွန်းတာလဲ” ဘရော့ဒီက အယ်လင်းသို့ တိုက်ရိုက်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အိပ်လို့ မပျော်ဘူး” ဘရော့ဒီက တချက်သမ်းဝေလိုက်သည်။

အယ်လင်းတော့ မသိ။ ဘရော့ဒီကိုယ်တိုင်မူကား ညက ကောင်းကင် အိပ်မပျော်ခဲ့ရုံမျှမက ယခုထက်တိုင် အိပ်ရေးမဝသေးချေ။ အယ်လင်း၏ အလိုကျ ညက ဒင်နာပါတီတစ်ခုပေးခဲ့ရသဖြင့် အတော်ကြီး ညွှန်းကန်မှု အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြရသည်။

ညက ပါတီပွဲအကြောင်းကို တွေးမိသဖြင့် ဘရော့ဒီ သက်တော့ချက် လေးတွဲစွာ ချလိုက်မိသည်။ ဘရော့ဒီတို့ ကညီမသား ညစာစားပွဲသို့ မီးဒိုး(စ်)တို့ လင်မယား၊ မက်(တ်)ဗီးနှင့် (ဟူးပါး)အတွက် အဖော်ရစေရန် အထူးနည်းသည်တော်အဖြစ် ဖိတ်ကြားထားခြင်း ခံရသော မစ္စဒေဒီဝစ်ကားတို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကလွင်းဘက်(စ်)စတာနှင့် စီဘီဘက်(စ်)တာတို့ အောင်နှံ နှာမူ ခရီးလွန်နေသဖြင့် မလာရောက်နိုင်ခဲ့ကြပေ။ မူလ မစ္စဝစ်ကားကို ဟူးပါးအတွက် အဖော်အဖြစ် ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း သူ ဇနီး အယ်လင်း သည်သာလျှင် ဟူးပါးအတွက် အဖော် ဖြစ်ခဲ့ချေသည်။

အယ်လင်းက မီးခိုင်း(စ်)သင်မယားနှင့် ဒေဝီဝစ်ကားတို့အား ည ခုနစ်နာရီခွဲတွင်လည်းကောင်း၊ ဟူးပါးအား ခုနစ်နာရီတိတိတွင် လည်းကောင်း အရောက်လာရန် မှာကြားထားခဲ့ခြင်းကြောင့် ထိုည က ဟူးပါးသည် ခုနစ်နာရီခါးမိနစ်တွင် တဦးတည်း စောစီးစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဟူးပါး စုံရောက်ကတည်းက ထပြန်သွားသည့် အချိန်တိုင် စကားဝိုင်းမှာရော ညစာ စားပွဲတွင်မှာပါ အယ်လင်း တယောက်တည်းကသာ ခိုင်ခံ့စကားပြော၍ နေခဲ့သည်။ အယ်လင်း သည် စကားပြောတိုင်း ပြောတိုင်း ဟူးပါး၏ ပခုံး၊ လက်မောင်း စသည်တို့ကို ပုတ်ကား ကိုင်ကာဖြင့် အားတက်သရော ပြောဆိုနေခဲ့ သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများသည် လျှို့ဝှက်သော သင်္ကေတ များဖြင့် တိတ်တခိုး စကားပြောလျက်ရှိသည်ဟု ဘရော့ဒီ ထင်မှတ် ခဲ့သည်။ ဘရော့ဒီကမူ အရက်ထည့်၊ ပန်းကန်သယ်၊ လိုက်ပွဲဖြင့် စသည်ဖြင့် စားပွဲထိုးတဦးအဖြစ်သာ တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

ည ဆယ်နာရီကျော်၍ မီးခိုင်း(စ်)ဘို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် မစ္စအေ ဝစ်ကားတို့က ပြန်တော့မည်ဟု ထိုင်ရာမှ ထသောအခါ ဟူးပါးက သူလည်း တပါတည်း ပြန်တော့ရန် ဟန်ပြင်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ အယ်လင်းက ရုတ်တရက် ထကာ အချိန်စောသေးကြောင်း၊ မပြန် စေလိုသေးကြောင်း အတင်းအဓမ္မ တားဆီးသည်။ သူမ၏ အပြု အမူကို အားလုံးက အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။ သူမသည် နေ့ အညအားလုံးကို တားဆီးခြင်းမဟုတ်ပဲ ဟူးပါးတယောက်တည်းသာ ကွက်၍ တားလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အယ်လင်းကိုယ်တိုင် ကလည်း သူမ၏အပြစ်ကို သူမချက်ချင်း သတိပြုမိလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ပြောသွားခဲ့သည်။ သို့သော် စကားပြင် ဖာထေးလိုက်၏။ သို့သော် ဘရော့ဒီသည် သူ့ဇနီးက ဟူးပါးအပေါ် တားရှိသော အတွင်း သဘောကို စောကြောမိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီးအပေါ် ဝိသေ မချနိုင်တော့။ ဟူးပါးသည် အယ်လင်းထက် ဆယ်နှစ်ငယ်သည်။ ဘရော့ဒီနှင့်စာလျှင်မူ ဆယ်ငါးနှစ်ခန့် ငယ်သည်။ သူ့ထက် ပို

ချစ်နုနယ်တောင့်တင်းသည်။ ချောမောသည်။ ပြီးတော့ ဟူးပါး ထည့် အယ်လင်းတို့ကဲ့သို့ပင် အထက်တန်းလွှာ လူကဲ့သို့ အသိုက် အခန်းမှ လာသူဖြစ်သည်။ မိမိ၏လက်ရှိတဝက် မိမိငြီးငွေ့ နေသည့် အယ်လင်းသည် သူမ၏တဝပြန်လည်ဆန်းသစ်မှုကို ဟူးပါးနှင့်ရယူချင် သူပေလိမ့်မည်။ အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်းများကို မျှော်လင့် သာင်း မျှော်လင့်နေပေလိမ့်မည်။ ကျစ်လျစ် တောင့်တင်းသော အား၏ ရုပ်ခန္ဓာကို တောင့်တကောင်း တောင့်တပေလိမ့်မည်။ ဘရော့ဒီသည် ဒုတိယခွဲ သက်ပြင်းတချက်ကို လေးတွဲစွာ ချ ခံပြန်သည်။ ဤကိစ္စကို သူ့ရှေ့ဆက် မတွေးချင်တော့။ အိပ်ရာ ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းဆီသို့ တည်မတ်စွာ လျှောက်သွား ခဲ့သည်။ ခေါင်းပေါ်မှ ရေဝန်းကိုတဆုံးဖွင့်ချကာ သူ၏ဦးခေါင်း မှ နောက်ကျညစ်ထေးနေသော အတွေးများကို ရေအေးအေး ဆေးလျော် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ပြီး၍ အောက်ထပ် မီးဖိုဆောင်သို့ ဘရော့ဒီဆင်းလာသည့်အချိန်တွင် သူ၏သားများသည် နံနက်စာ ပြုစုပေးပြီးနေကြပေပြီ။ အယ်လင်းသည် ဘရော့ဒီအတွက် ကြက်ဥ နှစ်ခုရာမှ ထိုနေ့ တနေ့တာအတွက် အစီအစဉ်ကို ကြေငြာလျှာ

သီလိက ဥယျာဉ်ဦးကြီးဆီ သွားလိမ့်မယ်”
 “အားကြီးသီလိသည် နေရာသီ ကျောင်းပိတ် ရက်အားများတွင် အပိုဝင်ငွေ ရစေရန်အတွက် ဥယျာဉ်ဦးကြီးတဦးထံတွင် ကူညီ အားပေးလျက် ရှိသူဖြစ်သည်။
 “အတင်က လူငယ်ရိပ်သာကို သွားလိမ့်မယ်၊ သားငယ်ကတော့ (စ်)မိသားစုတို့ အိမ်မှာ အချိန်ဖြုန်းမယ်”
 “အင်းကကော”
 “သီမက ဒီနေ့တနေ့လုံး ဆေးရုံမှာ အချိန်ပြည့် အလုပ် လုပ်ရ တယ်။ နေ့လယ်စာ အိမ်ပြန်မစားတော့ဘူး”

“ဟင်း၊ ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပဲ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ မင်းအချိန်ပြည့်အထိ ဆင်းရဲလို့လား။ ကိုယ်တောင့်မှ မသိသေးဘူး။”

“ခါတိုင်းတော့ ဗီလီမတုပ်ပါဘူး။ ကောင်မလေးတယောက် ဖျားနေလို့ ခွင့်ယူထားတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မက သူ့ကိုယ်စား အစာ ဝင်လုပ်ပေးနေရတာ။ အခု ရှင် အလုပ်ကို အသွားမှာ ပြန်လမ်းကြွယ် ရောင်းနဲ့မာတင်ကို ခေါ်သွားပေးပါလား။ ကျွန်မ လမ်းမှာ ထွေးဝယ်စရာရှိနေလို့ပါ။ အပြန်ကျယ်ဝင်တော့ ကျွန်မ ကြိုခဲ့ပါမယ်။ ညစာချက်အခါတော့ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်မှာပဲ။”

“အေးပါ၊ ဖြစ်ပါတယ်”

သားငယ်နှစ်ယောက်သည် ဘရော့ဒ်ဝိုင်အတွက် ဦးစွာ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သားကြီး ဘီလီသည်လည်း များကြော့မိမှ စက်တီးတစ်ဖွင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။

*

အယ်လင်းသည် မီးဖိုခန်းထဲရှိ နံရံကပ်နာရီကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရှစ်နာရီ ထိုးပေတော့မည်။

စော့များနေလေ့မူလား။ အယ်လင်း တွေးကြည့်သည်။ စော့သည်ဆိုပြီး ဖုန်းမဆက်သေးပဲ အချိန်ဆွဲနေလိုက်ခါမှ ဘာသာကို ခြေရှည်က ချော်တော့ငေါ့ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားခဲ့လျှင်လည်း တခုကွ။ စောင့်စားခဲ့ရသမျှ အခွင့်အရေးပေလွှာ လက်လွတ် ကုန်ခဲ့မည်။ စော့စော့စီးစီး ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားသည်က ဟု တွေးမိလာ အယ်လင်းသည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် ခုတင်ပေါ်သို့ထိုင်ချလိုက်ပြီး အိပ်မီးရောင် တစ်ဖုန်း လမ်းညွှန်စာအုပ်လေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သူမ၏ လက်များသည် တုန်တုန်ယပ်ယပ် ဖြစ်နေသည်။ အယ်လင်းသည် မိမိ

မတည်ငြိမ်မှုကို သတိပြုမိပြီး ရုတ်ပြုံးလေးတချက် ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးကာ ‘အဘီလတ် လက်ရုံး’ သောက်ဆိုင်၏ နံပါတ်ကို လှည့်ချလိုက်သည်။

“အဘီလတ် လက်ရုံးစားသောက်ဆိုင်ကပါ ခင်ဗျာ”
အဘတ်မှ ပြန်ထူးသံကို ကြားလျှင်ကြားချင်း-

“ဟူးပါးရဲ့ အခန်းကို ပေးပါ။ ဟုတ်ကဲ့ မက်(တ်)ဟူးပါး ပါ”
“ခဏလေး စောင့်ပါခင်ဗျာ။ ဟူးပါး...ဟူးပါး။ အ...ဟုတ်ပြီ...သုည...ငါး။ ကျွန်တော် ခေါ်ပေးပါ့မယ်နော်”

စားသောက်ဆိုင်မှ စာရေး၏ ဖော်ရွေသောစကားသံများအဆုံး အသံများ ခေတ္တပြတ်တောက် ငြိမ်သက်သွားသည်။ အယ်လင်း သူမ၏ နှလုံးခုန်သံကို သူမ ပြန်ကြားနေရသည်ဟု ထင်မိသည်။ “လက်ယာဘက် လက်ကောက်ဝတ်တွင် သွေးတဒိတ်မိတ် စိုးသည်ကိုလည်း ခံစား သိရှိနေရသည်။ ‘ပြန်ချထားလိုက်လေ၊ ပြန်သွားလိုက်တော့’ သူမ၏အသိစိတ်ဓာတ်က သူမကို ဆက်ပေးနေသည်။ ‘အချိန်မီသေးတယ်၊ ခပ်မြန်မြန် ပြန်ချထားလိုက်’။ သူမ၏ နှလုံး၌ ချိတ်ချတု ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် ဟူးပါး၏မာဆတ်ဆတ် တယ်လီဖုန်းသံမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“အယ်လီ၊ ဘယ်သူပါလဲ”

“ဟူးရေ၊ အခန်းထဲမှာ ဒေစီဝစ်ကားနဲ့များ သူ အိပ်နေရော့တာ။ အပြေးအလွှား အယ်လင်း တွေးကြည့်သည်။

“အယ်လီ ပြောပါခင်ဗျာ”

“ဟူးပါး၏ စိတ်မရှည်သည့်အသံ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ အယ်လင်းက တံတွေး မျှချကာ...

“ပေးပါ၊ မောင်လေးရဲ့၊ အယ်လင်းလေ”

“ဪ... မမလား။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူများလဲလို့”

“မမကြောင့် မင်းအိပ်နေတာ အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်သွားလား၊ ငါ့မောင်”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အခုပဲအောက်ထပ်ဆင်းခဲ့မနက်စာ စားတော့မလို့”

“ဒါထက် ဒီနေ့ မင်းအလုပ်ဆင်းဖို့ တကယ်ပဲ လိုအပ်နေလို့တာ မက်(တ်)ရယ်။ ရာသီဥတုက အေးစိမ့်စိမ့်နဲ့”

“အတပ်မပြောနိုင်သေးဘူး မမ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လေ့လာပြီး ရေပြင်ကို နည်းနည်းပါးပါး လေ့လာ ကြည့်ချင်သေးတာ။ ဒါပေမယ့် ဒီရာသီဥတုနဲ့ ဖြစ်မဖြစ်မလားလို့”

အယ်လင်း၏ စိတ်သည် ဒွါဟ ဖြစ်နေသည်။ ‘ဆန္ဒ’က တကယ်ဆို ဆွဲနေသည်။ ‘အသိတရား’က ပေကပ်ကပ်ဖြင့် တင်း၍ထားသည်။ ဆန္ဒရှိင်းများက သူမအား ‘ပြောလိုက်လေ၊ ပြောလိုက်လေ’ နှင့် ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်လိုက်ဖို့ ခုအချိန်ဟာ အကောင်းဆုံးပဲ’ ဟု ဆော် တွန်းပို့နေသည်။ အသိတရားကမူ သူမ၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာစကားလုံးများ ပြောမဆွက်အောင် နှုတ်ဆွဲ နေစေသည်။

“မမက...မင်း...မင်း”

“ဘာလဲ မမ၊ ပြောလေ”

“ဪ...ဟို ညတုန်းက ဒင်နာပါတီကို မင်း လာတာ ကျေးဇူးတင်လို့ပါ”

ပြောမည်ဟု သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ကြံစည်ထားသည်က တကယ်တော့ နှုတ်မထွက်သွားခဲ့သောစကားများက တခြား ဖြစ်နေသည်။

အယ်လင်း၏ အဖြစ်မှန်ကို မရိပ်မိသော ဟူးပါးက အသံသပ်သပ်...

“ဪ... ဒါလား။ ကျွန်တော်လဲ ပျော်ပါတယ် အစ်မ”

အယ်လင်းသည် မောတိုက်စွာ အသက်ရှူနေသည်။ သူမ၏ ချင်သော စကားများက ရင်ထဲတွင် အသင့်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း နှုတ်ကမူ ခွင့်မပြုသေး။ ဆွဲ နေစေဆဲပင်။ ‘ဟဲ့၊ ကေ...

ပြောလိုက်တော့လေ။ နှင်မေးချင်တဲ့ မေးခွန်းကို မေးလိုက်ပါတော့လား။ ဘာ တေမိလုပ်နေတာတုန်း။ နောက်တခါ ဒီလိုအခွင့်အရေး ရဖို့ မလွယ်ဘူးနော်’ ဟု မိစ္ဆာဆန္ဒရှိင်းများက အဆက်မပြတ် တရစပ်လို့ ဆော်လျက်၊ နောက်ဆုံးတွင်မူ သူမ၏ ‘စိတ်ဆင်ရိုင်း’သည် ‘ချွန်းစဉ်းသတ်’ ကင်းမဲ့ခဲ့ရလေပြီ။

“ဪ... မမက မင်း ဒီနေ့ နေ့လယ် အလုပ်လုပ်စရာ မရှိဘူးဆိုသင်... အ... မမ ဆိုသို့တာက ရာသီဥတုမကောင်းလို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်ပဲ အအားရမယ်ဆိုသင် ထိုကတော့ နေ့လယ်စာ အတူစားကြရအောင်လားလို့”

“နေ့လယ်စာ ဟုတ်လား မမ။ တို့တတွေဆိုတော့ မမ ခင်ပွန်းရယ်၊ မေရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟူးပါး၏စိတ်တွင် အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဩကပင် ညစာကျွေးခဲ့သေးသည်။ ယနေ့ နေ့လယ်စာ စားရန် ခေါ်နေပြန်ချေပြီ။ ဘယ်လိုများပါလိမ့်။ ဟူးပါး၏ အတွေးသံသယကို အယ်လင်း၏ အသံက ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မမနဲ့ မောင်လေး နှစ်ယောက်ထဲပါ။ မာတင်ကတော့ နေ့လယ်စာလို သူ့ရုံးမှာပဲ စားလေ့ ရှိတယ်လေ”

“ကောင်းပြီလေ။ စားကြတာပေါ့။ ဒါ့ထက် ဘယ်မှာ စားယဉ်ကောင်းမယ်လို့ အစ်မ ထင်သလဲ”

“ဆက်(ဂ်) ဆိပ်ကမ်းက တံခွန် ပျော်ပွဲစားရုံကတော့ အတော်လေး ကောင်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ အဲဒီနေရာကို မောင်လေး ခေါ်လား”

အယ်လင်းသည် မေးသာမေးလိုက်ရသည်။ ထိုနေရာကို သူမကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါချေ။ တခုတော့ ကြားဖူးသည်။ ထိုနေရာသည် သူမတို့နေအိမ်နှင့် အတော်အလှမ်းကွာသည်။ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ထိုဆုတ်စားရုံတွင် လူရှင်းသည်။ ဆိတ်ငြိမ်သည်။ ပြီးတော့ အနည်းငယ် နောင်သည်...တဲ့။

ဖူးပါးက....

“အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော် တခါမှတော့ မရောက်ဖူးသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရောက်အောင်လာနိုင်ပါတယ်။ လာရမယ် အချိန်ကိုလဲ ပြောပါအုံး”

“ဆယ်နှစ်နာရီခွဲလောက်ဆိုယင် ဘယ်နှယ်လဲ”

“အိုကေ အစ်မ၊ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါပဲနော် မောင်လေး”

အယ်လင်းသည်တယ်လီဖုန်းကိုချထားလိုက်သည်။သူမ၏ လက်များသည် ယခုထက်တိုင် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေချေသေးသည်။သို့သော် သူမ၏ စိတ်အစဉ်သည် ကြည်လင်ပေါ့ပါးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ချစ်ခင်သူနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားခြင်းခံရသော ဆယ်ကျော်သက်မလေးအသွင် သွက်သွက်လက်လက် မြူးမြူးကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်တတည်းက ၎င်းလျှို့ဝှက်နေခဲ့သော အချစ်စိတ်ကလေးသည် ယနေ့အခါ ငယ်မူပေါ်ကြွ ခေါင်းထောင်လာခဲ့ချေပြီ။

အယ်လင်းသည် ရေချိုးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ရေပန်းအောက်သို့ဝင်ကာ တစ်ကြိုး ရေချိုးပစ်လိုက်၏။ သုတ်သင် သန့်စင်ပစ်ဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ယူဆရသည့် အမွှေးအမှင်အားလုံးကိုလည်း အဖေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ သုတ်သင် သန့်စင်ပစ်လိုက်၏။ တဖန် သူမ၏ တကိုယ်လုံးကို ပေါင်းဒါမုန့် အနည်းငယ် ဖြူးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် နံ့သာဆီ၊ ရေမွှေးရည် စသည်တို့ဖြင့် နားရွက်နောက်၊ လက်မောင်းခွေးခေါက်ကွေး စသည်တို့အပြင် ခန္ဓာကိုယ်၏ အတွင်းပိုင်း အကြွေအကြားများပါမကျန် ဟိုတို့ သည်ဆွတ် လုပ်လိုက်ပြန်သည်။

ပထမအဆင့်အနေဖြင့် အကြမ်းတည် မွန်နံ့သာ ‘ခြယ်’ကာ ‘ဆ’အပြီးတွင် သူမသည် အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြိုးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူမ ပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းများ၏ နောက်ဆုံးအဆင့်အနေကို အယ်လင်းက အမှန်အတိုင်း သိရှိလိုသည်။ မိမိ၏ က...

ထမ်းချက်ကို တဘက်လူက လက်သင့်မှ ခံယူလိုပါမည်လော။

သူမ၏ ပါးပြင်သည် ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း ဖောင်းဖောင်းအိအိ ခြုံနေသည်။ ဇရာ၏ သင်္ကေတများဖြစ်သည့် အရေးကြောင်းများ ပေါ်လွင်ခြင်း မရှိသေး။

အယ်လင်းသည် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်ယင်း ကြေးမုံပေါ်တွင် ပေါ်ထင်နေသော မိမိ၏အရိပ်ကို ကြည့်ကြည့်နှုန်းနှုန်း ကြည့်နေမိသည်။ ခါးကျင်သလို ဝမ်းဗိုက်သားများသည်လည်း စဉ်၏ မျက်နှာပြင်တမျှ ပြန့်ပြန့်တင်းတင်းရှိလှသည်။ ဤသည်မှာ ကဘားမွေးပြီးတိုင်း လေ ကျင့်ခန်း၏တခါယူခဲ့ခြင်းအကျိုးကျေးဇူးများပင်။တခုသာ ပြောရောရှိသည်။သူမသည် အပျိုစင်တဦးမဟုတ်ပဲ သားမွေးဖူးသည့် မိန်းမတယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို တင်သားများက ‘ဖော်ကောင်’ လုပ်ထုတ် ရှိကြသည်။

မိမိကိုယ်ကို မိမိ စိတ်ကျေနပ်သည့်တိုင် ဝေဖန်သုံးသပ် ဆန်းစစ် ပြုပြင်ပြီးသော် အယ်လင်းသည် သူနာပြုဝတ်စုံကို ကောက်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ အဝတ်ဖိနပ်တဖုံ၊ ဈေးဝယ်ပလတ်စတစ်အိတ်တလုံးကို ထုတ်ယူ ထိုင်ပြီးနောက် ဘီကနီ အတွင်းခံဝတ်စုံတစုံ၊ ဘရာစီယာတခု၊ သေသပ်စွာ ခေါက်ထားသော ခရမ်းနုရောင် နွေဝတ်စုံတထည်၊ ခွာနိမ့် နီနပ်တရံ၊ ချွေးနံ့ ပျောက်ဆေး၊ ရေမွှေးတဦး၊ ရေချိုးဆပ်ပြာမှုန့် တပုလင်း၊ သွားတိုက်ဆေးတဦးနှင့် သွားပွတ်တံတချောင်း စသည့် ပစ္စည်းများကို ထည့်သွင်းလိုက်သည်။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သော အခါ သူမသည် ဗဗာကီ(စ်)ဝက်ဂွန်း လိပ်ခုံးကားကလေးဖြင့် ဆောက်(သ်)သင်(မ်)တန်ဆေးရုံသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဆေးရုံသို့ သွားရာ ပျင်းရိ ငြိုးငွေ့ဖွယ်ရာ ခရီးလမ်းတလျှောက်တွင် သူမသည် မိမိသုပ်ဆောင်လျက်ရှိသောလက်ရှိအခြေအနေကို ပြန်ထည့်သုံးသပ်ရန် လုံလောက်သောအချိန် ရရှိခဲ့ပေသည်။ အယ်လင်း၏ စိတ်တွင် ယခု သူမ ရွေ့လျက်ရှိသော စွန့်စားခန်းသည်မုန့်တန်ဖူ ရှိမှ ရှိပါ၏လော....ဟူ၍ တခါတရံ ခွံ့တဖြစ်မိသည်။ သူမ၏

လုပ်ဆောင်ချက်များ- မှန်ကန်မှု ရှိသည် မရှိသည်ကို ယခုလို အချိန်
မျိုးတွင် သူမ မစဉ်းစား မတွေးတောလို။ လောလောဆယ်တွင် ဤ
အချက်ကို ဝေဖန်စစ်ကြောနေရန် အခါမဟုတ် ဟူ၍လည်း သဘော
ပေါက်ထားသည်။ သို့တစေ ဤအကြောင်းများကို မစဉ်းစားပဲလည်း
မနေနိုင်။ သူမ၏ အာရုံတွင် ဤအကြောင်းများသာ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်
လာလျက် ရှိသည်။

*

အယ်လင်းသည် သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် တရော့ဒီအား တူးပါးနှင့်
ချိန်တိုးကြည့်သည်။ တရော့ဒီအပေါ် သူမ စိတ်ကုန်ခန်းစ ပြုရခြင်း
၏ အကြောင်းရင်းကို အဖြေရှာကြည့်သည်။ အဓိက အကြောင်းရင်း
မှာ တရော့ဒီက သူမအား အလိုမလိုက်ခြင်း၊ ယုံကြည်နာမည်ပေးရန်
လုံလောက်သောအချိန် မရှိခြင်း စသည်... စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်
လေမည်လားဟုလည်း တွေးဆကြည့်သည်။

တရော့ဒီကလည်း သူမ၏အပေါ်တွင် လိုအပ်သော ယုံကြည်မှုနှင့်
လုံလောက်သောအချိန် မပေးနိုင်ရခြင်းအတွက် ဆင်ခြေတခု အပြစ်
ရှိသည်။ ယင်းဆင်ခြေမှာ 'အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရား များပြားလွန်း၍
မအားမလပ် ဖြစ်နေရသည်'တူ၏။ သူဆင်ခြေမှာလည်း ဟုတ်သလိုပင်
တော့ ရှိသည်။ ကြည့်...

အမိတီမြို့၏ ရဲစခန်းတခုလုံးတွင် ဝန်ထမ်းအင်အားဟူ၍ စခန်း
မှူး တရော့ဒီအပါအဝင် ခြောက်ယောက်မျှသာ ရှိသည်။ ယင်း
ခြောက်ယောက်ဖြင့်ပင် အမိတီမြို့လုံး၏ လုံခြုံရေး၊ ကာကွယ်ရေး၊
တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကိစ္စရပ်များကို လည်ပတ်အောင် ဆောင်ရွက်
နေရသည်။ ဤမျှနည်းပါးသော အင်အားသည် အခြားသော ရာသီ
များတွင် အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ယခုလို အပန်းဖြေခရီးသည်
များ 'ကျ'လာတတ်သည့် နွေရာသီတွင်မူ တာဝန် ဝတ္တရားနှင့် အင်

အားမှာ မလီက်ဖက်အောင်ဖြစ်ရသည်။ အလုပ်ကို လက်မလည်အောင်
လုပ်ရလေ့ရှိသည်။

ဤရဲစခန်း၏ ပုံမှန်တာဝန်ချိန်မှာ နံနက် ရှစ်နာရီမှ ညနေ လေး
နာရီအထိ ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်သည် ရုံးချိန်ဖြစ်သဖြင့် စခန်းရှိ အင်
အား အပြည့်အဝကို အသုံးပြု လုပ်ရားရသည်။ လူစေ့တက်စေ့
အလုပ်ခွင်ဝင်ကြရသည်။ ရဲသားတယောက်သည် လူစည်ကားရာအရပ်
ဖြစ်သည့် 'မိန်း'နှင့် 'ခါတာ'လမ်းဆုံတွင် ယာဉ်ထိန်းသိမ်းမှုတာဝန်
ယူရသည်။ နှစ်ယောက်သည် ပတ္တရောင်လှည့် ရဲဇော်တော်ယာဉ်ကိုယ်
စီဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကင်းလှည့်ရသည်။ တယောက်က တယ်လီဖုန်း
စက်ခလုတ်ခံတွင် အသင့်အနေအထားဖြင့် အမြဲရှိနေပြီး ဆက်သွယ်
ရေးအလုပ်ကို လုပ်ရသည်။ တယောက်က စာပေးစာယူကိစ္စ၊ အမှုတွဲ
ထိန်းသိမ်းခြင်းကိစ္စ စသည့် ရုံးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင် ရသည်။
တရော့ဒီကိုယ်တိုင်ကမူ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည့် 'ပြည်သူ့ဆက်ဆံ
ရေး'တာဝန်ကို ယူပြီး ပြည်သူနှင့် အဓိက ထိတွေ့ဆက်ဆံရသည်။
ပေါ်ပေါက်လာသော ပြဿနာမှန်သမျှတို့ကို ပြေလည်အောင် ဝိုင်ခံ
ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ပေးရသည်။

ညနေလေးနာရီတွင် ပုံမှန် တာဝန်ချိန် ကုန်ဆုံးပြီးသည့်နောက်
'ညပိုင်း'တာဝန်ချိန်သည် ဆက်တိုက် ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။
ယင်းတာဝန်ချိန်သည် ညနေ လေးနာရီမှသည် သန်းခေါင်ယံအထိ
ဖြစ်၏။ ပြဿနာအပေါ်ဆုံး၊ စိတ်ရှုပ်စရာအကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်
သည်။ လူငယ်လူရွယ်များသည် အရက်ဆိုင်များတွင် သောက်စား မူး
ယစ်ပြီးနောက် အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်း၊ ဆူပူရမ်းကားခြင်းများ ပြုလုပ်လေ
့ရှိသည်။ ဒုစရိုက်သမားများ၊ မောင်ရိပ်ခိုပြီး မတရားမှုများ ကျူးလွန်
သည်မှာလည်း ဤအချိန်အပိုင်းအတွင်းမှာ ဖြစ်သဖြင့် ဤအဆင်မ
တိုလည်း နေ့လယ်ပိုင်းပုံမှန်တာဝန်ချိန်မှာကဲ့သို့ပင် အင်အားအပြည့်
ခြောက်ယောက်စလုံးကိုပင် အသုံးပြုပေးရသည်။

နောက်ဆုံးအဆိုင်းဖြစ်သည့် ညသန်းခေါင်မှသည် နံနက်ရှစ်နာရီ အထိ အဆိုင်းသည်ကား ရှိသမျှအဆိုင်းများအနက် အအေးချမ်းဆုံး ပြဿနာအကင်းဆုံးသောအဆိုင်း ဖြစ်လေသည်။ ထူးစံအားဖြင့် ဤ အဆိုင်းတွင် ရဲသားသုံးယောက်သာ တာဝန်ချထားလေ ရှိသည်။ နှစ်ယောက်ရှိလျှင်လည်း လုံလောက်သည့်အဆိုင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ရဲသားလေး ခဏအင်ဂျင်လိုက် ရက်သတ္တနှစ်ပတ် ခွင့်ယူသွားနေသည်။ သို့သော် ကျန်နှစ်ယောက်က ယင်းအဆိုင်းကို ပုံမှန်လည်ပတ်အောင် လုပ်ရင်းပေးလျက် ရှိကြသည်။ ဟင်းစရစ်က စခန်းတွင် ထိုင်၍ ဝတ္ထုဖတ်ယင်း တယ်လီဖုန်းတာဝန်ကို ယူသည်။ ဟင်နရီကင်း(မိ) ဘဲ(လ်)က ရဲမော်တော်ယာဉ်ဖြင့် ကင်းလှည့်သည်။

တရားရုံးသည် မိမိလက်အောက်ငယ်သားများ ခွင့်ယူခြင်း၊ အနား ယူခြင်း စသည်တို့ကို တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသော်လည်း မိမိကိုယ် တိုင်မှာမူ အပြင်းအထန်နာမကျန်းဖြစ်သော အခါမှလွဲ၍ အနားယူ လေ့ မရှိ။ ယခု လက်ရှိရာထူးသို့ မရောက်ရောက်အောင် ကြိုးစား ဟက်လင်းခဲ့သူဖြစ်ရာ ဤရာထူးတွင် ကြာရှည်တည်မြဲရေး၊ ရာထူးနှင့် သူ့လုပ်အား ထိုက်တန်ညီမျှရေး စသည်တို့ကို ထာဝရ အလေးပေး သူ ဖြစ်သည်။ ရုံးအလုပ်ကို မိမိကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စထက် ပိုမို အလေးထားသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဤအချက်များကြောင့် အယ်လင်းက သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေ ခြင်း၊ စိတ်ကုန်ခန်းစပြုနေခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

*

[၁]

နံနက် ဆယ်တနာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်။
အယ်လင်းသည် လုပ်အားပေး သူနာပြုများကို အုပ်ချုပ်ရသော ဌာနကြီးမှူးအရာရှိထံ သွားရောက်ပြီး ကိုယ်လက်မအိမ်သာ ရှိသဖြင့်

အလုပ်မှ နေ့ဝက်ခွင့်ပြုပါရန် သွားရောက် ပြောဆိုသည်။ သူမ၏ ဆည်ပင်းရှိ ဆိုင်းရွတ်(၆)အကျိတ်မှာ ရောင်ရမ်း နာကျင်လျက် ခိုကြောင်း၊ ထို့ပြင် ဓမ္မတာရာသီသွေးလည်း ဆင်းလျက်ရှိကြောင်း အကြောင်းပြသည်။ ယခု သူနာပြုဆရာမများ နားနေရာ အခန်းထဲ တွင် ခေတ္တမျှ လဲလျောင်းနေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တမေးခန့် အိပ်၍ မှု ဆက်သားသေးပါက အိမ်သို့သာ ပြန်သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို လည်း အယ်လင်းက ဆက်လက် ပြောပြသည်။ သို့မှသာ မွန်းလွဲပိုင်း အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်ချိန် တနာရီခွဲတွင် အလုပ်ခွင်၌ သူမကို မတွေ့ ခြင်ရပါက ဌာနကြီးမှူးအရာရှိသည် အယ်လင်း အမှန်တကယ် နေ ကောင်းသဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်ပေလိမ့် မည်ဟုလည်း အယ်လင်း တွေးမိသည်။

အယ်လင်းသည် ဆရာမများ အပန်းဖြေခန်းအတွင်းသို့ ဝင် နောက်သားခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင် တစ်မှနေ နှစ်ဆယ်အထိ ရေတွက် အချိန်ဖြုန်းယင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို အနည်းငယ်ဟပြီး အခန်း၏ အပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့် သည်။ စကြံတလျှောက်လုံး လူရှင်းနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့်သူသည် ဆေးရုံအောက်ထပ် ကားများ ရပ်နားထားရာ ကွက်လပ်ဆီသို့ လှည့် ထန် ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဆက်(ဂ်)ဆိပ်ကမ်းသို့ ကားကို မောင်းလာစဉ် လမ်းတွင် ဟော့ရ သော ဓာတ်ဆီဆိုင်အဆိုင်သို့ ဝင်ကာ ဓာတ်ဆီဖြည့်သည်။ ကား ဓာတ်ဆီဖြည့်ပြီးသော် အယ်လင်းသည် ဓာတ်ဆီဆိုင်၏ အနောက် ဘက်ရှိ အမျိုးသမီးရေအိမ်သို့ ဝင်ခဲ့၏။

သူမသည်အိမ်သာတံခါးကို အလုပ်ပိတ်ချက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ သူနာပြုဆရာမ အဝတ်အစားအားလုံးကို တခုမကျန် ချွတ်ပစ်လိုက် သည်။ ခြေထောက်တွင်စီးထားသောဖိနပ်ကိုပါမချန် ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး အေးစက်သော သမုသလင်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖိနပ်မဲ့ ခြေဖဝါးများ ဖြင့် ရပ်ယင်း စွန့်ခားမှု၏ သည်းတတ်တတ် ရင်တပွဲဖို အခွံသာကို

ခံစားနေမိသည်။ မိမိရှေ့ နံရံ ပေါ်ရှိ ကြည့်မှန်ထက်တွင် ရောင်ပြန်ဟပ်နေသော သူမ၏ သူမ၏ အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်အားလည်း ပြန်လည် သုံးသပ်နေမိသည်။ ထို့နောက် အနံ့ဆိုးသတ် ဆေးဗူးကို ပလတ်စတစ်အိတ်အတွင်းမှ ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် လက်မောင်း၊ လက်ဖျံများနှင့် ခြေထောက်များပေါ်သို့ ဖျန်းလိုက်သည်။ သန့်စင်သော အတွင်းခံ ဝတ်စုံတစ်စုံကိုလည်း ပလတ်စတစ်အိတ်အတွင်းမှပင် ထုတ်ယူ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ဘရာဗီယာကို မဝတ်ဆင်မီ ယင်း၏ ခွက်တစ်အတွင်းသို့ ပေါင်ဒါမုန့် အနည်းငယ်ကိုလည်း မမေ့မလျော့ဖြူးဖြစ်အောင် ဖြူးထည့်လိုက်သေးသည်။ ပလတ်စတစ်အတွင်းသို့ လိပ်ထည့်လာသော ခရမ်းနုရောင် နွေဝတ်စုံကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး အသေအချာ ဖြန့်လိုက်သည်။ ခေါက်ရာ တွန့်ကြောရာများ မရှိအောင် အနည်းငယ် ပြုပြင်လိုက်ပြီးနောက် ဝတ်စုံကို ဦးခေါင်းထက်မှ စွပ်သွင်းလိုက်၏။

အယ်လင်းသည် အသင့်ယူလာသော ခွာနိမ့်မိနပ်အတွင်းသို့လည်း ပေါင်ဒါမုန့် အနည်းငယ်ကို မှတ်မှတ်ရရ ဖြူးလိုက်မိသေးသည်။ မိနပ်ကို မစီးမီ သူမ၏ ခြေဖဝါးရှိ ဆွေးဆီများ၊ အညစ်အကြေးများ သန့်စင်သွားစေရန် ထင်းရှူး၊ စကျူပျော့ဖြင့်သုတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ မိနပ်ကို စီးလေသည်။ ထို့နောက် နောက်ဆုံး ပြုပြင်မှု အနေဖြင့် သွားတိုက်၊ ခေါင်းဖြိုးသည်။ ပြီးလျှင် ဆေးရုံဝတ်စုံများကို ပလတ်စတစ်အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။ စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်ပြီးသည်နှင့် အယ်လင်းသည် အိမ်သာတံခါးကို ဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမအား မည်သူတမျှ အသေခတ် ကြည့်ရှုနေခြင်း မရှိကြောင်း သိရလျှင် အပြင်သို့ လှစ်ကနဲ ထွက်လိုက်ပြီး ကားထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းဝင်လိုက်၏။ ကားကို ဓာတ်ဆီဆိုင်၏ ရှေ့မျက်နှာဘက်မှ ကွေ့ပတ်၍ မောင်းသွားစဉ်တွင် သူမသည် ကိုယ်ကို ထိုင်ခုံပေါ်တွင်လျှော့ချမိထိုင်ပင်း ကိုယ်ကို အောက်သို့ ပုဝင်ထားလိုက်သည်။ သို့မှသာ အကယ်၍ ဓာတ်ဆီဆိုင် အလုပ်သမားက သူမ

သို့စောင့်ကြည့်နေခဲ့လျှင် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို ခြားနားမှုကို မြင်တွေ့ခြင်းရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

*

မွန်းလွဲ ဆယ့်နှစ်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်အချိန်တွင် အယ်လင်းသည် ဆက်(ဂ်) ဆိပ်ကမ်းရှိ 'တံခွန်' ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ စားများ ရပ်နားရန်ကွက်လပ်မှတစ်ဆင့် စားသောက်ဆိုင်၏ နောက်ဘက်ခြမ်းတွင် ပြုလုပ်ထားသည့်အတွတ် လျှို့ဝှက်သော အမှုတ်ခုံကို ပြုမိနေပြီ ဖြစ်သော အယ်လင်းမှာ စမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်သေးသည်။ ထိုအတွင်းဆုံလျှင် သူမ(သို့မဟုတ်) တရော့ဒီနှင့် သိက္ခမီးသော သူတစ်ယောက်က ဆက်(ဂ်)ဆိပ်ကမ်းအနီးမှ ကားကို ဖြတ်သန်းသွားနိုင်သွားခဲ့သည်တိုင် သူမ၏ကားကို အလွယ်တကူနှင့် မြင်တွေ့ခြင်း ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

တံခွန် ပျော်ပွဲစားရုံသည် ပင်လယ်ပြင်မှ ရရှိသော အစားအစာများကိုသာ အထူးသီးသန့် ချက်ပြုတ် ရောင်းချသော စားသောက်ဆိုင်ငယ်လေး ဖြစ်သည်။ အယ်လင်းအနေဖြင့် ဤစားသောက် ဆိုင်လေးကိုမှ တမင် ရွေးချယ်ရခြင်းမှာ လုံလောက်သော အကြောင်း ရှိပေသည်။ အစားအသောက်များမှာ ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်သည်ဖြစ်၍ ဤနေရာသို့ လူတိုင်း မသိနိုင်။ ထို့ပြင် အစားအစာများ ရောင်းချခြင်းထက် နွေရာသီ ခရီးသွားများနှင့် လှေသမားများသည် ခိုဖို့ကိုသာ အဓိကထား၍ ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဒေသခံလူမျိုးအနေဖြင့် နေ့လယ်စာ တနပ်စားဖို့အရေ ဆက်(ဂ်) ဆိပ်ကမ်းအထိ လာရောက်လေ့ မရှိကြ။ ထို့ကြောင့် လူရှင်သည်။

ကားများ ဆိုက်ကပ်ရပ်နားရာ ကွက်လပ်အတွင်း၌ သူမ၏ကား အပြင် အခြား ကားနှစ်စီးသာ ရှိနေသည်။ သို့သော် အစိမ်းရောင် ဖို(ခ)ပင်တိုကားငယ်လေးပါဝင်ခြင်း မရှိသဖြင့် စားသောက်ဆိုင် အတွင်း၌ ဟူးပါး ရောက်ရှိသေးဟန် မတူ။ အယ်လင်းသည် ကား ပေါ်မှ ဆောင်းမီ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုခွင့်ကာ အိမ်မှ သူမ ယူဆောင်လာ ခဲ့သော ငွေများကို စစ်ဆေး ရေတွက်ကြည့်လိုက်သည်။ ငွေငါးဆယ် နီးပါးရှိ၏။ ဤငွေများမှာ သူတို့၏ အိမ်ထောင်တွင် အရေးပေါ် ကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လာပါက ထုတ်ယူသုံးစွဲနိုင်ရန် လိုရမည်ခန့် ဆောင်ထားသောငွေ ဖြစ်သည်။ ထိုလ အဖို့ ချမ်းသာသမျှသော ငွေပိုငွေလျှံလည်း ဖြစ်သည်။ မီးဖိုဆောင် ဗီရိုအတွင်းရှိ ကော်ဖီဖုန် ဗူးလွတ် တခုအတွင်း၌ သူနှင့် ဘရော့ဒီ နှစ်ဦးသဘောတူ စုဆောင်း ထားသည့် အထဲမှ ဘရော့ဒီ မသိအောင် နှိုက်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

ယင်းငွေဖြင့် ဟူးပါးအား နေ့လယ်စာ ကျွေးမွေးရန် ရည်ရွယ် သည်။ သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံရာတွင် ဟူးပါးက ငွေကြေး အကုန်အကျ ခံရပါက သူမအပေါ် စိတ်ကွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသောကြောင့် ပင်။ နောက်ရက်များတွင် ဈေးနာဝယ်ခြင်းရာမှ ငွေပိုငွေလျှံ လေး များ ရလာလျှင် သူမ ယနေ့ ထုတ်ယူသုံးစွဲခဲ့သော ငွေကို ဘရော့ဒီ မသိအောင် ပြန်လည် ဖြည့်ထည့်ထားဖို့လည်း စိတ်ကူးထားသည့် ရဲအမှုထမ်းတဦး၏ ဇနီးသည်ပီပီ လျှို့ဝှက်သော အလုပ်ကို လုပ်ကိုင် ရာမှာပင် အယ်လင်းသည် ပီပီရီရီ ရှိလှသေး။ ကော်ဖီဖုန်ဗူးထဲမှ ငွေများကို သူမ ထုတ်ယူသုံးစွဲခဲ့ကြောင်း ဘရော့ဒီ မရိပ်မိစေရေး အတွက် ငွေများ ပြန်လည် ထည့်သွင်းသော အခါ၌လည်း မူလထုတ် ယူစဉ်ကအတိုင်း တန်ဖိုးတူ၊ အရေအတွက်တူအရွက်တူ ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ အရေးကြီးကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကော်ဖီဖုန် ဗူးလွတ်တွင်းမှ သူမ ထုတ်ယူလာခဲ့သော ငွေစက္ကူတို့၏ တန်ဖိုးနှင့် အရေအတွက်များကို အသေအချာ မှတ်သား ထားလိုက်သည်။

ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်တန် တရွက်၊ ဆယ်ဒေါ်လာတန်ငွေစက္ကူနှစ်ရွက်၊ ငါးဒေါ်လာတန် တရွက်နှင့် တဒေါ်လာတန် သုံးရွက်တို့ ဖြစ်ကြ သည်။

အယ်လင်းသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ပျော်ပွဲစားရုံ ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမ၏ ဆံပင်ကို မိုးသေးမိုးဖွဲ့လေးများ အတိုမှ ဘာကွယ်ရန် လက်နှစ်ဘက်ကို ခေါင်းပေါ်တွင်အုပ်လျက် လာခဲ့၏။ ဆယ်ဥတုက မုန့်မုန့်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်၍နေရာ ပျော်ပွဲစားရုံ၏ အတွင်းပိုင်း သည် အတန်ငယ်မှောင်၍ နေသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှကြာ၍ မျက်ဝိ အကျင့်ရသွားမှ အခန်း၏အနောက်ဘက်ကို ပိတ်သံ ပြင်တွေ့လာ သည်။ ဆိုင်တဆိုင်လုံးတွင် အခန်းဟူ၍ တခန်းတည်းသာ ရှိသည်။ အခန်း၏ လက်ယာဘက်တွင် အရက်ကောင်တာရှိသည်။ အခန်း၏ အယ်လင်းတွင် စားပွဲအလုံးနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိနေသည်။ စားပွဲရှစ်လုံးခန့်ကို အခန်း၏ လက်ဝဲဘက် နံရံတွင်ကပ်၍ နေရာချပေးထားသည်။ အခန်း၏ နံရံများမှာ သစ်မည်းသားများဖြင့် ကာရံထားပြီး နွား ငါးသတ်နေပုံများ၊ ရုပ်ရှင်ပုံစတာများဖြင့် တန်ဆာဆင် ထားလေ သည်။

အခန်းတွင်း၌ သူမအပြင် စုစုပေါင်း လူသုံးယောက်သာ ရှိနှင့် သေးသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘခအနီးရှိ စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသော သက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် စုံတွဲတတွဲနှင့် သတင်းစာ ဖတ်နေသော အမျိုးသမီးတယောက်။ အယ်လင်းက သူမ၏လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ်နှစ်နာရီပင် ခွဲလှနီးပေပြီ။

စားပွဲထိုးက အယ်လင်းအား မော်ကြည့်ပြီး....

“ကျွန်တော် ဘာများ ကူညီရပါမယ်” ဟု မေးလိုက်သည်။
 “ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏနေတော့ ပြောပါမယ်။ အလျင်ဆုံး အချို့သမီး သော ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပါအုံး။”

“ဒီ စားကောင်တာရဲ့ အဆုံးရောက်ကော့ ညာဘက်ကို တွေ့လိုက်၊ လက်ဝဲဘက်မှာတွေ့ရတဲ့ ပထမဆုံးအခန်းဟာ အမျိုးသမီးအိမ်သာပဲ”

အယ်လင်းသည် အမျိုးသမီး အိမ်သာထဲသို့ တန်းဝင်သွားပြီး မှန်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူမ၏ လက်ယာဘက်လက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ လက်ချောင်းလေးများသည် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေကြသည်မို့ လက်သီးဆုပ်လိုက်ပြီး စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်ရသည်။ “စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်သာထားတော့ မိအယ်လင်း။ မဟုတ်ယင်လဲ နင့်အတွက် ဘာမှ အကျိုးထူးဖြစ်ထွန်းလာမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟူ၍ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လည်သတိပေး ဆုံးမနေရ၏။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ချွေးများယိုဝါနေသည်ဟု ထင်မှတ်မိသဖြင့် လက်နှစ်ဘက်ကို အင်အားအတွင်းသို့ ယှဉ်ဆွဲပြီး ချိမ်းကြားကို လက်ချွတ်လေးဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ချွေးများ စိုစွတ်နေခြင်း မရှိပါ။ ပကတိ ခြေခွက်သွေ့လျက်ပင်။ ထို့ကြောင့် အယ်လင်းသည် ခေါင်းဖြိုးရန်နှင့် သွားများကို ပြန်လည် စစ်ဆေးရန် အလုပ်ရှိတော့သည်။

အိမ်သာခန်းထဲမှ အယ်လင်းထွက်လာသည့်အခါ အချိန်မှာ ဆယ်နှစ်နာရီနှင့် သုံးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိပေပြီ။

သူမသည် စားသောက်ခန်းသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး အလှူသောက် ထိုင်၍ စားသောက်နိုင်မည့် စားပွဲတလုံးကို တောင်းဆိုသည်။ လတ်သုတ်ပဝါများကို ခေါက်နေသော စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးက စားသောက်ခန်း၏ အလယ်တည့်တည့်ရှိ စားပွဲခုံကို ခေါ်ယူပြသည်။

“ဒီနေရာကို သဘောကျရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း။ အဲဒါ...။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီနေရာက ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ လိုချင်တာက ထောင့်ကျကျစားပွဲမျိုးပဲ။ ရှင်မှာ အခက်အခဲမရှိဘူး ဆိုယင်ပေါ့”

“အို၊ သိပ်ဖြစ်တာပေါ့။ ဒီမှာ လူမှ မများတာ။ ကြိုက်ရာနေရာ၊ နေရာစားပွဲကို ပြော၊ ရပါတယ်”

အယ်လင်းသည် သူမ စိတ်ကြိုက် စားပွဲတလုံးတွင် ဝင်၍ ထိုင်ချက်သည်။ ဟူးပီး ရောက်ရှိလာသည့် အခါတွင် သူမအား အလွယ်တကူ ခြင်္သေ့ခိုင်စေရန်အတွက် စားသောက်ဆိုင်၏ တံခါးမကြီးကို ကျော့ပေးလျက်သား ထိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သောက်စရာတခုခု ကျွန်မ ဘာယူခဲ့ရမလဲ”

“ဂျင်နီတော်နစ် ယူလာပေးပါလား”

စားပွဲထိုးလုံမချီက ကျော့ခိုင်း ထွက်သွားသည်နှင့် အယ်လင်း တကိုယ်တည်း ပြုံးမိ၏။ ဘာလော့ဒီနှင့်လက်ထပ်သည့်နေ့မှစ၍ အသက်တာတွင် နေ့ခင်းကြောင်တောင် အရက်သောက်ခြင်း မရှိဘူး။ ယခု အကြိမ်သည် ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်ပြည်၏ ပူနွေးသော အတွေ့အထိဖြင့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လန်းဆန်း ဖျတ်လတ်တက်ကြွမှု အလျင်အမြန် ရယူလိုစေသဖြင့် အရက် ရောက်လာလျှင် ရောက်လာချင်း အယ်လင်း ဖန်ခွက်တဝက်ခန့်ကို ဒရော့ယောပေါ် မော်ချလိုက်သည်။

အနည်းငယ်ကြာလေတိုင်း စားသောက်ဆိုင် ဝင်ပေါက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ယင်း လက်မှ လက်ပတ်နာရီကြည့်ယင်းဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားစ ပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။ ဆယ်နှစ်လေးဆယ် ငါးတောင်ရှိနေပြီ။ သူမလေး လာပေါ်အုံးမလား။ မရှိတော့ဘူးလား။ မာတုင့်ကိုများ ကြောက်နေရော့ ငါ့ကိုများ လန့်နေသလား။ ဒီလိုပဲ ဟုတ်မယ် မထင်ပါ။ အကယ်လို သူမလေးယင် ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါဘာသာ ငါ့အသက်စားပြီး အလုပ်ခွင် ပြန်ဝင်ရ ကောင်းမလား။ အို...။ ဒီလိုပဲ လိုမယ် မထင်ပါဘူး။ သူ လာမှာမပါ။ ငါ့အပေါ်မှာ မလုပ်တန်ကောင်းပါဘူး။

(၁၀၀)

မင်းမြိုင်

“အစ်ကို”

သူ့နှုတ်ဆက်သံက သူမ၏ သောကများကို လွှင့်စဉ်သွားစေသော သူမ၏လည်း လန့်ဖျပ်သွားစေသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထွက်လာကာ ဖြစ်သွားစေသည်။

“အို”

ဟူးပါးက သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်လွတ်တွင် ထိုင်သည်။

“မေ့ကို လန့်သွားအောင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဆီကုန်နေလို့ ဓာတ်ဆီဆိုင်မှာ ဝင်တန်းစီနေရသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ပြတ်ကျပ်နေတာပဲ။ နောက်ကျသွားရတာ ဆော့နေရတာ အစမ”

သူမ၏ မျက်လုံးများကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သင်း အပြုအမူတောင်းပန်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ ဒီလောက်တောင်းပန်နေဖို့ မလိုပါဘူး။ အခုနောက်ကျတာပါပဲ”

စားပွဲထိုး လုံမပျို ရောက်ရှိလာသည်။

“သောက်စရာ ဘာယူလေရင်”

ဟူးပါးသို့ မေးသည်။ ဤတွင်မှ ဟူးပါးသည် အယ်လ်အရက်ခွက်ကို သတိဖြုတ်သွားသည်။

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်လဲ၊ ဂျင်နီတော်နစ်ပဲ ပေးပါ”

“ကျွန်မကိုလဲ နောက်တခွက် ထပ်ပေးပါအုံး။ ဒီတခွက်က ကုန်တောင် ကုန်တော့မယ်”

စားပွဲထိုး လုံမပျို ထွက်သွားလျှင်—

“နွေလယ်စာစားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် အရက်သောက်မရှိခဲ့ဘူး အစ်မ”

ကေသရာဇာ

“အေး၊ အစ်မလဲ မင်းလိုပါပဲကွ”

“ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က သွေးနည်းနည်း ဆိုးတတ်တယ်။ သုံးခွက်လောက်သောက်ပြီးတယ် ဆိုယင်ပဲ။ ပေါက်ပန်းဈေးကားတွေ ပြောမိတော့တာပဲ။ အရက်ကို ကျွန်တော် တန်ဖိုးရှိရှိ သောက်တတ်သေးဘူး”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရွေးတောင်း နှောင်းဖြစ်များကို ပြန်ပြောင်းပြန်ဆိုကြသည်။ သူမတို့ နှစ်ဦးစလုံးနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်း၊ မစ္စဗေဒပညာရပ်တွင် ဟူးပါး၏ ဝါသနာအထိ ပြောပြခဲ့သည်။ ရည်ရွယ် မျှော်မှန်းမှု စသည်...စသည်များ။ သို့သော် မင်းအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ တရားစီအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အယ်လင်း၏ သားများ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း ထုတ်ဖော်စကားထဲ ထည့်၍ မပြောခဲ့ကြချေ။ တတ်နိုင်အမျှ အရာကို မေ့ထားလိုက်ကြသည်။

တတိယ အရက်ခွက် ကုန်သည်တွင် အယ်လင်းမှာ မြူးကြွကြွ၊ ခေဝေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သူမသည် တတိယ တခွက် ထပ်သောက်ရန် တင့်တမိပြန်သည်။ သူမ နည်းတူ ဟူးပါးသည်လည်း နောက်ထပ် ထပ်သောက်စေလိုသေးသည်။ ဟူးပါးက သူမအားလည်း ထပ်အမြင်မသေးပဲ နောက်ထပ် အရက်ထပ်မှာနိုင်မည့် နည်းကို ရှာကြံကြည့်သည်။

စားပွဲပေါ်ရှိ အစားအစာ အမည်စာရင်း မိနူးကပ်ပြားတစ်ခုကို တစ်ယူလိုက်သည်။ ဟူးပါးကလည်း ကျွန်တလွှဲကို ကောက်ယူစားလိုသည့်အစာကို ရွေးချယ်သည်။ နှစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် စားပွဲသို့ စားပွဲထိုး လုံမပျို ချဉ်းကပ်လာ၏။

“ဘာစားမယ်ဆိုတာ ရွေးပြီးပါပြီလား ရှင်”

“ဟင့်အင်း... မရွေးရ သေးပါဘူး။ ဟင်းလျာ အတွဲ အဖက် အစားရွေးချယ်နေတုန်း နည်းနည်းလောက် ထပ်သောက်ကြရယ် အင်းဘူးလား”

ကေသရာဇာ

www.burmeseclassic.com

အယ်လင်းက လိမ္မာပါးနပ်စွာ စကား စသည်။

“နှစ်ယောက်စလုံးအတွက်လား”

စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးက မေးသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ တူးခြားတဲ့ ဖြစ်လို့ အထူး သောသေချာအောင်”

ဟူးပါးက ဝင်ဖြေသည်။

စားပွဲထိုး လုံမပျို အနီးမှ ထွက်သွားလျှင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ကပ်ပြားများ ကိုယ်စီကိုင်ကာ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ပြန်လည်ပြောသွားကြပြန်သည်။ အယ်လင်းက စိတ်ပူနေသည်မှာ ဟူးပါးက အား ကြောက်လန့်နေမည်လား။ ရှိုးထိုး ရှန်တန် ဖြစ်နေမည်ဟု။ သို့သော် ဟူးပါး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ယင်းသို့သော အရာမျိုးကို မမြင်ရ၍ စိတ်အေးရသည်။

အရက်ခွက်အသစ်များနှင့်အတူ စားပွဲထိုးလုံမပျို ပြန်လည်လာရီလာသောအခါ သူတို့နှစ်ဦးသည် နေ့လယ်စာအဖြစ် စားသောက်မည့် ဟင်းလျာအတွဲအဖက်များကို ရွေးချယ်ပြီးလေပြီ။ မှာကြားအစားအစာများကို စီမံရန်အတွက် စားပွဲထိုးလုံမပျို ပြန်ထွက်ခွာသွားသောအခါ အယ်လင်းနှင့် ဟူးပါးတို့သည် ထီးတီးတီးဖြင့် တွတ်ထိုးကြ၏။ ပထမ ဒေးဗစ်ဟူးပါးအကြောင်း ဒေးဗစ်၏ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းစသည်များ...နောက် ဟူးတို့၏ ဘိုးအေ အကြောင်း၊ ဟူးပါးတို့၏ အဘိုးသည် ပြည်တန်နန်း တခုကို ကွပ်ကဲခဲ့သော ဒုစရိုက် မျက်နှာကြီးတဦး ဖြစ်ဟူသည့် စကားတရပ်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟူးပါးသည် ဤစကားထွက်လာသော် အယ်လင်းမှာ ဝမ်းမြောက် သွားအကြောင်းကား ဟူးပါးပြောသည့် ‘ပြည်တန်ဆာ’ဟူသည့် ဟာရုတရပ်အား ‘နင်း’ကာ သူမ အလိုရှိသော အကြောင်းသို့ ရောက်အောင် များခေါ်နိုင်မည်၊ လမ်းခင်းပေးနိုင်မည်ဟု တွေး

မိသောကြောင့်ပင်။ သို့သော်...စွန့်တော့ စွန့်ရမည်၊ အရဲစွန့်ပြီး ပြောရမည်။ လောင်းကစားမှု တခု ပြုလုပ်သကဲ့သို့ စွန့်စားပြီးလုပ်ကြည့်ရမည်။ ရပ်ကြည့်နေရုံဖြင့်တော့ အခြေမရှိနိုင်။

“အဲဒါဟာ ကျောင်းသူ အဖျိုးခိုင်းလေးတိုင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ချိတ်တဲတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ချက် ဖြစ်မှာပဲ”

“အစ်မ...ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ပြည်တန်ဆာ ဆိုတာ လေ...။ မိန်းမမျက် တယောက်လို ယောက်ျားပေါင်းစုံနဲ့ ပေါင်းသင်းကြည့်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ”

“အစ်မမှာကော အဲဒီလို စိတ်ကူးယဉ်ချက်တွေ ရှိလားဟင်” အယ်လင်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။ အမှန်မှာ မရယ်ချင်ပါ။ လျက် ရယ်ချင်ဟန်ဆောင်ခြင်း သက်သက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ဟူးပါးက တဲတိုးမေးလိုက်သည့်အတွက် သူမအရှက်ကို မိုးကွယ်ရန် ရယ်မောခြင်းမျှသာ။

“အဲဒီစိတ်ကူးယဉ်ချက်မျိုး ငယ်ငယ်တုန်းက အစ်မမှာ ရှိခဲ့သလား။ မရှိခဲ့ဘူးလားဆိုတာ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ရှိချင်လို့ရှိခဲ့ဖူးမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ သာယာမှု အထူးအဆန်းကို ခံစားချင်တဲ့ဆန္ဒ တခုမဟုတ် တခု ရှိနေမှာတော့ သေချာပါတယ် တွာ...”

ဟူးပါးက ပြုံးလိုက်သည်။ ကုလားထိုင် နောက်မှီပေါ်သို့ ကိုယ်ကို လျောချမှီထိုင်လိုက်သည်။ ဟူးပါးကလည်း ပါးသည်ပဲ။ သည်းလောက် အရိပ်ပြမတော့ အကောင်အထည် ထင်တတ်ပြီး အယ်လင်းက သူမ၏ ခေါင်းကို အောက်သို့ငုံ ထားပြီး စားသောက်ပြီးခါစ နေ့လယ်စာ ပန်းကန်အား ကြည့်နေသည်။ ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ကြွင်းကျန်ရစ်နေသော ပုစွန်ဆိတ်ကလေးတကောင်အား ထိုးဆွ ဆော့ကစားနေသည်။

ဟူးပါးက စားစရာတမျိုးနှင့်အတူ စိုင်အရက်တပုလင်း ထပ်မှာလိုက်သည်။ အယ်လင်းကမူ မည်သည့် အစားအစာကိုမျှ ဦးဆောင်၍

မှာကြားခြင်း မပြုချေ။ အကြောင်းကား သူမမှသာ အစားအစာ
ထိုတုန်းက မနှစ်သက်ပါက သူ စိတ်ထဲတွင် စနောင့်စနင်းဖြစ်သွား
သည်။ စိတ်ထင်သွားနိုင်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူမ မျှော်မှန်းထား
သည့်တိုင်းကြီး အကောင်အထည် ပေါ်မလာဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။
သူမ၏ ငိုမိကန်းကြီးကို လာရောက်ထိခိုက်နိုင်စရာအကြောင်းရှိသည်။
ထို့ကြောင့် သူမလုပ်ရမည့် တခုတည်းသော ကိစ္စမှာ 'ဟူးပါး' စိတ်
တွက်မည်။ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်မည် ကိစ္စမှန်သမျှကို ရှောင်ရှားရေးသာ
ဖြစ်သည်။

“ကဲ...အစ်မရဲ့ ဤကံတွေလေးကို ပြောပြစမ်းပါအုံး”

စားဖွဲ့ထိုးလုံမဖို့ ထွက်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဟူးပါးကစတား
စုလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မိမိတို့ လျှို့ဝှက်စွာ ခံစားခဲ့ကြသော
သဘာဝထက် ကျော်လွန်စွာ ခံစားခဲ့ကြသော ထင်မှုရေးရာ၊ ကိလေ
သာ ကိစ္စရပ်များကို ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ နှစ်ကိုယ်ကြား ဖွင့်ဟ ဆွေးနွေး
ကြသည်။ အရှက်အကြောက်တရားဟူသည်မှာ သူတို့နှစ်ဦးအကြား
တွင် မရှိတော့ပြီ။ ပွင့်လင်းလွန်းသည်၊ ပြောင်ကျလွန်းသည်၊ ညစ်ညမ်း
လွန်းသည်။ သို့သော် အယ်လင်းကမူ ကျေနပ်သည်။ သူမ ခင်းထား
သော လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ဟူးပါးဆိုသော သူငယ်တယောက်
လေးဘက်ထောက်၍ တက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် အကြီးအကျယ် ကျေနပ်
မိသည်။

“ကဲပါ...ထားပါတော့။ ဒါပေမယ့် တို့တွေ စနစ်တကျ စိစဉ်
ကြမှ ဖြစ်မယ်။ ကားနှစ်စီးလုံးနဲ့ သွားလို့လဲ မဖြစ်ဘူး။ တစ်စီးကို
ထားခဲ့ရလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့ ကားက လူသိဖို့လွယ်တယ်။ ထင်ရှားလွန်း
တယ်။ ဒီတော့ အစ်မရဲ့ ကားနဲ့ သွားကြမယ်။ ပြန်လာတော့မှ မင်းရဲ့
ကားကို ဝင်ယူမယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့...ဗျား”

*

[၈]

လေးနာရီခွဲလူလူအချိန်တွင် အိမ်သို့ အယ်လင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိ
ခဲ့သည်။ သူမသည် အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ ရေချိုးခန်းဆီသို့ တောက်
လျှောက်တက်သွားပြီး ရေချိုးကြွေအင်တုံမှ ရေပိုက်ခေါင်းကို ဖွင့်ချ
ရေဖြည့်ထားလိုက်၏။ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်များကို တခမကျန်
ခွတ်ချလိုက်ပြီး အဝတ်တောင်းများ ထည့်သော ဖုံးထဲသို့ ထိုး
ထည့်လိုက်သည်။ မူလက ရှိနှင့်နေသော အခြားအဝတ်တောင်းများ
နှင့် ရောရောနှောနှောဖြစ်သွားအောင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
မှန်ရှေ့သို့ သွားရပ်ပြီး သူမ၏မျက်နှာပြင်နှင့် လည်တိုင်ပေါ်တွင်
ဟူးပါးက ပေးလိုက်သော ချစ်သင်္ကေတအမှတ်အသား ဒဏ်ရာ ဒဏ်
ချက်များ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကံကောင်း
လေစွ။ မည်သို့သော ဆဲလွန်စမျိုးမှ ကျန်ရစ်နေခြင်း မရှိ။

ရေတဝကြီး ချိုးပြီးသော် ကကိုယ်လုံးအနံ့ ပေါင်ဖိုလူးသည်။
သွားကို စင်ကြယ်အောင် တိုက်သည်။ ပါးစပ်ကိုလည်း အနံ့ ပျောက်
ဆေးရည်တမျိုးဖြင့် ပလုတ်ကျင်းသည်။ မြီးလျှင် အိပ်ခန်းဆီသို့ သွား
ပြီး အတွင်းခံ ဝတ်စုံအသစ်တစုံ ထုတ်ယူဝတ်ဆင်သည်။ ညဝတ်
အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုလည်း အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ရာ
ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။ မျက်လုံးကို
ပိတ်သည်။ စိတ်ကို တုံးတုံးချကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်
အောင် ကြိုးစားသည်။

သို့သော်-

အိပ်၍မရ။ လွန်ခဲ့သော နာရီပိုင်းအတွင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော
အဖြစ်အပျက်က သူမ၏ အာရုံအတွင်းသို့ တစ်မိမိမှ ချင်းနင်း ဝင်
ရောက်လာတော့သည်။ မျက်လုံးကြီး အပြူးသားဖြင့် မျက်နှာကြက်

www.burmeseclassic.com

ကိစ္စစုံစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော်လည်း အယ်လင်းသည် ဘာကိုမှ မမြင်။ သူမ၏အမြင်အာရုံကို ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေသည်က ဟူးပီးစီ မှတ်နာကြီးသာ။

ဤအကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်တွေးတော တသ၊ နေမိစဉ် မှာပင် အယ်လင်း၏ မျက်ခွံများသည် တဖြည်းဖြည်း လေးလံလာခဲ့ပြီ။ တဖြည်းဖြည်း...တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမသည် အိပ်မက်...ကမ္ဘာဆီသို့...။

*

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည် မသိ။

“ဟေ့...မင်း နေကောင်းတယ်နော်”

ကျယ်လောင်သော အသံတခုက အယ်လင်းကို သူမ၏ အတွေးကမ္ဘာထဲမှ လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

အယ်လင်းသည် လန့်ဖျပ်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဘရော့ဒီသည် သူမ၏ ခြေရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်။ သူမ၏ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည်။ အယ်လင်းက တချက် သမီးခေါ်လိုက်ပြီး...

“အခု...ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“ခြောက်နာရီ ထိုးတော့မယ်”

“အို...ရွှေအင်းကို ကျွန်မသွားကြို ရအုံးမှာပဲ။ ဖီးလစ်ဆန်တိုး(စ်)တော့ မျှော်နေရတာတော့မယ်”

“ငါပင်ခေါ်ခဲ့ပါပြီ၊ မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်တာမရတာနဲ့...”

“ရှင် ကျွန်မဆီကို လှမ်းခေါ်သေးတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ နှစ်ခါ သုံးခါ ခေါ်သေးတယ်။ ဆေးရုံကို နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်က လှမ်းဆက်တယ်။ မင်း အိမ်ပြန်သွားပြီ ထင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းနေမကောင်းတာနဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်”

“ဒီကိုလဲ ကိုယ် လှမ်းပြီး ဆက်ကြည့်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာအရေးကြီးတာ ရှိလို့လဲ”

“ဟင့်အင်၊ မရှိပါဘူး။ မနေ့ညက မင်းကို ကိုယ်ပြောခဲ့တာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်လုံးဝစိတ်မကောင်းဖြစ်ရကြောင်း မင်းသိစေချင်လို့ပါ။ မင်းကို တောင်းပန်စကား ပြောချင်လို့ပါ”

ဘရော့ဒီ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အယ်လင်းမှာ မိမိကိုယ်မိမိ ရှက်ကြောက် ရွံ့ရှာစိတ်များ ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

သို့သော်...

လွန်ခဲ့ပြီ။

မှားခဲ့ပြီးပြီ။

“အို...ရှင်က သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းပါလား။ ဒါ့အတွက်တော့ သောတရောက်မနေပါနဲ့ ရှင်ရယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မအားလုံးကို မေ့ပျောက်ပစ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘာမှ အမှတ်မထားပါဘူး”

“ဪ...”

ဘရော့ဒီက အာမေ့ခတ်ပြုလိုက်သည်။ တစုံတခုကို သူမ ဆက်ပြောလေမည်လားဟူ၍ စောင့်စား အကဲခတ်နေသည်။ အယ်လင်းက ရှေ့ဆက်ပြောရန် အကြောင်းမမြင်သော အခါတွင်-

“ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်သွားနေသလဲ”

“ကျွန်မ ပြောပြီးပြီလေ၊ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်လို့”

သူမနှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော လေသံသည် သူမ ရည်ရွယ်ရင်း ထက် ပိုမို၍ မာကျောသွားခဲ့သည်။

“ကျွန်မ အိမ်ကို တန်းပြန်လာတယ်။ အိမ်လဲရောက်ရော ထိုးအိပ်ခဲ့တယ်။ အခုနီးလာတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မ တွေ့ရတာပဲပေါ့”

“ဟင်...ဒါနဲ့တောင်မှ တယ်လီဖုန်းသံကို မင်း မကြားဘူးလား၊ အံ့ပါရဲ့။ တယ်လီဖုန်းက ဒီအနားမှာကပ်ပြီး ဒါလောက် မြည်နေတာကို”

ဘရော့ဒီက ခုတင်၏ အခြားဘက်အစွန်းအနီးတွင် စားပွဲတလုံးဖြင့် ဇာင်ထားသော တယ်လီဖုန်းအား ညွှန်ပြသင်း ပြောဆိုက်သည်။

“ဟင်အင်း၊ ကျွန်မ...”

အယ်လင်းက တယ်လီဖုန်းပလပ်ကို ဖြုတ်ထားသည်ဟု ဆင်ခြေပေးရန် ပထမ စဉ်းစား ကြည့်သေးသည်။ သို့သော် ဘရော့ဒီကဲ့သို့ အမြဲတာဝန်ရှိနေသည့် ရဲအမှုထမ်းတဦး၏အိပ်သို့ အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်နိုင်ရန်အတွက် တယ်လီဖုန်းများကိုအဆက်အသွယ်ဖြတ်တောက်၍ မရအောင် အထူးစီမံပြုလုပ်ထားကြောင်း ရုတ်တရက် သတိရလိုက်သဖြင့်-

“ကျွန်မ အိပ်ဆေးတလုံး သောက်ထားတယ်လေ။ အဲဒီတော့ ရှင့်တယ်လီဖုန်းက ဘယ်လောက်မြည်နေနေ ကျွန်မ တယ်နီးပါ့မလဲ”

ဟူ၍ လုံးလွဲပြောလိုက်သည်။

ဘရော့ဒီက ဦးခေါင်း ခါယမ်းယင်း-

“အေး...တနေ့တော့ အဲဒီ သောက်အိပ်ဆေးတွေကို အိမ်သွားပေါက်ထဲ ပစ်ချမိလိမ့်မယ်။ မင်းလဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ‘ဆေးကျွန်’ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီ”

သူက မတ်တတ် ထ,ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်သာဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အိမ်သာတွင်း၌ ဘရော့ဒီ ကျင်ငယ်စွန့်နေသံကို အိပ်ရာပေါ်မှ အယ်လင်းက အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“ဟူးမီးဆီက ဘာ သတင်းကြားသေးလဲဟေ့”

ရေအိမ်တွင်းမှ ဆူညံသံများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဘရော့ဒီ အသံထွက်ပေါ်လာ၏။ အယ်လင်းက ခေတ္တမျှငြိမ်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။ မယုတ်မလွန် အဖြေပေးမှ တော်မည်ဟု တွေးမိသည်။

“အင်း...ဒီမနက်တုန်းက ခဏဝင်လာခဲ့တယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“သူ့ကိုလဲ တွေ့ချင်လို့ လိုက်ရှာနေတာ။ နေ့ခင်းတုန်းက တခါ၊ မွန်းလွဲပိုင်းတုန်းက သုံးလေးခါ ဖုန်းနဲ့ခေါ်ကြည့်သေးတယ်။မရဘူး။ တည်းခိုရိပ်သာမှာလဲ မရှိဘူး။ သူ့ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာကိုလဲ တည်းခိုရိပ်သာက တာဝန်ကျတွေကို ပြောမသွားခဲ့ဘူး...တဲ့။ ဒါထက် ဒီကို ဘယ်အချိန်လောက်တုန်းက သူ ရောက်လာသလဲ”

“ရှင် အလုပ်သွားပြီးနောက် သိပ်မကြာခင်လေးမှာပါ”

“ဒီနေ့အဖို့ သူ့ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုကော မင်းကို ပြောသွားခဲ့သေးလား”

“သူ ပြောတော့ ပြောတယ်၊ မော်တော်ပေါ်မှာ အလုပ် လုပ်စရာရှိတယ် ဆိုလားပဲ။ သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိဘူး”

“အို...ရယ်စရာကြီးပါလား”

“ဘာပြုလို့”

“ငါ အိမ်အပြန်မှာ သင်္ဘောဆိပ်ကို ဝင်ခဲ့သေးတယ်။ ဆိပ်ကမ်းမှူးက ဟူးပါးကို သူ တနေလုံးမမြင်ဘူးလို့ ဆိုတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ စိတ်ပြောင်းသွားလို့ များလား...ဒါမှ မဟုတ်လဲ ဟိုတယ်ခန်းတခုခုထဲမှာ ဖေစီဝစ်ကားနဲ့များအချစ်ပလားနေမလားပဲ”

သူ့ အညစ်အကြေးစွန့်ခြင်း လုပ်ငန်းပြီးဆုံး၍ ရေပိုက်ခေါင်းကို ဖွင့်ချလိုက်သဖြင့် ရေအိမ်သာအတွင်းသို့ ရေများ တရဟော စီးကျလာသံကို အယ်လင်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

*

[က]

BURMESE CLASSIC

ကြာသပတေးနေ့ နံနက်ခင်းတွင် ဘရော့ဒီယံသို့ ရာထူးဝန် ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ထံမှ အစည်းအဝေး ဖိတ်စာတစောင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဖိတ်စာကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မစ္စတာဗောင်း၏ ရုံးခန်း၌ ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အရေးပေါ် ကျင်းပ ပြုလုပ်မည့် ယင်းအစည်းအဝေး၏ ဦးတည်ချက် (သို့မဟုတ်) အဓိက ထား၍ ငြင်းခုံဆွေးနွေးကြမည့် (သို့မဟုတ်) အပြင်းအထန် တောင်းဆိုလာကြမည့် ကိစ္စရပ်မှာ မည်သည့် အကြောင်းအရာ ဖြစ်လိမ့်မည် ဆိုသည်ကို ဘရော့ဒီအနေဖြင့် ကြိုတင်ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့၏။

ကေသရာဇာ

ယင်းမှာ-

‘လာမည့်သီတင်းဆုံးရက်(သန့်ဘက်ခါ)တွင် ကျရောက်မည့် ချိုလိုင်လ (၄)ရက်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ နှစ်ပတ်စည် လွတ်လပ်ရေး အောင်ပွဲနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ရေချိုးဆိပ်ကို ငြိမ်လည်ခွင့်လွှတ်ပေးအုံး’ ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ အစည်းအဝေးကျင်းပရာ ဌာနဖြစ်သည့် မြို့တော်ခန်းမသို့ ထွက်လာခဲ့စဉ် လမ်းတလျှောက်လုံးတွင် ဘရော့ဒီသည် သူ့အပေါ်သို့ ဗောင်းနှင့် သူ့အပေါင်းပါ တစုတို့က မည်သို့ မည်ပုံ ထိက်ခိုက် ထိုးနှက် အရေးဆိုလာနိုင်သည်များကို လည်းကောင်း၊ သူ့အနေနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ပြန်လည်ခုံခံကာကွယ် ပြောဆိုရမည်များကို လည်းကောင်း၊ ဦးနှောက်ထဲတွင် စနစ်တကျ အစီအစဉ် ရေးဆွဲလာခဲ့သည်။

ဗောင်း၏ ရုံးခန်းသည် မြို့တော်ခန်းမ၏ ဒုတိယထပ်၊ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ ‘ကီ’ ပုံသဏ္ဌာန် အဆောက်အအုံ၏ အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် တည်ရှိပေသည်။ ဗောင်း၏ရုံးခန်းရှေ့တွင် သူ့အတွင်းရေးမှူးမလေး ဂျင်းနက်ဆန်းနားသည် စားပွဲတလုံးတွင် ကုလားထိုင်ဆည်းနှင့် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဂျင်းနက်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်မျှသာရှိ ဖြစ်သော်လည်း ယခုထက်တိုင် အိမ်ထောင်ဘက် မရှိရှာသေးသည့် မိန်းမချောလေး ဖြစ်သည်။ ဘရော့ဒီသည် ဂျင်းနက်နှင့် ခေါ်မျှသာ ဆုံဆည်းရလေ့ ရှိသော်လည်း သူသည် သူမအပေါ်တွင် ဖခင်တဦးက သမီးငယ်တဦးအပေါ် ထားရှိသော အတ္တာမျိုးဖြင့် သံယောဇဉ် တွယ်တာနေမိသည်ဖြစ်လေရာ မြို့တော်ခန်းမသို့ ရောက်သည့်အခါတိုင်း ဗောင်း၏ အခန်းတွင်းသို့ မဝင်မီ သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမြဲလိုလို စပ်စုအပြန်းလေ့ ရှိသည်။ ယနေ့အဖို့မူ သူသည် ဂျင်းနက်အား စကားနှိုးလေးတခုကိုသာ ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့အားလုံး အထဲမှာ ရောက်နေကြပြီလား။”

ကေသရာဇာ

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာရမယ့်သူမှန်သမျှ ရောက်နေပါပြီ”
ဘရော့ဒီက အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
သည်တွင် ဂျင်းနက်က...

“ကျွန်မ အခု ကယ်သူနဲ့တွဲနေတယ်လို့ အန်ကယ်ထင်သလဲ”
ဟု စကားစလိုက်သည်။

ဘရော့ဒီက သူ့ခြေလှမ်းကို ရှပ်လိုက်ယင်း ပြုံးမဲ့ မဲ့ဖြင့်-
“ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲကလေးရယ်။ ဒီနေ့ အန်ကယ် ဦးနှောက်တွေ
ခြောက်နေလို့ မင်းပြောပြမှပဲ သိနိုင်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

“အလတားပြောတာပါ။ အန်ကယ်တုမမှာ အခုထက်ကိ အထွေ
မရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်ကို ကျွန်မ တခု ပြောစရာ
ရှိတယ်”

ဂျင်းနက်က သူမ၏လေသံကို ပင်ကိုယ်အသံထက် နှိမ့်ချလိုက်ပြီး
ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကြိုင်းညွတ်ကာ...

“မစ္စတာ ဟူးပီးဆိုတဲ့သူကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားမိတယ်”

“အထဲမှာ သူ ရှိသလား?”

ဂျင်းနက်က ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“ဟေ့၊ သူ ဘယ်တုန်းကများ ရာထူးဝန်ရွေးချယ်ရေးဘုတ်အဖွဲ့
ဝင် လူကြီးအဖြစ် အရွေးခံခဲ့ရပါလိမ့်မလဲကွာ”

“ကျွန်မလဲမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသိတာက သူဟာ ပါးနပ်
ဆတ်မြက်သူကမေးတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာပဲ”

“မင်းအတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် ချင်းနက်။ သူ မှာက...”

“အတွဲရှိပြီးသားမို့လား။ ဘယ်သူများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ”

“ဒေစီဝစ်ကားလေ”

ဂျင်းနက်သည် ပြတ်လုံးကောင်းစာကို ကြားလိုက်ရသည့်ပဟာ
ထက်ဟုတ်ဝက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“အလို ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ အန်ကယ်(လ်)က မင်းကို အသည်းနှော
စေ့မယ်၊ စကားပြောမိပြီထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးအန်ကယ်(လ်)၊ ကျွန်မကို ကျီစယ်နေတာလား၊
ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲ ဒေစီဝစ်ကားအကြောင်း မသိသေးလို့လား”

“ဟေအေး၊ တကယ်ပဲ မသိသေးပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ”
ဂျင်းနက်သည် သူ၏လေသံကို နှိမ့်ချလျက်...

“ဒေစီဟာ - လိင်ဖောက်ပြန်နေတဲ့ မိန်းကလေး၊ တယောက်ပဲ
အန်ကယ်(လ်)ရဲ့။ သူ့မှာ တခန်းထဲအတူနေတဲ့ မိန်းမဖော်တယောက်
ရှိတယ်လေ”

ဒေစီဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်ဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေဆိုယင်
သုံးဝအကပ်ခံတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက ဒေစီ အကြောင်းကို အစင်း
သိထားတာမို့ ‘ဟူးပီးက ဒေစီနဲ့ ကြည့်နေတယ်’လို့ အန်
ကယ်(လ်)က ပြောတော့ ကျွန်မက ရယ်ချင်တာပေါ့ရှင်”

ဂျင်းနက်ထံမှ မမျှော်လင့်သော သတင်းဆန်းကို ဘရော့ဒီကြား
လိုက်ရလေပြီ။ ဇောင်း၏ ရုံးခန်း အတွင်းသို့ ဝင်သွားစဉ်တွင်
“ဒါဖြင့် မနေ့က တနေ့လုံး မင်း ဘယ်ကိုမျှား ရောက်နေခဲ့လေ
အလဲ ဟူးပီးရယ်” ဟူသည့် အတွေးသစ်သည် ဘရော့ဒီ၏
ဦးနှောက်တွင်းဝယ် ဆွေးရစ်လျက် ပါရှိသွားခဲ့လေတော့သည်။

အစည်းအဝေးခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည့်နှင့် တပြိုင်နက် သူ
ထံမှ ရပ်တည်မည့်သူ တဦးတလေမျှ မရှိကြောင်းကို ဘရော့ဒီ
သိလိုက်ရလေသည်။ အစည်းအဝေးသို့ ဘက်ရောက်ကြသူ များမှာ
ဇောင်း၏ ငယ်ပေါင်း မိတ်ဟောင်းများနှင့် မဟာမိတ်များချည်းသာ
ဖြစ်ကြကုန်၏။ ကြည့်ပါဦး။ မီးသတ်ရေးပိုက်ခေါင်းတခု၏ အသွင်
အဏ္ဌာန် ဆောင်လျက်ရှိသည့် ဂင်တိုတို့ပုဂ္ဂိုလ် တို့နီကက်ဆိုးလစ်
မှာ အဆောက်အအုံ လုပ်ငန်းရှင်၊ ချဉ်နဲ့နဲ့ အဖိုးအိ နက်(ဒ်)သက်
မှာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် သုံးဆက်တိုင်တိုင် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်
အဘိလတ်လက်ရုံး ပျော်ပွဲစားရဲ့၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အမိတ်ပြု၏

အောင်နိုင် ခိုင်ရှင် ပေါ်(လ်) ကိုနီမာ။ အသားမည်း ပေါ်ထူထူ နှုတ်(လ်)လို့(လ်)။ သူတို့အားလုံးသည် ဇောင်း၏ ပေါင်းဟောင်း ဟောင်းဟောင်း မိတ်ဆွေကောင်းကြီးများ ဖြစ်ကြသလို စီးပွားရေး ချော်ချော်ကြီးများလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။ သူတို့လေးယောက် (သီးတုတ်) မြို့မျက်နှာဖုံး ရွေးချယ်ခံလျက် လေးဦးသည် လက် ကော်ရည် စားပွဲ၏ တဘက်စွန်းတွင် ဝိုင်း၍ ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဇောင်း တမူ အခန်း၏ တဘက်စွန်းရှိ သူ့အလုပ်စားပွဲတွင် နေရာယူထား သည်။ ဟူးပီးကမူ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်လျက် အမိတို့ ဆိပ်ကမ်း မြို့ကလေးကို အပေါ်စီးမှ နေ၍ လည်းကောင်း၊ ခပ်ဝေးဝေးတွင် ခပ်ရေးရေး မြင်တွေ့နေရသည့် အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်ကြီး ဆီသို့လည်းကောင်း ငေးမောကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်။

“အယ်(လ်)ဘတ် မောရစ် တယောက်ကော မမြင်ပါလား”

ဘရော့ဒီက အခန်းတွင်းရှိ အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား ဝတ္တရားကျေ နှုတ်ဆက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ဇောင်းသို့ မေးလိုက် သည်။

“သူ မလာဘူးလေ။ ကျွန်တော် အထင်တော့ ကောင်းကောင်း မောဘူး ထင်တယ်”

“ဒါထက် ဖရက်(ဒ်)ပေါ့တာ ကော်”

“သူလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ခရီးများ ထွက်နေသလားပဲ”

ဇောင်းသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်လင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...ရှိရမယ့် အရေအတွက်ကတော့ ပြည့်နေပြီပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စကြရအောင်။ ကဲ...မာတင် ကုလားထိုင်တလုံးဆွဲပြီး လက်ဖက်ရည် ခိုင်းမှာ လာ ထိုင်ဗျာ”

သူကိုယ်တိုင်လည်း ကုလားထိုင်တလုံး ဆွဲယူလာပြီး လက်ဖက်ရည် ခိုင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အားလုံး နေသားတကျ ဖြစ်သွားသောအခါ

“ကဲ...အားလုံးလဲ သိကြပြီ၊ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တတွေ ဘာကြောင့် အခုလို ဒီနေရာမှာ အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ထိုင်နေ ကြရတယ်ဆိုတာ၊ အခု ဒီမှာရှိနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနက် တဦး တယောက်ထဲက လွဲယင် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ် အားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့ တတွေ ဘာကို အမှန်တကယ်လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ တစိတ်တဝမ်းလဲ သဘောတူ နားလည်ထားကြပြီး ဖြစ်ကြပါတယ်”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ကျွန်တော် ကိုလား”

ဘရော့ဒီက ဝင့်ပြောလိုက်သည်။

ဇောင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရှုထောင့်ကနေပြီးတော့လဲ လာကြည့်ပါအုံး တာတင်။ အခု တမြို့လုံးဟာဆိုယင် စီးပွားပျက်ကွပ်ကြီး ဆိုက်နေ ပြီး လူတွေလဲ အလုပ်လက်မဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ဖွင့်လှစ်ဆဲ ဆိုင်တွေလဲ ဆိတ်ထားရတယ်။ အိမ်အရောင်းအဝယ် ကိစ္စဆိုတာ ဖယ်ထားလိုက် ခဲ့။ တည်းခိုခန်းတွေ၊ အိမ်ခန်းတွေကိုတောင် ငှားမယ့်လူ မရှိ ဖြစ် ကြပြီ။ ကမ်းခြေကို တနေ့ထက်တနေ့ ပိုပြီး ကြာကြာပိတ်လေ တယ်တို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အသုဘ ခေါင်းထလားကြီးရဲ့ အဖုံးကို ကိုယ် ခြံပြီး သံတချောင်းပြီးတချောင်း ဆက်လက် ဆက်လက် ရှိတ်ဆင်း အတာနဲ့ တူလေလေ ဖြစ်နေပြီမာတင်။ အခု ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတဲ့ အုပ်က ဒီမြို့ဟာ အန္တရာယ်ဓကင်းတဲ့မြို့ပါ။ ဝေးဝေးကရှောင် ကြပါလို့ တရားဝင် ကြေငြာနေတာနဲ့ အတူတူဖြစ်နေပြီ။ လူတွေကလဲ ကျွန်တော်တို့စကားကို နားထောင်ကြတယ်လေ။ ဝေးဝေးက ရှောင် ကြပြီ”

“ဆိုကြပါစို့ ဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း လေးရက်နေ့မှာ ရေချိုး ဆိုက် ဖွင့်လိုက်ပါပြီတဲ့ လယ်ရီ”

ဘရော့ဒီက ဆက်ပြောသည်။

“...လူတယောက်လောက် ထပ်ပြီး သေမယ်ဆိုယင်ကောဗျာ”

“ဒါဟာ မျက်စိမှိတ်ပြီး စွန့်စားခြင်းတရပ်ပါပဲ ဘရောဒီ။ ဒီပေမယ်... ဘာမှ မလုပ်ပဲ ဒီလို ငြိမ်ပြီး ထိုင်နေတာနဲ့ စာယင်တော့ ဒီလို စွန့်စားကြည့်လိုက်တာကမှ တော်သေးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသတော့ပေါက်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒီရေချိုးဆိပ်ကို ပြန်ဖွင့်ဖို့ ပြောနေကြရတာကလဲ နိုင်လို့အံ့ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိပါတယ်”

ဟူးပါးက ကြားဝင်ပြောလာသည်။

“ပထမအချက် အနေနဲ့ အခု ရက်သတ္တပတ် အတောအတွင်းမှာ ငါးမန်းကြီးကို ဘယ်သူမှ မမြင်တွေ့ခဲ့ကြရဘူး”

“ဘယ်သူမှ ရေထဲကို မဆင်းကြလို့ မမြင်တာကိုလဲ ထည့်ပြောအုံးလေ”

ဘရောဒီက ဆိုသည်။

“ဒါမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ် ကျွန်တော် မော်တော်တုန်း နေ့တိုင်း ကင်းလှည့်နေခဲ့ပါတယ်။ အဲ...တရက်က လွဲယင်ပေါ့ဗျာ”

“အဲ... ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အဲဒါမေးလို့... မနေ့က ခင်ဗျားအယ်သွားနေခဲ့သလဲ”

“မနေ့က မိုးရွာတယ်လေ”

ဟူးပါးက ကူခြေမပျက် ပြောသည်။

“မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေခဲ့သလဲ”

“ကျွန်...ကျွန်တော်”

ဟူးပါးသည် ခေတ္တမျှ နှုတ်ဆွဲ နေပြီးမှ-

“ရေနုနုနာတွေကို လေ့လာနေခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ စာဖတ်နေတယ်”

“တယ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အခန်းထဲမှာလား”

ကေသရာဇာ

“တချိန်လုံးတော့ အခန်းထဲမှာ ဘယ်ရှိနေနိုင်ပါ့မလဲဗျ။ တခါ အရံတော့လဲ အပြင်ထွက်သေးတာပေါ့။ ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုချင်နေတာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့တည်းခိုရိပ်သာကို ကျုပ် ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ခင်ဗျား ခေါ်ဘူး၊ အပြင်ထွက်သွားတယ်လို့၊ တည်းခိုရိပ်သာက လူတွေက ခြောက်ကြတယ်”

ဟူးပါးက စိတ်တိုတောင်းစွာဖြင့်-

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်က ခြေချုပ်ကျနေတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ။ ခင်ဗျားဆီ ငါးမိနစ် တကြိမ်ကျ သတင်းလာပို့ဖို့ လိုနေလို့လားဗျာ”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ် ခင်ဗျား ဒီကို ရောက်နေခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းက အလုပ်လုပ်ဖို့ မဟုတ်လား။ တာဝန်မဲ့ ပျောက်သွား၊ ဒီလျှောက်သွား လုပ်နေဖို့ မသင့်ဘူး”

“ဒီမှာ ဆရာကြီးရဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားဆီက အခကြေးငွေစားပြီး ဒီမှာ အလုပ်လာလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဘာလုပ်နေနေ ခင်ဗျား ဘာမှ ပြောနေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”
ဤတွင် ဘောင်းက ကြားဝင် ပွဲထိန်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ၊ တော်ကြပါတော့၊ တော်ကြပါတော့။ ဒါတွေပြောနေတဲ့ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့မှာမှ အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူး”

ဟူးပါးက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ ငါးမန်းဆိုတဲ့ သတ္တဝါကြီးရဲ့ အိပ်ထက္ကဏာဆိုလို့ ဘာတခုကိုမှ ကျွန်တော် မတွေ့ရသေးပါဘူး။ အခုဆိုလေ ရေကလဲ တဖြည်းဖြည်း နွေးလိတ်လာပြီ။ ခုနစ်ဆယ် ဒီဂရီနီးပါးရှိလာပြီ။ သဘာဝတရားဟာလဲ တခါတရံမှ နောက်လွှဲသက်ပြန် ရှိတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ် သဘာဝအတိုင်းပြောရရင် ငါးမန်းတွေတာ ပိုမိုအေးမြတဲ့ ရေထဲကို နှစ်သက်လေ ရှိကြပါတယ်။ ဒီတော့...”

ကေသရာဇာ

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒီငါးမန်းကြီးဟာ ပိုမိုအေးမြတဲ့ ရေထဲ
ရှိတဲ့ မြောက်ပိုင်း ရေပြင်တနေရာဆီကို ထွက်သွားပြီလို့ ခင်ဗျား
ဆိုတဲ့အတိုင်းတာလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ပိုအေးတဲ့ မြောက်ပိုင်းဒေသ ရေပြင်တနေရာဆီ
ဒါမှမဟုတ် ပိုအေးတဲ့ သမုဒ္ဒရာပြင်အောက် ရေအနက်ပိုင်းတနေရာ
ဆီကို ရောက်သွားလောက်ပြီ။ တောင်ပိုင်း သမုဒ္ဒရာပြင်ကို ထွက်
သွားမယ်ဆိုရင်လဲ ထွက်သွားနိုင်တာပဲ။ ဘယ်လိုသွားတယ်၊ ဘာ
ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ အတိအကျခန့်မှန်းပြီး မပြော
နိုင်ဘူး။”

“ဟုတ်ပြီ။ ကဲ...ကျုပ်ပြောချင်တာလဲ အဲဒီအချက်ပဲ။ ခင်ဗျား
အားလုံးဟာ မိမိကိုယ်နှိုက်က အတိအကျ မသိနိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ အာမခံခံ
မဝေးနိုင်တဲ့ ကိစ္စတခုကို မှန်းဆပြီး ပြောနေကြ ထင်ကြေးပေးနေ
ကြတာ သက်သက်ပဲ” ဟု ဘရောဒီက ဝင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ...ဓာတုငါး ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ဆီက ဘာ အာမခံခံ
မျိုးမှ ကောင်းနေစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးဗျာ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အဲဒီစကားကို ငါးမန်းကိုက်တဲ့
သေသွားခဲတဲ့ ဟို ခရစ်စတင်းဝါ(တ်)ကင်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
ဒါမှမဟုတ် ကင့်(တ်)နာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ အမေကို သွားပြော
ချေပါလားဗျ”

ဘရောဒီက ငေါတော့တော့ ပြောလိုက်ရာ ဗောင်းက စိတ်မချ
သော လေသံဖြင့်-

“ကျုပ်နှစ်ယောက်လည်း ဒီမှာ တစုတဝေးကြီး
ပိုင်းထိုင်ပြီးစောင့်နေလို့လဲ ဘုရားသခင်က ကောင်းကင်ပြင်မှာ ငါး
မန်းကြီး ဒီရေပြင်မှာ မရှိတော့ဘူးဟေ့” လို့ စာတန်းရေအောက်
အသိမေးလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာ လေလာမြင်တွေ့ နေရတဲ့
သက်သေခံ အထောက်အထားတွေကို ကြည့်ပြီး အခြေအနေကို

ချင့်တွက် ချိန်ဆ ယူရမယ်။ ပြီးတော့ ဘာလုပ်သင် အကောင်းဆုံးလဲ၊
ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တခုခု ချကြရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲ နားလည်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဒီ
ဗောဓညာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်လေးက ကျုပ်တို့အထဲ ဘယ်လိုလုပ် ပါလာ
ခဲ့ရတာလဲ”

“ခင်ဗျားကြီး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဗျ၊ ဘူမိဇာ ကျုပ်ရဲ့ ထင်
မြင် ယူဆချက်ကို တောင်းခံလို့ ကျုပ်က ဒီအစည်းအဝေးပွဲကို
တက်လာရတာပဲ”

“ကောင်းပြီ” ဘရောဒီက ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်က ဘယ်လိုလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်က ဒီတဝိုက်မှာ ငါးကြီးကို မတွေ့ရ
ဘူး။ ကျုပ်တင်မကဘူး။ ကမ်းခြေစောင့် တပ်ဖွဲ့ကလဲ မမြင်မိဘူး။
ပြီးတော့ ဒီကောင်ကြီး ခိုနေနိုင် လောက်အောင် ကျောက်စွန်း၊
ကျောက်ချွန်၊ ကျောက်တန်း တွေကလဲ သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင် ကနေ
ဘွားကနဲ ပေါ်ထွက်မလာခဲ့ဘူး။ ငါးကြီးရဲ့အကြိုက် အစားအစာ
ဖြစ်တဲ့ သားငါး အညစ်အကြေးတွေကိုလဲ ဒီရေပြင် ဝန်းကျင်မှာ
စွန့်ပစ်ထားတာမရှိဘူး။ ဒီရေပြင်မှာ ငါးမန်းကြီး နေစေချင်လောက်
အောင် (ဒါမှမဟုတ်) နေနိုင်လောက်အောင် ဝုံမှန် သဘာဝ နိယာမ
စာရားထက် လွန်ကဲပြီး ပိုမို ပြောင်းလဲကောင်းမွန်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
အခြေအနေမျိုးလဲ ဒီမှာ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်း မရှိဘူး။ ဒါတွေ...ဒါတွေ
ကြောင့် ငါးမန်းကြီး ဒီနေရာမှာ မရှိတော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယူဆ
တယ်။ ဒီကောင်ကြီး အခုထက်ထိ ဒီနေရာမှာ ဆက်လက်နေထိုင်
တည်ရှိနေစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“ဒါပေမယ့်...အဲဒီလို အကြောင်းမရှိပဲနဲ့ မရှိသင့်ပဲနဲ့ ရှိနေသလို
ရောက်နေခဲ့လို့ပဲ ပြဿနာတွေ ပေါ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...အဲဒါအတွက်တော့ ကျွန်တော်လဲ ရှင်းမပြုတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် လိုပဲ စာခြား ဘယ်သူကမှလဲ ဒီကိစ္စကို ရှင်းပြနိုင်မယ်ထင်ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့်ယင် ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ကျအတိုင်း ဖြစ်လာရတာများလား။”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားယူဆချင်သလို ယူဆနိုင်ပါတယ်။”

“ပြီးတော့...ဒါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ အပြုအမူကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ကိစ္စမို့ ဘာတခုမှ အာမခံချက် မပေးနိုင်ဘူးလို့ ကော ပြောအုံးလေး လယ်ရီ။”

“ကဲ...မာတင်၊ ခင်ဗျား တယောက်ကတော့ ဘာတွေရွှေ့ကန်ပြောနေမှန်းကို မသိဘူး။ ကျုပ်တို့ အခု ဆုံးဖြတ်ချက်တခုခုကို လုပ်ကြတော့မှာပါ။”

ဗောင်း၏ အသံတွင် စိတ်ပျက်မှုများ ပါဝင်နေသည်။

“ဆုံးဖြတ်ချက်က ချပြီးသားပါဗျာ ဗောင်းရ။”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ကတော့ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်က မှန်တယ်လို့ ပြောနိုင်မှာပေါ့ဗျာ။”

“ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်က မမှန်ဘူးဆိုရင်၊ တကယ်လို့ နောက်ထပ် ထူထောင်လောက်လောက် ငါးမန်းအကိုင်ခံရလို့ ထပ်သေယင် ဘယ်သူတာဝန်ယူမလဲဟင်။ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပို့ချမလဲ ဟင်၊ ဘယ်သူကတော့ တာဝန်ယူပြီး သေဆုံးသွားလဲ (ဒါမှမဟုတ်) ဇနီး၊ (ဒါမှမဟုတ်) သားသမီးများဆီသွားပြီး ကောင်းစားလို့ ကျုပ်တို့လဲ လက်ခံစမ်းလောင်းကစား ကြည့်မိကြတာပဲ။ အခုလို ဆုံးသွားတော့မယ် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ’လို့ ဘယ်သူ သွားပြောပေးမလဲ...ကဲ”

“ခင်ဗျားကလဲ အဆိုးဘက်ကချည်း ကြည့်လွန်းတာကိုဗျာ။ အဲလိုဖြစ်လာတော့လဲ ကျုပ်တို့က လက်မှတ်ကြည့်နေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့...ခင်ဗျားတို့အားလုံး သေခက်သုံးမကျတာမှန်သမျှ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်တယောက်တည်း ကပဲလို့ ခေါင်းခံနေရတယ်။ ခံရပေါင်းလဲ များလှပြီ။”

“နေစမ်းပါအုံး မာတင်ရဲ့၊ ကျုပ်ပြောပါရစေအုံး။”

“ကျုပ်က အတည်ပြောနေတာဗျာနော်၊ တကယ် အလေးအနက် စားပြီး ပြောနေတာ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့က ကမ်းခြေကို မြန်မာ့ဦးအားသန်နေကြယင်၊ တကယ်လို့ အဲဒါရဲ့ အကျိုးဆက်အဖြစ် ဩဇာတစုံတခုပေါ်လာခဲ့ရင်လဲ ခေါင်းမရှောင်တမ်း တာဝန်ထူး ဦးမနွေးနဲ့။ ကျုပ်အနေနဲ့ပြောရယင် ‘ဒီ အမိတိမြို့ ရဲ့အဖွဲ့ရဲ့ အကြီးအကဲအဖြစ်နဲ့ ရပ်တည်နေသမျှကလပ်လုံး မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်လုံခြုံမှုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ကျုပ်မှာ တာဝန်ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကတော့ ကမ်းခြေ ရေချိုးဆိပ်ကို လုံးဝဖွင့်မပေးနိုင်ဘူး။”

“ကောင်းပြီလေ...ကျုပ်ကလဲ ပြောရတော့မှာပေါ့၊ တကယ်လို့ အခု သိတင်းမတ် ကုန်ဆုံးရက်ဖြစ်တဲ့ ဂျူလိုင်လေးရက်နေ့ အထိမှ ရေချိုးဆိပ်ကို မြန်မာ့ဦးအားသန်ပေးဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ လက်ရှိရုဏ်းမှာ ခင်ဗျား ဆက်သက်ပြီး သက်ဆုံးရှုံးတော့မယ် မဟုတ်ပါဘူးမာတင်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ ခြိမ်းခြောက်နေတယ် မထင်လို့မိနေနော်၊ အတည်ပြောနေတာ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ဒီရေချိုးဆိပ်မှာ အန္တရာယ်ရှိတော့ပါဘူးလို့ ကြေငြာရမှာပဲ။ အဲ...ကျုပ်ရဲ့ ကြေငြာချက်မှန်ပြီးလို့မှ ခင်ဗျားက ကမ်းခြေကို ပိတ်ထားဆဲပဲ ဖြစ်နေအုံးမယ် ဆိုယင်တော့ ခင်ဗျားကို မြို့လူထုက စွဲချက်တင်ပြီး ပြုတ်ချပစ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်လဲ သံချောင်းတချောင်း ကောင်းကောင်းချပြီး ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်း ‘နှာ’ကြလိမ့်မယ်။ ကဲ...ကျုပ်ပြောတာကို သဘောတူကြပါသလား လူကြီးမင်းတို့။”

“တူတယ်...တူတယ်၊ သဘောတူသမျှ ရှေ့ဆုံးတန်းက သောက်ရင်း ‘တူ’ သပေါ့။ ‘ဒီမှာ’ မှီ သံချောင်းကောင်းကောင်း လိုတယ်ဆိုယဉ်ကျွပ်တဲ တာဝန်ယူပြီး ရွာပေးမယ်ဗျ”

ဤစကားကို ပြောသူမှာ အဆောက်အအုံ လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်သူ ‘ကဲကဲဆိုးလစ်’။

“ကျုပ်ရဲ့လူတွေလဲ အလုပ်လက်မဲ ဖြစ်နေ ကြရပြီ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်လူတွေကို အလုပ်လက်မဲ ဖြစ်နေစေယင် ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်လဲ အလုပ်ပြုတ်မှ ဖြစ်မယ်”

အသားမည်း ပေါ်တူကီ မစ္စတာရာဖ(လ်)လို့(ပ်စ်)၏ အသံ ဖြစ် ချေသည်။

ဘရော့ဒီက ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ...မိတ်ဆွေတို့...ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ရဲ့ရာထူးကိုလိုချင်လယ် ဆိုယင် အချိန်မရွေး ပြန်ယူနိုင်ပါတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ဗောင်း၏အလုပ်စားပွဲပေါ်ရှိ စကားပြောကြေးနန်း စက်ခုံမှ တတိတိမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဗောင်းက စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့် စားပွဲရှိရာသို့လျှောက်သွားပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက် ယူလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ ပြောထားတယ်မို့လား။ အစည်းအဝေး လုပ်နေ တုန်းမှာ အနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့လို့...”

ဗောင်းသည် ‘တယ်လီဖုန်း’အတွင်းသို့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ‘ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက် သည်။ တဖန် ဘရော့ဒီအား ဂျမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအတွက် ဖုန်းလာနေတယ်။ ဂျင်းနက်က ပြောတော့ အရေးကြီးတယ်တဲ့။ အဲဒါ ခင်ဗျား ဒီ အခန်းထဲကပဲ ပြောမလား။ အမြင်ခန်းကပဲ ပြောမလား”

“ကျွန်တော် အမြင်က ဖုန်းနဲ့ပဲ ပြောပါမယ်”

ဘရော့ဒီက နေရာမှထလိုက်ပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ရာထူး ဝန်အဖွဲ့ အရွေးခံလူကြီးများ အစည်းအဝေးကျင်းပရာ နေရာသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်ပြောကြားရလောက်အောင် မည်ရွေ့ မည်မျှ အရေးကြီးသောကိစ္စတရပ် ဖြစ်ပေါ်နေပါလိမ့်။ တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ် မှာ မည်သူဖြစ်နိုင်ပါလိမ့် စသည်ဖြင့် ဘရော့ဒီ တွေးကြည့်သည်။ တယောက်ယောက်များ ငါးမန်းအကိုင်ခံရပြန်လေပြီလား တူ၍ လည်း စိတ်ပူမိသည်။ သူသည် စည်းဝေးခန်း၏ တံခါးမကြီးကို ပြန် ခိတ်လိုက်ပြီး ဂျင်းနက်ထံသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ဂျင်းနက်က တယ်လီဖုန်းကို ဘရော့ဒီထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူ့မှတစ်ဆင့် တယ်လီ ဖုန်းစက်ခုံထဲသို့ ‘ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းရန် သင်္ကေတ ဖြစ်သည့်’ ‘စောင့်’ဟူသည့် မီးတလက်လက်လင်းနေသော အချက်ပြခလုတ်လေး ကို နှိပ်၍ ခလုတ်ကိုပြန်ခိတ်ခြင်း မပြုနိုင်သေးခင်မှာပင် ဘရော့ဒီက

“ဒီနေ့ မနက်ပိုင်းတုန်းက အဲ(လ်)ဘတ်မောရစ်နဲ့ မရက်(ခ်) ပေါ့တားတို့ဆီကို လယ်ရီဗောင်းက အစည်းအဝေးတက်ဖို့ ဖိတ်ခံ သေးလား”

ဂျင်းနက်က သူမ၏မျက်လုံးကို ဘရော့ဒီထံ ရှောင်ဖယ်ပစ်ယင်း...

“ဘယ်သူ့ကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မပြောရဘူး ဆို့ ကျွန်မကို မှာထားပါတယ်”

“ပြောမင်းပါ မိန်းကလေးဒါကို ငါသိထားဖို့လိုအပ်နေလို့ပါ”

“အန်ကယ်(လ်)၊ ကျွန်မကို ဟိုအခန်းထဲက ရွှေမင်းသားလေးနဲ့ အောင်သွယ်ပေးမလားဟင်”

“အေးပါကွာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ပြောမယ်။ အခု အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ လူလေး သောက်ဆီကိုပဲ ဖိတ်ခိုင်းပါတယ်။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မဖိတ်ခိုင်း ပါဘူး။ အခု အစည်းအဝေးကိုရောက်နေတာဟာ ကျွန်မ ဖိတ်ရ သမျှ လူကုန်ပါပဲ”

(၂၀၄)

၁၉၆၈

“ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ...၊ ခလုတ်ဖွင့်လိုက်တော့”

ဂျင်းနက်က ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည့်နှင့်တပြိုင်နက် ဘာရော့ဒီအစကားပြောခွက်ထဲသို့ သူ့အမည်ကို ပြောထည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာရော့ဒီ ပြောနေပါတယ်”

*

အစည်းအဝေးခန်း အတွင်းရှိ ဗောင်းသည် သူ့အလုပ်စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းစက်ခလုတ်ခံရှိ တလက်လက်-လင်းနေဆော့ အချက်ပြမီးရောင်လေး ကွယ်ပျောက်သွားသည်အထိ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ အပြင်ဘက်ခန်းရှိ ဘာရော့ဒီသည် အခြားတဘက်မှ တယ်လီဖုန်းပြောလာသူနှင့် အဆက်အသွယ် ရရှိသွားပြီဟု စိတ်ချရသည့် အချိန်တွင်မှ သူသည် စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကောက်ယူလိုက်သည်။ လက်တဘက်က စကားပြောခွက်၏ အဝကို ပိတ်ထားပြီး ဘာရော့ဒီနှင့် ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပြောဆိုနေကြသော စကားများကို တိတ်တခိုး နားထောင်လေတော့သည်။ သူသည် အစည်းအဝေးခန်းတွင်းရှိ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက်တို့၏ မျက်နှာများကို တယောက်ပြီးတယောက် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်က သူ၏ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နိုင်သော ရှိုင်းပြသောအပြုအမူကို ကန့်ကွက်လိုသူ၊ မကျေနပ်သူရှိက ထွက်ခဲ့ဟူသည့် ‘စိန်’ခေါ်ဝံ့မျိုး။ ဆိုသော် မည်သူတဦးတယောက်ကမျှ သူ့အား ကဏ္ဍကောစလုပ်လိုဟန် ရှိပုံ မရ။ သူ့ဘာလုပ်နေသည်ကို မတွေ့မမြင်သည့်နယ် မသိကျိုးကျွန်ပြုလျက်ရှိသည်။ သူ့စိမ်းတဦးဖြစ်သော ဟူးပါးသည်ပင်လျှင် အကင်းပါးလှချေသည်။ သူ့ကလည်း ဗောင်း၏အပြုအမူကို မသိလိုက် မသိဘာသာ နေနေ၏။ အမိတ်မြို့၏ အရှုပ်အထွေးများနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေနိုင်လေလေ သူ့အတွက် ကောင်းထေလေ ဖြစ်သည်ဟု ဟူးပါး သဘောပေါက်ထားပုံရသည်။

ကေသရာဇာ

“ဗျို့မာတင်၊ ကျွန်တော် ဟယ်ရီပါ”

တဘက်မှ မီးခိုး(စ်)၏ အသံကို ဘာရော့ဒီ ကြားလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျား အစည်းအဝေး ထိုင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါသေး။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတာတခု ပြောစရာရှိနေလို့။ ဒီတော့ ခင်ဗျား သေသေချာချာနားထောင်ပါ။ ကျုပ် အကျဉ်းချုံးပြောပါမယ်။ လယ်ရီဗောင်းတယောက်တော့ ဆုပ်လှုံစူး၊ စားလဲရှူး၊ ဘဝဆုတ်နေပြီ”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျ၊ မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ”

“ဒီမှာ သေသေချာချာနားထောင်ပါလို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောထားပြီးပြီပဲ။ သူ့မှာ ကြွေးလည်မင်းခိုက်နေတာဟာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကြွေးရှင် ဘယ်သူဖြစ်ဘယ်ဆိုတာကမူ အဓိကပြဿနာပဲ။ ဘာချိန်တုန်းကပေါ့ဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အစိတ်ခလောက်တုန်းက။ အဲဒီတုန်းက သူ့မှာငွေကြေးတပြားတချပ်မှ မရှိဘူး။ အဲဒီတုန်းက သူ့ငွေကလဲ အတော်ကြီး နာမကျန်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဘာရောဂါလဲ ဆိုတာကတော့ ကျုပ်လဲ ၁၉၆၈ဝါဖြစ်နေပြီ။ အဲ...၊ ကြီးကျယ်တဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ရောဂါတခု ဆိုတာကိုတော့ မှတ်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ကို သူ့ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေ တယောက်က ငွေကြေး ချေးငှားလို့ သူ့မိန်းမကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆေးဝါး ကုသပေးနိုင်ခဲ့တယ်တဲ့။ ငွေကလဲ ဒေါ်လာအတော်များများပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်လဲ ဘာမှားထွေထွေထူးထူး မမေးခဲ့၊ မသိခဲ့ပါဘူး။ သူ့မှာ ပြဿနာဖြစ်နေတုန်း လိုလိုလားလား ကူညီသမှုပြုလာတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေရဲနာမည်ကို သူပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီထွန်းက ကျုပ်ကလဲ ခပ်ငယ်ငယ်၊ ငွေကလဲ သိပ်မရွှင်သူမို့ အဲဒီလိုငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တညီလာတဲ့ ကယ်တင်ရှင်ရဲနာမည်ကို ရေးမှတ်ထားခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် တခါမှပြန်ပြီး လှန်လျှော့ မကြည့်မိပါဘူး။ အဲ...ခင်ဗျားက တနေရာမှာ လယ်ရီနဲ့စပ်လျဉ်းပြီး နည်းနည်းပါးပါးစုံစမ်းထောက်လှမ်း

ကေသရာဇာ

ကြည့်ပါလို့ ပြောလာတဲ့နေ့ အထိပေါ့။ အဲဒီဇာတ်ရဲ့ ခံစားနေရတာနဲ့ အနာမည်က တိနီရပ်ဆို.....တဲ့”

“လိုရင်းကိုသာ ပြောစမ်းပါ ဟယ်ရီ”

“ပြောမှာပါဗျ၊ ခင်ဗျားကလဲ။ ကဲ အတိုချုံးပြောရယ် အဲဒါကလေးရဲ့ အခြေအနေပေါ့ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်သကျော်ကျော်လောက်က တနည်းအားဖြင့်ပြောရယ် ဒီငါးမန်းကိစ္စပေါ်ပေါက်ခင်ကပေါ့ ကက်(စ်)ကာတာဆိုတဲ့ ဦးပိုင်ကုမ္ပဏီကပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ခြံလယ်ယာမြေငှားရမ်း ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီပေါ့။ အဝတ်အစားမှာတော့ ဒီကုမ္ပဏီက ရရန်စီမံခွင့်ဆိုတာ လောက်လောက် လားလား ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ပထမဆုံး လုပ်ငန်းက စကော့(ချီ)လမ်းရဲ့ မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ အာလူးခင်းတခုကို ဝယ်လိုက်ခြင်းပေါ့။ အခု ခင်ဗျားသိထားတဲ့အတိုင်း ဒီနှစ် နေရာသီက ခါတိုင်းနှစ်တွေလို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပုံပေါ်မလာလေလေ ကက်(စ်)ကာတာကုမ္ပဏီက ဥယျာဉ်ခြံမြေတွေကို ပိုမိုဝယ်လေလေဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတွေဟာ တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းမှာ လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ ပကတိတရားဝင်လုပ်ငန်းတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီကုမ္ပဏီကိုနောက်ကနေပြီး ငွေကြေးအလုံးအရင်းနဲ့ ထောက်ပံ့နေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတခု ရှိပုံပေါ့။

“ကက်(စ်)ကာတာဟာ အမိတီမြို့ရဲ့ စီးပွားရေးကျဆင်းနေတာကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး ဈေးချိုချိုနဲ့ ရနိုင်သမျှ မရှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ လယ်၊ ယာ၊ ခြံမြေပစ္စည်းတွေကို ဖိပြီး ဝယ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီမှာ ပစ္စည်းဈေးတွေ ကျပ်ကလဲ မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပဲ တတုန်ထိုး ကျဆင်းခဲ့တာကိုး။ စစ်တွင်းကာလ အခြေအနေမျိုးလို့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအရောင်းအဝယ် ကိစ္စတွေမှာ ကက်(စ်)ကာတာ ကုမ္ပဏီရဲ့ ကိုယ်စား ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်တဲ့ လယ်ရီဗောင်းက အမြဲတစေ လက်မှတ်ထိုး အတည်ပြု ခဲ့တယ်။ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌကတော့ တိနီရပ်ဆိုပါပဲ။ တိုင်း(မ်)သတင်း

စာရဲ့ စုံစမ်းလေ့လာထားချက်အရ ဆိုသင့်တော့ တိနီရပ်ဆိုတာ ဆွေးလောက်မှာရှိတဲ့ ထိပ်တန်း မာဖီယာ လူဆိုးဂိုဏ်းကြီး ငါးဂိုဏ်း အနက် တဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ”

“ဒါနဲ့များ ဒီတိရစ္ဆာန်ကြီးက သူ့ပစ္စည်းတွေ မရောင်းချလို့ နေဆင်းညချင်းပဲ ငတ်သေတော့မလို့လို့ ညည်းညူနေရသေးသလား။ အဲဒါနဲ့ခြေကို ပြန်ဖွင့်အောင် ဘာကြောင့်များ အတင်း အကျပ် အာဏာသုံး တိုက်တွန်းနေသလဲဆိုတာ ကျုပ်တော့ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပဲ ဟယ်ရီ”

“မသိဘူး၊ ကျုပ်လဲ သေသေချာချာတော့ မမြောတတ်သေးဘူး။ ဒီတမ်းခြေကို ဒီလောက်တောင် အလျင်အမြန် ပြန်ဖွင့်ပေးဖို့ အကြောက်အကန် တောင်းဆိုနေတာဟာ သူ့ဦးစီးလုပ်ဆောင်နေချင်တဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ အကျိုးအတွက်တော့ ရာနှုန်းပြည့် ဖြစ်ဟန်မဟုတ်ဘူး။ သူတယောက်တည်းရဲ့ စီးပွားရေး မပျက်စီးရအောင် ကြိုးပမ်း နေခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်တွေးမိသလောက်တုတော့ ဒီဗဟာလောဘတကြီးနဲ့ သူ့ရဲ့ တဦးတည်းသောကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းကို တော်တဆင် ချဲ့မိနေပြီထင်တယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုလျှင် အခု သူဟာ ချွန်နီ၊ မကယ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ။ ငါးမန်းအန္တရာယ်ကြောင့် ချွန်ဆက်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဈေးကျနေနေ ဗောင်းဟာ သူ တယောက်တည်းအနေနဲ့ ဘာပစ္စည်း တခုခုကိုမျှ ဝယ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အမိတီမြို့ရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေဟာ အတိုင်းအတာ ရှေ့ဆက် ဆိုးရွားနေအံ့မယ် ဆိုသင် ခင်ဗျားလူကြီး လယ်ရီဗောင်းကယောက်တော့ ကုန်းကောက်စရာ မရှိတော့လောက် အာဇီ ချွတ်ခြုံ ကျသွားလိမ့်မယ်။ အဲ...သူ့အနေနဲ့ ရရှိမယ့် တခုတည်းသာ တွက်ပေါက်ကတော့ အမိတီမြို့ရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေ အနာမည်ကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး အိမ်ခြံ ယာမြေ ဈေးတွေ တက်တဲ့ အခါပဲ။ ဒီအခါမှ...ဗောင်းဟာ သူတယောက်တည်း

www.burmeseclassic.com

လက်ထဲမှာ ကြွေးနဲ့ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဈေးတင် ရောင်းထုတ် နိုင်ပြီး အမြတ်အစွန်း ရနိုင်ပေလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငါးမီး အန္တရာယ်က ဆက်လက် ကြီးထွားနေပြီး အမိတို့ရဲ့ စီးပွားရေး ဆက်လက် ယိမ်းယိုင်နေအံ့မယ် ဆိုယင်တော့ ဗောင်းဟာ ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေရဲ့ စာချုပ် ရက်ချိန်းစေ တာမို့ အမြတ်မရတဲ့အပြင် အိတ်ထဲက ရှိတာပါစိုက်ပြီး ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်။ ပေးဆပ်ရသင့်ကလည်း နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်လာငါးသိန်း အထက်မှာရှိတယ်။ သူ ဝယ်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ မူလဝိုင်းတွေရဲ့ လက်ထဲကို အခုပေါက်ဈေးနဲ့ ပြန်ရောက်သွားကြလိမ့်မယ်။ ကျေးဇူးနဲ့လျှော့ပြီးရောင်းထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ ငါးမီးတကောင်ကြောင့် သူ့ဟာ နေယျားထိုင်ယင်း အမြတ် မရတဲ့အပြင် အချိုး ပေါ်နေပြီ။

“တကယ်တော့ သူ့ဟာ ကက်(စ်)ဘာတာ ကုမ္ပဏီရဲ့ အကြီးအကဲတယောက် ဆိုပေမယ့် တီနီရပ်ဆိုတဲ့ဂိုဏ်းရဲ့ ကြီးဆုံးရာ ကုန်ရောင်း ရုပ်သေးရုပ်ပဲ။ ငါးမီး အခြေအနေကြောင့် ရပ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျေးဇူးနဲ့ လှူဖွယ်နေနိုင်သလောက် တကယ်တမ်း စီးပွားရေး ပျက်စီးနေရသူကတော့ ဗောင်းဟာတည်း။ တကယ်အထိနာသွား ‘သူ’ပဲဗျ။ ဒါကြောင့် မိလူကြီး ဒါသောက် ဣန္ဒြေ ပျက်လောက်အောင် ဖြစ်နေရတာ”

“ခင်ဗျားဟာ တကယ် လူ့သိမ်ကြီးပဲ မီးခိုး(၆)”

ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်သော ဒေါသသံကြီးသည် တယ်လီဖုန်းထဲတွင် ရုတ်တရက် ဖြည့်ဟည်းလာခဲ့သည်။ အသံရှင်းတစ်ခုတည်း မဟုတ်။ မီးခိုး(၆)နှင့် ဘရော့ဒီတို့ စကားပြောနေသည့် အစည်းအဝေးခန်းမတွင်းရှိ တယ်လီဖုန်း အပိုတည်းခိုနေ၍ ကြားရသည့် မီးခိုး(၆) နားထောင်နေခဲ့သော ဗောင်း၏အသံ။ အမိတို့နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဖြိုတော်ဝန်ကြီး လယ်ရီဗောင်း၏အသံပင် ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျား သတ္တိရှိယင် ကျုပ်အကြောင်း ကောင်းသတင်း သတင်းစာထဲမှာ စာတည်း ထည့်ရေးကြည့်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီးကလဲ စားချေပြမယ်”

အစည်းအဝေးခန်းတွင်းရှိ တယ်လီဖုန်းကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆောင့်ချလိုက်သည့်အသံကို ဘရော့ဒီရော မီးခိုး(၆)ပါ နှစ်ဦးစလုံး ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ကောင်းပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ ရွေးချယ် တင်မြှောက်ထားတဲ့ ဖြိုတော်ဝန်ကြီးက သူ့ရဲ့ ရိုးသား တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ပုံ သမာဓိ နှင့် ပြဿနာဖြင့်ပဲ”

မီးခိုး(၆)က ခန့်လိုက်သည်။

“ကဲ...ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲဟယ်နီ။ သတင်းစာထဲကနေ ဖွင့်ချင်တာမလား”

“မလုပ်နိုင်သေးဘူး မာတင်။ ကျုပ်မှာက ဗောင်းဟာ လူဆိုးကြီးကြီးတစ်ယောက် အဆက်အသွယ်ရှိတယ်။ လူဆိုးရိုဏ်းကရဲ့ ဩဇာခံ နေတယ်ဆိုတဲ့ စွဲချက် တစ်ဖို့ သက်သေခံ စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထား ဘာတခုမှ ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုခေါ်သောဆယ် သူ ဆပ်နေတာတွေက အားလုံး တရားဝင် လုပ်ငန်းတွေ ဖြစ်နေတော့ တခုမှ မလုပ်သေးဘူး။ ရှေ့ဆက်ပြီး စုံစမ်းမော်ထုတ်လို့ သူ့ဟာ သေဆုံးရိုက်တာရဲ့ ဩဇာခံ တယောက် ဖြစ်နေကြောင်း ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေ အထောက်အထား တခုခု ရလာတဲ့နေ့ ကျယ်တော့... ဖြိုတော်တို့ တမျိုးစီစဉ်ကြတာပေါ့”

“ဒီမှာ တခု ဖြေစမ်းပါ... အခု ဒီမှာရှိနေတဲ့ ရွေးချယ်ခံ မြို့ပျက် အားလူတွေ အားလုံးဟာ ဗောင်းရဲ့ကိစ္စမှာ ပါဝင် ပတ်သက်နေကြသလား။ အခု လယ်ရီက အဲဒီလူတွေကို သူ့ဘက်ပါအောင် ချီးမြှင့်ထားပြီး ကျုပ်ကိုခိုင်း ‘တွယ်’နေကြတယ်”

“ဟင်္တုအင်း၊ မပါကြပါဘူး။ ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ကက်ဆိုးလမ်းကိုနဲ့ဇာကို့ မဟုတ်လား။ သူတို့က လယ်ရီရဲ့ ကျေးဇူးပြုမှုကို တကြိမ်နှစ်ကြိမ် ခံစားဖူးခဲ့တဲ့ လူတွေမို့ ဝောင်းရဲ့ လူရင်းတွေဖြစ်နေကြတာပါ။ တကယ်လို့ အဲဒီ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ အဘ သက်ချာကြ ရောက်နေတယ်ဆိုယင်တော့ ကျုပ် မေ့ခဲ့ပြီဦး။ အဖိုးကြီးက အသက်ကြီးပြီး လယ်ရီဇောင်းကိုလဲ ကလေးကစလုပ်ခဲ့သူ မဟုတ်လေတော့ ဇောင်းက သူ့ဘက်မှာ အင်အား ချားရလေအောင် အဖိုးကြီးက အစည်းအဝေး တက်ဖို့ တမင် ဖိတ်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်။ အဲလိုမက်(ငါး)ကတော့ လူဖြောင့်စာယောက်ပါ။ ဇောင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက် စပ်ယှက်လေသူ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လူတွေ အလုပ်လက်ပံဖြစ်ရေး တခုတည်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ မလွဲသာ မကင်းအာ ခင်ဗျားနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အခြေအနေမှာ ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲ ဇောင်းကိုတိုင်ကလဲ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် အပိုင်လုပ်ထားတာ။ ခင်ဗျားဆို မလွှပ်နိုင်အောင် ချည်လိုက်တာပဲ”

အစည်းဝေးခန်းတွင်း၌ ဟူးပါး ရောက်ရှိ နေသည်ကိုလည်း ဘာရော့ဒီ မကျေနပ်။ ထို့ကြောင့်-

“ဒီကိစ္စတွေကို ဟူးပါး သိသလား။ ဒီကောင်လေးကလဲ ကမ်းခြေပေါ် မဖွင့် ဖွင့်အောင် အတင်းအကျပ် ပြောနေတော့တာပဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို သူ လုံးဝ မသိဘူးဆိုတာ ကျုပ် သေသေချာချာ သိပါတယ်”

“ခင်ဗျား အနေနဲ့ အခု ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်တယ်လဲ မြင်သလဲ။ ခင်ဗျား ခေါ်တဲ့ တယ်လီဖုန်းကို လာမကိုင်ခင် စည်းလေး ခန်းမထဲမှာ ရှိနေစဉ်ကတည်းက အခုလတ်ရှိရာထူးက ထွက်လိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော် ဇောင်းကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ”

“ဘုရားရေ...။ အဲဒီလိုလဲ ကရှူးထီး မလုပ်လိုက်နဲ့အုံးလေ။ အခု လောလောဆယ်မှာ ခင်ဗျားမှ မရှိယင် မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ တခြုံလုံးက လိုအပ်နေပါတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကသာ ကိုယ်သာသာကို နှုတ်ထွက်သွားမယ် ဆိုယင် ဇောင်းက သိပ်ကို အကြိုက်တွေ့သွားမှာပဲ။ ဇောင်းနဲ့ ရပ်ဆို ဟာ သူတို့ ဩဇာအာဏာတည်မယ် လူတယောက် စိတ်ကြိုက် ခေါင်းခေါက်ရွေးပြီး လစ်လပ်သွားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ရာထူးမှာ ခန့်ထား လိုက်ကြမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားနေရာမှာ ရှိနေမယ် ဆိုယင် ကမ်းခြေကို ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်မှာပဲ”

“ဘုရားရေ၊ ဒါဆို သူတို့ရဲ့အန္တရာယ်ကို အညံ့ခံ လိုက်လျောရာ ရောက် သွားတော့မှာပေါ့”

“ခင်ဗျားပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ကမ်းခြေကို ပြန်ဖွင့်ဖို့ သူတို့က မဲအများစုနဲ့ တောင်းဆိုနေကြပြီဆို...။ ပြီးတော့... ဟူးပါးပြော တာလဲ မှန်ပါတယ်။ အခု ကျုပ်တို့ ငါးဦးကို မတွေ့ရတာ အတော် ကြာသွားပြီပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီကမ်းခြေဟာ အနှေးနဲ့ အမြန် ဆိုသလို ပြန်ဖွင့်ပေးရမှာကတော့ အသေအချာပဲ။ ဒီတော့ ဖွင့်မယ် ဖွင့် အခု တတည်းက ဖွင့်သင့်တယ်လေ။ ခင်ဗျားက ငွတ်ပေကပ်ပြီး မဖွင့်ပဲနေ ဆင်လဲ ဇောင်းကတော့ လုံးဝ အလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ဖွင့်ဝစ်မှာ သေချာတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့မှ ခင်ဗျားဟာ အလကားလူ ဖြစ်သွားရလိမ့်မယ်။ ကမ်းခြေ ပြန်ဖွင့်ပြီးတဲ့နောက် ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးမှ ဖြစ်မလာပဲ ပုံမှန်အခြေအနေ ပြန်ရောက် သွားမယ်ဆိုယင်လဲ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ‘ဇောင်း’ကို ကျွန်တော်တို့ တနည်းတဖုံ လုပ်နိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ ဟယ်ရီ၊ ကျွန်တော် မြန်စဉ်းစားပါအုံးလေ။ ကမ်းခြေကို ပြန်ဖွင့်ရမယ်ဆိုယင်လဲ ကျုပ်နည်းနဲ့ကျွမ်း ဖွင့်မှာမပါ။ ကျွန်တော်ဆိုကို ဖုန်းဆက်တာ ကျေးဇူးပဲဗျ”

www.burmeseclassic.com

ဘရော့ဒီသည် တယ်လီဖုန်းကိုပြန်ချထားလိုက်ပြီးနောက် ဗောင်း
၏ အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

ဗောင်းသည် တံခါးမကြီးကို ကျောပေး၍ ရပ်နေသည်။ သူသည်
ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ပြင်ပ ရှုခင်းများကို ကြည့်၍ နေခြင်းဖြစ်ပြီး
ဘရော့ဒီ၊ ခြေထောက် ကြားသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ပြီး...

“အစည်းအဝေးကြီးတော့ ပြီးသွားပါပြီ”

“ပြီးသွားပြီ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ကက်ဆီလစ်က မေးလိုက်သည်။

“ဒီသောတက်စွကြီးကို ကျုပ်တို့ဘာဆုံးဖြတ်ချက်မှချမှတ်သေးလဲ”
ဗောင်းက စားပွဲကို ကွေ့မတ် လျှောက်လာခဲ့ပြီး

“ပြီးပြီ ဟိုနီ၊ ငါက ပြီးပြီဆိုမယ် ပြီးပြီပဲ။ ဘာမှ စောဒက တစ်
မနေခဲ့တော့။ ငါ့ကို အနှောက်အယှက် ထပ်မပေးနဲ့ကွာ ဟုတ်လား။
ဒီကိစ္စက တို့တကွ လိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်လာရမှာပါ။ စခန်းမှူး
ကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ ငါ့ကို အခွင့်အရေး တခုသာ ပေးပါ။ ကဲ၊ အား
လုံးပဲ ဖြန့်နိုင်ကြပါပြီ”

ဘူးပါးနှင့် ရွေးချယ်ခံရကြပြီး လေးယောက်တို့သည် စည်းစဉ်း
ခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။ ဘရော့ဒီက ဗောင်း၏ နောက်
ကျောအားကြည့်သလို သူ့အပေါ်တွင် သနားကြင်နာသမှု ပြုသင့်
သည်။ မြေနိမ့်တန်း လှံမစိုက်သင့် ဟူ၍ တွေးနေမိ၏။ ဗောင်းသည်
တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီးနောက် ဆိုဖာရှည်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး
ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ၏ တတောင်ဆစ် နှစ်ဘက်
ဒူးခေါင်းများပေါ်တွင် ထောက်ထားယင်း သူ့လက်ချောင်းလေး
များဖြင့် သူ၏ နားသယ်စပ်များကို ဖိနှိပ်ပွတ်သပ်နေ၏။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ
ကယ် မာတင်”

သူက စပြောသည်။

“အခုလဲ ဒီအတိုင်းဖြစ်နိုင်ကြဖို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်”

“မီးခိုး(စ်) ပြောခဲ့တဲ့အထဲက ဘယ်လောက်များများ မှန်တန်
နေသလဲ”

“ဒါကို ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ဘူး မာတင်။ ဖြေလို့ မဖြစ်ဘူး။
တခါတုန်းက ကျုပ်ကို လူတယောက်က တစ်ခုခု ကူညီသမှုပြုခဲ့ဖူး
တယ်။ အခု အဲဒီလူက ကျုပ်ရဲ့အကူအညီကို ပြန်လည်မျှော်လင့်နေပြီ
တောင်းခံနေပြီလေ။ ဒါလောက်သိရလင် တော်ပါတော့ မာတင်”

ဗောင်းက သူ့ဒီးခေါင်းကို မော်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ
သည် နီရဲနေပြီး ဗျတ်ရည်များဖြင့် စိုစွတ်နေကြောင်းကို ဘရော့ဒီ
တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကိုပြန်ပေးဖို့ အကြွေး ဘယ်လောက်တင်နေသလဲ”

“မူလတုန်းကတော့ အရင်းက ဒေါ်လာ သုံးထောင်ထပ်ပါ။ အဲဒီ
တွေကို ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြန်ပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။
ဤတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူက လက်မခံခဲ့ဘူး။ တွင်တွင်
ငြင်းခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကို စေတနာသက်သက်နဲ့ ကူညီတာပါ။ လက်
ဆောင် ပေးတာလို့ပဲ သဘောထားပါလို့လဲဆိုတယ်။ အဲ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်လလောက်တုန်းကတော့ ကျုပ်ဆီကို ပြုန်းစားခဲ့ပြီး ရောက်လာခဲ့
တယ်။ ကျုပ်ကလဲ ရှိစုမဲစု ငွေသားချည်းသက်သက် ဒေါ်လာ
တထောင်ကို ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ‘ဒါလောက်နဲ့
ဘာရမလဲ’ လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ငွေပြန်လိုချင်တာ
တုတ်ဘူးတဲ့။ အကူအညီတခု ပြန်လိုချင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ရုန်းနှိုး
ပြန်မှုတခုလုပ်မယ်။ ‘ကဲ’ လိုက်ယင်လဲ ချမ်းသာနိုင်မယ်လို့ ဆိုတယ်။
သူတို့အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေ လုပ်ပေးပါလို့ ဆိုခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျား အခု ငွေဘယ်လောက်တုန်နေပြီလဲ”

“ဘုရားသခင်မှပဲ သိနိုင်တော့မှာပဲ။ ခြူးတပြားမှတောင်မကျန်
တော့ပါဘူး။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကူညီကယ်တင်နိုင်မလား မာတင်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လုပ်ပေးနိုင်တာ တခုတော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါက ခရိုင်ရှေ့နေချုပ်ဆို ခင်ဗျားကိုခေါ်သွားမယ်။ ခင်ဗျားက အမှန်အတိုင်းသာ အစစ်ခံ။ သူက ခင်ဗျားကိစ္စကို တရားဥပဒေနဲ့အညီ ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်”

“ခရိုင်ရှေ့နေချုပ်ရဲ့ ရုံးခန်းက ပြန်အထွက်မှာပဲ ကျုပ်အသက်ပျောက်ရမယ် အဖြစ်ကို ခင်ဗျားက မြင်ချင်နေပြီထင်တယ်။ ကျုပ်ငနီးအယ်လီနောဟာ တကောင်ကြွက် တမျက်နှာအဖြစ်နဲ့ ကျန်ခဲ့မှာပေါ့။ ကျုပ်လိုချင်တဲ့အကူအညီက အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ကျုပ် သိပါတယ်လေ”

ဘရော့ဒီက ဗောင်းအား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ယခုအခါ ဗောင်းသည် ဒဏ်ရာရနေသည့်တိရစ္ဆာန်တကောင်နယ် ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြစ်နေပေပြီ။ ဘရော့ဒီသည် သူ့ အသေဆုပ်ကိုင်ခဲ့သော ကမ်းခြေမဖွင့်ရေး အဆိုနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိကိုယ်မိမိ သံသယဝင်လာပြီ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏လုပ်ရပ် မှန်မှ မှန်ပါမည်လားဟူ၍ စိတ်တွင်စနိုးစနိုးဖြစ်လာခဲ့ရပေပြီ။

“ကဲ၊ ကျွန်တော် ပြောမယ်ဗျာ။ ကမ်းခြေ ရေချိုးဆိပ်တွေကို ကျွန်တော် ပြန်ဖွင့်ပေးတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ကူညီသူလိုတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျုပ်က ဖွင့်မပေးပဲ တင်းခံနေရင်တော့ ခင်ဗျားက နည်းလမ်းရှာပြီး ကျုပ်ကို ဖယ်ရှားဖတ်တော့မှာကို ကျုပ်သိလို့ပဲ။ ပြီးတော့လဲ ကျုပ်ရဲ့အယူအဆကို လက်ခံချင်တဲ့စိတ် ဆီမရှိလှတော့တာ ဗို့ပါပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မာတင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော် အလေးအမြတ်ပြုပါတယ်”

“နေအုံး၊ နေအုံး။ ကျုပ်ပြောတာ မဆုံးသေးဘူး။ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ရေချိုးဆိပ်ကို ကျွန်တော်ဖွင့်ပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် ကမ်းခြေမှာ အစောင့်အရှောက်တွေကိုတော့ ချထားပေးရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဟူးပါးကိုလဲ မော်တော်စာစင်းနဲ့ ကင်းလှည့်ခိုင်းမယ်”

ပြီးတော့ ရေချိုးဆိပ်ကို ဆင်းလာတဲ့ လူတွေကိုလဲ ခိနေရာမှာ အန္တရာယ် မကင်းတဲ့ နေရာ ဖြစ်ကြောင်း သိနားလည်အောင် ထုတ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“အို၊ ဒီလိုတော့ မလွတ်နဲ့လေ။ ဒါဆို ကမ်းခြေကို ပိတ်အောင် ထုပ်ခဲတာနဲ့ ဘာလူးမလဲ”

“လုပ်ရမယ်လယ်ရီ၊ ဒါကိုတော့ ကျုပ် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ လူသတ်ငါးမန်းကြီးအကြောင်း ဆိုင်းဘုတ်တွေကို လိုက်စိုက်မှာလား။ ‘ရေချိုးဆိပ်ကို ဖွင့်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဝေးဝေးက ရှောင်ကြပါဗျို့’ လို့ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်မှာလား။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ‘ရဲ့’ တွေက ကမ်းစပ်မှာ လျှောက်သွားနေကြရင်လဲ ဘယ်သူမှ ရေချိုးဆိပ်ကို လာကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီ ပြင်တော့ တာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တခြားနည်းလမ်း ကျုပ်မှာ ခန့်တော့ဘူး။ ငါးမန်းကြီး မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တော့ လုံးဝ ဆိုကြည့်သေးဘူး”

ဗောင်းက နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ မာတင်၊ ခင်ဗျား သိပ် ခေါင်းမာတာကိုး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ရာထူးက ဖြုတ်ချလိုက်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဘာမန်အရပ်သားတယောက် ဘဝနဲ့ ရေချိုးဆိပ်ဘလျှောက်ပြေးပြီး ငါးမန်းကြီး၊ ငါးမန်းကြီး လို့ အော်ခနဲပေတော့”

ဘရော့ဒီသည် ဗောင်း၏ရုံးခန်းမှပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ လေကား ခေါ်သွားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့စဉ် သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ မွန်းလွဲ တနာရီဝင် ကျော်ပေပြီ။ သူသည် အတော်ပင် ဓာ

လောင်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဝါတာလမ်းရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

ဆိုင်တံခါးကို ထွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဘရော့ဒီသည် ယင်း ဆိုင်ပိုင်ရှင် ပေါ(လ်)လို့(ဖ်)လား၏ အဆံကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။

“တကယ် အာဏာရှင်ကြီး ကျနေတာပဲ။ သူ့ရဲ့ မြို့သေနာဏ ဘယ်လိုရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ဘူး။”

အရော့ဒီကို မြင်လျှင် သူသည် ရှက်နဲ့ ချစ်သွားသည်။ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝက ဘရော့ဒီနှင့် ပေါ(လ်)လို့(ဖ်)သည် ကျောင်းနေဖက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် အလွန်ပိန်လှ အော့သူငယ်လေး ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ့ဖခင်၏ စားသောက်ဆိုင်လုပ်ငန်းတွင် တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ရသော အခါ၌မူ သူသည် တနေ့လုံး ဆယ်နှစ်နာရီ၊ တဖက်လျှင် ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အစားအစာပိုများ အကြား၌သာ ကျင်လည်ခဲ့ရသည် ဖြစ်ရကား သူသည် အစားအစာများ၏ သွေးဆောင်ခြင်းကို ကြုံကြုံခိုင်ခိုင် တွန်းလှန်နိုင်ခြင်း ရှိတန်မတူခဲ့။ ယခု သူ့ခန္ဓာသည် ‘သစ်တော်သီး’ တလုံး၏ပု ကို ဆောင်လျက် ရှိနေပြီ။

“ဟေ့...မင်း ကိုယ် အကြောင်း ပြောနေတယ် မှတ်တယ်”

“မင်းက ဘာကြောင့် ပြောနိုင်ရတာလဲ”

လို့(ဖ်)က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မတုတ်ပါဘူး။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်း ကိုယ် အတွက် နေ့လယ်စာ ကောင်းကောင်းတခု စီစဉ်ပေးတာ။ မင်း စိတ်ချမ်းသာစေမယ် သတင်းတခု ငါပြောပြမယ်”

“အေး...ကိုယ်ကလဲ ဒါမျိုးမှ ကြားချင်တာ”

ဘရော့ဒီအတွက် အသားညှပ်ပေါင်မုန့် လာချပေးယင်း ပြောလိုက်သည်။

“လာမယ် ကျုပ်လင်းရက်နေအတွက် ရေချိုးဆိပ်ကို ကိုယ် ဖွင့်ပေးတော့မယ်”

“ဟာ...ဒါဆို ပျော်စရာပေါ့”

“အရောင်းရ ငယ်နှယ်လဲ”

“အရောင်းထိုင်းပါတယ်”

“မင်းကတော့ အမြဲတမ်း စီးပွားရေး မဟန်ဘူးပဲ ပြောနေတာပဲ မတုတ်လာ”

“ဒါမျိုးတော့ တခါမှ မကြုံသေးပါဘူးဗျာ။ အခြေအနေဟာ တော်တော်နဲ့မှပြန်ကောင်းမလာယင် ငါဟာ လူမျိုးရေးအဓိကရုဏ်း တွေရဲ့ တရားခံ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ဟ... လုပ်စမ်းပါအုံး။ မင်းက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဆိုပါတော့...။ ဒီနှစ် နွေအတွက် ငါ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး လူငယ်တယောက် လိုတယ်ဆိုပါတော့။ လူငယ်နှစ်ယောက်က အဲဒီအလုပ်အတွက် ပြိုင်လျှောက်ကြမယ်။ ငါကလဲ နှစ်ယောက်လုံးကို ငှားဖို့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ထမောက်ပဲ ငှားနိုင်မယ်။ ဘာဖြို ခြိလဲဆိုတော့ အလုပ်ကလဲ သိပ်များများစားစား ခိုင်းဖို့ရှိတာ တုတ်လေတော့၊ အလုပ်လာလျှောက်တဲ့အဲဒီလူငယ်နှစ်ယောက်ကလဲ တယောက်က အဖြူ၊ တယောက်က အမည်း”

“ဒီတော့...မင်း ဘယ်သူ့ကို ငှားမလဲ”

“ကျုပ်လား။ ကျုပ်ကတော့ နီဂရိုးလေးကိုပဲ ငှားမှာပေါ့။ နွေကို သူတ ပိုပြီး လိုအပ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယူဆမိ တယ်လေ”

*

ဤနေ့ ဝါးနာရီ ဆယ်ပိနစ်အချိန်တွင် အိမ်သို့ ဘရော့ဒီပြန်ရောက်လာသည်။ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ကားကို မောင်းဝင်လိုက်စဉ်တွင် အိမ်နောက်ဖေးတံခါး ပွင့်လာပြီး အယ်လင်းက သူ့ထံသို့ ပြေးလွှတ်လာသည်ကို ဘရော့ဒီ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

သူမသည် ငိုယိုလျက်ရှိပြီး အတော်ကြီး စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလျက် ရှိကြောင်းမှာလည်း သိသိသာသာကြီး ပေါ်လွင်လျက် ရှိနေသည်။

“ဟေ့...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အရော့ဒီက မေးလိုက်သည်။

“ဘုရားမလို့ ရှင် အိမ်ကို စောစောပြန်ရောက်လာတာပဲ။ စခန်းထိ လမ်းပြီး ကျွန်းမ ဖုန်းဆက်သေးတယ်။ ရှင် ပြန်သွားပြီလို့ ကြောက်တယ်။ လာပါအုံး...ဒီမှာ ကြည့်ပါအုံး”

အယ်လင်းက သူ့လက်ကိုင်ဆွဲပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်ထွက်သွားသည်။ နောက်ဖေးတံခါးပေါက်ကို ကျော်သွားလျှင် အမှိုက်ပုံးများထားရာ အဖိုလေးတခုဆီသို့ ရောက်၏။

“အိမ်ထဲမှာပဲ ကြည့်စမ်းပါအုံး”

အယ်လင်းက အမှိုက်ပုံးတခုသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

အမှိုက်ပုံး၏အဖုံးကို ဘရော့ဒီ ဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်းရှိ အမှိုက်များ၏ အထက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်က ကြောင်တကောင်။ သားလေး “ရှောင်”၏ အချစ်တော် ကြောင်ထီးကလေး ဖရစ်စကီ။ ကြောင်ကလေးမှာ ဆက်ကျိုး၍ သေနေခဲ့ပေပြီ။ လည်လိမ် သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရသဖြင့် ယင်း၏ဦးခေါင်းမှာ နောက်ကျောဘက်သို့ပင် ရောက်ရှိနေခဲ့၏။ ယင်း၏ ပျက်စီးဝါဒဏ်မှာ ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် သူ့ကျောကုန်းကို ကြည့်နေသယောင် ရှိသည်။

“ဟာ... ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ ကားကြိတ်သွားတာလား”

ဘရော့ဒီက အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ လူတယောက်က သတ်သွားတာ”

အယ်လင်းက ရှိုက်ငိုလိုက်ပြီး...

“လူတယောက်ပေါ့၊ ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး ဖရစ်စကီကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး လည်လိမ်ချိုးလိုက်တာ နောက်ဆုံး ဆက်ကျိုးတဲ့အထိပဲ။ ဒီအချိန်မှာ ရှောင်-

လဲ အနားမှာ ရှိနေတော့ အဲဒီမြင်ကွင်းက သူတလေးကို ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်သွားစေခဲ့တယ်။ ဒီ နောက် အသက်ဆုတ်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ကြောင်လေးကို မြတ်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ပစ်ချပြီး အိလူလဲ ကားမောင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်”

“သူ ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“ကျွန်မမသိဘူး၊ ရှောင်းလေးလဲ အိမ်ထဲရောက်နေပြီ။ သူလေးလဲ အတော်ပဲ စိတ်ချောက်ချားနေတယ်။ ကျွန်မလဲ သားလေးကို အမြစ်တင်ရုတ်ပါလား။ မာတင်ရယ်...အခု ဘာတွေ ဖြစ်နေကြသလဲဟင်။ သူ့မတော့ ဘာမှနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

ဘရော့ဒီက အမှိုက်ပုံး၏ အဖုံးကို ဆောင့်မိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ခွေးမသား မျိုးမစစ်တွေ”

နှုတ်မှ ဆဲရေး ရေချွတ်လိုက်သည်။ သူ့ မေးကြောကြီးများ ထောက်ထလာသည်။ အကြိတ်သည်။

“ကဲ...အိမ်ထဲ ဝင်ကြရအောင်”

ငါးမိနစ်မျှကြာလျှင် ဘရော့ဒီသည် အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ကြောင်ဆေးကောင်လေးကို အမှိုက်ပုံးထဲမှ ပြန်ထုတ်လိုက်ပြီး ကားထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားကိုခြံထဲမှ နောက်ပြန်ဆက်ထွက်ပြီး လမ်းပေါ်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းတက်လိုက်၏။ ဘာရာခန့် မောင်းမိပြီဆိုလျှင် သူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ရဲကားမှ “ဪ”ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ဘရော့ဒီသည် စကော့(ချ်)လမ်း တဘက်ရှိ ဗောင်း၏ ကျူဒါ ခုခံ ကျောက်သားအိမ်ကြီးသို့ရောက်ရန် ဇိနစ် အနည်းငယ် မျသာ အချိန်ယူရသည်။ သူသည် ကြောင်ဆေးကောင်၏ ခြေနှစ်ချောင်းကို ထိုင်ပြီး လှေကားထစ်များမှတစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ပြီးနောက် တံခါးမကြီးအနီးရှိ လူခေါ်ခေါင်းယောင်းကို ဂရုစိုက်

www.burmeseclassic.com

မပြတ် တီးလိုက်သည်။ ဗောင်း၏ ဇနီးသည် အယ်လီနော့ဗောင်းထဲ
တံခါးကို လာမဖွင့်ပေးပါစေနှင့် ယူ၍လည်း ကျိတ်၍ ဆုတောင်း
မိသည်။

“ဟယ်လို့...မာတင်ပါလား။ ကျုပ်...”

တံခါးကို လာရောက်ဖွင့်ပေးသူ လယ်ရီဗောင်းမှာ ဘရော့ဒ်
အပြုအမူကြောင့် သူ့စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်။ တဝတ်တပုတ်နှင့်
ရပ်သွားခဲ့၏။ ဘရော့ဒ်က လက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး “ကြောင်ဆေး
ကောင်ကို ဗောင်း၏ မျက်နှာဆီသို့ တိုးကပ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲဟင် လူယုတ်မာကြီး”

ဗောင်းမှာ ဖျက်လုံး ပြူးသွားရသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုသလဲ။ ကျုပ်
တော့ နားမလည်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ လူတယောက်က ဒါကို လုပ်သွားခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့
ခြံရှေ့မှာ လာ စော်ကားသွားခဲ့တာ။ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကျုပ်
ရဲ့ သားလေးတယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ လာ ကျူးလွန် သွားခဲ့တာ။
သောက်ရမ်း ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ကြောင်ကြီးကို ရင်
ဆတ်သွားတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားက ခိုင်းလိုက်တာမဟုတ်လား”

“မကြောင်စမ်းပါနဲ့ မာတင်”

ဗောင်းသည်လည်း အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်နေဟန် ရှိသည်။

“ကျုပ် ဒါမျိုး မလုပ်ပါဘူးဗျာ...ဘယ်တော့မှလဲ မလုပ်ပါဘူး”
ဘရော့ဒ်က သူ့အသံကိုနှိမ့်၍...

“ကျုပ် ပြန်သွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ လူတွေကို
အကြောင်းကြားလိုက်သလား၊ ခေါ်လိုက်သေးသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်ကျယ် ရေချိုးဆိပ်ကို
ပြန်ဖွင့်တော့မယ် အကြောင်းကိုပဲ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဒီကခုပဲ ပြောသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“ခင်ဗျား လူလိမ်ကြီးပါ”

ဘရော့ဒ်က ဗောင်း၏ ရင်ဘတ်ကို ကြောင်ဆေးကောင်ဖြင့်
အဆား လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ကြောင်ကို ထည်လိမ် သတ်ပစ်လိုက်ပြီးတဲ့ နောက် အဲဒီ
ကောင်က ကျုပ်ရဲ့ ရုစံနှစ်သားလေးကို ဘယ်လိုပြောသွားတယ် ထင်
သလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျုပ် ဘယ်သိပါလဲ”

“အေး...၊ သူ ပြောသွားတာက ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့ ပြောခဲ့တဲ့
အတိုင်း တပုစံတည်းပဲ။ သူက... ‘ဟေ...၊ မင်းရဲ့ အဖိုးကြီးကို
ပြောလိုက်၊ နောက်ကို ဒီလောက် ခေါင်းမာချင်ဆုံး...တဲ့...က’”

ဘရော့ဒ်က ချာကန်လှည့်ပြီး လေကားထစ်များအတိုင်း ပြန်ဆင်း
သွားသည်။

ဗောင်းသည် ထယောက်တည်း ငူငူကြီး ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
သည်။

*

သုံးရက်အတွင်း ငါးမန်းအန္တရာယ် မပေါ်ပေါက်ခဲ့သော် အင်္ဂါနေ့
သို့ရောက်လျှင် 'ဤတမ်းခြေ၌ ငါးမန်းမရှိတော့ပြီ' ဟူ၍ ယူဆနိုင်မည်
ဖြစ်ပေသည်။ ဘရော့ဒီသည် ငါးမန်းကြီး ဤတမ်းခြေမှ အမြန်ဆုံး
ဆွတ်ခွါသွားစေချင်မြဲ ဖြစ်သည်။ ငါးမန်းကြီးကိုသာမက မက်(တ်)
တူး(ါး)ကိုလည်း ထွက်သွားစေချင်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ့နေရင်း ဂု(ဂ်)
ထိုး(လ်)သို့ ပြန်စေချင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဟူးပါးသည် ငါးမန်းကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး အဓိတိသို့ ရောက်
လာသည့် အာဂန္တုဖြစ်သည်။ ယခုမူ ငါးမန်းကြီးကိုသာမက သူ့ဇနီး
အယ်လင်းကိုပါ ဆက်လက် အကြောင်းပြုနေပြန်ပြီလားဟု ဘရော့
ဒီသည် သံသယဖြစ်မိသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကို သူ လုံးဝ မကျ
နပ်ဖြစ်မိ၏။ ဟူးပါးက တနေလုံးလုံး ပျောက်နေခဲ့သလို သူ့ဇနီး
အယ်လင်းကိုလည်း တနေလုံး တယ်လီဖုန်းဖြင့် ခေါ်မရ ဖြစ်နေခဲ့၏။
ဉာဏ်ပိုင်း အိမ်သို့ပြန်အရောက်တွင် အယ်လင်းကို အိပ်ရာထက်တွင်
တွေ့ရသည်။ သူမ၏အဆိုက နေမကောင်း ဖြစ်နေသည်ဟု၊ ဘရော့ဒီ
အနေဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်ရာ သူမ၏ အသွင်ပြင်က သာမန် နေ
ကောင်း ထိုင်မသာ ဖြစ်ရပုံမျိုးထက် တစုံတခုကို အားတိုက် ခွန်စိုက်
ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးနောက် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေသည့်ပုံမျိုး။

ရာသီဥတု အခြေအနေ ခန့်မှန်းချက်ကို ကြားသိရလျှင် သီရိချင်း
အကြောင်းပြန်မည် ဟု ဟူးပါးအား ဘရော့ဒီက ကတိပေးခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည်။ အောက်ထပ် တယ်လီဖုန်းရှိရာ မီးခိုးဆောင်သို့ ဘရော့ဒီ
လျှောက်လာခဲ့သည်။ အယ်လင်းက ညစာစားပွဲတွင် အသုံးပြုခဲ့သော
ခန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကျောလျက် ရှိနေသည်။ ဟူးပါး
သည် အဘီလတ်တည်းခိုရိပ်သာ၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း ဘရော့ဒီ
ဆိုပြီးဖြစ်သည်။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးသည် မီး
ခိုးချောင်ကောင်တာစွန်းရှိ ငွေခောင်းခံလွှာစာရွက်များ၊ ကျောင့်ဝယ်
မှတ်တမ်း စာရင်းစာရွက်များနှင့် ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းစာအုပ်များ ထပ်

[က]

သောကြာနေ့သည် မိုးသား မိုးတိမ်များဖြင့် အံ့အံ့ ဆိုင်းဆိုင်း
မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်၍နေပြီး တခါတရံ မိုးသေးမိုးဖွဲလေးများပင်
ချလေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့အဖို့ ရေဆင်းကူးသူဟူ၍ များများစားစား
ဘရော့ဒီ၏ လူများ ကမ်းခြေသို့ရောက်လာခါစ နံနက်စောစောပိုင်း
ကသာ စုံတွဲတစ်တွဲ ရေဆင်းချိုးခဲ့သည်။

သောကြာနေ့ ညပိုင်းတွင်မူ ဘရော့ဒီက ကမ်းခြေစောင့်တစ်
ထံ လှမ်းဆက်သွယ်ပြီး ရာသီဥတုခန့်မှန်းချက်ကို တောင်းခံကြ
သည်။ ရာသီဥတု အစီရင်ခံစာက စနေနေ့သည် သာယောဇုံသာယာ
ရှိမည်။ ရာသီဥတု ကြည်လင်ကောင်းမွန်မည်ဟု ဆိုထားပေသည်။
ဘရော့ဒီအနေဖြင့်လည်း ရာသီဥတုကို ကြည်လင် ကောင်းမွန်
စေချင်သည့်ဆန္ဒ ရှိပေသည်။ အကြောင်းကား ယခု သီတင်းဆုံးရက်
တွင် အများပြည်သူ အားလပ်ရက်သည် သုံးရက်ဆက်တိုက် ပါ
နေသည့်ဖြစ်ရကား ရပ်ဝေးမှ အပန်းဖြေခရီးသည်များသည် အိမ်
ပြန်သို့ လာရောက် အပန်းဖြေကြမည်သာဖြစ်သည်။ ဤအားလပ်ရက်

ထားသည့် အပုံထဲထွင် ရှိနေကြောင်းကိုလည်း မြင်တွေ့ထားပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အယ်လင်းအား အငိုက်မင်းလိုသဖြင့်...

“ဟူးပါးဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်စရာ ရှိနေတယ်။ စာအုပ်အေး တယ်မှာပါလိမ့်”

“သူ့ဖုန်းနံပါတ်က ၆...၅...၄...၃...”
အယ်လင်းက မဆိုးမတွ အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဟင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ရှင်ကလဲ အဆန်းလုပ်လို့၊ ဒီမြို့က အရေးကြီးတဲ့ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်တွေအားလုံး ကျွန်မ အလွတ်ရတယ် ဆိုတာကို ရှင်လဲ အသိ သွားနဲ့။ အဘီလတ် တည်းခိုရိပ်သာရဲ့ နံပါတ်က မြောက် ငါး ဘေး သုံး ပါ”

ဟုတ်ပေသည်။ အယ်လင်းပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ တို့ဧက ယခင် အခါများ တတည်းတပင် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်များမှာ စပ်လျဉ်းလာလျှင် အယ်လင်းသည် အလွတ်မှတ်ထားလေ့ ရှိသည်။ ဤ သည်ကို ဘရေဒီ အသိယင်၊ သူကိုယ်တိုင် မေ့နေသော တယ်လီဖုန်း နံပါတ်များရှိလျှင်လည်း အယ်လင်းထံ အကူအညီတောင်းရလေ့ ရှိသည်။ သူမသည် တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန် စာအုပ်ကြီးကဲ့သို့ဖွယ် အသုံး ထားရလောက်သူ ဖြစ်လေသည်။ ဤ အချက်ကို နဂိုက သိထားပါ လျက်နှင့် ယခုကဲ့သို့ ကောက်ကျစ်စွာ အငိုက်မင်း မေးမြန်းခြင်း အတွက် ဘရေဒီသည် မိမိမိကိုယ်မိမိ ကျိန်ဆဲပန်တင်မိလေသည်။ သူသည် အယ်လင်းပြောသော နံပါတ်ကို လျဉ်းချလိုက်သည့် ညဉ့်စာရေး အမျိုးသားတဦး၏အသံ တဘက်မှ ပေါ်လာသည်။

“အဘီလတ် တည်းခိုရိပ်သာကပါ”
“ဟုတ်ကဲ့၊ မက်(တ်)ဗူးပါးရဲ့ အခန်းပေးပါ”
“သူ့ အခန်းနံပါတ်ကို သိပါသသားခင်ဗျာ”
“ဟင်အင်၊ မသိပါဘူး”

ဘရေဒီသည် ဒုတိယအကြိမ် ပညာစမ်းရန် ပြင်ပြန်သည်။ တယ် လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို လက်ဘအက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်ပြီး...

“သူ့အခန်းနံပါတ်ကို သိလား ဟင်” ဟု အယ်လင်းအား မေးလိုက်သည်။

အယ်လင်းက သူ့ကို ခေတ္တမျှ တွေ့ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းခါလိုက်သည်။

“ဪ၊ ရပြီ ရပြီ၊ လေး...သုည...ငါး တဲ့”

ကောင်ဘာစာရေးက ဟူးပါးအခန်းရှိ တယ်လီဖုန်းနှင့် လိုင်း ခုင်းဆက်သွယ်ပေးလိုက်သည်။ ဖုန်းသံ နှစ်ကြိမ် မြည်ပြီးမှ ဟူးပါး၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ဘရေဒီပါ”
“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆို”

ဟူးပါး၏အခန်းသည် မည်သို့မည်ပုံ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထား ထိခိုက်မှုမရှိသည်ကို ဘရေဒီသည် သူ မျက်နှာမူထားရာ နံရံပေါ် တွင် စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်း မှောင်မှောင် တွန့်လိမ်ကျေမွနေသော မွေ့ရာ။

“ရာသီဥတု ခန့်မှန်းချက်တော့ ကောင်းပါတယ်”
“မာတ်ဗယ်၊ ကျွန်ုပ်လဲ သိတယ်”
“ဒီတော့ မနက်ဖြန်မနက်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဆိပ်ခံတော့ ခံဘားမှာ တွေ့ကြမယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”
“ငါးနာရီခွဲ”
“စောင်းပြီလေ”

“ဒါထက် ခင်ဗျား ဒေသစံစကားနဲ့ တယ်အခြေအနေ ရှိသလား ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က အတွဲညီတယ်နော်”

“ဘာ ဘယ်အခြေအနေရှိရမှာလဲ။ သူတပါးရဲ့ လိင်မှတ်စွဲအခြေအနေကို ဝင်ရောက် စပ်စေတာဟာ ရဲ့မူးတယောက်ရဲ့ အလုပ်လား။”

“ထားပါတော့လေ။ ကျုပ်က အလကားနောက်ဘာပါ။”

ဘရော့ဒီက တယ်သီဗန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

သူ့ စိတ်ထဲတွင် ဟူးပီးလီလူ၏ ဤသို့ ပြောဆိုခဲ့ခြင်းကို မကျေမနပ် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ သူ မသိတာနေ့ဆုတ်မှ ဤသို့ သူခိုးက လူတစ်ဆော့စကား၊ ပြန်ပတ်သောစကားကို ကြားရသောအခါ ပို၍ မခံမရင်နိုင် ဖြစ်သွားရသည်။

သို့နှင့် အနီးရှိ အယ်လင်းကိုသာ ဖိမိလေသည်။

“မင်းကို မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်။” ဟိုတညက သားလတ် မာတင်က ပင်လယ်ကမ်းခြေ ပျော်ပွဲစားထွက်ဖို့ ပူဆာနေသံ ကြားမိတယ်။ အဲဒါ ဘယ်တော့လဲ။”

သူက သူမ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် မေးသော်လည်း သူမက သူ့ကို ပြန်မကြည့်။ မျက်နှာလွဲပြီး ခြေမည်။

“ဘယ်တော့ရယ်လို့ သီးသန့် သတ်မှတ်ထားရက် မရှိပါဘူး။ သက်သက် စိတ်ကူးပေါက်ရာ ပြောတာပါ။”

“အို...အိပ်ဖို့ အချိန်တန်နေပြီ။”

“ဟစ်၊ ရှင် ဘာပြောတယ်”

“မင်းကြည့်ရတာ သိပ်နေကောင်းပဲ။ ရေဝါဘူး။ နောက်ပြီး မင်းဆော့ သတ်မထားမိဘူး ငှက်တယ်။ အဲဒီဖန်ခွက် မင်း ဆေးနေတာ နှစ်ခါပြန်တောင် ဖြစ်သွားတာ ငါမြင်တယ်။”

သူက ရေခဲသေတ္တာထဲမှ စည်သွတ် ဘီယာဗူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ယင်း၏ထိပ်ဝရံ သတ္တုမောင်းတံ လက်ကိုင်လေးကို ဆွဲယူပြီး အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် အဖုံးပွင့်မလာပဲ သတ္တုလက်ကိုင်လေးသာ အရင်းမှ ကျိုးပဲ့ပြီး သူ့ လက်ညှိုးနှင့် လက်မအကြား၌ ပါလာခဲ့သည်။

“သောက်သုံးမကျတဲတာ”

ဘရော့ဒီက ညစ်ညမ်းစွာ ဆီရေးလိုက်ပြီး စည်သွတ်ဘီယာဗူးအား အိမ်တွင်း အမှိုက်ပုံးအတွင်းသို့ ဒေါသတကြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြေခံတစ်ခုခုနားမြည်အောင် နင်းပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

*

[၁]

စနေနေ့၏ မွန်းလွဲပိုင်း။

ဘရော့ဒီသည် သဲသောင်ပြင်မို့ မေ့တင် ရပ်လျက်မှ အောက်ကြွက် မြင်တွေ့နေရသည့် စကော့(ချ်)လမ်း ကမ်းခြေရေချိုးဆိပ်ကို အပေါ်စီးမှနေ၍ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူသည် အထူး အခွင့်အာဏာရ ယောက်ျားလမ်းရေးသမားတဦးအသွင် မိမိကိုယ် မိမိ ထင်လိုသို့ သွေးကြီးမိသလို ပေါ်ကြောင်ကြောင်နိုင်လှသော အလုပ်တခုကို ဆောင်ရွက်နေမိသည့် လူ့အန္တတယောက်နယ်လည်း ခံစားရမိသည်။ သူသည် ပိုမိုရှုပ်အကျီနှင့် ရေကူးဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဤဝတ်စုံများမှာ ယနေ့ သူတမ်းဆောင်နေရသည့်အလုပ်များနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်စေရန် အထူးစပယ်ရှယ် ဝယ်စက်တစ်ခုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ရဲအရာရှိတဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ နှုတ်ဖောင်းကိုသာ အမြဲလိုလို ဝတ်ဆင်ခဲ့ရသည် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း ယခုလို ဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်ဆင်သောအခါ နှစ်ခါလေးများစွာ နေရောင်ခံထိခဲ့သော ပေါင်သား ဖြူဖြူဖွေးဖွေးများ ဖြစ်သည်။ သူကလည်း ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ထိမိ ပွတ်ဘိုက်မီခဲဖန်များ ပြောကြောင့်ပြောတလင်းခါလုနီးပါး အပွေးများကျက်ထွက်နေခဲ့ပြီး

ဖြစ်သည့် ခြေသလုံးများသည် လည်းကောင်း၊ နေရောင်ခြည်တစ် ဘက်ကနေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရ၏။ ဤဖြစ်ရပ်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ထဲမှာ ခေါ်သ ထွက်မိသည်။ ဘုရားခံက သူနှင့်အတူ ဇနီးသည် အယ်လ်အီး အား ဤကမ်းခြေသို့ လိုက်ပါလာစေလိုခဲ့သည်။ ဤသို့ လိုက်လာခြင်းဖြင့် အယ်လ်အီးအဖို့ စိတ်ပြေပျောက် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ဟူ၍ ဘုရားခံက ထွက်ဆင့်သည်။ သို့သော် အယ်လ်အီးက အိမ်ထဲက ကိစ္စများ လုပ်စရာရှိသေးသည်ဟုဆိုကာ ဘုရားခံ အကြံပြုချက်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့သဖြင့် ဘုရားခံမှာ တကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားခံသွားရှိ ခရီးဆောင် ဇာတ်ထဲတွင် ပါရှိလာသော များမှာမှန်ပြောင်းတစ်ခေါ်(လ်)ကီ တော်(လ်)ကီခေါ်ခရီးဆောင် အသံလွှင့်သတင်းပို့စက်ငယ်ကလုံး၊ စည်သွက်ဘီယာနှစ်လုံးနှင့် ဆီအိမ်စက္ကူဖြင့် ထပ်ထားသော အသားညှပ်ပေါင်ရန်တချပ် စသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကမ်းခြေနှင့် မိုင်ဝက် ပြည့်တပြည့် အတောအခင်းပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်တွင်မူ ဖလစ်တာ မော်တော်ငယ်သည် အဆူအရပ်သို့ ရှေးရှုပြီး ဖြည်းညှင်းစွာ ရွေ့လျားလျက် ရှိသည်။

ရာသီဥတုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကမ်းခြေစောင့် တပ်များ၏ ကြံ့ခိုင်မှုနှင့်ချက်သည် မှန်ကန်ခဲ့လေ၏။ ကောင်းကင်ပြင်တခွင်တွင် မြို့ထဲကမ်းစင်လျက် ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေသည်။ နွေးထွေးသော ရောင်ခြည်၊ ပင်လယ်ပြင်မှ တိုက်ခတ်လာသော သံသရာညှင်းညှင်းလေးနုအေး စသည်တို့က ထိုနေ့ကို သာယာသော နေ့တနေ့အဖြစ် တန်ဆာဆင်လျက် ရှိစေသည်။

ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် စုံတွဲ လေးငါးတွဲခန့်တို့မှာ ထုံးစံအတိုင်း တိုက်စု သည်တစုနှင့် အသက အသက နှစ်ယောက်တကမ္ဘာ ဖန်တီးကြလျက်။ အချို့သော စုံတွဲများကမူ သံသရာပြင်ပေါ်တွင် လေ့လာမယက် လဲလျောင်းယင်း နေရောင်ခြည်၏ ကွေ့ထိမှု အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားရယူနေကြသည်။ မိသားစုစာစုကမူ သံသရာပြင်ပေါ်တွင် မီးသွေးမီးဖြင့် မီးပွဲပွဲကျင်းပနေကြသည်။ ထိုမီးပွဲပွဲ

သက်ပြတ် ကြွေလှော်ရာမှ ထွက်လာသော အမဲသားဟင်း၏ ခန့်သင်းသင်းလေးသည် ဘုရားခံ၏ နှာခံအား လာရောက် ကလိနေလေသည်။

ကမ်းခြေ ရေချိုးဆိပ်ကို ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ရေဆင်းကူးသူဟူ၍ ယခုအချိန်အထိ တစ်စုံတယောက်မျှ မရှိသေးပေ။ အဲဒီအချို့က သူတို့၏ သားသမီးများကို ရေစပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး တလိပ်လိပ်တက်လာသော ဒီလှိုင်းများအကြားတွင် ခေတ္တအတမျှ လမ်းလျှောက် ဆော့ကစားစေသော်လည်း ရေကူးစေခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ မိနစ် အနည်းငယ်ခန့် ရေစပ်တွင် အချိန်ဖြုန်းကြပြီး သည့်နောက်တွင်မူ ပျင်းရိ ပြီးငွေ့လာသောကြောင့် ပင်လော(သို့) တည်းမဟုတ်) ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်၍ပေလော့ မသိ၊ သူတို့၏ ကလေးငယ်များကို ဖြန်ခေါ်ပြီး ကမ်းခြေပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

သူ့နောက်ဘက်ရှိ မြက်ဖုတ်များအတွင်း၌ တစ် စုတယောက် လှည့်လည်လာသောခြေသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ဘုရားခံသည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ် ချိုမည် အမျိုးသားတဦးနှင့် အမျိုးသမီးတဦးတို့သည် သူတို့၏ ခင်သွေးဖြစ်ဟန်တူသည့် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သဲကမူပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသားသည် ကာကီဝတ်စုံနှင့် အတွင်းဝတ်တီရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဘတ်စကက်ဘော ကစားရာတွင် ဘတ်ဆင်သော ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ အမျိုးသမီးကမူ အဆီအစိန် အရပ်အရစ်ဖြစ်နေသော သူမ၏ ခြေသလုံးများကို လုံခြုံအောင် ဆုံးမဖိနှိပ်လောက်အောင်ပင် တိုနေပြီဖြစ်သော ဆေးဆိုးပန်းရိုက် ဘတ်စုံတည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် ဝတ်စုံပိုင်များ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ တက်လှမ်းခဲ့ရာ လမ်းကြောင်း၏ နောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်း စကော့(ချီ) လမ်းဘေး တနေရာတွင်

ခရီးရှည်သွား စခန်းချစ်ဝင်နီဘာဂို ကားတစ်စီး ဆိုက်ကပ် ရပ်နားထားလည်ကိုလည်း ဘရော့ဒီ သတ်ပြုမိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီ ပေးရပါမလဲဗျာ”

ကမူထိပ်သို့ လူဝတ်စုံ ရောက်လာသည်တွင် ဘရော့ဒီက ခရီးကြို မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဒီကမ်းခြေတာ....”

အမျိုးသမီးက မေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ကမ်းခြေကို လိုက်ရမှာ နေတာပါလဲ၊ အဲ...ပုဂံလိကပိုင် ကမ်းခြေကို ရှာတယ် ဆိုသင့်တော့....”

“ဒီကမ်းခြေပါပဲကွာ၊ မမှားနိုင်ပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုလျှင်—

အမျိုးသားက သူ့ အကျိုးအိတ်အတွင်းမှ မြေပုံစာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မိမိကိုယ်မိမိ အလွန်စိတ်ချယုံကြည်စွာ၊ မိမိကိုယ်မိမိ အထင်ကြီးလွန်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ အပိုင် ပြောချလိုက်သော သူ့ လေးသံတွင် ကွင်း(စ်)ဘိုရောက်(ဂျ) နည်းယောက်သားက ထောက်၏ လေယူ လေသိမ်း ပါရှိနေကြောင်း ဘရော့ဒီ သိမြင်လိုက်၏။

“...တို့တတွေက နှစ်သက် ခုနစ်လမ်းကနေ ကွေ့ပတ်ပြီး ဒီထဲမှာ အတိုင်း လိုက်ခဲ့တာပဲ။ အခု ဒီနေရာမှာ အမှန်ပဲပေါ့”

မြေပုံစာရွက်၏ တနေရာသို့ လက်ညှိုးထောက်ယှက် ထိုးထိုးပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ အသက် ဆယ်သုံးနှစ်ခန့် ရှိသော ခပ်ဝဝ ကလေးငယ်က....

“ခါဖြင့်လင်...ငါးမန်း ဘယ်မှာလဲဟင်၊ ငါးမန်းကြီး ဘယ်မှာလဲ။ မေမေ ပြောတော့ ကျွန်တော်တို့ ငါးမန်းကြီးတွေရ တော့မယ်ဆို”

“မင်း ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း” လူဝတ်စုံက သူ့သားငယ်အား လှမ်း၍ ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြီး ဘရော့ဒီ ဘက်သို့ လှည့်၍....

“ဘယ်မှာလဲဗျာ နာမည်ကျော် ငါးမန်းကြီး”

“ဘယ်ငါးမန်းကို ပြောတာလဲ”

“လူတွေကို ကိုက်သတ်နေတဲ့ ငါးမန်းကြီးလေ၊ ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ကျုပ်တို့ကြည့်ခဲ့ရတယ်။ ကမ္ဘာ့သံသုံးခုက ထုတ်လုပ်တဲ့ အစီအစဉ် သုံးခုစလုံးမှာ ကြည့်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒီမှာ ရှိတယ်လေ... လူသတ် ငါးမန်းကြီးကို ခင်ဗျားမသိဘူးလား”

“အယင်ကတော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတော့ မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ နောက်လဲ ပြန်လာတော့မယ် မတုတ်ပါဘူး”

အမျိုးသားသည် ဘရော့ဒီအား ခေတ္တမျှ တွေ့၍ ကြည့်နေလိုက်ပြန်၏။ ပြီး မကျေမနပ် မာန်ဖီသန်၍ ဆိုသည်။

“ကျုပ်တို့က ဒီငါးမန်းကြီးကို ကြည့်ဖို့အတွက် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးတဲ့ နေရာက လာခဲ့တယ်။ အခု ဒီငါးမန်းကြီး မရှိတော့ဘူးလို့ ခင်ဗျားက ပြောတယ်။ ဟုတ်လား။ ရုပ်မြင်သံကြားရဲ့အဆိုနဲ့တော့ တခြားစီပါလား”

“ဟာ...ဒါတော့... ကျုပ် ဘယ်ဘက်နိုင်ပါ့မလဲ။ ခင်ဗျား လာကြည့်တဲ့အချိန်မှာ ဒီငါးမန်းကြီး ဒီနေရာမှာ ရှိနေပါမယ်လို့ ဘယ်သူက တာဝန်ယူထားလို့လဲ။ ပြီးတော့ ဒီငါးမန်းကြီးက ရေထဲက လာပြီး သူ့ကို လာတွေ့တဲ့ လူတွေနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆုတ်၊ လက်ခံ တွေ့ဆုံလိမ့်မယ်လို့လဲ ခင်ဗျား မျှော်လင့်နေဖို့ မသင့်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ပြန်ချော့ချော့မပြောနဲ့ ကိုယ့်လူ”

လူဝတ်စုံက ဘရော့ဒီအား ဟောက်လိုက်သည်။

ဘရော့ဒီက မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ပြီး—

“ဒီမှာ အရာကြီး...ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါအုံး”

သူ့ ရေကူးဝတ်စုံ၏ ခါးပတ်ဘွင် ချိတ်ထားသော မှိတ်ဆံအိတ်တွင်းမှ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားလေးကို ထုတ်ယူပြီး လူစုကြီး မြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်၏။ ယင်းမှာ ဘရော့ဒီသည် အနှိတ်မြို့

မိုးခန်း၏ စခန်းမှူးကြီးဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံသည့် စိစစ်ရေး
ဓာတ်ပြားလေး ဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်က ဒီမြို့ရဲ့ ထုံခြုံရေးဝန်ထမ်း စခန်းမှူးကြီးပဲ။ ခင်ဗျား
ဘယ်သူတယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး။ ခင်ဗျားကိုယ်
ခင်ဗျား ဘယ်လိုအထင်ရောက်ဘဝင်မြောက်နေတယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်
မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သိတာက ဒီမြို့ထဲမှာရှိတဲ့ သူတပါးရဲ့
ကိုယ်ပိုင်ရေးချိုးဆိပ် တခုခုထဲကို ခင်ဗျား ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ပြီး
အနှောင့်အယှက်ပြုလုပ်တော့ ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူပစ်ရမယ်
ဆိုတာပဲ။ က...ခင်ဗျား အခု ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာကိုသာ တဆိတ်
အမိန့်ရှိပေတော့”

လူဝကြီး၏ လေသံမှာ တမဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။
“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ...ဒီလိုပါ...ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဟာ
သီတင်းဆုံး အားလပ်ရက်တွေမှာ တနေရာမှတုတ် တနေရာ ခရီး
ထွက် အပန်းဖြေလေ့ ရှိကြပါတယ်။ အလျင်အပတ်တုန်းက ဂျန်း
ဝဲ(လ်)ဟာ ဘီတက် ကို သွားခဲ့တယ်။ ဒီအပတ်တော့ ဂျာနီရှိုးကို
အသွားမှာ ငါးမန်းသတင်းကို ကြားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့် ကလေး
တွေ သူတို့ကသက်မှာ ငါးမန်းကို တခါမှ မမြင်ဖူးကြသေးဘူးလေ။
အဲဒါ တပုဂ္ဂိုလ် တခုဆို လုပ်နေတာနဲ့ ငါးမန်းကို ပြုရအောင် ကျွန်တော်
တို့ ဒီဘက်ကို လာခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ
နေလယ်စာ စားချင်လို့ ခဏလောက် စခန်းချချင်တယ်။ ဖြစ်ပါ
ဗုလား”

ဘရော့ဒီအနေဖြင့် လူဝကြီးတို့ မိသားစုအား အများပြည်သူပိုင်
ရေးချိုးဆိပ်ဆို သွားရောက်စခန်းချ စားသောက်ကြရန် မောင်းထုတ်
ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့သော် ယင်းကမ်းခြေကို ဗုဂ္ဂလိက ပိုင်ဆိုင်သူက
ကန့်ကွက်အားမြစ်ချက် ဆိုင်းဘုတ်တစုံတခုမျှ စိုက်ထူထားခြင်းမရှိ
သောကြောင့် လူဝကြီးတို့မိသားစုသည် သူတို့၏ ခရီးသွားမော်တော်

အားကို ကမ်းခြေနှင့် ကမိုင်ခန့် အကွာအဝေးတွင် ရပ်နားထားလို
ဆန္ဒရှိကာ ထားပိုင်ခွင့် ရှိနေပေသည်။ သို့နှင့်...

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီမှာ ခဏတဖြုတ်တော့ နားကြပေါ့။ ဒါ
ဟာ အများပြည်သူပိုင်တဲ့ ပြည်သူ့ရေးချိုးဆိပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။
ဤလ်တဦး တယောက်က သီးသန့်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင် ကမ်းခြေ
ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ပိုင်ရှင်က လာပြီး ကန့်ကွက် ပြောဆိုမယ်ဆို
သင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီနေရာက ဖယ်ပေးရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်
ဒီနေ့အဖို့တော့ ခင်ဗျားတို့ကို ကန့်ကွက်ပြောဆိုမယ် ဆို ပေါ်လာ
သိမ့်မယ်မထင်ပါဘူး။ အားပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီနေရာက
ပြန်ထွက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဒီသေသောင့်ပြင်ပေါ်မှာ စက္ကူတစု
ခြစ်ဆဲတောင်း တချောင်း စသဖြင့် အမှိုက်အစအန ဘာတခုမှ
ခန့်မထားရန်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အမှိုက်သရိုက် အညစ်အကြေးတွေ
ပြန်ခဲ့တယ်ဆိုသင်တော့ ခင်ဗျားကို အရေးယူရမှာပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

လူဝကြီးနှင့် မိသားစုတို့သည် သဲကမူပေါ်မှနေ၍ အောက် ဂိုက်
ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်ခန့်အထိ လျှောက်သွားလိုက်ပြီးမှ ဆောင်
ပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဤတွင်မှ ဘရော့ဒီလည်း သူ့လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်မိတော့
သည်။

ဆယ် နှစ်နာရီဆယ် ငါး။

သူ့လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဝေါ(လ်)ကို တော်(လ်)ကို စကားပြော
အိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ခလုတ်တခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

“လီယိုနတ်(ဒ်)သား ဟေ့”

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တဘက်မှ ပြန်လည်ထူးသံကို ကြားလိုက်
သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကြားရပါတယ် စခန်းမှူးကြီး”

ဟင်းခရစ်သည် ယနေ့အဖို့ သူ့အားလပ်ရက် ဖြစ်သော်လည်း စေတနာ့ဝန်ထမ်း လုပ်အားပေး တာစန့်ယူနေယူဖြစ်သည်။ ဘရေဒ်၏ အစီအစဉ်အရ ကြိုပုံဆောင် လုံခြုံရေးစခန်းသုံးခု ဖွင့်ခဲ့သည့် ယင်းစခန်းသုံးခုမှနေ၍ မဟာရန်သူတော် ငါးမန်းအား စောင့်ကြည့်ရှုပြီး ရေချိုးဆိပ်ဆင်းသူ အပန်းဖြေခရီးသည်များ၏ အသံအန္တရာယ် လုံခြုံရေးကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက် ပေးကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဘရေဒ် ချောက်ရှိရာ နေရာ ပုဂ္ဂလိက တမ်းခြေက စခန်းအမှတ် 'တစ်'။ ရေပြင်ပေါ်ရှိ ဟူးပါး၏ 'ဖလစ်ကာ' မော်တော်စခန်းအမှတ် 'နှစ်'။ ဟင်းခရစ်ရှိရာ အများပြည်သူပိုင် ရေချိုးဆိပ်စခန်းအမှတ် 'သုံး'။

“အေး၊ အဲဒီမှာ ဘာအကြောင်းထူးသလဲ ဟေ”

“ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေမရှိပါဘူး။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးပဲ ငါ့တယ်။ အဲဒါက လူတချို့ ကျွန်တော့်ဆီကို လက်မှတ်တွေကို ကိုင်လာထွေနေကြတယ်”

“ဘာလက်မှတ်တွေလဲ”

“ကမ်းခြေကို ဆင်းခွင့်လက်မှတ်တွေပါ။ သူတို့အမြေးတထွေ အဲဒီလက်မှတ်တွေကို မြို့ထဲက လူတယောက်ဆီက သူတို့ဝယ်လာတာပါတဲ့။ စာစောင်ကို နှစ်ဒေါ်လာခွဲ ပေးရတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီလက်မှတ်ပါမှ ကမ်းခြေကို ဆင်းခွင့်ရှိတယ်ဆိုလို့ ဝယ်လာတာပါတဲ့။ ကျွန်တော့်ဆီမှာတောင် စာတစောင်ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်ပတ်ပြသေ အဲဒီလက်မှတ်ပေါ်မှာ ရေးထားတာက ‘ငါးမန်း ကမ်းခြေ’ ‘တစောင်လျှင် တယောက်သာ ငွေခွင့်ရှိသည်’ ‘နှစ်ဒေါ်လာခွဲ’ တဲ့။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဖျံကျတဲ့ လူလည်တယောက်က ပေါက်ထွင်နေပြီလို့”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါထက် မင်းက သူတို့ယူလာတဲ့ လက်မှတ်တွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဆိုတာအကြောင်း မင်းက ပြောလိုက်တော့ သူတို့တုံ့ပြန်ချက်တွေက ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“သူတို့လား၊ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေကြတာပေါ့။ အသားမိပြီး ဆိုပြီး ဒေါသပွန် ထဲကုန်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီရေချိုးဆိပ်ကို ဆင်းဖို့အတွက် ဘယ်လို အခကြေးငွေ တပြားတချပ်မှ ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ လက်မှတ်ရှိရှိ မရှိရှိ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လာခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မော်တော်ယာဉ်ဆိုက်ကပ်ရာ ကွက်လပ်အတွင်းမှာတော့ ကားရပ်ခွင့် လက်မှတ်မရှိယင် ဘယ်ကားမှ မရပ်ရဘူးလို့”

“အဲဒီ လက်မှတ်တွေကို ဘယ်သူက ရောင်းသလဲ ဆိုတာကော ပြောရဲ့လား”

“လူတချို့ လို့ ပြောတာပဲ။ ‘မိန်း’ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရောင်းတယ်တဲ့။ အဲဒီလက်မှတ်မှ မပါယင် ဘယ်သူမှ ရေချိုးဆိပ်ကို ဆင်းခွင့် မရှိဘူးရယ်လို့ လဲ ပြောသေးသတဲ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုလုပ်၊ မင်း အခု လမ်းဘေးတယ်လီဖုန်းကနေပြီး စခန်းကိုပြန်ဆက်၊ ကယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်တဲ့ လူတာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက ခိုင်းတယ်လို့ ပြော၊ ‘မိန်း’ လမ်းမကြီးကို အမြန်ဆုံးသွားပြီး လက်ဖော်ရောင်းနေတဲ့ကောင်ကို ချက်ချင်း ဖမ်းခေါ်ခဲ။ ဒီကောင်ဟာ တခြားမြို့က လာတာဆိုသင့်တော့ မောင်းထုတ်လိုက်”

“ဘာပုဒ်မ တပ်ရမလဲ ဆရာ”

“ကြိုက်ရာတပ်ကွာ၊ လိင်လည်မှု ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ လုံရင်းက ဒီကောင်လုပ်ငန်း ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့ပဲ”

“ကောင်းပြီ ဆရာ”

“တခြား ဘာရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး၊ ရပ်မြင်သံကြားတခုက ခရီးသွား ရပ်မြင်သံကြား ချိတ်ကူးရေး မော်တော်ယာဉ်တစီးနဲ့ စက်အဖွဲ့ မနက်စောစောက တတည်းက ရောက်နေတယ်။ တခြားတော့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒီက လူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး ဆွေးနွေးခန်း မှတ်တမ်းတင်နေတယ်”

“ဘာကိစ္စ”

“ငါးမန်းရဲ့ အခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့၊ ဥပမာအားဖြင့် ခင်ဗျားရေဆင်းမကျူးရဲဘူး ဖူးလား။ ငါးမန်းကြိုနဲ့ ပတ်သက်လို့ အယ်လိုထင်မြင်ချက်ရှိသလဲ” စတဲ့ မေးခွန်းမျိုးတွေ မေးနေတယ်။ အဲ့တို ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမယ် ဆိုတာ တော့ မသိဘူး။ လူတွေ ရေထဲမဆင်းပဲ နေတဲ့ အချိန်တည်းက စပြီး တမေးတည်း မေးနေကြတော့တာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူတို့ ပြဿနာ မလုပ်ဘူး ဆို ယင်တော့ ရှိပစေပေါ့”

ဘရော့ဒီသည် ဟင်းခရစ်နှင့် စကားပြောဆိုမှု အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ခေတ္တမျှစောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခဲလုတ်စာအုပ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟူးပါးလား။ ဘရော့ဒီပြောနေတယ်၊ ဘာသတင်းထူးသေးလဲ။ ကိုယ်ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား။ အကြောင်းပြန်ပါ”

ဘရော့ဒီထံမှ တတိယအကြိမ် ဆက်သွယ်မှု ပြုလုပ်ပြီးသော အခါတွင် ဟူးပါး၏ ထူးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ပဲ ဝိုင်းကို ရောက်နေလို့ပါ။ ကျွန်တော် တခုခု မြင်လိက်မိတယ်ဆင်လို့”

“ဟုတ်လား၊ အာကို ဖြစ်တိုက်သလဲ”

“ဘာမှ ဟုတ်ပါဘူး၊ သေချာဝါတယ်။ ကျွန်တော် မျက်စိ မှောက်သွားတာပါ”

“အဲဒီ မြင်လိုက်မိတယ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ”

“မထင်တတ်အောင်ပါပဲ။ အရိပ် တခုခုလဲ ဖြစ်တန်ရာကောင်းပါတယ်။ နေရောင်ကြောင့် ရေပြင် အရောင်တောက်သွားတာ ဖြစ်လေမလားပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီနေရာမှာ ထပ်လေ့လာကြည့်နေပါအုံး။ ကျုပ်လဲ မကြာခင်မှာ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ထပ်ပြီးလေ့လာပါအုံးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော့် ခမာတော်ဟာ အများပြည်သူသုံးတဲ့ ရေချိုးဆိပ်ရဲ့ရှေ့ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဘရော့ဒီသည် စကားပြောစက်ငယ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အသားညှပ် ပေါင်မုန့်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ စည်သူတော်ဘိယာဗူးများကို အအေးစိမ်ထားသည့် ရေခဲထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် နီးကပ်စွာတွေ့ထိထားခြင်းခံရသဖြင့် အသားညှပ် ပေါင်မုန့်များမှာ အေးစက်သာတောင့်လျက် ရှိနေချေပြီ။

ခွန်းလွဲ နှစ်နာရီခွဲခန့်တွင်မူ ကမ်းခြေ တခုလုံးတွင် လူသူလေးပါး လုံးဝ ကင်းစင်သွားတော့မလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ နံနက်ခင်းက ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သူများမှာ ယခုအခါတွင် ကမ်းနှစ်တစားတွင်းများဆီသို့ လည်းကောင်း၊ အချို့မှာ လှေလှော် ရွက်လွှင့်ရန် ပင်လယ်ဝင်ဆီသို့ လည်းကောင်း အချို့မှာ ဆီကေသာ အလှူပြုပြင်ရေး ဆိုင်များသို့ လည်းကောင်း ထွက်ခွာသွားကြ ကုန်ပြီဖြစ်သည်။ ရေချိုးဆိပ်တွင် ယခုထက်တိုင် ကျန်ရှိနေကြသေးသူများမှာ ဒါဇင်ဝက်ခန့်သော ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်လူငယ်များနှင့် လူဝကြီး မိသားစုတို့သာလျှင် ဖြစ်သည်။

ဘရော့ဒီ ခြေထောက်များမှာလည်း နေရောင်ခြည်အောက်တွင် အနကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်မို့ ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် သူသည် မျက်နှာသုတ်ပေါ်ဖြင့် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် အောက်မိုင်းအား ရစ်ပတ်ထွမ်းမြို့ထားလိုက်သည်။ အခြားသော လုံခြုံရေး စခန်းများတွင် မည်သို့သော ထူးခြားမှုများ ရှိသည်ကို သိလိုသဖြင့် ဝေါ(လ်)ကီတော်(လ်)ကီကို ထုတ်ယူပြီး ဟင်းခရစ်ထဲ ဆက်သွယ်မှု ပြုလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘာတွေ ထူးသေးလဲ ကိုယ့်နတ်(ခံ)”

“ထူးခြားမှု မရှိပါဘူး ဆရာ”

“ရှေ့ဆင်းကူးတဲ့သူတွေရော ချီသေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မရှိပါဘူး ခင်ဗျ”

“အေး၊ ဒီမှာလဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါထက် လက်မှတ်လိမ်ရောင်း နေတဲ့ ကောင်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာသတင်း ကြားရသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလက်မှတ် ကိုင်ထားတဲ့လူတွေ ကျွန်တော်ဆီ ထပ် မလာကြတော့ပါဘူး။ တယောက်ယောက်က အဲဒီလူကို သတိ ပေးလိုက်ပြီ ထင်တယ်”

“ဟိုရပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီက လူတွေ ကော...”

“သူတို့ ထွက်သွားကြပြီလေ၊ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဆရာ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုလဲ သူတို့က သိချင်နေကြတယ်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ကျွန်တော်ကို မကျေနပ်လို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်းကကော...ငါ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ပြောလိုက် သေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ လျှို့ဝှက်ထားစရာ အကြောင်း မရှိဘူး ထင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ တော်ကြာမှ မင်းဆီ ငါ တခါ ထပ်ခေါ်လိုက် အံ့မယ်”

တရော့ဒီသည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်သည်။ မျက်နှာ သူတ်ပဝါကို ခါးလယ်ဘွင် ရပ်တံလိုက်ပြီးနောက် ရေစင်သို့ဆင်း ခဲ့သည်။ ဝေါ(လ်)ကီ တော်(လ်)ကီ စကားပြော ဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာကိုလည်း လက်တွင်း၌ ကိုင်ထားသည်။

ထိုစဉ် သူ နောက်ကျောဘက် တနေရာဆီမှ မော်တော်ကား စက်သတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထရပ်ကားဖြူကြီး တစီးသည်

ကော့(ချ်)လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသည်။ ကား၏ ကိုယ်ထည်ပေါ် တွင် “ဒေဗလူ အင်(န်) ဟို စီ ရပ်မြင်သံကြား သတင်းစဉ်ဌာန” ဟု ဆည့် စာတန်းကြီးကို ဆေးအနက်ဖြင့် ပီပြင် ထင်ရှားစွာ ရေး ဘားထားသည်။ ကား၏ ရှေ့ခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး လူတယောက် ဆင်းလာ၏။

သူ အနီးသို့ ဆိုသူ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ဘရော့ဒီ စိတ်တွင် ဆွတ်က မိမိ မြင်တွေ့ သိကျွမ်းဖူးသူတဦး ဖြစ်လေမည်လား ဟူ၍ ခံသယ ဖြစ်မိသည်။ ထိုသူသည် လူငယ်ထဲကဖြစ်ပြီး လိမ်ကောက် ဘောက် ဆံပင်ရှည်နှင့် ကုပ်တွေးတွေး နှုတ်ခမ်းမွေးများကို ပိုင်ဆိုင် ဘားသည်။

“စခန်းမှူးကြီး ဘရော့ဒီ ဆိုတာပါလား ခင်ဗျာ”

အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ထိုလူရွယ်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တ ရပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်(၄)က ဘော့(တ်) အယ်(လ်)တန်ပါ။ စခန်းမှူးကြီး ဒီမှာ ရှိနေတယ်လို့ သူတို့က ပြောလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“ခင်ဗျားက သတင်းထောက်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဖွဲ့သားတွေက ကားထဲမှာ ရှိ တယ်”

“ခင်ဗျားကို ကျွပ် မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ။ က...ဒါထက် ကျွပ် ဘာ နား လုပ်ပေးရမလဲ”

“စခန်းမှူးကြီးနဲ့ ‘တွေ့ဆုံမေးမြန်းခြင်း’ လုပ်ချင်လို့ပါ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ငါးမန်းကိစ္စ တလုံးဆိုပါတော့...။ ဒီကမ်းခြေကို ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် ဖြန့်ဖွင့်တယ်ဆိုတဲ့ အထိပေါ့”

တရော့ဒီက ခေတ္တမျှ တွေးဆနေလိုက်သည်။ မဆိုစလောက်သော သတင်း ထုတ်ပြန်စေးလိုက်ရုံမျှနှင့် အဒီတီမြို့အား မည်သို့မျှ ထိခိုက် နှစ်နာစေလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပြီလေ၊ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဆွေးနွေး ဆွေးနွေးချင်တာလဲ”

“ကမ်းခြေရေစပ်မှာ လုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အသွားတွေကို သွားအကြောင်းကြား ချေအုံးမယ်၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မှာပဲ ကျွန်တော် စက်အဖွဲ့ ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်မှာပါ။ ဒီကြားထဲမှာ စခန်းမှူးကြီး လုပ်စရာရှိသင် အသင့် လုပ်ထားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အသင့်ဖြစ်သင် အသံပြုလိုက်ပါယ်”

မစ်ဒယ်(လ်)တန်သည် ထရပ်ကားရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။ တရော့ဒီအနေဖြင့် ထူးထူးထွေထွေ လုပ်စရာဆို၍ ဘာမျှမရှိ။ လမ်းလျှောက်ယင်း အချိန်ဖြုန်း နေခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၍ သူသည် ရေစပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ ဆယ်ကျော်သက်ခန့် လူငယ်လေးများ၏ အနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသောအခါ ထူထပ် တစုတည်း တစ်ခုခုကို အမြင်းအခုံ အလောင်းအစား ဖြစ်နေကြကြောင်း တရော့ဒီ သတိပြုမိလိုက်သည်။ သို့နှင့် အသေအချာ ရပ်၍ နားထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂျင်(မ်)အမည်ရှိ လူငယ်လေးတဦးအား ပင်လယ်ရေပြင်ထဲတွင် ဂိုက်တရာခန့် အကွာ အဝေးအထိ ရေဆင်းကူးဝံ့လျှင် ဆုအဖြစ် ဆယ်ဒေါ်လာပေးသော ဟု သူ့လူငယ်ချင်းတသိုက်က စိန်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

သူငယ်လေးက ရေထဲသို့ ဆင်းမည်ပြုသောအခါ တရော့ဒီ မိမိ မည်သူသည်ဝါဖြစ်ကြောင်း အသိပေး ပြောကြားပြီး ရေထဲသို့ ကြာရှည်စွာ မနေရန်လည်း မှာကြားလိုက်သည်။

ဂျင်(မ်)သည် ရေထဲသို့ ထွားကန်ခုန်ဆင်းပြီး စတင် ကူးခပ် လေတော့သည်။

ထိုစဉ် တော့(တ်)မစ်ဒယ်(လ်)တန်သည် တရော့ဒီ နောက် ကျောဘတ်မှ ခရော့သောပါး ပြေးထွက်လာခဲ့ပြီး ရေကူးနေသော ဂျင်(မ်)အား လက်မြှောက် ဝှေ့ယမ်းကာ ဟစ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ...သူငယ်လေး ပြန်လာအုံး...၊ ခဏ ပြန်လာခဲ့အုံး” ဂျင်(မ်)သည် ရေကူးရပ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ရေထဲကို မင်း ခုန်ဆင်းသွားတာကို ဓာတ်ပုံ နည်းနည်း ရိုက်ချင်လို့ပါ။ ရမယ်...မှတ်လား”

“ရပါတယ်”

သူငယ်လေးသည် ကမ်းခြေသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“သူ ဝေးဝေး ရောက်မသွားခင် ပြန်ခေါ်နိုင်တာ ကံကောင်း တာပဲ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ရေဆင်းကူးတဲ့ သူတွေအကြောင်း သတင်းအရ ယူချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

တရော့ဒီ နံဘေးတွင် လူနှစ်ယောက်လာရပ်သည်။ တယောက်က ခြေသုံးချောင်းထောက် စင်တခု ပါရှိသော ၁၆ မီလီမီတာ ခင်းမရာကို ကိုင်ထားသည်။ သူက တောနင်းဖိနပ်၊ ဘောင်းဘီ ချည်း၊ ကာကီရှပ်အင်္ကျီနှင့် သားရေအတွင်းခံ အင်္ကျီတည်ကို ဝတ် ဆင်ထားသည်။ ကျန်တယောက်ကမူ ပထမလူထက် ပို၍ပူသည်။ ခြုံဝသည်။ ပို၍အသက်ကြီးသည်။ သူက မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ် ဆင်ထားပြီး အသံဖမ်းကိရိယာများကို ကိုင်တွယ်ထားသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီနေရာမှာနေ ဝါ(လ်)တာ။ ခင်ဗျားအသင့်ဖြစ်ပြီ ဆင် ကျွန်တော် ကို ပြော”

မစ်ဒယ်(လ်)တန်သည် သူ့အိတ်တွင်းမှ မှတ်စာအုပ်ကို ထုတ် ဆွဲသိမ်းပြီး ဂျင်(မ်)အား မေးခွန်းများကို စတင် မေးလေသည်။

အသက်ကြီးကြီးမူ့မူ့လှသည် မစ်ဒယ်(လ်)ထံသို့လာပြီး ဝိုင်ယာ
 ကြိုးတစ်ချောင်း ဆက်သွယ်ထားသော ခိုက်ကရွှံ့ဖုန်း စကားပြောခွယ်
 ကို လှမ်းပေးလာ၏။ ကိုင်ရောမင်းက ရိုက်ကူးမှုကို စလေပြီ။ မစ်
 ဒယ်(လ်)ဘန်က ကပ်မရာကို မျက်နှာမူကာ “ကျွန်တော်တို့ဟာ
 ဒီကမ်းခြေကို မနက် ခပ်စောစောကတည်းက ရောက်တာပဲကြာပြီ
 တယ်။ ဒီကမ်းခြေမှာ ငါးမုန့်ရဲ့ အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရတော့
 မါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူတွေဟာ ကြောက်လန့်နေကြဆဲပါပဲ။ တယ်
 သူမှ ရေဆင်းမကူးဝံ့ကြမော့ဘူး။ ဟော...အခုတော့ ဝှန်စားမယ်
 လူစွမ်းကောင်းလေး ပေါ်လာခဲ့ပါပြီ။ သူ့နာမည်က ဂျင်(စ်)
 ပရက်(စ်)ကော့ပါဟဲ့”ဟု ပြောချလိုက်သည်။ ထို့နောက် စကား
 ပြောခွယ်ကို သူငယ်လေး၏ ပါးစပ်အနီးတွင် တေ့ပေးကာ...

“က...ဆိုပါအုံးဂျင်(စ်)ရဲ့။ မင်း ရေထဲကို ဆင်းကူးရမှာ
 ကြောက်စိတ် မဖြစ်မိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မကြောက်ပါဘူး။ ရေထဲမှာ ဘာမှ ရှိမယ်လို့ ထင်
 မထင်ပါဘူး”

“မင်း ရေကောင်းကောင်း ကူးတတ်သလား”

“အို သိပ်ကူးတတ်တာပေါ့”

မစ်ဒယ်(လ်)ဘန်က ဂျင်(စ်)သို့ လက်တမ်းပေးလိုက်သည်။
 “အောင်မြင်ပါစေ ဂျင်(စ်)၊ အခုလို စကားစမြည် ပြောတော်
 ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူငယ်လေးက မစ်ဒယ်(လ်)ဘန်၏ လက်ကို ဆွဲကိုင် ထွက်
 ယမ်းယင်း...

“ဟုတ်ကဲ့၊ အခု ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟေ့၊ ရုပ်ထိုက်စမ်း”

မစ်ဒယ်(လ်)ဘန်က ကပ်မရာမင်းသို့ ဟစ်အော်လိုက်သည်။
 “ကဲ၊ အစက ဖြန်ရိုက်မယ်ဗျာ။ ဒီမှာ ဂျင်(စ်)ရဲ့၊ မင်းကို ငါတို့
 ကျေးဇူးတင်ပါအယ်လို့ ပြောပြီးတဲ့အခါမှာ မင်းက ငါ့ကို ဘာမှ

ပြန်ပြောမနေနဲ့တော့လေ။ ချာကနဲလှည့်ပြီး ကပ်မရာကို ကျောပေး
 ခိုက်။ ပြီးယင် ရေစပ်တက်ကို ဦးတည်ပြေးသွားလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား။
 “ဟောပေါက်ပြီနော်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

သူငယ်လေးမှာ ချမ်း၍ တုန်နေပေပြီ။ သူသည် လက်မောင်း
 ကို ပွတ်သပ်လျက် ရှိသည်။

“ဗျို၊ တော့(ဘ်)”

တပ်မရာဆရာ၏အသံ ထွက်လာပြန်သည်။

“ချာတိတ်ရဲ့ ကိုယ်ကို ရေစိုနေတော့ သဘာဝမကျဘူး။ ခြောက်
 အင် သုတ်ပစ်လိုက်ယင် ကောင်းမယ်။ ရေထဲကို အစကတည်းက
 ဆင်းခဲ့ပြီးတဲ့ ဂျိုမျိုး ရေစိုကြီးဖြစ်နေယင် မကောင်းဘူးဗျ”

သူ့အကြံပြုချက်ကို မစ်ဒယ်(လ်)ဘန်က လက်ခံပြီး ဂျင်(စ်)အား
 သူ့နှုတ်ကွယ်ပေါ်မှ ရေများ ခြောက်ဆွေ သွားအောင် သုတ်ပစ်ဖို့
 ကောင်းသန်ရပြန်သည်။ သူငယ်လေးကလည်း ရုပ်မြင်သံကြားအရာ
 မှာ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လိုက်လျှောလျှော ဖြည့်ဆည်းပေး၏။ ထိုစဉ်
 အခုဒီအနီးမှ အသံတသံ ထွက်ပေါ်ခဲ့ပြန်သည်။ အသံရှင်မှာ
 “ဂျင်(စ်)သို့ရောက်(ရဲ့)၊ နယူးယောက်နယ်သား ထူဝကြီး။”

“အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ဗျို”

“ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်အတွက် သတင်းစာရဲ့ ရိုက်နေကြ
 တာလေ။ ဆူတိုက် လူစာယောက် ရေထဲ ဆင်းကူးတာကို ‘ဖြ’ စဉ်
 ကာလ”

“အို တုတ်လား၊ ကျုပ်လဲ ရေကူးဝတ်စုံယူလာခဲ့ယင် အကောင်း
 ခင်ဗျာ”

“အခု ရိုက်ကူးခဲ့သော ဧကရာဇ် မေးမြန်းခန်းလေးကို ခုတ်ယူ
 ပြန်လည် ရိုက်ကူး ကြ ပြန်သည်။ သည် ကြိုက်ဖွင့်မှု
 မစ်ဒယ်(လ်)ဘန် လိုချင်သည့် ဖုန်အတိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူငယ်
 လေးက မစ်ဒယ်(လ်)ဘန် နှင့် လက် ဆွဲ နှုတ်ဆက် ပြီးနောက်

စကားမျှ ထပ်မံပြောဆိုမနေတော့ပဲ ပင်လယ်ရေစပ်သို့ အပြေးထွက်သွားခဲ့လေ၏။

မစ်ဒယ်(လ်)တန်က ကင်မရာမင်းနှင့် အသံဖမ်း ဆရာထံသို့ လျှောက်သွားပြီး ညွှန်ကြားချက်များကို ပေးလိုက်သည်။

“ဝါ(လ်)တာ၊ ခင်ဗျားက ဆက်သာ ရိုက်ထား။ အိုက်(ဒ်)ခင်ဗျားကတော့ အသံဖမ်းစက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်နိုင်ပါပြီ”

ကင်မရာမင်းက ဂျင်(မ်)ကူးခတ်သွားရာ ရေကြောတလျှောက် နောက်မှနေ၍ ကင်မရာဖြင့် မလွတ်တမ်း ရိုက်ကူးလျက် ရှိသည်။

“ခင်ဗျား မေ ဘယ်လောက်များ ရိုက်ထားချင်သလဲ”

မစ်ဒယ်(လ်)တန်အား မေးလိုက်သည်။

“ပေတရာလောက်ရယင် တော်ပါပြီ။ ပြီးသင် သူကမ်းကို ကူးလာတဲ့အခါမှာလဲ အဆင်သင့် ရိုက်နိုင်အောင် ပြင်ထား”

ပင်လယ်ပြင်တွင် ကင်းလွည့် ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသည့် ဖလစ်တန် စက်သံကို ဘရော့ဒီ မသဲမကဲ့ စတင် ကြားလာရပြီ ဖြစ်သည်။

အရော့ဒီက ‘ဝေါ(လ်)ကီတော်(လ်)ကီ’ ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး တူးအား ခေါ်လိုက်သည်။

“ခုနက မြင်လိုက်ရတဲ့ဟာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိပြီလား”

“ခုထက်ထိ ကျွန်တော် သဲသဲကဲ့ကဲ့ မသဲရသေးပါဘူး။ အင်းမြစ်မလား၊ မသဲဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်စိတွေလဲ ညောင်းညာနေတော့ မျက်စိမောက်အမြင်မှားတာပဲ ဖြစ်လေမလား မသဲဘူးဗျ”

ထိုစဉ် မစ်ဒယ်(လ်)တန်က ရုပ်မြင်သံကြား အဖွဲ့၏ အသံစက်မှ မိုက်ကရိုဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ဘရော့ဒီ ပါးစပ်နှင့် ဝေါ(လ်)ကီတော်(လ်)ကီ သတင်းပို့စက်အကြားသို့ အတင်းလာရောက် ထည့်ပြီး အသံဖမ်းယူနိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

ဘရော့ဒီ ပါးစပ်အတွင်းသို့ မိုက်ကရိုဖုန်းကြိုး စင်သွားလျှင် မတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ပေမည်။

ဘရော့ဒီက တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ မစ်ဒယ်(လ်)တန်က ငွေသေချေ။ နောက်တကြိမ် ထပ်မံ ကြိုးစားပြန်သည်။

ယခုတကြိမ်တော့ အသံဖမ်းစက်မှ မိုက်ကရိုဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ဘရော့ဒီ ပါးစပ်နှင့် ဝေါ(လ်)ကီတော်(လ်)ကီ သတင်းပို့စက်အကြားသို့ အတင်းလာရောက် ထည့်ပြီး အသံဖမ်းယူနိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

ဘရော့ဒီက တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ မစ်ဒယ်(လ်)တန်က ငွေသေချေ။ နောက်တကြိမ် ထပ်မံ ကြိုးစားပြန်သည်။

သျှိုက်ကရိုဖုန်းကို ဘရော့ဒီ နှုတ်ခမ်းနှင့် ကလက်မခန့်ကွာဝေးသည့် နေရာတွင် ထားပေးရှာသည်။

ဘရော့ဒီ မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ ‘ဖလစ်ကာ’ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

“ဟူးပါး၊ ကောင်လေးကယောက် ရေထဲ ဆင်းကူး နေတာ ခင်ဗျား တွေ့မိသလား။ အခု ကမ်းခြေတနေ ဝိုက် သုံးလေးဆယ် အကွာလောက်မှာ ရောက်နေပြီ။ အဲဒါ ခင်ဗျားက သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ။ ကမ်းခြေကို ပြန်ကူးလာခဲ့တော့လို့”

ဘရော့ဒီသည် အသံလွင့် သတင်းပို့စက်ကို သူ့ခါးတွင် ရစ်ပတ်ထားကာ မျက်နှာသုတ်ပစါတွင် ချိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း အော်လံသဖွယ် ပြုလုပ်ပြီး ဂျင်(မ်)ထံသို့ လှမ်း၍ ခပ်အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့.....ချာဇိတ်၊ ပြန်လှည့်လာခဲ့တော့၊ တော်လောက်ပြီ”

“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။ ခင်ဗျားကလဲ လုပ်လိုက်မှဖြင့် ချမ်းပဲ။ ကျုပ်နားအံ့ ပွင့်ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

ဘရော့ဒီ အော်သံသည် နားကျပ်များ တပ်ဆင်၍ စနစ်တကျ အသံဖမ်းယူနေသော ရုပ်မြင်သံကြားစက်အဖွဲ့မှ အသံဖမ်းဆရာ၏ နှစ်ဘက်ကို ဧကောင်းကောင်းကြီး ခုကွပေးလိုက်လေသည်။

ရေပြင်ပေါ်တွင် ကူးခပ်နေသော သူငယ်ကုမ္ပဏီ ဘရော့ဒီ အော်သံကို အလျင်းမကြားချေ။ သူသည် ရေတူရွယ် ဆက်လက် ကူးခပ်မြဲ ခပ်လျှစ် ရှိသည်။

ဂျင်(မ်)အား ဆယ်ဒေါ်လာ ပေးမည်ဟု ဆို စိမ့်ခေါ်ခဲ့သည့် ကမ်းခြေပေါ်မှ သူငယ်ကလေးကသာ ဘရော့ဒီအော်သံကို ကြားသဖြင့် ရေစပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ကောင်လေးက မေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူ ပြန်ကူးခဲ့ဖို့သင့်ပြီလို့ ငါထင်လို့”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“အေး၊ ငါက ဒီမြို့ရဲ့ ရဲစခန်းပူးကြီးပဲ။ ဒီတော့ မင်း ဝင်မလို့
ဘေးမယ်နေ။ ပြီးတော့ ဟေ့လူ ခင်ဗျားရဲ့ ဘောက်မိုက်ကရိုဖုန်းနဲ့
ထိလဲ ကျုပ်မျက်နှာရဲ့ မှာ တရစ်ဝဲလုပ်မနေနဲ့။ ဖယ်ဝေးစမ်း”

ဘရော့ဒီက ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးလိုက်သည်။
မစ်ဒယ်(လ်)တန်က မျက်လုံးပြုံးနေသော သူ့အသံဖမ်းဆရာ
အေးဆေးစွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မူပူပါနဲ့ အိုက်(စ်)၊ အဲဒီညစ်ညမ်းညမ်းဆဲရေးကိုင်ထွာ
နေရာကို တို့များ ပြုပြင် တည်းဖြတ်၊ ဖြတ်တောက်ဖစ်လိုက်
ရပါတယ်”

ဘရော့ဒီက အသံလွင့်သတင်းပို့စက်ငယ်ကို ခါးမှ ပြန်လည်ဖြုတ်
ယူလိုက်ပြန်သည်။

“ဟူးပါးရေ၊ ချာတိတ်က ကျုပ် ပြောတာကို ကြားဘူး
အဲဒါ ခင်ဗျားကဲ ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ။ နောက်ကြောင်းပြန်လည်
လာခဲ့တော့လို့”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါမယ်”

‘ဖလစ်ကာ’သည် အနောက်အရပ်သို့ ဦးတည်လျက် ရှိနေရာ
လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့ချလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် အချိန်ဖြင့် ကွေ့
လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပင်လယ်ပြင်မှ ရေများသည် အထက်
ရေပန်းတခုသဖွယ် စစ်ထွက်သွားကြကုန်သည်။

“အဲ...အဲဒီ မော်တော်ကို အဓိအရ ချိတ်ဟေ့ ခါ(လ်)တာ”

မစ်ဒယ်(လ်)တန်က သူ့ ကင်မရာ ဆရာထံသို့ အော်ပြောလိုက်
သည်။

*

ငါးမန်းကြီးသည် ယင်း၏ ဦးခေါင်းအထက်ရှိ ရေပြင်ပေါ်
ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည့် ဆူသံ ညံ့သံများကို ကောင်းစွာ ကြားသိ
လေပြီ။ သူသည် ဖလစ်ကာ မော်တော်၏ အောက်ဘက် ဓမ္မရစ်ဆင်

အကွာရှိ ရေအောက် သဲကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရုပ်တိုက်၍ ကူးခပ်နေ
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မကြာမတင်မီကပင် ငါးမန်းကြီးသည် ယင်း၏
ဦးခေါင်းအထက်ရှိ ဆူသံ ညံ့သံ ဖြစ်ပေါ်စေသော အရာ ကို သတေ
သန့်ပြုလုပ်ရန် အထက်သို့ နှစ်ကြိမ် တက်လာခဲ့သေးသည်။ နှစ်ကြိမ်
လှမ်းပင် ဖလစ်ကာ၏ ဝမ်းဗိုက်အောက် တိုက် (သို့မဟုတ်)
နှစ်တိုက်ခန့်သာ ကွာလှမ်းသော အကွာအဝေးမှနေ၍ ကူးခပ် လိုက်
ခါသွားယင်းမှ လေ့လာခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ယင်း ‘ဆူဆူညံ့ညံ့’ ကြီးသည် မည်
သည့် အရာဝတ္ထုကြီးဖြစ်မှန်း မသေချာ ဖြစ်နေသည်နှင့် ငါးကြီးက
ခင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ ထို့အတူ ယင်း ပစ္စည်းကြီးနှင့်
ဝေးရာသို့ ရှောင်တိမ်းထွက်ခွာသွားခြင်းလည်း မပြုပဲ နေခဲ့သည်။

ဂျင်(မိ)သည် ရေကူးနေရာမှ ရပ်နားလိုက်သည်။ ကိုယ်ကိုမေ့
ခေါင်းကိုမော့ယင်း ကမ်းခြေသို့ပြန်မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘရော့ဒီ
က သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်မြှယ်ပြီး ကမ်းစပ်သို့ ပြန်လာရန်
အော်ပြောဆိုလိုက်သည်။ သူငယ်ကလေးကလည်း ဘရော့ဒီ
စကားကို ကြားဟန်ဖြင့် ပြန်လည် လက်မြှောက်လိုက်ပြီးနောက်
အော်စပ်ဘက်သို့ ပြန်သည်။ ကူးခပ်လာ၏။ သူငယ်ကလေးသည်
အော်စပ်နှင့် ဂိုက်ခြောက်ဆယ်ခန့် ကွာလှမ်း နေသေးသည်ဖြစ်ရာ
သူ့အနေဖြင့် အနည်းဆုံးတမိနစ် (သို့မဟုတ်) တမိနစ်ကျော်ကျော်
ကြာမြင့်အောင် ကူးခပ်နေရဦးမည် ဖြစ်သည်ကို ဘရော့ဒီ တွက်ဆ
သည်။

ဟူးပါးသည် ဖလစ်ကာ မော်တော်ကို တနာရီလျှင် ရေမိုင်
ဆယ်ငါးမိုင်နှုန်း မောင်းနှင်နေသည်ဖြစ်ရာ ရေကူးနေသော သူငယ်
ဆားရှိရာ ဂိုက်ဘရာခန့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်ရန်မှာ စတုရန်း
မိုင်ဆယ်ခန့်သာ အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

(၂၄၈)

ငါးမန်းကြီးသည် သူ့ဦးခေါင်းထက်ရှိ ပစ္စည်းကြီး၏ ပြည်ထောင်စုလေးလျားပုံကို သတိပြုမိသည်။ ဆိုနှင့် အသံများ ပေါ်ရာ အရပ်ဆီသို့ ပြည်ညှင်းစွာ လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

ဟူးပါးသည် ဂျင်(မ်)ထံမှ ဂိုက်အနည်းငယ်ခန့် ကွာလှမ်းသည့် နေရာတွင် မော်တော်၏ စက်ရုံရှိထိုသတ်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဂျင်(မ်)က မော်တော်၏စက်သံကိုကြားသဖြင့် ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ဟူးပါးက ဖြေသည်။

“...ဆက်သာ ကူးပါး”

ဂျင်(မ်)သည် ခေါင်းကို ရေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်စိုက်ချလိုက်ကာ ဆက်လက်ကူးခပ်ပြန်သည်။ တကြိမ်တွင် သူသည် လှိုင်းတခုထိ သွားသဖြင့် သူ့ အာမန်ကူးခပ်ချက်ထက် ပိုမိုကွာလှမ်းသောအရပ် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ထိုနောက် နှစ်ချက်သုံးချက်ခန့် လက်ယာခြေခတ် လုပ်လိုက်ရုံဖြင့် သူသည် မတ်တတ်ထရပ်နိုင်လောက်သည့် ရေအနက်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ပင်လယ်ရေသည် သူ့ပခုံးနှင့် တတန်းတည်း ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဆက်သက်ကူးခပ်ခြင်းမပြုတော့ပဲ ရေထဲတွင် ခြေကို လျှော့စိုက်ပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ...ကဲ လာစမ်း”

ဘရော့ဒီက ဂျင်(မ်)အား ဆီးကြိုခေါ်ဝင်သည်။

“လာနေပါပြီဗျ၊ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဘရော့ဒီနောက်မှ မစ်ဒယ်(လ်)တန်က သူ့ကင်မရာမင်းအသံလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အခု ဘာရှိက်နေသလဲ ဓါ(လ်)တာ”

“ကသေခွဲ ရဲ့ နှစ်သောက်စားလုံးကို ရိုက်နေတယ်။ ကတွက်စရာပဲ ရဲ့ခရာ ကသေးရာ ဝင်အောင်ရိုက်နေတယ်”

“ဣတိ၊ ကောဇိတယ်။ ဣတိ(ဗိ)... ခင်ဗျားကော အသံလှမ်းနေသလား”

အသံလှမ်းဆရာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မစ်ဒယ်(လ်)တန်က စကားပြော မိုက်ကရိုဖုန်းကို ထောက်ယူလိုက်ပြီး-

“ဒီအစီအစဉ်ကို ရှုစားနေကြတဲ့ ပရိသတ်များ ခင်ဗျား။ အခုဆိုယင် တခုခုတော့ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်သွားနေပါပြီ။ ဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုသာ သတိပြုတဲ့ ပြောမပြနိုင်သေးတာပဲ။ တခုခုတော့ တကယ်ပဲ ဖြစ်ပျက်နေပါတယ်။ အားလုံး သိကြပြီး ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဂျင်(မ်)ပရက်စကော့(တ်)ဟာ မကြာခင် ကလေးကပ်ပင်လယ်ထဲကို ရေဆင်းကူးခဲ့ပါတယ်။ အဲ...မော်တော်ပေါ်မှာရှိတဲ့ လူက ရေပြင်ပေါ်မှာ တစုံတခုကို မြင်တွေ့သွားခဲ့ပါတယ်။ အခုဆိုယင် ရဲစခန်းမှူးကြီး ဘရော့ဒီနောက်ကလေး ကမ်းစပ်ပေါ်ကို ဖြစ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာရေးအတွက် ကြိုးစားနေပါတယ်။ ဒါဟာ ငါးမန်းကြောင့်လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသေအချာတော့ မပြောနိုင်သေးပါဘူး ခင်ဗျား”

ဟူးပါးသည် မော်တော်ကို နောက်ပြန် ပြန်ကြည့် လိုက်သည်။ သူသည် အမှတ်မထင် ပဲ...ပိုင်းသို့လှည့်လိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ငါးမန်းကြီး၏ ဝှေ့ရောင်ကျောရိုး ဆူးတောင်ကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ဗဟုတွင် ယင်းသည် နေခြည်အောက်တွင် ဒိုပြာရောင်လှိုင်းလုံးများဖြင့် ရောနှောနေသဖြင့် ဟူးပါးသည် သူ့မျက်စိကိုပင် သူ့ သံသယ ဖြစ်သွားခဲ့သေးသည်။ သို့သော် အောက်သို့ လှိုင်းလုံးများ ပြန်လည်ကျဆင်းသွားချိန်တွင်မူ သေမင်းမြို့ကြီး၏ ကျောရိုး ဆူးတောင်ကြီးသည် တခုတည်း လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ယင်းယင်းရှင်းရှင်းကြီး ကျန်ရစ်လျက် ရှိလေသည်။

“ဟေ့...သတိထား၊ သတိထား”

“ဘာလဲဗျ” ဘရော့ဒီက ပြန်မေးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ငါးကြီး...ငါးကြီး၊ ကောင်လေးကို ဆွတ်တင်၊ မြန်မြန်ဆွတ်
ဝါလှ”

ဂျင်(မ်)သည် တူးပါး၏ ဟစ်အော်ပြောဆိုသံကို ကြားလိုက်
သဖြင့် ရေထဲမှ အမြန်ဆုံးပြေးထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်
ရင်ဘတ်အထိနက်သော ရေထဲတွင် လိုသလိုပြေး၍ မရကြောင်း
လက်တွေ့တွင် ဂျင်(မ်) သိလာရတော့သည်။ သူ့လုပ်ရိုးမှတစ်ဆင့်
သည် ကုန်းမြေပေါ်မှာထက် ပိုမိုအားစိုက်ထုတ်ရကြောင်း၊ ပိုမို
နှေးကွေးနေကြောင်း တွေ့မြင်နေရသည်။ ထိုအချိန်မှာ လှိုင်းလုံး
တလုံးက သူ့အား ဝင်ရောက် ဆောင့်ထိုက် ပစ်လိုက်မှုကြောင့်
သူငယ်လေးမှာ ဘေးစောင်းယိမ်းယိုင်သွားခဲ့ရသေးသည်။ သူသည်
ဒယ်ဒယ်လှိုင်း ဖြစ်နေရာမှ ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို ဟစ်ထိုးလှေလိုက်သည်။

ဘရေဒီသည် ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းလာပြီး ဂျင်(မ်)အား ကူညီ
ရန် အားထုတ်သည်။ ထိုစဉ်မှာ လှိုင်းလုံးတလုံးက ဘရေဒီ၏
ဦးနှစ်ဘက်ကို ဝင်ဆောင့်လိုက်ရာ ဘရေဒီမှာ နောက်ပြန်လဲကျထွက်
နိုးပါး ဖြစ်သွားရသည်။

မစ်ဒယ်(လ်)တန်က ခိုက်ကရိုဖုန်းထဲသို့ စကားအချို့ကို ပြော
ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

“မော်တော်ပေါ့မှာရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ‘ငါး’ ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း
ကို သူ့ခြောက်စကားထဲမှာ ထည့်ပြောသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ငါး
ဟာ ငါးမန်း ကိုပဲ ဆိုလေသတည်းကော၊ မသိပါဘူး”

“ဘာလဲ...ငါးမန်းကြီး၊ ဂုဏ်လား။ ကျုပ်ဖြင့် မတွေ့မိပေါင်”
ကွင်း(စ်)ဘိုရောက်(ရီ) နယူးယောက်သား လူဝကြီး၏ အသံ
ဖြစ်သည်။

သူသည် မစ်ဒယ်(လ်)တန်၏ အနောက်ဘက်သို့ တစ်၍ ရပ်လျက်
ရှိသည်။

မစ်ဒယ်(လ်)တန်က နောက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...
“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က လက်စတာကရု(စ်)ဆို ပါတဲ့။ ခင်ဗျားက
ကျွန်တော်နဲ့ အင်တာဗျူး လုပ်ချင်သလား”

“သွားစမ်းပါ...လာရှင်မနော်”

မစ်ဒယ်(လ်)တန်က ဟောက်ထုတ်လိုက်သည်။

သူငယ်ကလေးသည် ကမ်းစပ်သို့ အလျင်အမြန် ရွေ့လျားလာ
သလို ရှိနေသည်။ သူ့လုပ်ရိုးခြင်းမှာ ရေကူးခြင်း မဟုတ်သလို
လမ်းလျှောက်ခြင်းလည်း မမည်ပေ။ ရေအနက်မှာ ခါးလယ်ခန့်
သာ ရှိတော့သည်မို့ ရွေ့ဆက် ရေကူး၍ မလွယ်တော့သလို လမ်း
လျှောက်ရန်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဖြစ်သေးချေ။ သို့နှင့်
သူသည် သူ့ရွေ့၍ ရေထဲအား လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဗယ်ညာယက်
ပင်းနှင့် ကမ်းပေါ်သို့ အပြေးအလွှား တက်လာနေခြင်းသာ
ဖြစ်လေသည်။ သူ့အသွင်သဏ္ဌာန်မှာ ကုန်းကုန်းကွကွကြီး ဖြစ်၍
နေသည်။

ထိုစဉ်မှ-

ငါးမန်းကြီး၏ ငွေရောင်ညစ်ညစ် ကျောရိုးဆူးတောင်ကြီးသည်
သူငယ်လေး၏နောက်ဘက် ရေပြင်ပေါ်တွင် အွားကနဲ ပေါ်လာ
လေတော့သည်။ ခားပါးပါးဖြင့် ရေလွှာပြင်ကို ခွဲနေသောကဲ့သို့
ဖြစ်သည်။

ဂျင်(မ်)နှင့် များစွာ ကွာလှမ်းခြင်း မရှိ။

အလွန်ဆုံးရှိလေ့ မှ ငါးငိုက်သာ။

“ဟော...ဟော...ဟိုမှာတွေ့လား သားတို့။ ဘင်နီ တွေလား။
သားငယ် ဒေဗီကော မြင်ရဲ့လား။ ဟိုမှာလေ”

လူဝကြီး ကရု(စ်)လိုက် သူ့သားများသို့ အားပါးတရ ဟစ်
အော် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဝါ(လ်)တာ၊ ဟိုမှာ တွေ့ရဲ့လား”

မစ်ဒယ်(လ်)တန်က သူ့ကင်ရောဆရာသို့ အားတက်သရော မေး
လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟတ်ကဲ့...ထွေတယ်၊ ကျွန်တော် အဝေးရိတ်မှန်ဘီလူးနဲ့ ငွင်း
ဆွဲပြီး ရိတ်နေတယ်။ ဟတ်ပြီ...ဝင်ပြီ...ဝင်ပြီ”

“ဟေ့...မြန်မြန်...ဖမ်းဆွဲလိုက်”

ဘရော့ဒီက ဂျင်(မ်)ထံသို့ ဒရော့သောပါး ပြေးဆင်းသွားပြီး
လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူငယ်ကလေး၏ မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်း
စက် ပြူးကျယ်လျက် ရှိပေပြီ။ သူ့နှာသီးမှာလည်း ရဲတုတ်လျက်ရှိ
သည်။ နှာဝတွင်လည်း နှစ်ရည်များ၊ နှစ်မျှားပင် ယိုစီး၍ နေထေ
သည်။ ဘရော့ဒီ လက်တဆက်သည် သူငယ်လေး၏ လက်ကို ဖမ်းမိ
သည်နှင့်တပြိုင်နက် အားကုန် ဆောင့်၍ ဆွဲလိုက်ရာ ဂျင်(မ်)မှာ
ဝေ့တန့် မြောက်တက်လာခဲ့သည်။ ဤတွင် ဂျင်(မ်) ရင်ဘတ်ထဲ
သူ၏ခါးစောင်းတွင် တင်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဘရော့ဒီသည်
အလျင်မြန်ဆုံးသောအဟုန်ဖြင့် ကုန်းပေါ်သို့ တက်ပြေးလေတော့
သည်။

ဖင်း၏ နှာတဖျားတွင် ရောက်ရှိနေခဲ့သော သားကောင်မှာ
လက်မတင်လေး လွှတ်မြှောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွား
သည်နှင့် တပြိုင်နက် ငါးမန်းကြီးသည် ဘူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို
အောက်သို့ နှိမ့်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထို့ထက်ပို၍ နှိမ့်သော
အောက်ပိုင်း သဲကြမ်းပြင်ရှိရာသို့ ငုပ်လျှိုးဝင်ရောက် ကွယ်ပျောက်
သွားခဲ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း စိတ်လွှပ်ရှားတုန်းပဲလား”

ဘရော့ဒီက ဂျင်(မ်)အား မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

သူငယ်လေးမှာ ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းနေရှာပြီ ဖြစ်သည်။

“အေးပါ၊ မင်းပြန်ချင်နေပြီဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

ဘရော့ဒီက ဂျင်(မ်)အား သူ့သူငယ်ချင်းများ ရှိရာသို့ ခေါ်
သွားရန် ဟန်ပြိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် မစ်ဒယ်(လ်)တန်က ဝင်
ရောက် နှောင့်ယှက် လာပြန်သည်။

“ခုနစကားကို တခေါက်ပြန်ပြောပါလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်
ရပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်အတွက်”

“ဘာ...ဘာကို ပြန်ပြောရမှာလဲ”

“အာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ခုနက သူငယ်လေးကို ခင်ဗျားပြောလိုက်တဲ့
ကားကို တခေါက် ပြန်ပြောပြလို့ ဖြစ်မယ်ဆိုယင် ပြောပြပေး
ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ အသံမသွင်းလိုက်ရပဲ လွတ်သွားခဲ့လို့”

“သောက်လျှပ်တလဲ ရှုပ်လိုက်တာ၊ ဖယ်စမ်းပါ၊ ကျုပ်ရှေ့က
ပိတ်မထားပါနဲ့”

ဘရော့ဒီက ပြတ်သားတိုတောင်းစွာ ပြောလိုက်ပြီး ဆယ်ကျော်
သက်လေးများရှိရာသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

“ကဲ...ဂျင်(မ်)ကို ဆယ်ဒေါ်လာ ပေးမယ်ဆိုတဲ့လူက သူ့ကို
ပိုက်ဆံ ဆက်ဆက်ပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက်
လိုက်ပို့ပေးလိုက်၊ ကြားလား”

ဂျင်(မ်)က ခေါင်းညိတ်ပြသော်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ သွေးမရှိ
သေး၊ ဖြူဖတ်ဖြူရော်နှင့် ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေဆဲ။

ဘရော့ဒီသည် သူ့ ဝေါ(လ်)ကို တော်(လ်)ကို သတ်ရသဖြင့်
ရွာကြည့်သည်။ ရေစပ်တွင် လှိုင်းလုံးများ၏ စုတ်ခတ်တစားခြင်းကို
ခံနေရရှာသည်။ ဘရော့ဒီက ကောက်ယူလိုက်ပြီး ရေကို ကုန်စင်
အောင် သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ခလုတ်တခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

“လီယိုနတ်(ဒ်)လားဟေ့။ အေး...ဒီမယ် သေသေချာချာ နား
ထောင်၊ ရေဆင်းကူးတဲ့လူတွေရှိယင် ခုချက်ချင်းအားလုံး ကုန်းပေါ်
တက်ခိုင်းသိုက်၊ မြန်မြန်လုပ်၊ နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ ရေထဲ ထပ်
မဆင်းနိုင်အောင်လဲ မင်း သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေ၊ နောက်
ထပ် လူစားလဲပေးတဲ့ အထိပေါ့၊ ကြားလား။ အခုအချိန်ကစပြီး
အဖီတီရေချိုးဆိပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီ၊ တရားဝင်ပိတ်လိုက်ပြီ။

*

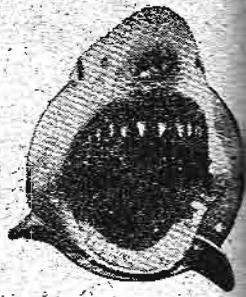
www.burmeseclassic.com

ငါးမင်းမြို့ကြီးဝေးဝေးကလေးကနေ၍ ရေချိုးဆိပ်လေးတွင်
စုတ်စုတ်သံသံ... လှုပ်လှုပ်ရှားရှား... မြစ်သွား၊ ပြန်လာ
ကြောက်စိတ် ဖယ်ထိပ်ထဲထဲက သူတို့ရဲ့ မေ့မြောသွားရသူ
ကလေးတွေ တစ်ဦးမှာ

ကေသရာဇာ

[က]

တနင်းလာနေ၊

ပင်လယ် ရေမျက်နှာပြင်ကျယ်ကြီးသည် ကျောက်ကျောပြင်ကြီး တခုကဲ့သို့ ပြန့်ပြန့်ပြူးပြူး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေသည်။ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် လှိုင်းတုန်ကလေးများ ဖြစ်သွားစေလောက်သည့် လေပြည်လေးပင်လျှင် ထိုက်ခတ်နေခြင်းမရှိ။ လေသည် အထူးငြိမ်သက်လျက်။ နေပူရှိန်၏ စုပ်ယူမှုကြောင့် တလှုပ်တို့သည် ရေမျက်နှာပြင်၏ အထက်လေထုထဲတွင် တချိန်ရှိ၍ တလက်လက် လွင့်တက်လျက် ရှိကြသည်။ အခါတရံတွင်မူ ဝေဟင်ထက်၌ ယူသန်းလျက် ရှိကြသော မင်္ဂလာစင်ရော်လေးများ ရေပြင်ပေါ်သို့ ယူဆင်းလာပြီး အစာသုတ်တက်သည်။ ဤသို့သော အခါမျိုးတွင်မူ စက်ဝိုင်း ပုံဆောင် ဝေဟင်လေးများသည် တခုပြီးတခု ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ

ကေသရာဇာ

သောင်းမြဲနှင့် စကေးခံ

(၂၅၇)

ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်မှာ အဆုံးအစ အပိုင်းအခြား မရှိတော့သယောင်ပင် ထင်မှတ်ရလောက်သည်။

တံငါမော်တော်ကို ရေလယ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ထားသည်။ ဒီရေ ပြေပြေလေးတိုးလျက်ရှိသည်မှီ မော်တော်မှာ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မသိမသာ ရွေ့လျား မျောပါလျက် ရှိသည်။ ငါးမျှားတံနှစ်ချောင်းကို တံငါမော်တော်၏ပံ့ပိုင်းတွင် စိုက်ထားသည်။ ဟူးပါးသည် မော်တော်ပံ့ပိုင်းရှိ ဂါလုံနှစ်ဆယ်ဝင်သံစည်ကြီးတစ်ချောင်းတွင် ထိုင်လျက် လိုက်ပါခဲ့၏။ ယင်းသံစည်ကြီး အတွင်းရှိ ပစ္စည်းများသည်ကား တိရစ္ဆာန်တို့၏ အရိအရွံ့ အညစ်အကြေးများ။ တနည်းအားဖြင့် ငါးစာများ။ ဟူးပါးသည် ယင်းပိုးထဲရှိ ငါးစာအရိအရွံ့များကို ယောက်ချိုတခုဖြင့် ခပ်ယူပြီး ပင်လယ်ရေပြင် ပေါ်သို့ ကြောခဏ ပတ်ဖျန်းပေးလျက် ရှိသည်။

မော်တော်၏ ဦးပိုင်းဘွင်မူ တလက်မနီးပါး အချင်းရှိပြီး စိုက်တရာကျော်ရှည်သည့် ကြိုးများဖြင့် သစ်သားစည်ဝိုင်း အလွတ်လေးများကို အတန်း နှစ်တန်းပြုလုပ်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ချထားသည်။ ယင်း စည်ဝိုင်းများကို ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးတစုစီ၏ အဖျားစွန်းများတွင်မူ သံမဏိမှိုန်းတံများကို ခိုင်ခန့်စွာ တပ်ဆင်ထားပါ၏။

တရောဒီသည် မော်တော် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အသေတပ်ဆင်ထားသော ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ရာသီဥတု ပူအိုက်မှုကြောင့် ချွေးများဖြင့် စေးကပ်လျက် ရှိ၏။ မင်္ဂလာစင်ရော်သို့ သူတို့ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ခြောက်နာရီမျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ငါးမန်းကြီး ပေါ်လာနှိုးနှိုးဖြင့် နေရာမှ ရွှေ့တမ်း ထိုင်၍ စောင့်စားနေခဲ့သည့်အချိန်လုံး လေပြည်လေညှင်း ထိုက်ခတ်မှုဟူ၍ ထုံးဝမရှိခဲ့။ သူ့ကပ်ဝိုးမှာလည်း နေလောင်လာခဲ့ပြီ။ သူ့ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလိုက်လေတိုင်း ချွေးရွှဲ၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသည့် သူ့ လည်ကုပ်သားကို မာတောင့်နေသော ယူနီဖောင်း၏

ကော်လာက ခားဖြင့် တတိတိ လှီးဖြတ်နေတိသကဲ့သို့ ရှုတက ဖြစ်နေသေးသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှထွက်သော အောက်သိုးသိုးရွေးနဲ့ချားနှင့် ဟူးပါး၏ စည်ပိုင်းထဲမှ အညစ်အကြေး အနံ့များကလည်း သူ့နှာဝတွင် လာရောက် ခုတူးပေးလျက် ရှိကြသည်။

ဘရော့ဒီက သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ခေါက်လှေကား တခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ရုပ်သွင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသူမှာ ကံပါသည်ကြီး 'ကွင့်' ဖြစ်သည်။

စနေနေ့မွန်းလွဲပိုင်း၌ ငါးမန်းကြီးကို ပြန်ဘည်မြင်တွေ့လိုက်ရပြီးသည့် နောက်တွင် ဘရော့ဒီသည် သဘင်းစာဆရာ ဟယ်ရီမီးဗီး(စ်) နှင့် နယူးယောက် တိုင်း(စ်) သတင်းစာမှ သတင်းထောက် ဘီ(လ်) ဂစ်(တ်)မင်းတို့၏ အကြံပေးမှုကြောင့် 'ကွင့်' အမည်ရှိ တံငါသည်ကြီး တဦးနှင့် ဆက်သွယ်မှု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သူ့ တနေ့ဝင်ငွေမှာ ဒေါ်လာ နှစ်ရာခန့် ရှိသည်ဟု ကွင့်က ဆိုသည်။ ယခု ဖမ်းရမည့် ငါးမန်းဖြူကြီးမှာ သူ့အဖို့ အထူးတလည် ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်လာ လေးရာ ပေးမှသာ ကူညီနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ကွင့်က ဈေးကိုင်သည်။ ငါးမန်းလိုက်ရှာယင်း တံငါသည် ဘင်ဂါဒနာ သေဆုံး သွားခဲ့ရကြောင်းကိုလည်း ကွင့်က သိထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခု သူနှင့် ဈေးမတည့်ဖြစ်သွားပြီး နောက်မှ တမန် သူ့ထံ ပြန်လည် ချဉ်းကပ်လာမည်ဆိုပါက သူ့လုပ်အား၏ တန်ဖိုးမှာ တနေ့ ဒေါ်လာသုံးရာအထိ မြင့်တက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သေးသည်။ သို့နှင့် ဘရော့ဒီမှာ မတတ်သာတော့ပဲ ကွင့်နှင့် ဘူ၏ငါးဖမ်းမော်တော် 'အော်ကာ' ကို ငှားရမ်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူနှင့်ဟူးပါးတို့က ကွင့်အား ကူညီပေးရန် အကူလိုက်ပါလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘရော့ဒီက ကွင့်အား ငေးကြည့်ယင်း ကွင့်၏အသက် မည်မျှရှိလိမ့်မည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ငါးဆယ်စင်းကျင်တော့ ရှိပေမည်။ အတိအကျတော့ ဘရော့ဒီ မခန့်မှန်းတတ်။ ဤလို အလုပ်ကြမ်းလုပ်

အလုပ်များမှာ အသက်ခန့်မှန်းရ ခက်တတ်သည် ဟုတ်ပါလား။ အရပ်မှာ ခြောက်ပေလေးလက်မခန့် ရှိလိမ့်မည်။ အလေးချိန်ကမူ မိမိတရားရစ်ဆယ်နှင့် တရားကိုးဆယ်ကြားဖြစ်မည်။ သူသည် ထိပ်ကြင်လျက်ရှိသည်။ ခေါင်းတုံးရိပ်ထား၍ကား ဟုတ်။ ဆံပင်ကျွတ်ထားကြာသော ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းကား သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဆံပင်တိုလေးများ ဟိုတကွက်သည်တကွက်ကျန်ရှိနေသေးသေးကြောင့်ပင်။

သူသည် အဖြူရောင် တီရှပ်စွပ်ကျယ်နှင့် အရောင် ခွင့်နေပြီဖြစ်သော အသားကပ် အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီကျပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နေမှာ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကွင့်သည် ရေတပ်သားများ ဆောင်းလေ့ရှိသော ကက်ဦးထုပ်ပြားလေး ခေါင်းတွင် ဆောင်းလိုက်သည်။

ကွင့်၏ ရုပ်သွင်ကို စိတ်ဝင်တစား ငေးမော ကြည့်နေပိရာမှ ငေးကြောင်းတခုက သူ၏ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် အထက်မှအောက်သို့ ကွေးလာခဲ့ခြင်းကို ခံစားလိုက်မိရသဖြင့် ဘရော့ဒီမှာ ကွန်သွားမိသကဲ့သို့ သူက ဦးခေါင်းကို ပြီး ပဲ ပိုင်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်ဖြာကျနေခြင်းမှ ရောင်ပြန် ဖတ်သဖြင့် ငါးများ ကျိန်းစပ်သွားရသည်။ သူသည် ကြာကြာ မကြည့်နိုင်။ ငါးကို လွဲဖယ်ပစ်လိုက်၏။

သူ့ကွင့်၊ နေကာမျက်မှန်မပါဘဲ ခင်ဗျား ဘယ်လို နေနိုင်သလဲ။ ဘော့ မရဘူးဗျ"

သူ၏ ဘယ်တုန်းကမှ နေကာမျက်မှန် မတပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ အသံက သာမန်မျှသာဖြစ်သည်။ လိုက်လိုက်လျော့လျော့ မရှိ။ မိမိနိုင်သလို နှစ်နှစ်ကာကာ အလေးအနက်မရှိလှဟုလည်း ပြောသည်။ သို့သော် စကားများများပြောလိုခြင်း မရှိသည်ကတော့ အတိအကျဖြစ်သည်။

(၂၆၀)

ခေါ်

ဘရေဒီကမူ လက်ရှိအခြေအနေကို ဖျင်းရိသည်နှင့် စူးစူးမြဲမြဲ ဖြစ်သည်မို့ အပျင်းပြေ စကားပြောနိုင်ရန် အားထုတ်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ကျုပ်အဖို့တော့ နေတာမျက်မှန်တာ မလိုအပ်ပါဘူး။ သဘာဝအတိုင်း ကြည့်ရ မြင်ရတာကမှ ပိုကောင်းပါသေးတယ်”

ဘရေဒီက သူ့လက်မှန်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်နာရီ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ နေလုံးကွယ်ပျောက် အမှောင်သို့ရောက်ဖို့ နေထပ် လုံးလေးနာရီခန့် အချိန်ယူရပေဦးမည်။ ယခုလို ပုံအတိုင်းသာဆိုလျှင် ယနေ့အဖို့ ငါးမန်းကို မြင်တွေ့ရဖို့ လမ်းမရှိတော့ဘဲ ဘရေဒီ ထင်မှတ်မိသည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ တနေ့လုံးလုံးနေပြီး ငါးကို မတွေ့ရတဲ့နေ့တွေ ခဏခဏ ကြုံဖူးသလား”

ကွင့်အား မေးလိုက်သည်။

“တခါတလေတော့လဲ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဪ လူတွေက ခင်ဗျားကို ငွေပေးငှားပြီး ခင်ဗျားက တကောင်မှ မဖမ်းမိဘူးဆိုတော့....”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါဟာ ထုံးစံပဲ။ ဟိတ်...အသာနေရင် ငါးစာကို တကောင်ကောင် လာဟပ်နေပုံပဲ”

ကွင့်က ဘရေဒီအား စကားမပြောနိုင်စေရန် ဟန့်တားသည်။ ဘရေဒီက နေရောင်ခြည်ကို ကာကွယ်ရန်အလို ငှာ လက်တက်ဖြင့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်ကာယင်း ရေပြင်သို့ကြည့်လိုက်အရေပြင်မှာ မူလကအတိုင်း ငြိမ်သက်လျက်ပင်။

“ဘယ်မှာလဲဗျ...ဘာမှလဲ မမြင်ရပါလား”

“စောင့်ကြည့်အုံးလေ...မြင်ရမှာပေါ့”

မော်တော်၏ ဖုံးပိုင်းတွင် ချိတ်ထားသော ငါးမျှားတံမှ ပိုင်းငါးမျှားကြိုးသည် သတ္တုအချင်းချင်း ဝှက်တိုက်သံ ဖြည့်ပြီးအရစ်လုံးမှ တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့လိုက်ပါသွားသည်။ ရေအောက်

သတ္တဝါတကောင်ကောင်သည် ငါးစာကို အမှန်ပင် ဟပ်လေပြီ။ သတ္တုပိုင်ယာကြိုးသည် မော်တော်အမြီးပိုင်းမှသည် ရေအောက်သို့ ချောင့်တန်းတည့်မတ် တင်းရင်းစွာ ရှိနေသည်။ နေခြည်နှင့် ရေပြင်မှ ချောင်ပြန်ဟပ်မှုတို့ကြောင့် ငွေချည်မျှင်လေး တချောင်းပမာအရောင် ဆက်လျက်ရှိသည်။

“ခင်ဗျား ငါးမျှားတံကိုယူလိုက်.... ပြီးတော့ ကျွပ်က အချက်အသိုက်တာနဲ့တပြိုင်နက် ခင်ဗျားဆက်ကနဲ ဆောင်ဆွဲယူလိုက်” ကွင့်က ဘရေဒီအား အမိန့်ပေးသည်။

“အဲဒါ ငါးမန်းလား”

ဘရေဒီက ကွင့်အား ပြန်မေးလိုက်သည်။ ရက်ပေါင်း အတန်ကြာမျှ သူ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော သားရဲကြီး၊ မိစ္ဆာကောင်ကြီးကို ဆက်ဆံတော့ သူသည် နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ ရင်ဆိုင်ရလေပြီ။ ငါးမန်းနှင့်လူ ပင်လယ်ပြင်တွင် တွေ့ကြုံပြီပေါ့။ သူ့ကို အိပ်မပျော်သာ ညပေါင်းများစွာ ဖြစ်စေခဲ့သော၊ ထမင်းလုံးတရွှေပမာ ချက်လှန့်ခဲ့သော ငါးမန်းကြီးကို ရင်ဆိုင်ရပါပြီကောဟူသည့် အသိဖြင့် သူ့နှလုံးခုန်နှုန်းမှာ ပိုမိုပြန်ဆန်လာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ ခြောက်သွေ့လာသည်။ သူသည် ထက်ကိုင်အား ပိုမိုကောင်းစေရန် လက်ဖဝါးမှ ချွေးများကို ဆောင်းဘီဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သင်္ဘော၏ပုံပိုင်းတွင် ချိတ်ထားသော ငါးမျှားတံဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ပေါင်ကြားသို့ သွင်းကာ ငှားဆစ်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆွဲလိုက်သည်။

ကွင့်က ခပ်လှောင်လှောင် ‘ဟက်’ကနဲ တချက်ရယ်လိုက်သည်။ အခု ငါးစာကို လာဟပ်တာက ငါးချာတိတ်လေး တကောင်ပေါ့။ ခင်ဗျားကို ပွဲမဝင်ခင် မြင်ကကျင်းပဆိုသလို လှေကျင်ခန်းပေးချင်ပါ။ ဒါမှ ဟို တကယ့်အကောင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံမိမှာ ကြုံကြုံနိုင်ခိုင် ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ....”

ကွင့်က ငါးမျှားကြီးကို စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှကြာအောင် စိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပြီ...ဆွဲပေတော့”

အရော့ဒီက ငါးမျှားတံမှ မောင်းထိန်းတံလေးကို ထွတ်ထွတ် လှည့်ပတ်ပြီး ရစ်လုံးမှ လျော့သွားပြီး ငါး၏ ဆွဲခေါ်မှုကို လိုက်ပါသွားသည်။ ဘရော့ဒီက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့သို့အလိုက် ကိုင်းပေး လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငါးမျှားတံကို အပေါ်မြှောက်ဆွဲ ဆွဲလိုက်သည်။ ငါးမျှားတံ၏ ထိပ်ဖျားသည် လေးတစ်ခုသဏ္ဌာန် ကွေးသွားသည်။ ဘရော့ဒီ ညာလက်က ရင်အလျင်အမြန် ရစ်ယူသည်။ သို့သော် သူရစ်ယူသလို ကြိုးကလေး လာခြင်းမရှိ။ တင်းခဲနေသည်။ ထို့နောက် ရစ်ထားပြီးသမျှ မျှားသည်ပင် ရေထဲသို့ ပြန်လည် ပြေလျော့ ကျသွားခဲ့သေးသည်။

“ခင်ဗျားကလဲ အသကားသက်သက် အားအကုန် ခံမနေပါနဲ့ဗျာ”

ကွင့်၏ အသံ ပေါ်လာသည်။

ဘရော့ဒီက ငါးမျှားတံကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် စုံကိုင်လိုက်ပြီး ငါးသည် ရေနက်ပိုင်းသို့ ငုပ်လျှိုးသင်း ဗယ်မှ ညာသို့၊ ညာဗယ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့လျား ကူးခပ်သည်။ ငါး၏ ကူးခပ်မှုအရှိန် လျော့နည်းသွားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဘရော့ဒီက ရစ်လုံးကို အလျင်အမြန် ပြန်ရစ်သည်။ ငါးမျှားတံကို ကိုင်သော ဗယ်ဘက်လက်မှာ လက်အံသေလာပြီ။ လက်မောင်းခေါ် ပြုတ်ထွက်သွားလေမည်လားဟုပင် သူ ထင်မှတ်မိသည်။ ညာလက်ချောင်း များမှာလည်း ကြက်တက် ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ တခါတရံ တခွံနွံတခု ပူးတပ်၍ပင် သွားခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုငါးမျှားမျှား လာဖမ်းမိပါလိမ့်မလဲ”

ဘရော့ဒီက မြည်တမ်းလိုက်၏။

“အလကား...ငါးမန်းပြာလေး တကောင်ပါ”

“အနည်းဆုံး တန်တစက်လောက်တော့ အချိန်စီးမယ့်အကောင်” ကွင့်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘယ်က သာ...အသွန်ဆုံးရှိလှမူ ပေါင်တရာငါးဆယ်ပေါ့ဗျ” ဘရော့ဒီက ခါးကိုင်းပြီး ငါးမျှားတံကို အလိုက်သင့် လျော့ပေးလိုက်၊ ပြန်ဆွဲတင်လိုက်၊ လျော့ပေးလိုက်၊ ပြန်ဆွဲတင်လိုက် စသည်ဖြင့် ဖြစ်နေမှုများစွာ ပြုလုပ်သည်။ နောက်ဆုံး ကွင့်၏ အသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်အထိ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ...ရပြီ...ရပြီ၊ အဲဒီအစိုင်း ငြိမ်ငြိမ်လေးထား...”

ဘရော့ဒီက ကြိုးကို ရစ်လုံးဖြင့် ပြန်လည် ရစ်ပတ်နေခြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။

ကွင့်သည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် အရော့ဒီအနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ သူ့လက်ထဲတွင် စစ်သုံး အမဲ-ခမ်း ရိုင်ဖယ် တပတ်ရစ်အလက်၊ သင်္ဘောပဲ-ပိုင်းမှနေ၍ ရေပြင်ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ...ခင်ဗျားမမ်းမိတဲ့ငါးဟာ ဘာငါးမျိုးလဲ ယိချင်ယင် ဝီမှာလာကြည့်”

အနက်ရောင် ကြိုးစိုးနေသော ရေပြင်ထက်တွင် စိမ်းပြာရောင် ငါးမန်းတကောင် ပေါ်လာသည်။ အလျား ရှစ်ပေခန့် ရှိမည်။ သယ်လျလျ ရှည်မျောမျော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။ နှယ်တိမ်း ညာတိမ်း တိုကွေ့သည့်ကောက်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကူးခပ် နေဆော်လည်း အားခွန်စိုက်၍ ရုန်းကန်ခြင်း အလျင်း မရှိတော့ပြီ။

“ဒီကောင်ကြီးက လှတယ်နော်”

ဟူးပါးက ဝင်ပြောသည်။

ကွင့်သည် ရိုင်ဖယ်၏ အန္တရာယ်ကင်း မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ငါးကြီး၏ ဦးခေါင်းသည် ရေပြင်ထက်သို့ လက်မအနည်းငယ်ခန့် ကြွတက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကွင့်သည် ကျယ်သုံးတောင့်ကို ဆက်တိုက် ပစ်ထုတ်လိုက်သည်။ ငါးကြီး၏ ဦးခေါင်းတွင် ကျည်ဆန်ဝင်သွားရာ အပေါ်ဘက်သုံးမျှား ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်ပေါ်

www.burmeseclassic.com

လာခဲ့သည်။ သို့သော် သွေးများ ယိုစီးထွက်ပေါ်လာခြင်း အတွက် မရှိ၊ ငါးကြီးသည် တချက်နှစ်ချက်မျှ ဆတ်ကနဲ တုန်ခါသွားပြီး နောက် လုံးဝ ဖြစ်သက်သွားတော့သည်။ ကူးခပ်ခြင်း မရှိတော့။

“သေမြီလား” ဆရာ့ဒီက မေးသည်။

“ရှုး—အသာနေ၊ သတိမေ့သွားတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဘာလဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒါပါပဲ၊ သူ့တာမှ မထုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။”

ကွင့်သည် ထောင်းသီအိတ်အတွင်းမှ လက်အိတ်တစ်ကောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ညာဘက်လက်တွင် စွပ်လိုက်သည်။ ပြီး ငါးများဝိုင်လာကြားကို ဆွဲယူသည်။ သူ့လက်ကမ်း အတွင်းသို့ ငါးကြီးရေထဲမှ လာသောအခါ သူ့ခါးရှိ ခါးပတ်တွင်ချိတ်ထားသော ဓားမြှောင်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ငါးကြီး၏ ပါးစပ်အတွင်းမြို့ ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ဓားကို ဒေါင်လိုက်လှည့်ပြီး ငါးမန်းပြာကြီး၏ပါးစပ်ကို ကန့်လန့်ဖွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် ပါးစပ် ဖွင့်မလာခဲ့။ ဩဇာပုံဆောင်သွားလေးများက ဓားပြားကို ကိုက်ထားလိုက်သည်။ ကွင့်က စိတ်မချဘဲ ဓားကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထုတ်ယူပြီး ခါးပတ်တွင်ပြန်ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သံဖြတ် ကတ်ကြေးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို အကြေးငွေ လုံလုံလောက်လောက် ပေးထားမှတော့ နှုတ်ကလဲ... ဒီငါးများချိတ်နဲ့ ကြိုးတထွာ တခွံတလောက်ကိုတော့ အဆုံးခံရဲပါတယ်ဗျာ”

ကွင့်သည် ကြေးနန်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ငါးများကြိုးကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်ပစ်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ...

“ည...မေ့လို့...မေ့လို့... ခဏနေအုံး။ ခင်ဗျားတို့ကို အထူးအဆန်း ပြစရာ ရှိသေးတယ်”

သူသည် သံဖြတ်ကတ်ကြေးကို အိတ်အတွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ခါးကြားမှ ဓားကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြန်သည်။ ငါးများကြိုး၏ အဖျားကို ဆွဲယူပြီး ငါးသေကြီးကို ရေထဲမှ မှုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်တစ်ကောင်သည် ဖျက်ကနဲ မြောက်တက်သွားပြီး သည်နောက်တွင်

ငါးကြီး၏ ဝမ်းခိုက်တခုလုံးသည် ဓားချက်တချက်တည်းဖြင့် ဟက်တက် ကွဲခဲ့ရလေသည်။ ဝမ်းခိုက်ကြီးသည် ဟင်းလင်းကြီး ပွင့်သွားပြီး သည်နောက် အတွင်းရှိ အူသိမ်း အူမ အစရှိသည့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အသီးသီးတို့သည် ရေပြင်ပေါ်သို့ တဖွေးကြီး ပြတ်ကျလာတော့သည်။ ယင်း ပစ္စည်းများသည် အဖြူ အနီ၊ အပြာ သေညို အရောင်အဆင်းများကို ဆောင်လျက် ရှိကြသည်။ တောင်းတလုံးထဲမှ အင်္ကျီ အဝတ်အထည်ဟောင်းများကို အောက်သို့ သွန်ချလိုက်တိသကဲ့သို့ ရှိပေသည်။

ထို့နောက်တွင် ကွင့်သည် ငါးများကြိုးကို သံဖြတ်ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်ချလိုက်သည်။ ရေထဲသို့ ဖြန်လည် ရောက်ရှိသွားသည့်နက်ဖြန် ငါးမန်းကြီးသည် သွေးများ၊ အူသိမ်း၊ အူမ စသည့် ကိုယ်တွင်း အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများတို့ဖြင့် ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသည့် ရေပြင်ထဲတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ထွန်ထွန်လူးလူး ယမ်းခါပစ်လေသည်။ သူ့ပါးစပ်ကိုလည်း အငြိမ်မထား။ ပါးစပ်ပေါက်ရေ သို့ ရောက်ရှိလာသမျှ သော ပစ္စည်းမှန်သမျှကို ကိုက်ဖြတ်ဝါးမျှပစ်လျက် ရှိသည်။ ယင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား အငြိမ်မနေပဲ လှုပ်ရှားယမ်းခါနေမှုကြောင့် များကြောမီသော အချိန် အတွင်းမှာပင် ငါးမန်းပြာကြီးသည် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည့် မိမိ၏ ဝမ်းတွင်းမှ အူသိမ်း အူမများကိုပင် ပြန်လည် ကိုက်ဖြတ် စားသောက်မိလေတော့သည်။ သို့သော် အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးလှသည့် ငါးမန်းကြီးသည် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား မိမိကိုယ်တိုင်က ပြန်လည် စားသုံးနေမိသည့် အဖြစ်မှန်ကို လုံးဝမသိရှိပါချေ။ မိမိ၏ အူများကိုပင် အခြားတပါးမှ လာသော သားကောင်များအဖြစ် စင်မြင် ယူဆပြီး အဆက်မပြတ် လောဘတကြီး ဝါးမျှလျက်ရှိရာ များမကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် ယင်း၏ အူသိမ်း၊ အူမများမှာ လုံးဝ ပြတ်တောက် ဖျက်စီးတုန်တော့သည်။ ထိုအခါ ပါးစပ်မှ မျှိုချလိုက်သော အစာသည် ချက်ချင်းပင် ဝမ်းခိုက်ရှိ ဓားဇက်ရာ ကွဲအက်ကြောင်းမှ ပြန်လည် ပေါက်ထွက်ပြီး

ရေထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြသည်။ တဖန် ချက်ချင်းဆိုသလို ငါးကြီး၏ ပါးစပ်ရှေ့သို့ ယင်းမှတဖန် ပါးစပ်အတွင်းသို့ သိန်းငါးကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည် စားသောက်နေခြင်းအမှုမှာ အဆုံးမရှိတော့သယောင် တဖန်ဖန်တလဲလဲ သံသရာ လည်နေပေသေးသည်။

“က...စောင့်ကြည့်ကြအုံး၊ ကျုပ်တို့ကောင်းမယ်ဆိုယင် နောက်ထပ် ငါးမန်းပြာတွေကို အုပ်လိုက် ထပ်တွေ့ရအုံးမယ်။ အဲဒါဆိုတော့ စာကယ်ကို ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ။ သူ့မိတ်တွေက သူ့ကိုယ်သူ စားနေတဲ့ သူ့ကို ကူညီပြီး ဝိုင်းစားပေးကြလိမ့်မယ်။ ဒီသိန်း တကောင်ကို တကောင် စားယင်း၊ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ယင်း၊ သွေးညှိနဲ့ နှလုံးယင်း၊ ကိုက်ကြယင်း၊ စားကြယင်းနဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့ စားပွဲသောက်ပွဲကြီးတခု ပေါ်လာလိမ့်မယ်”

ဘရော့ဒီက ရေထဲမှ ငါးမန်းပြာကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သတ္တဝါကြီးသည် အသက်ပြင်းလှပေစွာ ယခုထက်တိုင် မသေသေး။ ယခုအခါတွင် အပိုင်းအစ အမှုန်အမွှားလေးများဘဝသို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ အပိုင်းအစလေးများကို လိုက်လံနေဆဲပင်။ ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ထပ် ငါးမန်းပြာ တကောင်က ဘရော့ဒီ ထပ်မံ တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ ပထမ ငါးမန်းလောက် မကြီးစရာ။ အလျား လေးပေထက်ပင် ပိုမိုမရ။ ရင်ပွင့်နေပြီဖြစ်သော ပထမ ငါးမန်းကြီး၏ ရင်ဘတ်မှ အသားစကြီးကို လှမ်းဟပ်လိုက်ပြီး ယင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြွေတကောင်ကဲ့သို့ ဗယ်ညာလွင်ယမ်း ဆတ်ခါပစ်လိုက်သည်။ တွဲရရှိ ကျနေသော အသားစကြီးမှာ ငါးမန်းငယ်၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ စုတ်ပြတ်လျက် ပါသွားခဲ့သည်။ မကြာမီမှာပင် ငါးမန်းပြာတကောင် ပေါ်လာပြန်သည်။ ထို့နောက် နောက်တကောင် ပြီးနောက် တကောင် ထပ်မံ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ယင်းတို့သည် တကောင်ကို တကောင်ကိုက်၊ ကျန်တကောင်ကို အခြားတကောင်က ကိုက်။ သူ့ကို ငါကိုက်၊ ငါ့ကို သူ့ကိုက်ဖြင့် ရေပြင်မှာ

သွေးချင်းချင်းနီလျက် ဝဲကတော့တခုသဏ္ဌာန် လှိုင်းပွတ်ပွတ်ထလျက် ရှိတော့သည်။

ကွင့်သည် ဤသို့သော အခြင်းအရာကို ကျေနပ်ခြင်း ရှိဟန်မတူသေး။ ရေပြင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး လက်တွင်း၌ အသင့်လှဆောင်ထားသော ပုဆိန်သဏ္ဌာန် သံချွန်ဖြင့် ယင်း ငါးပြာ အုပ်အတွင်းသို့ လမ်း၍ ရှိတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ကို အပေါ်သို့ ပြန်ဆွဲလှူလိုက်သောအခါ၌မူကား ငါးမန်းငယ်လေး တကောင်သည် တန်းလန်းကြီး စိုတ်ပါလာတော့၏။ ကွင့်သည် ပထမနှည်းအတိုင်းပင် ငါးမန်းငယ်ကို ရင်ခွဲပြီး ရေထဲသို့ ပြန်ပစ်ချလိုက်သည်။

ယင်း ငါးမန်း အဓိကရက်စက်အတွင်း၌ ငါးမန်းအကောင်ရေပေါင်း မည်မျှ ပါဝင်လိမ့်မည်ဆိုသည်ကို ဘရော့ဒီ မခန့်မှန်းနိုင်။ ကျောရိုး ဆူးတောင်များ တခုပေါ်တခု ဖြတ်တက်သွားပုံ၊ အမြီးများ တဖျတ်ဖျတ် ရှိတ်ခတ်ပုံများကို မျက်စိနှောက်လောက်အောင် မြင်တွေ့နေရသဖြင့် ဘရော့ဒီသည် ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။ ဤတွင်မှ သူ့အင်္ကျီတွင် ရေများနှင့်အတူ ငါးသွေးများလည်း ပေကျံနေကြောင်းကို သတိပြုမိတော့သည်။

ငါးမန်းပြာများ အချင်းချင်း သတ်ပွဲကြီးသည် မိနစ်ပေါင်းအစာန်ကြာသည်အထိ ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ငါးမန်းကြီး သုံးကောင်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ယင်း ငါးမန်းကြီး သုံးကောင်စလုံး ရေပြင်အောက်ကို ဝင်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေမှ ဟူးပါးက...

“ဘုရား...ဘုရား”ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မင်းကြည့်ရတာ သဘောကျပုံရေဘူး” ကွင့်က ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး။ ဘယ်နှယ်ဗျာ လူတွေ ဖျော်စေပြက်စေဖို့အတွက် တိရစ္ဆာန်တွေက အသက် သွေးစားကြရတယ်လို့ဗျာ။ ခင်ဗျားကရော ဒါကို သိပ်သဘောကျလို့လား”

ကွင့်က ခပ်ညင်းညင်း လှောင်ရယ် ရယ်သည်။

“သဘောကျတာ မကျတာအပဲထား၊ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဝမ်းရေ အလုပ်ပဲ”

ကွင့်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အနီးရှိ ရေခဲပုံးထဲမှ ငါးစာကို ထုတ်လိုက်သည်။ ယင်းငါးစာကို ငါးမျှားချိတ်နှင့် ကြိုးပါ အဆင်သင့် တပ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဝလာယာကို အသုံးပြုပြီး ယင်းငါးစာနှင့် ငါးမျှားကြိုးကို ငါးမျှားတံတွင် တပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မော်တော်မူ ဂိုက်သုံးဆယ်ခန့် အကွာအဝေးရှိ ရေပြင်ထဲသို့ ငါးမျှားချိတ်ကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ငါးမျှားတံကိုလည်း မော်တော်မူ ပိုင်းတွင် ခိုင်ခန့်စွာ တပ်ဆင်ထားလိုက်သည်။

ငါးမန်းဖြူကြီးအသားကိုမူ ဆူတို့သုံးဦးသည် ပျင်းမိစွာ စောင့်ဆိုင်းကြရမေလိမ့်ဦးမည်။

*

“ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကော၊ ဘီယာသောက်ကြအုံးမလား?”

ဘရော့ဒီက မေးလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက မြိုင်တူ ခေါင်းညှိဝံ့သဖြင့် ဘရော့ဒီသည် မော်တော်မူ၏ အောက်ထပ် ဓမ်းပိုက်ခန်းအတွင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရေခဲသေတ္တာအတွင်းမှ စည်သွတ်ဘီယာ သုံးဗူးကိုထုတ်ယူပြီး အပေါ်သို့ ပြန်တက်မည်ပြုသောအခါ ဘရော့ဒီသည် အခန်းနံရံ တွင် သံမှိုဖြင့်ရိုက်၍ ကပ်ထားသော ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံ များမှာ သက်တမ်း ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ဟန်တူသည်။ ခေါက်ရာ ကျိုးရာများအပြင် အနားစွန်းများမှာ ကော့ကွေး လိမ်ကောက်လျက်စင် ရှိနေပြီ။ တပု တွင် ကွင့်သည် သူတပ်ပါးသို့ ထိလှသည့်တိုင် မြင့်မားသို့ မောက်လျက်ရှိသည့် ထူးဆန်းသော အသွင်ဆောင် ငါးအပူကြီးနံဘေးတွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။ အခြားပု တမူ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ချထားသော ငါးမန်းသေတကောင်ကို ချိတ်ကူးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဓာတ်ပုံထဲတွင် နှိုင်းယှဉ်

ကေသရာဇာ

ချိန်ထိုးကြည့်စရာ အခြားသော အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများ ပါဝင်နေခြင်း မရှိသဖြင့် ဘရော့ဒီသည် ယင်း ငါးမန်း၏ အလျား မည်မျှ ရှိမည်ဆိုသည်ကို ခန့်မှန်းတွက်ဆနိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။

ဘရော့ဒီသည် အမေလို ပြန်တက်လာပြီး ဘီယာဗူးများကို ဝေလိုက်သည်။ ပြီး မူလက သူထိုင်နေခဲ့သော ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အောက်ထပ်မှာ ဓာတ်ပုံတွေ မြင်ခဲ့ရတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့နံဘေးက ငါးပု ကြီးဟာ ဘာ ငါးတွေများလဲဗျ”

“ဪ၊ တာပွန်ငါးတွေပါ၊ ကြာခွဲပါပြီ။ ကျုပ် ဖရေဒ်ရီဒါမှာ ငါးဖမ်းစဉ်ကပေါ့။ ကျုပ်လဲ တခါမှ ဒါမျိုးကို မမြင်ဖူးသေးဘူး။ လေးညလောက် ဖမ်းခဲ့တာ အဲဒီလောက်ကြီးတဲ့ အကောင်ကြီးတွေ အကောင်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်လောက် ရခဲ့တယ်”

“နောက်တပု ကဗော့”

“အဲဒါက သာမန် ငါးမန်းမဟုတ်ဘူးဗျ။ ငါးမန်းဖြူကြီးပဲ။ အလျား ဆယ်လေးပေ၊ ဆယ်ငါးပေလောက် ရှည်ပြီး မေါင်သုံးထောင်လောက် အချိန်စီတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုများ ဖမ်းခဲ့သလဲ”

“မိန့်နဲ့ ပစ်ဖမ်းရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်...” ကွင့်က ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒီတုန်းက လူနဲ့ ငါးဟာ အကြိတ်အနယ် မီးကုန်းရေခန်း၊ နွဲ့ခဲ့ရတာကလား။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို အမိအရ ဖမ်းနေတယ် ဆိုတာ ဝေခွဲလို့ မရလောက်အောင်ပါပဲ”

“ဟုတ်လား ဆိုပါအုံး”

“ဒီမိစ္ဆာကြီးက ကျုပ်ရဲ့ မော်တော်ကို အတင်းဝင်တိုက်ခိုက်တယ်လေ။ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဒေါသထွက်အောင် စ ခြင်၊ ဘာခြင်းလုံးဝ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ ဒီနေရာမှာထိုင်ပြီး ကိုယ်ကိုမှန်ကိုယ် အမှုမဲ့ အဓွတ်မဲ့ နေနေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အလိုက်ခလိုက်ရ

ကေသရာဇာ

တာပဲ။ စဖြစ်ဖြစ်ချင်းမှာ ကျုပ်က ထင်လိုက်မိတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ မော်တော်ကို မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးတခုခုက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဝင်ဆောင့်ပါပြီလို့ပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ အဖော်က ရေထဲကို လွင့်စဉ်ကျသွားခဲ့တယ်။ သူကတောင် ကယောင်ကတမ်းနဲ့ 'ရေနစ်ပါပြီဗျ' လို့ ဟစ်အော်သွားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒီကောင်ကြီး နောက်တကြိမ် ကျွန်တော်တို့ မော်တော်လဲ လာတိုက်ရော ဘာပြောကောင်းမလဲ... ကျုပ်ကလဲ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ မိုန်းကြီးနဲ့ သူ့ကို တခါတည်း စိုက်ချလိုက်တယ်။ ဒီနောက် သူ့နောက်က ကျုပ်တို့ မျောလိုက်သွားတာ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကြီးရဲ့ တဝက်လောက်ကိုတောင် ခရီးပေါက်ခဲ့ကြတယ် မှတ်တယ်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် နောက်ကနေ လိုက်သွားသလဲ၊ ဒီကောင်ကြီးက ရေထဲဝပ်ဝပ် မသွားဘူးလား။”

တရော့ဒီက နားမရှင်းဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ငယ်လို့ ရပါမလဲဗျာ၊ မိုန်းကြီးနဲ့ တွဲထားတဲ့ သစ်သားစည်ပိုင်းတွေ ပါနေတာပဲ။ ဒါတွေက ရေပေါ်မှာ ပေါ်လောပေါ်နေတော့ ငါးမန်းကြီးဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရေငုပ်လို့ မရအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့က စည်ပိုင်းတွေကို ခြေရာခံပြီး ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားခဲ့တာပေါ့။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီလောက် အတွင်းမှာပဲ ကျုပ်တို့ဟာ ဒီကောင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ထဲကို နောက်ထပ် မိုန်းနှစ်ခွဲချင်း ထပ်ပြီး ပစ်သွင်းနိုင်ခဲ့သေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီကောင်ကြီးဟာ ရေထဲမှာနေလို့ လုံးဝ မဖြစ်တော့လောက်အောင် ရေပေါ် ပေါ်လာရတယ်။ ဒီမှာတင် ကျုပ်တို့က သူ့အမြီးကို ကျော့ကွင်းပစ်စွပ် ဖမ်းပြီး ကမ်းခြေ အရောက် ဆွဲယူလာနိုင်ခဲ့ကြတယ်။”

“အခု ကျွန်တော်တို့ဖမ်းမယ့် ကောင်ကြီးကိုရော၊ ဒီငါးမျှားချိတ်၊ ငါးမျှားတံတွေနဲ့ ဖမ်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ မလွယ်ဘူး ထင်တာပဲ။”

တရော့ဒီက သံသယဖြင့် မေးသည်။

“ဒီငါးမျှားချိတ်နဲ့ ငါးမျှားတံတွေကို သုံးရတာ ရည်ရွယ်ချက်နှစ်ရပ်ရှိပါတယ်။ ပထမအချက်က ဒီကောင်ကြီး ဒီအနီးနားတဝိုက်မှာ မရှိ သေချာဖို့ပဲ။ တကယ်လို့ ဒီကောင်ကြီးက ငါးမျှားချိတ်နဲ့ ငါးတကို လာဟန်ပြီဆိုယင် ကျွန်တော်က ကြိုးကို ချက်ချင်း ဖြတ်ချလိုက်မယ်။ ဒါဆို ဒီကောင်ကြီး ရှိနေတာ သေချာသွားပြီပေါ့။ နောက်သချက်က ဒီငါးစာကြောင့် ဘယ်လို သတ္တဝါထူးတွေကို တွေ့ရလေဆိုတာ သိရမယ်။”

“ကဲ ဆိုပါတော့၊ ငါးမန်းမြူကြီးမော်လာပါပြီတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး ဘာကို လုပ်ကြမလဲ။”

“ဒီကောင်ကြီးက ကျုပ်တို့ကို ငိတ်ဝင်စားနေအောင် ပြုလုပ်ခဲ့တာ အဓိက အရေးကြီးတယ်။ သူ့ကိုမမိခင် ဒီနေရာက သူ့ပြန်ထွက်သွားခေမို့ အထူး ဂရုပြုရမယ်။ ဒီကောင်ကြီးတွေက ပါးနပ်မှု၊ ဆောက်ကျစ်မှု သိပ်မရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်အမျိုးအစားတွေပါ။ သူ့ကို ငယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာဟာ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဝံ့စံဗျိုးနဲ့ ချွေ့လာရမယ်ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ မူတည်နေပါတယ်။ မိသတ္တဝါကြီးမျိုးဟာ သူ့ရဲ့ သားကောင်နောက်ကို လိုက်ပြီဆိုယင် ရေပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ကို နည်းနည်း မော်လာတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်လဲ ရေအောက်မှာပြင်ရဲ့ အောက်ကနေ ရုပ်ပြီး ကူးလာတတ်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ဒီကောင်ကြီး ကျုပ်ရဲ့ ပစ်ကွင်းထဲကို ဝင်လာပြီး ဝိုင်လောက်တဲ့ နေရာကို ရောက်ယင် မိုန်းကို မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး သူ့ကိုယ်ထဲကို ပစ်သွင်းလိုက်မှာပဲ။”

“ဒါထက် ခင်ဗျားရဲ့ ငါးမျှားချိတ်က သိပ်ပြီး သိသာ ထင်ရှား ချွန်းမနေဘူးလား။”

“ဟာ...ဒီကောင်တွေက တကယ် ဦးနှောက်မဲ့တဲ့ ကောင်တွေပဲ။ ဦးနှောက်ရဲ့ ဦးနှောက်လောက်တောင် ဒီကောင်တွေရဲ့ ဦးနှောက် အသိဉာဏ်မြင့်မားလှတာ မဟုတ်ဘူး။ မြင်မြင်သမျှ စားသိပ်

တာပဲ။ ငါးစာတပ်မထားတဲ့ ငါးများချိတ်ကို ခင်ဗျား ဝစ်ချယ်
တောင် ဒီကောင်တွေက စားပစ်လိုက်မှာပဲ။ တခါတ ကျုပ်ရဲ့ ခိတ်
ဆွေကယောက် ကြုံရပုံများ မှတ်မိသေးတော့တယ်။ သူ့မောင်တော်
ချစ်ရဲ့ အင်ဂျင်စက်ကို ငါးမန်းကြီးတကောင်က အစာမှတ်ပြီး ခွဲ
သွားတယ်။ တချက်တည်းနဲ့ သူ့မျိုးချလို့ မရလို့ သာ နောက်ဆုံးမှာ
ထွေးထုတ်သွားခဲ့တယ်။”

“သူတို့အမက်မောဆုံးအစာက ဘာများလဲဗျ ကွင့်ရ။”

ဟူးပါးက မေးလိုက်သည်။

“မင်းဆိုလိုတာက ဒီကောင်တွေ မငြင်းစတမ်း စားတဲ့ အစာကို
မေးတာလား။”

ကွင့်က ခစ်ပြီးပြီးအမှုအရာဖြင့် ဟူးပါးအား ပြန်မေးလိုက်သည်။
ထို့နောက် မောင်တော်ပဲ့ ပိုင်းတနေရာရှိ အစိမ်းရောင် ပလတ်စတစ်
အိတ်ပုံးတခုသို့ လက်ချိုးညွှန်ပြသင်း...

“...သိချင်အပ်ဆိုလျှင် ကိုယ်တိုင်သွားဖွင့်ကြည့်ပေတော့။ တို့လိုက်
ဖမ်းနေတဲ့ ငါးကြီးကိုတွေ့လျှင် သူ့ကို အဲဒါကို အရင်းဖြုတ်ပြီး အဲ
ဖမ်းဖို့ ကိုယ် တခုတ်တရ ယူလာခဲ့တာပဲ။”

ဟူးပါးက ပလတ်စတစ်ပုံး ရှိရာသို့ သွောက်သွားလိုက်သည်။
ပုံး၏ ကိုယ်ထည်တွင် တစ်ဆင့်ထားလော သတ္တု မောင်းတံခွက်
ကလေးများကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး အဖုံးကို အထက်သို့ မ၊ပြီး ဖွင့်လိုက်
သည်။ ထွေလိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူသည် အတော်ကြီးတုတ်
လှုပ် ချောက်ချားသွားမိသည်။ ရေအပြည့် ရှိနေသော ပုံးထဲတွင်
ဒေါင်လိုက် ပေါလော မြောနေသော အရာမှာ ပုလင်းပုံ သတ္တု
နှာခေါင်းရှိသော ‘လပိုင်’ အသေကောင်လေး ဖြစ်သည်။ မောင်
တော်၏ လှုပ်ရှားမှုအတိုင်း ရေပုံးထဲမှ အသက်မဲ့ လပိုင်သေလေး
မှလည်း ညင်ညင်သာသာ လှုပ်ရှား ရွေ့ပါးလျက် ရှိ၏။ ယင်း
သတ္တုဝါ ကောင်လေးသည် အရှည်နှစ်ပေထက် မပို။ ငါးမန်းဖမ်းသူ
ကွင့် အသုံးပြုသည့် ကြီးမားသော ငါးများချိတ်ကြီးတခုသည် လပိုင်

လေး၏ ပါးစပ်မှ ဝင်ပြီး ဝမ်းဗိုက်မှ ပေါက်ထွက်လျက် ရှိသည်။
ဟူးပါးက ရေပုံးမှချိတ်များကို ဖြုတ်ချိတ်လိုက်၏။

“လပိုင် သားပေါက်စ လေးပါလားဗျ”

ကွင့်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“ပိုကောင်းတာပေါ့ကွ”

“ခင်ဗျား ဒါကို ဘယ်က ရခဲ့သလဲ”

ရေပုံးကို ခေတ္တမျှ ထွေ၍ ကြည့်နေပြီး အဖုံးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်
ဆင်း ကွင့်အား ဒေါသသဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒီကနေ အရှေ့ဘက်ခြောက်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ နေရာလောက်
က ရခဲ့တယ် မှတ်တယ်။ နို့...နေဝါအုံး၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“ကျွန်တော်မေးနေတာက ခင်ဗျား ဒီလပိုင်ငယ်လေးကို ဘယ်လို
ရခဲ့သလဲ လို့”

“မင်းကလေး ဘယ်လို ထင်သလဲ။ သူ့အမေဆီက ရခဲ့တာပေါ့
ဦး”

“ခင်ဗျား ဒီကောင်လေးရဲ့ အမေကိုပါ သတ်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ရပေါင်ကွာ”

ကွင့်က ရယ်လိုက်သည်။

“သူ့အမေက မောင်တော်ဆီကို ခုန့်ဝင်လာပြီး ငါ့ရဲ့အိပ်ဆေးတွေ
ကို အများကြီး မျိုချပစ်ခဲ့တယ်လေ”

သူက စတားကို ခေတ္တရပ်နားထားလိုက်သည်။ ရယ်သံများ ဝေါ
ချက်လာလေမည်လားဟု စောင့်စားမိသည်။ သို့သော် သူ့ပြိတ်
ကို မည်သူကမျှ ရယ်မောခဲ့ခြင်း မရှိသည့်အတွက်...

“ဒီကောင်မျိုးတွေကို တို့ ဝယ်ချင်သင်တောင် ဘယ်မှာမှ ရှာ
ဖတ်လို့ မရဘူးဆိုတာ မင်းလဲ အသိပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ဆင်ခြေပေးလိုက်သည်။

ဟူးပါးသည် ဒေါသအလွန်အမင်းထွက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကွင့်အား
အစိုက်စိုက်ကြည့်သင်း...

“လပိုင်တွေဟာ သေးမဲ့အပေးခံရတဲ့ ကိရိစ္ဆာန်မျိုးဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့ မဟုတ်လား?”

“ဒါပေမယ့် ငါက တံငါသင်္ဃာတဲကွ။ ငါးဖမ်းတဲ့ အခါမှာ ငါ့ဖမ်းချင်တာ ဖမ်းမှာပေါ့။”

“လပိုင်တွေကို သတ်ဖြတ် သုတ်သင်ခြင်း မပြုရဘူးလို့ တရားဥပဒေထုတ်ပြန်တားဆီးထားတာပဲဥစ္စာ”

“နေပါအုံး ဟူးပါးရဲ့၊ မင်းရဲ့ အသက်မွေးကျောင်းအလုပ်က အာလဲကွ”

“ကျွန်တော်က မစ္စဗေဒပညာသင်္ဃာတဲပေါ့။ ငါးမျိုးတွေအကြောင်း လေ့လာနေသူပေါ့။ ဒါကြောင့်လဲ ဒီကို ရောက်လာရတာပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားလဲ သိလျက်သားနဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ့ပြောမယ်။ ငါ့မော်တော်လာဌားတဲ့ လူတွေက ငါ့ဟာ မေးခွန်းတွေထုတ်၊ စပ်စလေ့ မရှိပါဘူး။ မင်းရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို မေးရတာက မင်းကို နားလည်မှု ခံစားစေတာပဲ။ ကံပါ အာပဲဖြစ်ဖြစ် ထားပါတော့ ဒီမှာ၊ တရားဥပဒေရဲ့ ဆိုလိုရင်းသဘောက စီးပွားဖြစ် အင်နဲ့ အားနည်းတဲ့ အများကြီး မဖမ်းဆီးရဘူးလို့ သာ ဆိုလိုတာပါ။ ပြီးတော့ တချို့ ဦးနှောက် ကျပ်မပြည့်တဲ့ လူတွေက အားကစားလို့ နာမည်တင်ပြီး သေနတ်နဲ့အမျှော်ပစ်၊ လက်တည့်စမ်းကြတာကိုသာ တားဆီးတာပဲ။ စီးပွားဖြစ်မဟုတ်ပဲ သူ့ဝမ်းရေး တခုထဲအတွက်သာ ငါးစာအဖြစ် တကောင်တလေ အသုံးချရတာကိုတော့ ဥပဒေက တားဆီးခြင်း မရှိပါဘူးကွာ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေဗျာ၊ အခုဆိုယင် လပိုင်တွေဟာ ဒီကတော့ ပေါ်ကနေ လုံးဝ မျိုးဆက် ပပျောက်လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ ဒီတော့ တွေ ပြန်းထီး ပပျောက်ခြင်း မရှိရအောင် သတ်ဖြတ် သုတ်သင်ခြင်း လုံးဝမပြုရလို့ အတိအလင်း ဆိုထားတာပဲဥစ္စာ”

“မင်း ကိုယ့်ကို လာဆရာလုပ်မနေနဲ့ ချာတိတ်။ ပိုက်တွေအများ ဆိုပြီး ငါးတွေကို အကြီးအကျယ် ဖမ်းနေတဲ့ မင်းတို့အောက်ငါး တော်တွေ၊ ဂျပန်သင်္ဘောတွေကို သွားပြောချေ။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ့်က မင်းကို ကောင်းကောင်း ကလော်တုတ်လိုက်ကြလိမ့်မယ်။ ငါ့ပြောလိုက်ရ။ သူတို့ရဲ့ ပိုက်တွေထဲမှာဆိုယင် ငါးတွေနဲ့ လပိုင်တွေပါရောပြီး ဖမ်းမိလာတာပဲ။ ဘယ်သူကမှ အရေး မရှိတုတ်စိုက်နဲ့ ပြန်လွှတ်တယ်ရယ်လို့ မရှိကြဘူး။ အေး—သူတို့ ကလေး ဝမ်းစာရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ယင်း မလွှဲမရှောင်သွားပဲ ငါးတွေကို သတ်မိသလို၊ အစာစားဖို့ ပါးစပ်ပေါက်ရှိတဲ့ ငါးကလေး အရေးအတွက် လပိုင်တွေကို တခါတရံ ငါးစာအဖြစ် အသုံး ချတာပဲ။ ကဲ အဲဒါ တာဖြစ်သလဲ”

“ဟူးဟူး ဟူးပါးတို့၏ အခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တင်း တာခဲ့သည်။ ဤတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ စကားစစ်ထိုးပွဲကို တချိန် ဆိုင်နားထောင်နေခဲ့သော ဘရော့ဒီက ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေး သည်။ သို့သော် ဘရော့ဒီသည် တွင့် ဘက်မှ လိုက်ပြောသည်ဟု မိမိက ယူဆသဖြင့် ဘရော့ဒီနှင့် ဟူးပါး ဆက်လက်စကားများ မပြောနိုင်ပါ။”

“နေအဖို့ သူတို့ မျှော်မှန်းထားခဲ့သလို ‘သေမင်းဖြူကြီး’ကို ဆီးနှိုင်းပဲနှင့် ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။”

*

[၁]

“လယ်ပြင်သို့ထွက်၍ သေမင်းဖြူဖမ်းဆီးခြင်း၏ ဒုတိယနေ့။ သို့သော် မနက် ခြောက်နာရီတွင် သင်္ဘောဆိပ်မှ ထွက်ခွာ ပြန်သည်။ ထွက်ခွာလာခါစက အနောက်တောင် လေပြည့် ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း တိုက်ခတ်လျက် ရှိသောကြောင့် အေးမြ

သာယာသောနေ့တနေ့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နံနက်ဆယ်နာရီကျော်သည်နှင့် လေမှာပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားသည်။ မော်တော်မှာလည်း ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နားထားသည်။ ရွှေရေအိုင်အတွင်းမှ စက္ကူလှေငယ်လေး တခုလို့နာမည် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယနေ့မူ တရော့ဒီသည် ပါးနပ်လိမ်မာသူဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ဥတုနှင့်လျက်လျော့ညိုထွေမည့် အဝတ်များကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်သည်။ ကော်လာရှည်ရှည်ပါရှိသော အဖြူရောင် ရုပ်အင်္ကျီလေးကို ချည်ထည်ကောင်းတီရှည်အပါးစား၊ ခြေအိတ်အဖြူနှင့် ခွာအစားအပ် ဖိနပ်တစ်စုံတို့ကို သူ ဝတ်ဆင်ထား၏။ ထို့ပြင်အချိန်ရန်အတွက်လည်း သူ ဝတ်ဆင်ထားသော အနုစာအုပ် အမည်ရှိ လျှို့ဝှက်သည့်ဖို စွန်စားခန်းဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ငှားရမ်းခဲ့သည်။ သူ ဟူးပါးနှင့် ကွင်းတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် ပြေငြိမ်အလျင်မရှိ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရင်းနှီးမှုလည်း လုံးဝမရှိ။ အလုပ်သက်သက်မျှသာ ရှိသဖြင့် တယောက်နှင့်တယောက် စကားပြောခြင်း နည်းလေလေ အန္တရာယ် ကင်းလေလေ ဖြစ်မည်ဟု တကယ်ယူဆသည်။ ကွင်းသည် နှုတ်စံ လျာစ နည်းသူဖြစ်ပြီး သူ့အလုပ်သက်သက်စွာ စားသောက်သုံးစွဲခြင်း ယမန်နေ့က ခွန်းငယ် စကားပြောခဲ့ရပြီးဖြစ်သဖြင့် ယနေ့ သူနှင့် မျက်နှာဆိုင်ရမည်ကိုပင် တရော့ဒီအနေဖြင့် အမ်း၍နေသည်။ ထို့ပြင် ဝတ္ထုစာအုပ် သည်သာလျှင် သူ့အဖို့ ယနေ့ တနေ့တာ အကောင်းဆုံး အဖော်မွန် ဖြစ်မည်ဟု တရော့ဒီ ယူဆမိသည်။

“ဟော ကျုပ်တို့ရဲ့ ဧည့်သည်ကြီးတော့ ရောက်လာပြီဦး” ကွင်းက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။ လူ့အသံမှာ ခပ်တိမ်ခပ်မှိန်မှိန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငိုက်ခြင်းနေသည့် တရော့ဒီက လန်လန်သွားစေ၏။ ဟူးပါးကလည်း မှတ်တပ် ထ ရပ်လိုက်သည်။

ကွင်းက သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး ထိုင်ခုံတခုပေါ်သို့ ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

“ငါးမျှားတံကို ယူလိုက်ပါ” တရော့ဒီက မော်တော်၏ပဲ့ပိုင်းတွင် ချိတ်ထားသော ငါးမျှားတံကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီး ခူးနှစ်ဘက်ဖြင့် ညှပ်၍ထိန်းကာ လက်ဆောက်ဖြင့် မြဲမြံစွာ ကိုင်ထားလိုက်၏။

မော်တော်ပဲ့ပိုင်းတွင် တစ်ဆင့်ထားသော ရစ်လုံးတခုမှ ငါးစာတစ်ခုကို ရေအောက်မှ သတ္တဝါတကောက်က ဆွဲချသွားသဖြင့် ငါးသည် ရစ်လုံးမှ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြေးလျော့လိုက်ပါ။ ဆင်းသွားလျက် ရှိသည်။

“ကျုပ် အချက်ပြလိုက်တာနဲ့တပြိုင်နက် ရစ်လုံးရဲ့ဘရိတ်ကို ဆွဲလိုက်ပါ”

ကွင်းက တရော့ဒီအား အမိန့်ပေးသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကြိုးမှာ ပြေးလျော့ခြင်းမရှိပဲ ရပ်တန့်သွားသည်။

“နေအုံး နေအုံး၊ ဒီကောင်ကြီး ကွေ့သွားပြီ” ကြိုးမှာ ရေထဲသို့ ဆက်လက် ပြေးကွေ့ခြင်းမရှိပဲ ရပ်တန့်မြဲရပ်နေထိုင်ခဲ့သည်။

“ကြိုးကို မြန်ရဖို့လိုက်ပါတော့ဗျာ”

တရော့ဒီက ရေထဲမှကြိုးစကို ရစ်လုံးဖြင့် မြန်ဆွဲတင်သည်။ သည် လုံးဝအထစ်အငေါ့မရှိ။ အလိုက်သင့်ပင် ပါလာခဲ့သည်။ ခြားမိအချိန်အတွင်းမှာပင် ဝိုင်ယာနန်းကြိုး၏ အဖျားစွန်းသည် ပြိုင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ငါးစာမရှိတော့။ ငါးစာသာ ငါးမျှားချိပ်ဝင် မရှိတော့။ ငါးမျှားချိပ်နှင့် ဝိုင်ယာနန်းကြိုး ချိပ်အဝတ်တို့သည် ငါးစာနှင့်အတူ ရေအောက်မှ သတ္တဝါတကောက်၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေပြီ။ ကွင်းသည် အကို ကိုင်သင်းမှ တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်တို့တော့ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးနဲ့ တွေ့ရပြီ တယ်”

“ဘာပြောတယ်”

ဘရော့ဒီက အမိဗွယ်ကို နားမလည်သလို ပြန်မေးလိုက်တာပဲ။ ဖော်တော်၏ လင့်စင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား နောက်နေတာလား ကွင့်”

“ကျုပ် အထင်ကို ပြောတာပါ။ ဒါပေမယ့် သေချာပါ။ ဒီကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာလို့လဲဆိုလျှင် ဝိုင်ယာကြိုးကို ပါလား။ ‘တီ’ကနဲ့ ပြတ်ပါသွားတယ်။ တွေ့လား။ ကိုက်ချက်က တစ်ပုလဲ ရှိတယ်။ အာမှီတွေဝေ ကဲ့ ဆိုင်းနေတာ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ မရဲ့ မပိုင်မနိုင်နဲ့ စမ်းတဝါးဝါး ကိုက်ရာတွေလဲ လုံးဝ မတွေ့ရဘူး။ ကြည့်ရတာ ဒီကောင်ကြီးက သူ့ပါးစပ်ထဲ ငါးမျှားချိတ်နဲ့ ကြိတ်ပါသွားတာကို သိချင်မှတောင် သိမယ်။ တချက်ဟပ်လိုက်ပြီး ဝေကို ပြန်ပိတ်လိုက်တာနဲ့ သူ့ပါးစပ်ထဲ ငါးစာရော၊ ငါးမျှားချိတ်ကြီးရော၊ အားလုံး ပါသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အခု အာလုပ်ကြမယ်”

“ကြည့်မယ်လေ၊ စောင့်ကြည့်ကြမယ်။ နောက် ငါးမျှားတချောင်းကို လာဟပ်ချင် တစ်ဆုံးမှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ရေပြင်တက်ချင်လဲ တစ်လားလီမို့မယ်”

“ဟဲ့ လပိုင်သေလေး ကိစ္စကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခုနက ကောင်ဟာ ကျုပ်တို့ လိုချင်နေတဲ့ သေမင်းဖြူကြီး မဟုတ် စောင့်ကြည့်ရမယ်။ အဲဒီ ရေအောက်က မိစ္ဆာကောင်က ကျုပ်ရဲ့ လပိုင်လေးကို ချကျွေးသင့်လောက်အောင် အကောင်ကြီးမယ် ဆိုယင်တော့ ချကျွေးရမှာပဲ။ အဲသလိုမဟုတ်ပဲ တွေ့ကုန်မယ်။ တွေ့ကုန်မှဆိုမှ ကောင်မျိုး ဆိုယင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ လေးကို အချည်းနှီး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

သူတို့ စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သို့သော် ရေမျက်နှာပေါ်တွင် မည်သို့သော လှုပ်ရှားမှုမျိုးမျှ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း မရှိခဲ့။ ရေပြင်မှ ငါးသေးငါးမွှားလေးများ ပြူးတူးခုန်ထွက်လာခြင်းမရှိသလို ဝေဟင်မှ ငှက်စင်ရော်လေးများကလည်း အစာသုတ်ရန် ရေပြင်ပေါ်သို့ ‘ဒိုက်’ ထိုးဆင်းလာခြင်း မရှိခဲ့။

တူးပါးက ခပ်ချီယောက်မဖြင့် ငါးစာများကို ခပ်ယူပြီး ရေထဲသို့ ပက်ဖျန်း သွန်ချနေသည့်သာယောင် ပတ်ဝန်းကျင် တခုထူးတွင် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည့် တခုတည်းသော မြည်သံ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ငါးမျှားတံ၏ ရစ်လုံးမှ ကြိုးသည် တဖြည်းဖြည်း ပြေကျ လျော့ပါသွားခဲ့သည်။

“အသာနေ ဒီအတိုင်းပဲထား။ ငါးမျှားတံကို မကိုင်နဲ့”

ကွင့်က ဘရော့ဒီအား တားမြစ်လိုက်သည်။

ဘရော့ဒီ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော၊ ထူနဲ့ထူပဲ့ချောက်ချားသော ခံစားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ သူတို့ မော်တော်၏ အောက်ဘက် ရေထွာပြင်အတွင်း၌ ကူးခပ် လိုက်ပါလျက်ရှိသည့် အတ္တဝါသည် မည်သို့သော အကောင်မျိုးပါလိမ့်။ သူ့စွမ်းပကားကား မည်မျှ ကြမ်းကြုတ်ကြောက်မယ်လို့ ကောင်းလေသနည်း။ ဘရော့ဒီမှာ တွေးယင်း တွေးယင်းနှင့် ရှေ့ဆက်မတွေးစုံ လောက်အောင်ပင် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ရေနက်ထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ ပြေကျနေသော ကြိုးမှာ ထုံ့ကနဲ ရပ်သွားသည်။ ထို့ပြင် တင်းတင်းရင်းရင်း မရှိတော့။ လျော့လျည်း လျော့လျည်း ဖြစ်သွား၏။

“တောက်၊ တခါတော့ လုပ်သွားပြန်ပြီကွာ”

ကွင့်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ငါးမျှားတံကို မော်တော်၏ ပဲ့ပိုင်းတွင် ချိတ်ထားရာမှ ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုနောက် ရစ်လုံးကို ရစ်ပြီး ကြိုးကို ပြန်ဆွဲတင်သည်။ ကြိုးမှာ ပထမအကြိမ်မှာကဲ့သို့ပင် တိတိကျကျ ပြတ်တောက်နေပေသည်။

“ဒီတခါ အဖျားပိုင်းကို ပိုခိုင်တဲ့ ကြိုးနဲ့ ချည်ကြည့်မယ်”

ကွင့်က ပြောပြောဆိုဆို ရေခဲလုံးကိုဖွင့်ပြီး ငါးစာတခုကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပိုင်ယာနန်းကြိုး အဖျားပိုင်းကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနဲ့ အဖုံးတခုကို ဖွင့်ကာ သံကွင်းတခုစီသည် ရှစ်ပိုင်း သုံးပိုင်း လက်မရှိပြီး အလျား လေးပေအရှည်ရှိသည့် သံကြိုးတချောင်းကို ထုတ်ယူကာ ငါးမျှားကြိုး၏ အဖျားစွန်းတွင် တပ်ဆင်လိုက်သည်။ ငါးမျှားချိတ်နှင့် ငါးစာကိုလည်း ယင်းသံကြိုးဖြင့် တွဲလိုက်သည်။

“ကြည့်ရတာ ခွေးလည်မတ်သံကြိုးနဲ့ တူတယ်နော်”

ဘရော့ဒီက မုတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

“တချိန်တုန်းကတော့ ဟုတ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဒီကောင်ကြီးက ဒီသံကြိုးကိုရော ကိုက်ဖြတ်အုံးမှာလား”

“ထင်တာပဲ။ အချိန်နည်းနည်းတော့ ကြာချင်ကြာမယ်ပေါ့။ ဒီကောင်ကြီးက အစာကို ငမ်းငမ်းတက်နေယင်တော့ မရအရ ကိုက်ဖြတ်မှာ သေချာတယ်။ သူ့ကို နည်းနည်းလောက်တော့ လှည့်စားနိုင်မယ်။ အရူးလုပ်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ ဒီလိုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ကို ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်အရောက် ဆွဲခေါ်လာနိုင်မလားပဲ”

“အခုလိုလုပ်တာ အဆင်မပြေယင်ကော”

“ခဲ လောလောဆယ်တော့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး။ အရှည် လေးလက်မရှိတဲ့ ငါးမျှားချိတ်နဲ့ သံကြိုးရှည်ရှည် တချောင်းမှာ ငါးစာကြီးကြီးချိတ်ယင် ကောင်းမလားလို့ တွေးနေမိတယ်”

“ကဲ၊ လာစမ်းကွာ၊ မိစ္ဆာကောင်ကြီး၊ မင်းကို ကြည့်ရအောင်”

ကွင့်သည် ငါးမျှားချိတ်ကို မော်တော်နှင့် ဝိုက်အတော်ဝေးဝေး ရေပြင်တနေရာဆီသို့ လွှဲယမ်း ပစ်ချလိုက်သည်။ လူသားသုံးဦးတို့၏ မျက်စိခြောက်လုံးတို့သည် ငါးမျှားကြိုး ရေထဲသို့ မြုပ်ဝင်နေသည့် နေရာတဝိုက်သို့ မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

တူးပါးသည် ယောက်ချိုဖြင့် ငါးစာ အရံအရွဲများကို ခပ်ယူပြီး ရေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူ့မျက်စိထဲတွင် ပစ္စည်းတစုံတခု၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရိုးတိုးရိပ်တိမ် မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဗယ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤလှုပ်ရှားမှုကို တရော့ဒီကလည်း မြင်တွေ့လိုက်သဖြင့်...

“ဘုရားရေ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

မော်တော် ပဲပိုင်းနှင့် ဆယ်ပေခန့်ပင် ကွာလှမ်းမည် မဟုတ်။ တတော့ချွန်ပုံဆောင် ငါးမန်းကြီး၏ နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကြီးမှာ ရေမျက်နှာပြင်၏ အထက်သို့ နှစ်ပေခန့် ထိုးထွက်လျက်ရှိသည်။ ငါးမန်းကြီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းသည် မီးခိုးရောင် မှန်မှန်မှိုင်းမှိုင်း အဆင်းကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးအမည်း တစုံက ဦးခေါင်း၏ ဘေးတဘက်တချက်စီတွင် ရှိသည်။ သူ့နှာသီးမှာမူ နို့နှစ်ရောင်အတိုင်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်။ ကြီးမားသော ပါးစပ်ကြီးကို တဝက်တဖက် ခွင့်ဟထားရာ အတန်းမညီမညာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော ကြိပ်ပုံဆောင် ကြီးမားသော သွားချွန်ကြီးများကိုပင် ကြောက်မက်စဖွယ် မြင်တွေ့နေရသည်။

ငါးနှင့် လူ၊ လူနှင့် ငါးတို့သည် တဦးနှင့်တဦး ဆယ်စက္ကန့်မျှ ကြာအောင် တဦးကိုတဦး ကြက်သေ၊ သေ ကြည့်နေမိကြသည်။ လူနှင့် ငါးတို့ ရေပြင်တွင် ရင်ဆိုင်မိပေပြီ။

ဦးစွာ သတိဝင်လာသူမှာ ကွင့်။

“မိုန်း...မိုန်းကို ယူလိုက်”

သူက အသံဝါကြီးဖြင့် ဟစ်အော် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နှိုးရာမိုန်းတိတ်ချောင်းကို ပြေးဆွဲသည်။

ဘရော့ဒီကမူ ‘အမ်-ဝမ်း’ ရိုက်ဖယ်ကို ဂောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ငါးကြီးသည် ရေအောက်သို့ ငုပ်ပြီး နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ လခြမ်းပုံဆောင် အပေါ်ဝိုက် အောက်ကြီး

အမြီးကြီးကို တချက်မျှ လှုပ်ခါ ယမ်းခတ်သွားခဲ့သည်။ ဘရော့ဒီဆေးနတ်ဖြင့် ကယောင်ကတမ်း တချက် ပစ်ထည့်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် ငါးကြီးကိုမထိပဲ လွဲချော်သွားခဲ့၏။ ငါးကြီးသည် ရေပြင်အောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ချေပြီ။

“သွားပြီ၊ ငုပ်သွားပြီ”

ဘရော့ဒီက အားမလို အားမရ နှမြော တသသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဟူးပါးက....

“အံ့မခန်း ငါးကြီးပါပဲဗျာ။ ကျုပ်ထင်တာထက်တောင် ပိုကြီးတယ်။ သူ့ကိုယ်ထည်ရဲ့ အနံ့ဟာ အနည်းဆုံး လေးပေလောက်အောင် ရှိမယ်ထင်တယ်”

“အေး၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ကွင့်က ပြန်ဖြေယင်း မှိန်းတံနှစ်ချောင်း၊ ကြိုးခွေနှစ်ခွေနှင့် ယင်းပစ္စည်းများတွင် အပ်ဆင်ထားသော သစ်သားစည်ပိုင်းများကို ဆော်တော်၏။ ပဲပိုင်း လက်ရန်းအနီးတွင် အသင့် စီရင် နေရာချထားလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ဒီကောင်ကြီး ကကျော့ ပြန်လာမယ်ဆိုရင် အဆင်သင့်ဖြစ်ရအောင်”

“ခင်ဗျား ဒီလို ငါးမန်းကြီးမျိုးကို အယင်တုန်းက မြင်ဖူးသလားကွင့်”

ဟူးပါးက မေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်ထောက်လျက်ရှိကြသည်။ စိတ်တက်ကြွမှုဖြင့် ပြူးကျယ်လျက်ရှိကြသည်။

“ဟင့်အင်း၊ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

“ဘယ်လောက် အရှည်ရှိမယ် ထပ်သလဲ”

“ခန့်မှန်းရ လွယ်ဘူး ကွ။ ပေ နှစ်ဆယ်လောက် ရှိချင်ရှိမယ်။ ဒီထက် ပိုချင်လဲ ပိုနိုင်တယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ အရှည် ကွာခြားကွာခြား၊ အန္တရာယ်ပေးမှုကတော့ ကွာခြားချက် သိပ်မရှိပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် အလျား ခြောက်ပေရှိတဲ့ ငါးမန်းတိုင်းဟာ လူကို ကောင်းကောင်း ခုခွာပေးနိုင်တာမို့ပဲ။ ဒီ ခွေးမသားကြီးကတော့ တို့ကို ပိုလို တောင် အန္တရာယ်ပေးနိုင်သေးတယ်”

“ကျုပ်ကတော့ ဒီကောင်ကြီး ပြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပဲ”

ဟူးပါးက သူ့ဆန္ဒကို ပြောလိုက်သည်။

ဘရော့ဒီသည် ကျောစိမ့်သလိုလိုခံစားမိသည်။ တုန်တုန်ယင်ယင်လည်း ဖြစ်လာသည်။

“သိပ် အံ့သြဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဒီကောင်ကြီးက ကျုပ်တို့ကို သွားပြုပြနေသလိုပဲ”

“သူတို့ပါးစပ်က ဟထားယင် ဒီအတိုင်းပဲမြင်ရတဲ့ဥစ္စာ၊ ဒါပေမယ့် နောင်ကို သူ့ကို ဒီထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေး မပေးမိစေနဲ့။ တကယ်တော့ ဒီကောင်ကြီးဟာ ဆွံ့အ နေတဲ့ အမှိုက်ပုံးကြီးပဲ။ ရသမျှ အကုန်မျှီမှာပဲ”

“ခင်ဗျားက ဘာလို့ ဒီလိုပြောနိုင်သလဲ။ ငါးဆိုတာ သဘာဝရဲ့ အလှတပါးပဲ။ ဘုရားသခင်ကို မမေ့မလျော့အောင်၊ ယုံကြည်မှုရှိအောင် ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေရတဲ့ သတ္တဝါ တကောင်ပဲ”

ဟူးပါးက သူ့အယူအဆကို ပြောသည်။

“သွားစမ်းပါ... ပေါက်တစ်ကရတော့”

ကွင့်က မော်တော်၏ လင့်စင်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ဖင်းမှ ဟူးပါးကို ‘ဟောက်’လိုက်သည်။

ဘရော့ဒီက....

“ခင်ဗျား လပိုင်သေကို သုံးအုံးမယ် မတုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ မလိုသေးပါဘူး။ ဒီကောင်ကြီး ရေပေါ်ရောက်လာအောင် တခါ ထပ်လုပ်ရအုံးမယ်။ သူပြန်လာအုံးမှာပါ”

ကွင့်က တရော့ဒီသို့ ပြန်အော် ပြောနေစဉ်မှပင် ဟူးပါး၏ နောက်ကျောဘက်မှ ရေသံလိုလိုကြားရသဖြင့် လှည့်လိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း”

ကွင့်က အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

ပေသုံးဆယ်ခန့် လှမ်းသော အကွားအဝေးခန့်မှ ဖြစ်သည်။ ငါးမန်းဖြူကြီးသည် မော်တော်ဆီသို့ ဦးတည် ကူးခတ်လာလျက် ရှိသည်။ ကြိတ်ပုံဆောင် ကျောရိုးဆူးတောင်ကြီးသည် ရေမျက်နှာပြင်၏ အထက်တွင် တဖေခန့် မြင့်တက် ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည်။ ယင်းဆူးတောင်ကြီးက ရေပြင်ကို ဓားတချောင်းဖြင့် ခွဲနေသကဲ့သို့ရှိပြီး ရေပြင်ကို ဆူးတောင်ဖြင့် အရှိန်နှင့်ပွတ်တိုက်ရာမှ မြည်သံကို ဖြစ်ပေါ်စေလျက်ရှိသည်။ ရေများကိုလည်း ဖွာရရာ ကြွသော လှိုင်းထွန်လေးများ အဖြစ် အေးတောက်တချက်သို့ ပြာထွက်စေလေသည်။

“မော်တော်ကိုတော့ ဝင်တိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီဗျို့”

တရော့ဒီက ကျန်လူများကို သတိပေးလိုက်သည်။

ကွင့်က ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ မှိန်းပေးစမ်း”

ငါးမန်းကြီးသည် မော်တော်၏အနီးသို့ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ရေသို့ ချဉ်းကပ် လာစဉ်တွင် မော်တော်၏ လက်ရန်းအနီးတွင် ရပ်နေသည့် ဟူးပါးအား သူ့မျက်လုံးနက်တစ်ခုဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး နောက် မော်တော်ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ ငုပ်လျှိုး ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။

ကွင့်က မှိန်းကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ပြီး မော်တော်၏ ကိုယ်ထည် ဗိုင်းသို့ လှည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မှိန်းတံသည် တရော့ဒီထိုင်နေကျဖြစ်သည့် သစ်သားကုလားထိုင်နှင့် သွားရောက် ရိုက်မိ

သည်။ ဤတွင် မှိန်းသွားမှာ မှိန်းတံမှကျွတ်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားတော့၏။ ကွင့်က အရေးထဲ အရာပေါ်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးလိုက်၏။ ပြီး မှိန်းသွားကိုပြန်ကောက်ပြီး မှိန်းတံတွင် ပြန်တပ်လိုက်သည်။

“အကောင်ကြီး ရှိသေးလား”

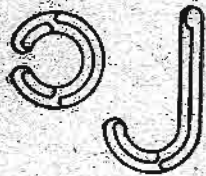
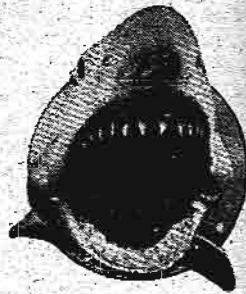
ဟူးပါးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဘက်ကို ရောက်သွားပြီ။ ခုနက ဒီဘက်ကနေ ဖြတ်သွားခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘက်မှာ”

ကွင့်သည် သူ့နောက်ကျောဘက်သို့ အချိန်မီ ရုတ်ခြည်း ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ မော်တော်နှင့် ပ်ခလှမ်းလှမ်းရေပြင်အောက်တွင် ငုပ်ဝင်သွားသည့် ငါးမန်းကြီးကို ခပ်ရေးရေးသာ မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့နောက်ကျသွားပေပြီ။ သူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် မှိန်းကိုချထားလိုက်ပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကောက်ယူ လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငါးမန်းကြီး ငုပ်ဝင်ကွယ်ပျောက်သွားရာ ရေပြင်ထဲသို့ ကျည်တက်လုံး ကုန်စင်အောင် ကျည်တောင့်များကို အချည်းနှီးပစ်ထွက် ဖြုန်းတီးပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက်ဆဲရေး မြည်တွန်လိုက်ပြီး သေနတ်ကို အောက်သို့ ပြန်ချယင်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီတခါတော့ ကဲကြီးတာပဲဗျို့။ ကျုပ်တို့ မော်တော်ကို ဘယ်လိုမှ အန္တရာယ် ပြုမသွားခဲ့ဘူး”

[က]

“ဟေ့...ဟေ့... အဲဒါကြီးကိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ မော်တော်ပေါ်ကို တင်လို့ မဖြစ်ဘူး”

ကွန်က ကန်တွက် ပြောဆိုလိုက်သည်။

သူတို့သည် ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် ရပ်လျက်ရှိကြသည်။ အရုဏ် ဦး၏ လင်းရောင်ခြည်သည် အရှေ့ဘက်မှိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတွင် မေ့တောက်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ညဿာသော လေနံနုလေး ကလည်း တောင်အရပ်ဆီမှ ပြေပြေလေး တိုက်ခတ်လျက်။ မော်တော်သည် ဖင်လယ်ပြင်သို့ ခွာရန် အသင့်ရှိနေပြီ။ မော်တော်၏စက်ကိုလည်း အသင်းနှိုးထားပြီးပြီ။ သေမင်းမြို့ကြီးကို သုတ်သင် သတ်ဖြတ်ရာ တွင် အဆုံးအရမည်လက်နက်ကိရိယာ များကိုလည်း မော်တော်၏ ပဲဝိုင်းတွင် စီကာစဉ်ကာ အဆင်သင့် ထားရှိပြီးလေပြီ။

ဆိပ်ခံတံတား၏ အခြားတဘက်စွန်းရှိ လမ်းပေါ်တွင် ဝန်တင် ဖတ်ကပ် ထရပ်ကားကြီးတစီး ကရွေ့ရွေ့ မောင်းနှင်ဆွက်ခွာသွား သည်။ ကားကြီး၏ တံခါးပေါ်တွင် ရေးသားထားသော စာတမ်း မှာ အရုဏ်ဦး၏ လင်းရောင်ခြည် အောက်ဝယ် မပီပိုးတဝါး မြင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ‘ဂု(ဒ်)တိုး(လ်)အဏ္ဏဝါဗေဒသိပ္ပံ’ ဟူ၏။

ကွင့်သည် မော်တော်ကို ကျောမီ ရပ်လျက် ရှိသည်။ အမြင့် ခြောက်ပေ၊ အလျားခြောက်ပေနှင့် အနံ လေးပေရှိသော အလျူ မီနီယမ် သတ္တုလောင်အိမ်ကြီးတခု၏ ဘေးတဘက် တချက်စီတွင် ရပ်လျက်ရှိသော ဘရော့ဒီနှင့် တူပီးတို့အား သူက ခပ်တည်တည် ဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိသည်။

ယင်း သတ္တုလောင်အိမ်ကြီးအား ရေအောက်တွင် လိုသလို ရွေ့လျားမှု လုပ်နိုင်သည့် ထိန်းသိမ်းပဲ ကိုင်ရေး စက်တခုကိုလည်း ထင်းပစ္စည်းကြီး၏ အတွင်းပိုင်းတနေရာတွင် တပ်ဆင်ထားပေသည်။ လောင်အိမ်ကြီး၏ အမိုးပိုင်းတွင်မူ ဆလင်ခါ တုလုံးပုံဆောင် အိုင်ကီ နှစ်လုံးကို တပ်ဆင်ထားသည်။ လောင်အိမ်ကြီး၏အတွင်း ပိုင်း ကြမ်းခင်းပေါ်တွင်မူ ရေငုပ်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် အသက်ရှူ အောက်စီဂျင်ဗူးတလုံး၊ ချက်နှာဖုံး ပွန်ဝိုင်းတခု၊ သားရေပြောင် ရေငုပ်ဝတ်စုံတထည်နှင့် ရီဂူလေတာတခု ချထားကြောင်း ကွင့် သတိပြုမိလိုက်သည်။

“နေပါအုံး ဒါကြီးကို ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားရဲ့ မော်တော်ပေါ်ကို တင်ခွင့်မပြုချင်ရတာလဲဗျ။ သိပ်လဲအလေးချိန် မစီးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ရေထဲချပြီး ကြိုးနဲ့ ချည်ဆွဲယူ ဘာယင်လဲ ရပါတယ်”

“ဒါကြီးက နေရာယူလွန်းတယ်ဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ မော်တော်က ခပ် သေးသေး ခပ်ကျပ်ကျပ်ရယ်”

“ကျုပ်လဲ ဒါပဲ ပြောနေတာပဲ၊ ယူမလားဝါနဲ့လို့ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စကားကို သူ နားမထောင်ဘူး”

(၂၀၀)

ဝေဒနာ

ဘရော့ဒီက ဝင်ရောက် ပြောဆိုသည်။
“နေပါကုံး၊ ဒါကြီးကို ဘယ်မှာ သုံးမှာမို့လဲ”
ကွင့်က ဟူးပါးအား မေးလိုက်သည်။
“ငါးမန်း လှောင်အိမ်ဆိုတာ ဒါဝေါ့”

ဟူးပါးက ရှင်းပြသည်။
ရေငုပ်သမားတွေသုံးတဲ့ပစ္စည်းပဲ။ သမုဒ္ဒရာ ပြင်ကျယ်ကြီးထဲကို
ဆင်းရဲတဲ့ ရေငုပ်သမားတွေက ဒီလိုလှောင်အိမ်ကြီးမျိုးကို သုံးလေ
ရှိတယ်။ ဒီအိမ်ကို ဝင်ပြီးနေယဉ် ငါးမန်းရဲ့ အန္တရာယ်က ကင်းဝေး
တယ်။ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကိုလဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လုပ်
နိုင်တယ်။ ကျုပ်က ဒါကြီးကို ၃(စ်)ဟိုး(လ်)ကို ပြန်မှာရတာ။
ခုနက ထရပ်ကားကြီးက လာပို့သွားခဲ့တာ”

“ဒါကြီးကို ဘယ်လိုအသုံးပြုဖို့ အစီအစဉ်ရှိသလဲ”
“ကျွန်တော်တို့က ငါးမန်းကြီးကိုတွေ့ယဉ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါးမန်း
ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားပြီဆိုယဉ် ကျွန်တော်က ဒီလှောင်
အိမ်ကြီးထဲဝင်ပြီး ရေအောက်ကို ဆင်းသွားမယ်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံ
တွေ့ ရိုက်ယူမယ်။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ငါးမန်းမျိုးကို ဘယ်သူမှ ဓာတ်ပုံ
မရိုက်ဖူးကြသေးဘူး”

“အေး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ခေတ်တော်မေတ္တာမှာ လိုက်လာမယ်တော့
ဒါမျိုးကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ဒါဟာ အရူးထခြင်းသက်သက်ပဲ။ မိုက်မဲမှုသက်သက်ပဲ။ ဆင်ခြင်
တဲ့တရားရှိတဲ့ လူတယောက်ဆိုယဉ်တော့ မိမိရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့
ရယူသင့်တဲ့ အခွင့်အရေးကို ခွဲခြား သိမြင်တတ်ရမယ်။ အခွင့်အရေး
ဆိုတာ ရတိုင်းယူလို့ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အကုန်အသတ် စည်း
ကမ်းကလနားရှိရမယ်။ အခု မင်းလုပ်ဖို့က ယူသင့်တဲ့ အခွင့်အရေး
ထက်တောင် ကျော်နေပြီ”

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်သလဲ”
“သိတာပေါ့။ အခု မင်းယူချင်တဲ့ အခွင့်အရေးက လူသားတိုင်း
ရယူနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးထက် ပိုနေပြီ။ ဒီလောက် စွမ်းပကားကြီး
မားတဲ့ ငါးကြီးတကောင်က မင်း လှောင်အိမ်ကိုရော မင်းကိုပါ
မနက်စာအဖြစ် စားပစ်လိုက်မှာပေါ့”

“ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး။ သူဟာ စားဖို့ သောက်ဖို့တို့ခု
ကိုပဲ အလေးအနက်ထားနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“စားဖို့ကို သိပ်အလေးအနက်ထားမှာကတော့ အသေအချာပါ
ပဲ။ လှောင်အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါက သူ့ကို ခံတွင်းတွေစေမယ်
အရာမှန်းသိယဉ် မင်း လှောင်အိမ်လောက်ဟော့ သူက အသာလေး
ဖောက်ဖျက်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မထင်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်အယူအဆ မှားတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါ
တော့။ ကျုပ်ပြောတာကို မေ့မိလို့က်ပါ”

“ဒီမှာလေ ကွင့်ရဲ့၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးဆိုတာ တကဝ တသက်
တာမှာ တခါကြုံရတာ။ ကြုံခေါင်ကြုံခဲ ကိစ္စပါဗျာ။ ဒါဟာ ကျုပ်
တယောက်တည်းရဲ့ အကျိုးအတွက် ပြောနေတာ မဟုတ်ရပါဘူး
ဗျာ။ လူတိုင်းအတွက်ပါ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုယဉ် ငါးမန်းဖြူတွေ
အကြောင်း လူတချို့က ရုပ်ရှင်ရိုက်သွားခဲ့ကြပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီလို
သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ နှစ်ဆယ် လေးပေအရှည်ရှိတဲ့ ငါးမန်း
ကြီး လွတ်သွတ်သပ်သပ် ရေကူးသွားလာနေတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ
ဓာတ်ပုံမရိုက်ခဲ့ဖူးသေးဘူး မဟုတ်သေး။ ဒါဟာ အခွင့်ကောင်းပဲ”

“ဟေ့ ဟူးပါးရဲ့၊ သူက ဒီကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သဘောမဟု
ဘူး။ မေ့မိလို့က်ပါတော့လို့ ပြောနေပြီ မဟုတ်သေး။ ဘာတွေ
ထပ်ရှည်နေတာလဲ”

ဘရော့ဒီက ဝင်ပြောသည်။

“...သူပြောတဲ့အတိုင်း ဒီကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်တာမို့ ဆက်ပြော
မနေတော့ပဲ မေ့ပစ်လိုက်ကွာ။ မဖြစ်နိုင်တာတွေ၊ ပြီးတော့ ငါ
လိုယ်တိုင်လဲ သဘောမတူဘူး၊ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ပြဿနာ တစ်
တခု ဖြစ်လာယင် ငါ့ခေါင်းပေါ်ကျလာမှာ။ တို့တတွေ ဒီကိ
စ္စကလားခဲကြတာလဲ အိမ်တွင်းပြဿနာပျော်တမ်းရပ်ရှင် အချိန်
ထွက်လာကြတာမဟုတ်ဘူး။ ငါးမန်းကိုသတ်ဖို့ ထွက်လာခဲ့ကြတာ”

“တာဝန်ရှိတယ်၊ ဟုတ်လား။ ဘာတာဝန်လဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်
အတွက် ဘာတာဝန်များ ယူထားလို့လဲ”

“အို ရှိတာပေါ့၊ အခုမို့ ငါးမန်းဖမ်း ခန့်ထွက်လာနိုင်ဖို့ ကုန်
ကျစရိတ်ကို အမိတို့ မြို့သူမြို့သားတွေက အကုန်အကျခံထားရတာ”
ဟူးပါးသည် အရော့ဒီအား နိုင်အောင် ပြောနိုင်မည် မဟုတ်
သဖြင့် ကွင့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ငွေပေးမယ်ဗျာ”

ကွင့်မျက်နှာမှာ ပြုံးရောင်သန်းလာသည်။

“အို...ဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“ထားစမ်းပါ”

အရော့ဒီက ဝင်ရောက် ဟန်တားသည်။

“ဟေ့၊ ကွင့်ဘာပြောပြော ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါတခုပဲ ပြော
မယ်။ အဲဒီလျှောင်အိမ်ကြီးကို မင်း မယူလာခဲ့နဲ့”

ဟူးပါးကလည်း အရော့ဒီကို ဂရုမစိုက်၊ ကွင့်ကိုသာ ငွေပြု၍ အခံ
အရ စည်းရုံးသည်။

“ဒေါ်လာတရာ လက်ငင်း ပေးမယ်ဗျာ၊ ငွေသားတရာပေးမယ်၊
ကြိုပေးထားစေချင်ယင်လဲ ရမယ်။ ခင်ဗျားကြိုက်သလိုသာ ပြော”
ဟူးပါးက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်ယူ
လိုက်သည်။

“ဟေ့...ငါ ခွင့်မပြုဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ”

အရော့ဒီက ကြားဝင် အော်ပြန်သည်။

“ဟုတ်လား ကွင့်။ ဒေါ်လာငွေ တရာနော်၊ ဟောဒီမှာ ငွေ
သားချည်းသက်သက် လက်ငင်းပေးမယ်။ ချက်လက်မှတ်နဲ့တောင်
ထုတ်ဘူး”

ဟူးပါးက ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်တန် စက္ကူငါးရွက် ရေတွက်ပြီး
နဲ့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ကိုယ်အသက် ကိုယ်
ပြောပဲ သေကြောင်းကြုံစည်နေတဲ့လူကို တားမြစ်ပိတ်ပင်ဖို့ကတော့
အလုပ် မဟုတ်တာ အမှန်ပဲ”

ကွင့်က ပြောပြောဆိုဆို ဟူးပါးကမ်းပေးသောငွေများကို လက်ခံ
လိုက်သည်။

ဤတွင် အရော့ဒီကလည်း မနေသာတော့။ ကွင့်ထံ စစ်ကြေငြာ
သွား၏။

“ခင်ဗျား အဲဒီလျှောင်အိမ်စုတ်ကြီးကို တင်ရဲ တင်ကြည့်၊ ခင်ဗျား
ဒေါ်လာလေးရာ မရတော့ဘူးမှတ်”

အရော့ဒီ စိတ်ထဲကမူ ‘ဟူးပါး ဒီလောက်သေစေချင်တာ သူ့
အသား လွတ်လွတ်ကင်းကင်း တော်ရာမှာ သွားသေစေပါလား
သူ့ဘာသာသူ ကြိုက်ရာအချိန်မှာ သွားလုပ်ပါစေလား။ ဘာ
ကိုယ်အပေါ်ကို အမူပတ်အောင် လုပ်နေရတာလဲ’ဟု ကွင့်
မကျေမနပ်ဖြင့် စိတ်ထဲမှ ရေရွက်နေမိသည်။

ဟူးပါးကလည်း တစခန်း ထလာပြန်သည်။

“အဲဒီ လျှောင်အိမ်ကြီးမှ မယူရယင် ကျုပ်လဲ မလိုက်တော့ဘူး”

“ဟာ...ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ မင်းမဝါလေ ကောင်းလေ
မင်းကြိုက်သလိုသာ နေရစိမ့် ကိုယ်လူရေ”

အရော့ဒီက ဟူးပါးအား ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... ဒီလိုဆိုယင် ကွင့်ကတော့ သဘောကျလိမ့်မယ်မထင်
ကျုပ်ပြောတာ မှန်ရဲ့လား ကွင့်”

ဟူးပါးက ကွင့်အားကိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကွို့ လူသစ်ကယောက် ရှာခေါ်သွားမယ်”

ဘရော့ဒီက ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ချက်ချင်းကြီး ဘယ်မှာ သွားသလဲ”

ကွန်က ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ဆိုလိုက်ရာ ဘရော့ဒီက

“ဒါဖြင့်လဲ ဒီနေ့ အစီအစဉ်ဖျက်ပြီး မနက်မှပဲ ခရီးထွက်ရအောင်။ ဟူးပါးကလဲ ၃(ခ)တိုး(လ်)ပြန်ပြီး သူ့ငါးလေးဆော့နေပါစေတော့”

ဟူးပါးက အလွန်အမင်း ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်လွန်းမက ဖြစ်သွားပြီး သူ့ပါးစပ်မှ မပြောသင့်ဘဲ စကားတခုကိုမိမိ ပြောထွက်ခဲ့မိသည်။ သူ သတ်ရဲလိုက်ခဲ့တာ အခါနှောင်းခဲ့လေပြီ။

“ကျုပ်က ငါးလေးတွေနဲ့တော့ မဆော့ဘူး။ ကျုပ် ဆော့တာက...ခင်ဗျား...ရဲ့။ အို...ဒါတွေကို မေ့လိုက်ကြပါစို့ဗျား”

စကားကိုမျှ မပြောဖြစ်ကြပဲ ငြိမ်သွားခဲ့ကြသည်။ ကြောင်သမီး ဆို အသလိုလို ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ ဘရော့ဒီသည် ဟူးပါးကြောင်ပြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့နားမှ ကြားလိုက်ရတဲ့ ချားကိုပင် မယုံကြည်သလိုလိုဖြစ်သွားသည်။ ယုံလည်း မယုံကြည်သူပြောလိုက်သည့် စကားလုံးများ၏ နောက်ကွယ်တွင် အနက်မည်မျှကျယ်ဝန်းမည်၊ မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်လေမည် ဆိုသည်ကို ဘရော့ဒီ မခန့်မှန်းနိုင်။

သူ ဒေါသယမ်းအိမ်မှာ အချိန်ပြင်းထန်စွာ ပွင့်ထွက်ပေါ်သွားခဲ့၏။ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းခန့် လှမ်းလိုက်ရုံဖြင့် သူသည် ဟူးပါးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ဟူးပါး၏ အင်္ကျီကော်လာနှင့် အဆုံး သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံချပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ် ထားလိုက်သည်။

သက်သီးချပ်များကို ဟူးပါး၏ လည်မျိုသို့ ထောက်ထားလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ ဘာလဲဟင်။ မင်းဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ဟူးပါးမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ အသက်ရှူသွင်းနေရပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ညှပ်ပင်းကို ရှစ်ဖတ်ထားသည့် ဘရော့ဒီလက်များကို ဖြေချနိုင်ရန် ဟူးပါးက ကြိုးပမ်းလျက် ရှိသည်။

သို့သော်...

သူက ရုန်းလေလေ ဘရော့ဒီက ပို၍ ဖောင်းကျပ်စွာ ဖျစ်လေလေ ဖြစ်ရာ မကြာမီမှာပင် ဟူးပါးမှာ အသက်ရှူကျပ်လာခဲ့တော့သည်။

“ကဲ... ပြောစမ်း၊ မင့်စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

“အသကားပါ။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကလဲ စိတ်ဆိုးနေတာ ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်တာပါပဲ”

“အယင်အပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတုန်းက မင်း ဘယ်လို ဆက်နေသလဲ”

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး။ ခင်ဗျား ကျုပ် လည်ပင်းကို လွှတ်စမ်း အသက်ရှူကျပ်လှပြီ”

ဘရော့ဒီက လက်ချောင်းများကို ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဖျစ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ပြောစမ်း၊ မင်းဘယ်မှာ ရှိနေခဲ့သလဲ”

“မိတယ်(လ်)ခန်းတခုထဲမှာပါ။ ကဲပါ...ကျုပ်လည်ပင်းကို လွှတ်စမ်းပါ”

ဘရော့ဒီက သူ့လက်ကို အနည်းငယ် လျော့ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့ သွားတာလဲ”

မေးသာ မေးလိုက်ရသည်။ ဟူးပါး၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာမည့် အဖြေကို သူမကြားရ။ နားမထောင်ရဲပါချေ။ အယ်လင်းနှင့် သွားခဲ့သည် ဟု မပြောပါစေနှင့် ဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ သူ့သတ်သေ

ပြချက်သည် မိမိနားထောင်နားထောင်ချိုမည့်သက်သေပြချက်တရပ် ဖြစ်သည်။
ဟုလည်း မရဲတရဲ ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ဒေစီဝစ်ကားနဲ့ပါ”

“မင်းလူလိမ့်မယ်”

တရော့ဒီက ဟူးပါး၏လည်ပင်းကို ခပ်တင်းတင်း ညှစ်လိုက်သည်။ အညှစ်ခံရသူက ဟူးပါးဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်း မျက်ရည်ဝလာရသူမှာ တရော့ဒီပင်။ သူ့အသည်း ကွဲဝင်ခတ်သွားသည်။ ဟူးပါးကလည်း လွှတ်မြှောက်ရေး အတွက် ရုန်း ယင်း ကန် နှစ်ဖက်

“ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဒေစီဝစ်ကားဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက လိင်ဖောက်ပြန်လက်(စ်)ဘီယံ လေးပဲ။ ဒါသက်သက် မင်းလိမ့်နေတာပဲ။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဗိုတယ်(လ်)ခန်းထဲမှာ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဘာလုပ်နေကြသလဲ။ ဇာတိုး ဝန်းတိုး သင်နေကြသလား။ အချုပ်နေကြသလား.....ကဲ”

ဟူးပါး၏ အသိအာရုံသည် ကြည်လင်ခြင်းမရှိတော့။ တရော့ဒီကလက်သီးဆုပ်များက ဟူးပါး၏ ဦးနှောက်သို့ ဆက်သွယ်ထားသော သွေးကြောများ အတွင်းရှိ သွေးများ၏ ဖုည့်ဖတ် သွားလာမှုကို ဖြတ်စောက်ပစ်ခဲ့လေပြီ။ သူသည် သတိလစ် မေ့မြောလှသွားနေသည်။ တရော့ဒီက သူ့လက်များကို ထွတ်ဆွတ်ဆွတ် ဟူးပါးအား ကုန်းပတ်ပေါ်သို့တွန်းလှဲလိုက်သည်။ ဟူးပါးက အသေစေရေးအတွက် လေကောင်း လေသန့်များကို အငါးရှူရှိုက်လျက်ရှိသည်။

“လိင်ဖောက်ပြန်နေတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ဆက်ဆံရအောင် မင်းဒီကောက်တောင် ဖြစ်နေရလားကွ.....ဟေ့”

တရော့ဒီက အသံပါကြီးဖြင့် ဟစ်အော် ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

ဟူးပါး၏ အသိဉာဏ်များသည်လည်း ယခုမှ ပြန်လည် ကြည်လင်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုမှတော့ မထူးပြီ။ သူ့ပြောလက်စ စကားကို ဆက်နင်းရပေတော့မည်။

“ကျွန်တော်လဲ အစကတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲဗျာ။ အခန်းထဲ ရောက်တော့မှ.... အချိန်ကလွန်နေပြီ.... ကျွန်တော်လဲ မထူးတော့ဘူး ဆိုပြီး...”

“မင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောနဲ့ကွာ။ လက်(စ်)ဘီယံ တယောက်တာ ယောက်ျားလေး တယောက်နဲ့ အိပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ ဗိုတယ်(လ်)ခန်းထဲကို မလိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေစီဝစ်ကားကတော့ လိုက်ပါတယ်”

ဟူးပါးကလည်း ဇွတ်မှိတ်ငြင်းသည်။ နည်းနည်းမျှမလျော့။ သို့သော် အနည်းငယ်မျှတော့ တရော့ဒီအလိုကို လိုက်ပြောမှ ဖြစ်မည်ကို သိသဖြင့် စကားကို အနည်းငယ်ပြင်၍ ပြောသည်။

“သူက ကျွန်တော် ကျတော့ ကြည့်ကြည့်သာသာ ဗိုတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို လိုလားကြောင်း ပြတယ်လေ....။ ပုံမှန် မိန်းကလေးစိတ် ပြန်ဝင်လာတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဒါမေမယ် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကြိုးစားကြည့်ကြပေမယ့် ထင်တိုင်း မပေါက်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။ စိတ်ဖျက်စရာကောင်းတာသာ အဖတ်တင်ခဲ့တာပါပဲ”

“မင်း ငါ့ကို အရူးလုပ်မနေနဲ့ကွ”

“မလုပ်ရပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားမယုံယင် ဒေစီ ကို မေးကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားဘာသာ စုံစမ်းယူပါ”

ဟူးပါးသည် သူ့လိုလိုမှာ ပီရိခြင်းမရှိလှ။ ဆင်သေကို ဆိတ်ရေဖြင့် ဖုံးနေခြင်း သက်သက်မျှသာ။ သူ့သက်သေပြချက်မှာ ခိုင်လုံမှု မရှိလှ။ တရော့ဒီလို စခန်းမှူးတယောက်အနေဖြင့် ဟူးပါး၏စကားမှန် မမှန်ဆိုသည်ကို စုံစမ်းလေ့ရှိသော အချိန်လေးအတွင်းမှာပင် ထွယ်လင့်တကူ စစ်ဆေး မော်ထုတ်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း ဟူးပါးအနေဖြင့် ဘရော့ဒီ လက်အတွင်းမှ လောလောဆယ် လွတ်မြောက်ရန်မှာ အခြားသော နည်းလမ်းများမရှိပြီ။ ဤနည်းကိုသာ တွေးခံသဖြင့် နောင်အခါမှ ဖြစ်လိုရာဖြစ်၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဟူ၍ သဘောထားကာ မျက်စိစိုက်ပြီး ဇွတ်ပြောချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဟူးပါးအနေဖြင့် လုပ်ရန်တနည်းသာရှိသည်။ ညနေဝိုင်း ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် သူ တည်းခိုရပ်သာသို့ အပြန်လမ်းခရီးတွင် အနီးဆုံး တယ်လီဖုန်းရုံတခုသို့ သွားကာ ဒေစီဝစ်ကားထဲ တယ်လီဖုန်းဆက်။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ။ အကယ်၍ ဘရော့ဒီက သူမထံ လာရောက်မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့ပါလျှင် သူမနတ်ခွဲသော လုပ်ငန်းလေး အတိုင်း တသွေမစိမ်း ကူညီ ထွက်ဆို ပေးပါမည်အကြောင်း တိုးလျှိုးတောင်းပန်။

ဤသို့လေ့လာလိုလျှင်လည်း အခြားတနည်းတော့ ရှိသေးသည်။ ဆိပ်ကမ်းသို့ မော်တော် ကပ်မီပြီ ဆိုသည့်နှင့် တပြိုင်နက် (ဘရော့ဒီက ဒေစီဝစ်ကားအား ဆက်သွယ်ခြင်း မပြုနိုင်မီ) အိုရိယပ်ပွို ငိုသွ် အပြေးသွား၊ ရရာကားကြုံစီပြီး အမိတိမြို့မှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာ။ အဘီလတ်ဟိုဘယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အမိတိမြို့ကိုလည်းကောင်း လုံးဝ နောက်ကြောင်း ပြန်လည်မကြည့်တော့နှင့်။

“အေးပါ၊ ငါ ဒေစီဝစ်ကားကို မေးကြည့်မှာပါ။ စိတ်သာချွမ်းမင်း စောင့်သာကြည့်နေ”

ဘရော့ဒီက အခိုင်အမာ ပြောလိုက်သည်။

ဘရော့ဒီနှင့် ဟူးပါးတို့နှစ်ဦး၏ ရန်ပွဲကို တချိန်လုံးစောင့်ကြည့်နေခဲ့သော ကွင့်၏ရယ်သ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ကျုပ်တသက်မှာတော့ ဟူးပါးရဲ့ အဖြစ်မျိုး ဒီစခါပဲကြားဖူးသေးတယ်။ အဆန်းပဲ လက်(စ်)ဘီယံနဲ့များ ဟား.....ဟား.....ဟား.....ဟား”

ဘရော့ဒီက ဟူးပါး၏ မျက်နှာအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မင်း အဖြေရှာနေသည်။ သူ ပြောစကားမှာ အမှန်လော အမှားလော ဝေခွဲရေ ဖြစ်နေသည်။ ဟူးပါးကမူ ဘရော့ဒီမျက်နှာအား ပြန်မကြည့်ရဲ။ မော်တော်၏ကုန်းပတ်ကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကဲ၊ ဘယ်လိုလဲဆရာတို့။ ဒီနေ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်ဖြစ်မှာလား၊ ထွက်ဖြစ်ဖူးလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်နော်၊ ထွက်သည်ဖြစ်စေ မထွက်သည်ဖြစ်စေ၊ နေ့တွက်စရိတ်ကိုတော့ ခင်ဗျား အကျေပေးရမှာပဲ”

ဘရော့ဒီမှာ အသည်းကျခတ်ခံရသည့်နှယ် နေ့မယ် ထိုင်မသာ ဖြစ်နေ၏။ ခရီးစဉ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး အမိတိမြို့သို့ ပြန်သွားချင်သည်။ ဟူးပါးနှင့် သူ ဇနီး အယ်လင်းတို့ကမူ စစ်မေးဖော်ထုတ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်.....ဆိုပါစို့..... အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပြီး အဖြေသည် သူ့အတွက် အမည်း ဘက်က ဖြစ်နေပါလျှင်ကော။ သူ ဘာများ တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ သူ မိန်းမကို လင်ငယ်နေရကောင်းလားတုဆိုကာ ပါးနား ဆွဲရိုက်ပစ်လိုက်ရမည်လော။ အိန္ဒိယရပ်မည်လော။ မိမိတပဲ သူ့ကို စွန့်ပစ်ရမည်လော။ ထိုသို့ လိုက်၍ကော မိမိတွင် ဘာများ အကျိုးထူးလာပါမည်နည်း။ ငမ်းပိတ်စားရမည်။ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ရမည်။ မိမိမှာ လုံလောက်သော အချိန်ရှိနေသည်။ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်သည်က မှေးပေတော့မိသည်။ သို့နှင့် ကွင်၏အမေးအား အဖြေပေးလိုက်

“သွားမယ်၊ ကျုပ်တို့ ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်ကြမယ်”

“ဒီလျှောင်အိမ်ကြီးပါ ပါမှာလား”

“ဟိမယ်၊ သူက ဒါလောက်တောင်သေချင်နေတာ။ သေတာပဲ၊ သေပလေ စေ ခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

*

www.burmeseclassic.com

နံနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် ညင်ညင်သာသာ ထိုက်ခတ်လာသော လေပြည့်လေအေးသည် ပင်လယ် ရေမျက်နှာပြင်ကို ထိုင်းတူလေးများ ဖြစ်ပေါ်စေပေသည်။ ငါးမန်းကြီး ပေါ်လာနိုးဖြင့် မှောက်ိုးနေကြသည့် မော်တော်ပေါ်မှ လူသားသုံးဦးကို အအေးဓာတ် ရစေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဟူးပါးက ငါးစာများကို ခပ်ချိုယောက် ဖြင့်ခပ်၍ ရေငြင်ပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပေးနေရာမှ ထွက်ပေါ်နေသည့် အသံသည်သာလျှင် မော်တော်၏ ဝန်းကျင်တဝိုက်တွင် ကြားနေရသည့် တခုတည်းသော ခြံသံ ဖြစ်သည်။

ဘရော့ဒီကမူ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက် အတွေးနယ်ခဲ့၍ နေသည်။ အိပ်ပျော်မလွှားအောင်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ ရရှိစိတ်နေရသည်။ ယခုမူ ဟူးပါးအပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော သူ့ဒေါသမှာ အထိုက်အလျောက် ပြေငြိမ်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဟူးပါး၏ ပြောစကားသည် ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်၊ မှန်နိုင်ကောင်းသည် ဟူ၍လည်း ဆင်ခြင်နေမိသည်။ အကြောင်းမှာ လူတို့သည် အလွယ်အကူစစ်အေး

ဖော်ထုတ်နိုင်သည့် ကိစ္စရပ်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လုပ်ငတ်ခင်းလေ (တလေ) ကြုံ ဖြိုးဖြိုးခြင်း မရှိတတ်ကြ။ အလွယ်တကူနှင့် အထိပ်ပေါ်ယာဝှံ နှိုင်းသည့် ကိစ္စရပ်များတွင် ရဲရဲအာမခံဝံ့ခြင်း မရှိကြ။ ထို့ပြင် ထွက်ခွာ၊ ခယ်လင်းကိုလည်း သူက အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပြီးသား။ သူ့ကောင်း လုံး

“အေးပါ၊ သူ့အပေါ်တွင် တကြိမ်တခါမျှ လိပ်လည်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့မင်း စောင့်သလို ခက်ယုတ်မာခြင်းမျိုးလည်း မရှိခဲ့စေဖူး။ အခြားတပါး သောများနှင့်လည်း ဖောက်ပြန်ခြင်း အလျှင်းကင်းခဲ့သည်။ ဘရော့ဒီက... ”

ဘရော့ဒီက လူတိုင်း လူတိုင်းတွင် ‘ပထမဆုံး’ အကြိမ်ဆိုသည်မျိုး နေခဲ့သော ရှိတတ်ကြသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် စားဖူးခြင်း၊ ပထမဆုံး

“ကျုပ် သွားဖူးခြင်း၊ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်း၊ ပထမဆုံးသေးတယ်မိ ခြင်းဖူးခြင်း... စသည်... စသည်မျိုး။ ဟား... ဟား... မိမိ၏ အယ်လင်းတယောက်စာ။

ဟူးပါးနှင့် ‘ပထမဆုံးအကြိမ်’ မှားဖူးပဲ ရှိပါစေလော့။ ပထမဆုံးအကြိမ် မခိုက်ဖူးပဲ ရှိပါစေလော့။

ဤသို့ တွေးမိပြန်လျှင်လည်း ဘရော့ဒီ စိတ်မှာ နောက်ကို လာပြန်တော့သည်။ သို့နှင့် စိတ်ပြေလက်ပြောက် တစုံတခု လုပ်ရန် စဉ်းစားကြည့်သည်။ စာအုပ်၊ စာအုပ်သည် လူ၏ အကောင်းဆုံး စိတ်ဆွေ။ စိတ်ကို အငြိမ်စေနိုင်ဆုံးသော ပစ္စည်း။ ဟင်းဒရစ်ထံမှ ငှားထားသော သည်းထိတ် ရင်ဖို စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုကို သွားသတိ ရမိသည်။ သည် ‘အန္တရာယ် အပျိုးရိုင်း’ ဝတ္ထုကို သူတဝက်ခန့် ဖတ်ပြီး ခဲ့လေပြီ။ ယခု မော်တော်၏ ဝမ်းဝိုက်အတွင်းပိုင်း စာအုပ်စင်ပေါ်တွင် ကျန်နေခဲ့သည့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို အောက်ဆင်းယူရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ဘီယာသောက်ရန်လည်း သတိရသဖြင့်

“ဘီယာသောက်ချင်တဲ့လူများ ရှိကြသလား။”

“ဟင့်အင်း၊ မသောက်တော့ဘူး။”

ဟူးပါးက ငြင်းသည်။

“အို... သောက်မှာပေါ့။”

တွင်က လက်ခံသည်။

“ဟော... ဟော... သူလာပြီ... သူလာပြီ။”

လှေကားထစ်များကို နှင်းလျက် မော်တော်၏ ဝမ်းဝိုက်တွင်းမှ တက်လာနေစဉ်မှာပင် အရော့ဒီသည် ဟူးပါး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ယင်းစကားရပ်များသည် ဟူးပါးက မိမိအား ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဘရော့ဒီက အစပထမတွင် ထင်မိသည်။ သို့သော် ဟူးပါးက မော်တော်၏ ပဲပိုင်းတွင် ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲ ပြုလျက် ပင်လယ်ပြင် ဆို့ကြည့်ယင်း ပြောနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် သူ ကြားလိုက်ရသော စကားများမှာ မိမိအား ရည်ညွှန်းခြင်း မဟုတ်ပဲ မိမိတို့ရှာနေသော ငါးမန်းမြို့ကြီးကိုသာ ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်ပေမည်ဟု ဘရော့ဒီ တွက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကောင်ကြီးပါပဲ၊ သေချာပါတယ်”
 ဟူးပါးက ဆက်၍ ပြောနေပြန်သည်။
 ဘရော့ဒီ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ သွေးတိုးနှုန်း မြန်ခဲ့ပြီ။ သူသည်
 ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်သွားပြီး အမောတကော မေးလိုက်
 သည်။

“ဘယ်မှာလဲ....ဘယ်မှာလဲ”
 “ဟိုမှာလေ မတွေ့ဘူးလား”

ကွင့်က ပင်လယ်ရေပြင် တနေရာသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်သည်။
 ဘရော့ဒီက နေရောင်ခြည် ရောင်ပြန်ဟပ်နေသော ရေပြင်ပေါ်သို့
 မျက်စိကျင့်သားရအောင် အတော်ကြီး ကြည့်ယူရသည်။ များမကြာမီ
 ပင် သူသည် ရေပြင်ကို ဒေါင်လိုက် ဖြတ်ခဲ့နေသည့် ငါးမန်းကြီး၏
 မီးခိုးရောင် ညစ်မှောင်မှောင် ကျောရိုး ဆူးတောင်ကြီးကို မြင်တွေ့
 လာရသည်။ လခြမ်း ဗုံသဏ္ဌာန် အပေါ်စိုက်ကြီး အမြီးကြီးကိုလည်း
 ဗယ်ညှာ လှုပ်ယမ်းယင်း သူတို့၏ မော်တော်နောက်သို့ လိုက်ပါလျက်
 ရှိကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။ ငါးမန်းကြီးသည် မော်တော်နှင့်
 ဂိုက်သုံးဆယ် (သို့မဟုတ်) ဂိုက်လေးဆယ်ခန့်သာ ကွာလှမ်းပေမည်ဟု
 ဘရော့ဒီ ခန့်မှန်းကြည့်သည်။

“ဒီကောင်ကြီးပဲဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

ဘရော့ဒီက သံသယဖြင့် မေးသည်။

“သေချာပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ကောင်ကြီးဟာ
 သူပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ခု ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“အခုတော့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ မီးစင်ကြည့်က’ရမယ်၊
 သူ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမယ်။ ဟေ...ဟူးပါးရေ၊
 မင်းရဲ့ ငါးစာပုံးကို ဒီနေရာယူခဲ့ပြီး ရေထဲ ဖျန်းပေးပါအုံး”

ကွင့်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဟူးပါးက လုပ်ဆောင်ပေးသည်။

ကွင့်သည် ရှေ့သို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး မိုန်းသွားကို မှိန်တံ
 သစ်သားချောင်းတွင် သေချာစွာ တပ်ဆင်လိုက်၏။ ကြိုးတပ်ထား
 သော သစ်သားစည်တလုံးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး သူ့လက်တဘက်နှင့်
 ဝှေ့ထားသည်။ ကျန် လက်တဘက်တွင်လည်း ကြိုးခွေနှင့် မိုန်းတံကို
 ကိုင်မြှောက်ကာ အသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။

ငါးကြီးသည် ရှေ့သို့ ကူးလာလိုက်၊ နောက်သို့ မြန်တွေ့သွား
 လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ခန့်မှန်းကြည့်ရသည်မှာ သတ္တဝါကြီး
 သည် သွေးညှိနံ့ဖြစ်ပေါ်ရာ လမ်းစကို လိုက်လံရှာဖွေနေပုံ မျိုး ဖြစ်
 သည်။

“အဲဒီ ငါးများတံက ကြိုးတွေကို ရစ်လိုက်ပေတော့ဗျို့။ အခုမှ
 တော့ အဆုံး မလိုတော့ဘူး”

ကွင့်က ဘရော့ဒီအား ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဘရော့ဒီက ငါးများတံများကို သိမ်းလိုက်ပြီး အသုံးမလိုတော့
 ပြီဖြစ်သော ငါးစာများကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ငါးကြီးသည်
 မော်တော်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းသာ တိုးကပ်လာလျက်ရှိသည်။

ကွင့်က သစ်သားစည်ကို မော်တော်၏လက်ရန်းပေါ်သို့ တင်လိုက်
 သည်။ မိုန်းကို ကိုင်မြှောက်ယင်း...

“လာလေ၊ ဒီကို လာပါတော့လား”

သေမင်းဖြူကြီးကို စိန်ခေါ်လိုက်၏။

သို့သော်

ငါးမန်းဖြူကြီးက ဂိုက်ငါးဆယ်အကွာအဝေးမှသာ လိုက်ပါလာ
 ခဲ့သည်။ ထိုအကွာအဝေးထက် လျော့ကာ ရှေ့တိုးလာခြင်း မရှိ။

“ကျွန်တော့်လက်လှမ်းနဲ့ မမှီတဲ့အကွာအဝေးမှာပဲ ဒီကောင်ကြီးက
 နေ နေတယ်ဗျ။ ကဲဗျာ...ဘရော့ဒီ ခင်ဗျားက ငါးစာတချို့ကို ယူပြီး
 ရေထဲပစ်ချပေးစမ်းပါ။ ဒီနားကပ်လာအောင် ငါးစာနဲ့ ပျားယူရ
 မှာပဲ။ ဪ ခါထက် ရေထဲကို ခင်ဗျား ငါးစာတွေ ပစ်ချပေးတဲ့
 အခါမှာ အသံမြည်ပစေ၊ ရေထွေ ဗွမ်းကနဲ့ စဉ်ထွက်ကုန်အောင်

ပစ်ပါ။ ဒါမှ ရေထဲကို ပစ္စည်းတစ်ခုခု ကျလာတယ်ဆိုတာ စီကောင်ကြီး သိမယ်”

ဘရော့ဒီက ကွင့် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပေးလျက် ရှိသည်။ သို့သော် ငါးမန်းကြီးကမူ ရှေ့သို့ တိုးကပ်လာခြင်း မရှိသေး။

“ဒါလောက်နဲ့ မရသေးဘူးဗျ။ ကျန်သေးတဲ့ ငါးစာတွေပါ ပစ်ချအုံး။ တိုရခဲသေတ္တာထဲမှာ ငါးစာတချို့ ကျန်သေးတယ်။ အဲဒါတွေပါလားနဲ့။ ဪ...ဘီယာတွေပါရေပေါ်သွန်ချဗျ။ ဘီယာတွေလဲ ရှိသေးတာပဲ”

“ဗျာ...ဘီယာဟုတ်လား။ ဘီယာက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျုပ်တို့ ရေထဲကို များများပစ်ချနိုင်လေ ပိုကောင်းလေပဲ။ ဆိုလိုတာက ဒီကောင်ကြီး စိတ်ဝင်စားနေအောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ စိတ်ဝင်စားစရာရှိနေအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ ဒါမှ ရေထဲကို ပြန်ဝင်မသွားမှာ”

“ဟို လပိုင်လေးကို ထုတ်မသုံးတော့ဘူးလား။”
ဟူးပါးက ပင်မေးလိုက်သည်။

“မင်းက သိပ် သဘောကျပုံ မရဘူးမှတ်လား။”
ကွင့်က ပြန်ဖြေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်အတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့။ လုပ်စရာရှိတာသာ လုပ်ပါ။ ကျုပ်ကလဲ ဒီကောင်ကြီးကို ကြည့်ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဖြင့်လဲလို့အပ်လားတဲ့အချိန်မှာ ထုတ်သုံးသေးပါမယ်”

ငါးစာများ တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားခဲ့သည်။ ငါးကြီးတူ မော်တော်ဘုတ်နောက် ဝိုက်လေးငါးဆယ် အကွာအဝေးမှာ ပင် ရှိနေဆဲ။ ကွင့်က စိတ်ညစ်စ ပြုလာပြီ။

“မထူးတော့ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်မှာ ရွေးစံရာလမ်း မရှိတော့ဘူး။ လပိုင်လေးပဲ ချကျွေးရတော့မှာပဲ” သူသည်ပြောပြောဆိုဆို မိုန်းကို ဘေးသို့ ချထားလိုက်သည်။ ဘရော့ဒီ အနီးရှိ ပလက်စတစ်ရေပုံး၏ အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်ရာ အသက်မဲ့ နေပြီဖြစ်သော လပိုင်ငယ်လေး၏ မျက်လုံး ပြူးကြောင်ကြောင်လေးကို ဘရော့ဒီ မြင်လိုက်ရသည်။ ရေပုံးထဲမှ လပိုင်သေလေးသည် မော်တော်ကို လှိုင်းအပတ်တွင် ထုပ် ထုပ် ဆွပ်လှုပ်နှင် ယိမ်းထိုး၍ နေသည်။ ဤမြင်ကွင်းက ဘရော့ဒီအား ရင်ဖျို့ စေသဖြင့် သူက ရေပုံးကို မျက်နှာလွှဲထားလိုက်၏။

“ကဲ...ကောင်လေးရေ၊ အချိန်တော့ ကျလာပြီကွ”

ကွင့်က ပြောပြောဆိုဆို လပိုင်သေလေး၏ ပါးစပ်တွင် တပ်ဆင်ထားသော ငါးမျှားချိတ်တွင် ခွေးလည်ပင်း၌ တပ်ဆင်သည့် သံကြိုးလေးကို ဆပ်မံချိတ်ဆွဲတပ်ဆင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးတချောင်းဖြင့် ယင်းသံကြိုးနှင့် မော်တော်၏ လက်ရန်းအား တိုဆက် ချည်နှောင်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ဗယ်ဘက်လက်ဖြင့် လပိုင် သေလေးအား မြှောက်ကိုင်လိုက်၏။ ညာဘက်လက်ကမူ အသင့်ကိုင်ထားသော ခားမြှောက်တချောင်းဖြင့် လပိုင်သေလေး၏ ဝမ်းခိုက်အား အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ မွန်းလိုက်သည်။ လပိုင်သေလေး၏ ဝမ်းခိုက် ထဲမှ အမည်းရောင် အောက်သိုးသိုး ပုတ်အဲ အဲ အရည်များ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်သို့ ထွက်ကျလာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကွင့်က လပိုင်သေလေးကို ပင်လယ်ပြင်ပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်၏။ လပိုင်သေလေး ရေပေါ်တွင် ပေါ်တင်ရေရန်အတွက်လည်း ကွင့်ကကြိုးစကိုခြေဖြင့်နှင်းလျက် အလျော့အတင်းပြုလုပ်ပေးရ၏။ လပိုင်သေလေးသည် မော်တော်၏ ခိုခိုင်း ခြောက်ပေခန့်အကွာ ပင်လယ်ရေပြင် ပေါ်တွင် ပေါ်လော့မျောလျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားဟာက သိပ် မကပ်လွန်းဘူးလားဗျ”
ဘရော့ဒီက မေးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“မကပ်လွန်းလို့လဲမဖြစ်သေးဘူးလေ၊ သူက ဂိုက်လုံးဆယ်ကျော်လောက် အဝေးမှာရှိနေတာ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်သိအောင် ဖော်နိုင်မှာလဲ”

ကွင့်က မိုန်းတံကိုမြှောက်လျက် ငါးမန်းကြီး၏ ဆူးတောင်အား မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည်။

ငါးမန်းကြီးသည် ရှေ့သို့ စာရွေ့ရွေ့ တိုးဆင်းလာခဲ့ပြီ။

သို့ရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့တိုးလာလိုက် နောက်သို့ ပြန်သွားလိုက်၊ အမြီးကြီးကို ဗယ်ညာ ယမ်းခါပစ်လိုက် စသည်ဖြင့် အလုပ်ရွပ်နေသေးသည်။ မော်တော်မှ ပေနှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ငါးဆယ်ခန့် ကွာလှမ်းသည့်နေရာသို့ အရောက်တွင် ရေသတ္တဝါကောင်ကြီးသည် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှကြာအောင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နားနေလိုက်သည်။ ယင်း၏ ဦးခေါင်းကြီးကို မော်တော်ရှိရာသို့ တည့်မတ်စွာ ချိန်ရွယ်ထားလိုက်၏။ သူ့အမြီးကြီးများသည် ထဲသို့ ဖြုံပိတ်သွားခဲ့သည်။ ကျောရိုးဆူးတောင်ကြီးကလည်း ထဲသို့ နောက်ပြန်လျှော့ကျ ဖြုံပိတ်ကွယ်ပျောက်သွားသောတော့၏ တဖန်....

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မော်တော်ဘုတ်၏ပံ့ပိုင်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသည့် ရေပြင်ပေါ်တွင် ငါးကြီး၏ ဦးခေါင်းကြီးသည် ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။ ရောမပါးစပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ဟလျက် ခပ်ခိုင်းခိုင်းကြီး သွားဖြဲပြဲနေသယောင်ရှိသည်။ မျက်လုံးအနက် တစ်ခုကလည်း ပြူးကျယ်လျက်။

ဘရော့ဒီက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မည်သည့် စကားကိုမျှ မပြောမဖြစ်အောင် နှုတ်ဆွဲနေမိသည်။

“ဟေ့ ကောင်ကြီး၊ လာ လာ ရှေ့တိုးခဲ့အံ့။ ဒီမှာ ဘာကြီးဆိုတာ ကြည့်စမ်း”

ကွင့်က မိုန်းတံကို ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းထားယင်းမှ ဟန်အော်လိုက်သည်။ ငါးကြီးသည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နား ယင်း

မော်တော်ကို ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် ရေထဲသို့ သူ၏ ဦးခေါင်းကြီးကို အသံမမြည်အောင် ငုပ်လျှိုးပစ်လိုက်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကွင့်တို့၏ မြင်ကွင်းမှ ငါးမန်းကြီး ပြန်လည်ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

“ဘယ်ရောက်သွားပြန်လဲ”

ဘရော့ဒီက မေးလိုက်သည်။

“လာမှာပါ။ သူ ပြန်လာမှာပါ။ ကဲ၊ ဟေ့ ကောင်ကြီး ပြန်လာတော့လေကွာ။ ဒီမှာ မင်းရဲ့ ညစာရှိတယ်။ လာစားပါအံ့”

ကွင့်က လပိုင်သေကို မိုန်းဖြင့်ချိန်ရွယ်ထားယင်းမှ ပြောလိုက်၏။ ရုတ်တရက် သူတို့၏မော်တော်သည် ဗယ်မှညာသို့၊ တဖန် ညာမှ ဗယ်သို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သွက်သွက် ခါခါ ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားသွားခဲ့တော့သည်။ မော်တော်ပေါ်မှ လူများမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြိုလဲကုန်ကြသည်။ ကွင့်၏ ခြေနှစ်ချောင်းစလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လွတ်သွားခဲ့ရသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကန်ထဲ ခံရသလို လဲကျသွား၏။ မိုန်းသွားသည် မိုန်းတံမှ ကျွတ်ထွက်ကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ကျပြီး တခုစီ တစဉ်ကလွှား ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ဘရော့ဒီသည်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လိမ်ကျသွားသဖြင့် လက်လှမ်းမီရာ ကုလားထိုင်အား လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။ ဟူးပါးကမူ နောက်ပြန်လဲကျပြီး မော်တော်၏ ကော်ခန်းနံရံသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် သွားဆောင့်မိသည်။

လပိုင်သေကို မော်တော်နှင့် ဆက်တွဲချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးမှာ တုန်ခါသွားပြီး တင်းသွားခဲ့၏။ နောက် အရှိန်နှင့် ဆောင့်ဆွဲခံရပြီး ကြိုးမှာ လျော့လျည်း လျော့လျည်းဖြင့် ရေပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့၏။

ကွင့်က ဒေါသတကြီး ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်နေတယ်၊ ခင်ဗျား ဗာဏ်လို့ လောင်ချောက်တွေ ဆင်ထားတယ်ဆိုတာ ဒီကောင်ကြီးက ကြိုတင်သိနေချိန်းပဲဗျ”

အရော့ဒီက ကွင့်အား ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလို ငါးမျိုး ကျုပ်တသက်မှာ တခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့သေးပါဘူး။”

“ဒီမော်တော်ကို အယင် ဝင်တိုက်ခိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တတွေ ဗရုန်းသွန်းထားဖြစ်နေမှ လပိုင်သေကို သူရမယ်ဆိုတာ ဒီကောင်ကြီး သိထားပုံပဲ”

“သွားစမ်းပါ။ တယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ။ သူက လပိုင်သေကို ဝင်ဆွဲတာ ချိန်သားမကိုက်ပဲ ဖြစ်သွားတာကိုများ”

သူတို့နှစ်ဦး၏ စကားဝိုင်းသို့ ဟူးပါး ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဗျာ၊ လပိုင်သေကို ဝင်ဆွဲတာ ဟုတ်လား။ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ကနေ တယ်လိုလုပ် ဝင်ဆွဲလို့ ရပါ့မလဲဗျာ။ လပိုင်သေက မော်တော်ပဲပိုင်းမှာ၊ ဒီကောင်ကြီးက ဟိုဘက်ကနေ ဝင်ဆောင့်ခဲ့တာပဲ”

“သူ ဘာပဲလုပ်လုပ်လေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ့ကို မိမှာ သေချာပါကယ်”

ကွင့်က လပိုင်သေလေးအား ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ကြိုး၏ အဖျားစွန်းတွင် လပိုင်သေလေး ရှိမနေတော့ သေမင်းဖြူကြီး၏ ပါးစောင်ကြီးအတွင်း၌ လပိုင်သေလေး ပါသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ရုံမျှမက သံမဏိ ငါးမျိုးချိတ်ကြီးမှာလည်း ကွေးကောက်နေသည့် သဏ္ဌာန်မရှိတော့။ ဖြောင့်ဖြောင့် စင်းစင်းကြီး ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ငါးမျိုးချိတ်၏ မူလက ကောက်ကွေးနေသော နေရာတွင် အချို့ရုလေးနှစ်ခုကိုတွေ့ရှိရသည်။ ယင်းမှာ ငါးမန်းကြီး၏ သွားရံများ ဖြစ်ကြသည်။ ငါးမန်းဖြူကြီးက လပိုင်သေကို ဆွဲယူ ထိစားရာမှ ယင်း၏ ထူးခြား ကြီးမားသော စွမ်းပကားကြောင့် သံမဏိ ငါးမျိုးချိတ်ကောက်ကြီးမှာ ဖြောင့်တန်းသွားရုံမျှမက သွားရံများပင် ထင်နေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

“ဘုရားရေ၊ သူ့ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ကိုက်ဆွဲလိုက်တာနဲ့ ဒီသံမဏိ ငါးမျိုးချိတ်ကြီးက ဖြောင့်သွားတယ်။ ဟုတ်လား”

ဘရော့ဒီက အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီလိုသံမဏိချောင်းကို ခင်ဗျား စိတ်ကြိုက် ဆွေးထားလိုက်။ ဒီကောင်ကြီးက သူ့ပါးစပ် ပြုပြုကြီးနဲ့ လွယ်လွယ် လေး ပြန်ဖြောင့်ပေးလိမ့်မယ်။ အခု ဒီငါးမျိုးချိတ်ကိုကောင် သုံးလေးစက္ကန့်ထက် ပို မကြာပဲ ‘ဖြောင့်’ သွားနိုင်တာကို ကြည့်”

ကွင့်က ဘရော့ဒီ စကားကို ထောက်ခံ ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဘရော့ဒီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့ ဆက်ချောင်းလေးများသည် ထုံကျင်သလို၊ ယားယံသလို ခံစားနေရသည်။ အဆက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူသွင်း ရှူထုတ် လုပ်ယင်း သူ့ ခင်ဆဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာလျက် ရှိသော တုန်လှုပ် ချောက်ချားစိတ်များကို အတင်း မောင်းနှင်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်ကြီး တယ်ကို ထွက်သွားပြီလို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲဗျ” ဟူးပါးက ကွင့်အား မေးလိုက်သည်။

“ခဝးခဝး မသွားပါဘူး။ ဒီနားမှာပဲ ရှိမှာပါ။ ကျုပ်အထင်မှာ ဒီကောင်ကြီး တကျော့ ပြန်လာလိမ့်အံ့မယ် ထင်တယ်။ ခုနက ခင်လေးက သူ့အတွက် သွားကြား ညှပ်ရုံလောက်ရှိမှာ၊ အာသာအေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်ကြီး ထပ်စားချင်အံ့မှာပဲ”

ကွင့်က မိုနိုးတံ၊ ကြိုးခွေ စသည်တို့ကို အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး နေလားဗျာ ထားလိုက်သည်။ ငါးစာများကိုလည်း ငါးမျိုး ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်ပြီး မော်တော်၏ ဘေးပတ်ပတ်လည် ရေပြင်သို့ တွဲလောင်းချထားလိုက်သည်။

“ဒီကောင်ကြီးက ငါးထဲမှာတော့ အတော်လည်ပုံ ရတယ်” ဘရော့ဒီက သူ့အယူအဆကို တပ်ပြသည်။

(၃၀၈)

စောစော

“လည်သလား၊ မလည်ဘူးလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တသတ်မှာ မမြင်ဖူးသေးတာကိုတော့ ဒီကောင်ကြီး လုပ်ပြသွားခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

လူသားသုံးယောက်တို့သည် အခါမလပ် ပင်လယ် ရေမျက်နှာပြင်တဝိုက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သင်း ငါးမန်း၏ ကျောရိုး ဆူးတောကြီး မည်သည့်နေရာမှ ပေါ်ထွက်လာလေမည်နည်းဟု စိတ်စောလှစွာ ရှိကြ၏။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ နံနက် ဆယ်တစ်နာရီပင် ခွဲခဲ့ပြီ။ ကွင့်သည် ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ပြီး မိုန်းတံတချောင်းကို အလျင်အမြန် ပြေးဆွဲလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”
ဘရော့ဒီက အလန်တကြား မေးလိုက်သည်။
“ဒီကောင်ကြီး ပြန်လာပြီဗျ”
ကွင့်က ဘရော့ဒီကို လှည့်မကြည့်ပဲ ဖြေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”
“ဒီကောင်ကြီး ငါးစာတခုကို စားသွားပြီ။ ဒီကြီးကို ကြည့်ဆတ်ကနဲ တုံ့ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ပင်လိမ်၊ သုံးပင်လိမ် ကျစ်ထားတဲ့ ကြိုးလေးတွေဟာ ပြတ်ပြတ်သွားတယ်။ တွေ့လား”

“ဟာ...ဒါဆို ဒီကောင်ကြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ မော်တော်အောက်ရောက်နေပြီပေါ့”

ဤတွင် ကွင့်က ‘စိန်’ ခေါ်လိုက်သည်။
“ကဲ...ရေထဲကို ဆင်းဝံ့တဲ့လူ ရှိကြသလား”
ဟူးပါးကလည်း မဆိုင်းမတွပင်...
“လှောင်အိမ်ကြီးကို ရေထဲချကြရအောင်”
“ဟာ...အရေးထဲမှာ ကြောင်မနေစမ်းပါနဲ့”
ဘရော့ဒီက ဟန်တားလိုက်သည်။

သေမင်းမြို့နှင့် စတေးဒ်

(၃၀၉)

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အတည်ပြောနေတာပါ။ ဒါမှ ဒီကောင်ကြီးကို မော်တော်အောက်က ထွက်လာအောင် မောင်းထုတ်ပေးနိုင်မှာပေါ့”

“မင်းက လှောင်အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သွားမယ်ပေါ့”

“ပထမ အခေါက်မှာမဝင်သေးပါဘူး။ လှောင်အိမ်ကြီး သပ်သပ် အလျင်ချကြည့်မယ်။ ဒီကောင်ကြီးက ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်အုံးမယ်။ ဗျို့ ကွင့် ခင်ဗျားရဲ့ သဘောကရာ ဘယ်လိုလဲ”

ဟူးပါးက ကွင့်အား စစ်ကူတောင်းလိုက်သည်။

“လှောင်အိမ်ကို ရေထဲချရုံနဲ့ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမှ မထိခိုက်စေပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီလှောင်အိမ်အတွက်လဲ ကျုပ်က ငွေရပြီးသားပဲဟာ”

ကွင့်က သူ့လက်ထဲမှ မိုန်းတံကို အောက်သို့ ချထားလိုက်ပြီးနောက် ဟူးပါးနှင့်အတူ လှောင်အိမ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဟူးပါးက လှောင်အိမ်အတွင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ သူ့ ရေငုပ် ကိရိယာများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် လှောင်အိမ်၏ အဖုံးကိုပြန်ပိတ်ကာ လှောင်အိမ်ကို ကြိုးနှစ်ချောင်းဖြင့် ယေချာစွာ ချည်နှောင်ပြီး ပင်လယ်ရေပြင်အတွင်းသို့ ချထားလိုက်သည်။

“နေပါအုံး၊ ဒါကြီးကို ရေထဲချလိုက်ရုံနဲ့ ငါးကြီးကို ရေပေါ်အက် လာအောင် လုပ်နိုင်မယ်လို့ မင်း ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သလဲ”

ဘရော့ဒီက ဟူးပါး၏ လုပ်ရပ်ကို အထင်မကြီးတန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒီကောင်ကြီး ‘တက်’ လာအောင် လုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ခြေရာမိပါဘူး။ မော်တော်အောက်က ‘ထွက်’ လာအောင်သာ ကျွန်တော်လုပ်နေတာပါ။ ဒါကြီးကို မြင်လိုက်တဲ့အခါ သူ့မှာ စူးစမ်းတဲ့စိတ်မျှား ဖြစ်လာ မလားလို့ပါ”

သို့သော် ဟူးပါး မျှော်လင့်သလို ငါးကြီးက ထွက်လာခြင်း၊ တက်လာခြင်း အလျင်းမပြုခဲ့ပါချေ။ လှောင်အိမ်ကြီးသည် ပင်လယ်ရေထုအတွင်း၌ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် ရှိနေခဲ့ပါချေသည်။

www.burmeseclassic.com

“တောက်...အုပ်သွားပြန်ပြီ နောက်ငါးစာတခု”

ကွဇ်က ဒေါသတကြီး ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“တက်ခဲ့စမ်းကွာ၊ မသာကြီး နင့်ကို ငါ နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်လိုက်မယ်၊ ရေပေါ်ကိုသာ တက်ခဲ့စမ်း”

လူသားသုံးဦးတို့၏ အာရုံက လျော့ငုံ့အိမ်ကြီးရှိရာသို့ စူးစိုက်လာစဉ်တွင် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ကြီးက သူတို့၏ အလစ်တွင် နောက်ပိုင်း အလစ်ဝင်၍ ငါးစာကို ဆွဲသွားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

နောက်ထပ် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသည်အထိ ဆက်လက် စောင့်ဆိုင်းပါသော်လည်း ငါးမန်းကြီးမှာ ပေါ်မလာတော့။ သေမင်းမြို့ကြီးက လူသားသုံးဦးအား ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြသွားခဲ့သည်မှာ တနာရီနီးပါးပင် ကြာခဲ့လေပြီ။

“ကဲ...ကောင်းပြီလေ”

ဟူးပါးက အရင်းလည်း မရှိ။ အဖျားလည်း မဲသော စကားအချို့ကို ပြောဆိုပြီး မော်တော်ဘုတ်၏ ဝမ်းဗိုက်ခန်းအတွင်းသို့ ဆင်းသွားခဲ့သည်။ သူ ပြန်တက်လာသောအခါတွင်မူ လက်ထဲ၌ ရေထဲ အခွံတခုတပ်ဆင်ထားသော ရုပ်ရှင်ရိုက် ကင်မရာ တလုံးနှင့် လမ်းလျှောက်တုတ်တခုနှင့် အင်ဆင်တူသော ပစ္စည်းတခု ပါလာခဲ့သည်။

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဘရော့ဒီက မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရေထဲ ဆင်းတော့မယ်လေ။ ကျုပ်ကပဲ သူ့ကို ရေပေါ် ခေါ်တင်လာနိုင်ကောင်းပါရဲ့”

ဟူးပါးက ထည်ဝါစွာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ အသိဉာဏ်လေး တထွာတမိုက်နဲ့ ပေါက်ကရအထိ ဧဏ် လျှောက်လုပ်အုံးမလို့လား။ တကယ်လို့ ဒီကောင်ကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရပြီဆိုပါတော့ မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

“ပထမဆုံး ဒီကောင်ကြီးကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ယူမယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို အသေသတ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် မေးစမ်းပါရစေအုံး။ ဘာနဲ့ သက်မ္မာလဲ”

“ဒါနဲ့ပေါ့”

ဟူးပါးက သူ့လက်ထဲရှိ ပစ္စည်းကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

ယင်းပစ္စည်း၏ သာမန်အသွင်က တုတ်တချောင်းသာ။ အဖျားတဘက်တွင် သားရေကြိုးဘင်ထားသည့် လမ်းလျှောက်တုတ်တခု၏ သဏ္ဌာန်ကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။

ကွဇ်က ခိုးခိုးခစ်ခစ် လှောင်ရယ် ရယ်သည်။

“အတွေးအခေါ်ကောင်းသားပဲ။ မင်း အဲဒီတုတ်ကြီးနဲ့ ငါးမန်းကြီးကို မသေမချင်း ကလီထိုးပြီး သတ်လို့ရတာပဲ။ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါကြီးက ဘာလဲ”

ဘရော့ဒီက ဟူးပါးအား မေးလိုက်သည်။

“လူတွေကတော့ အမျိုးမျိုး နာမည်ပေးထားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အသုံးဝင်ပုံက ရေအောက်မှာ ပစ်လို၊ ခတ်လို၊ ရလို့ ရေအောက်သေနတ် လို့ အခေါ်များကြတယ်”

ဟူးပါးက ယင်းတုတ်၏ အဖျားစွန်းနှစ်ဘက်ကို ဆွဲလိုက်ရာ တုတ်မှာ နှစ်စိုင်း ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဒီမှာကြည့်”

ဟူးပါးက သူ့ အိတ်ထဲမှ ကျည်ဆံတခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဟုတ်ချောင်း တပိုင်း၏ အခေါင်းပေါက်တခုအတွင်းသို့ သွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် တုတ်ချောင်းနှစ်ခုစလုံးကို မူလအတိုင်းဖြစ်အောင် အကျစရွေးကျ ပြန်လည်သွတ်သွင်းလိုက်၏။

“ငါးကြီးနဲ့ အနီးကပ်ရင်ဆိုင်လာတဲ့အခါမှာ ဒီတုတ်နဲ့ ငါးကြီးကို ဆောင့်သာထိုးလိုက်၊ ကျည်ဆံဟာ သူ့ အလိုလို ထွက်သွားလိမ့်မယ်။ ငါးမန်းကြီးကို တချက်တည်းနဲ့ အသေသတ်နိုင်ဖို့ အသေချာဆုံးရာရာကတော့ သူ့ဦးနှောက်ကို ကျည်ဆံထိဖို့ပဲ”

“ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ငါးကြီးကျတော့ကော မင်းရဲ့ ရေအောက် သေနတ်လေးက...”

“ကျွန်တော် ထိအောင် ပစ်ခိုက်မှာပါ”

“တကယ်လို့ မင်းပစ်တာ လွဲသွားမယ်ဆိုရင်ကော”

“ကျွန်တော်လဲ ဒါပဲ စိုက်ပုံနေတာ”

ဟူးပါးက ရူးသားစွာ ဝန်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ ဒါပဲ တွေးနေတာ။ ပေါင်ငွေငါးထောင် ယူပြီး ကိုယ့်ကိုကိုက်သတ်စားတော့မယ့် ဒိုင်နိုဆော့ ကမ္ဘာဦး ဆတ္တဝါ ကြီးကို သေးနဲ့ သွားပန်းနေတာနဲ့ တူနေပြီလားလို့”

ကွင့်က သူ့ခံစားမှုကို ပြောပြသည်။

“အို—ကျုပ်က ဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က ငါးကြီး ကို ကြောက်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ပစ်တာ ငါးကြီးကို လွဲချော်သွားမယ်ဆိုရင် ဒီကောင်ကြီးကို ခြောက်လှန့် မောင်းနှင်ပစ် လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ပါ။ ဒီကောင်ကြီး သေလား ရှင်လား မသိနဲ့၊ မစင်မကျကြီး ဖြစ်နေကြရမှာကို စိုးရိမ်မိလို့ ပါ”

“ဒီကောင်ကြီးက နောက်ထပ် လူတွေကို ကိုက်သတ်တဲ့ တိုင် အောင်ပေါ့။ ဒီကောင်ကြီး သေပြီလား မသေသေးဘူးလား၊ တအို နွေးခဲနွေး ဖြစ်နေရမယ့် ကိစ္စ...ဟုတ်တယ် မှတ်လား”

ဘရော့ဒီက ဟူးပါးအား မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ရူးကြောင်ကြောင် တောင်လေးပါလား”

ကွင့်က မှတ်ချက်ပြုလိုက်ရာ ဟူးပါးသည် ရူးရူးရှားရှား ဖြစ် သွားကာ...

“ကျုပ်ကိုပြောတာ၊ ဟုတ်လား ကွင့်”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားလို ဒီငါးကြီးကို နှိုင်းနှိုင်းနင်းနင်း အောင် အောင်မြင်မြင် မဖမ်းနိုင်တဲ့ လူတော့ မဟုတ်ရပါဘူးနော်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဓာတ်အပ်အတိုင်း လုပ်နေရင် ရှိသမျှ ငါးစာတွေ ချချကျွေးယင်းနဲ့ ဒီမှာ တလ ကိုးသိတင်းလောက် အချိန်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဒီကောင်ကြီး ငါ့လက်ချက်နဲ့ မသာပေါ်ရမှာပါ။ ငါပြော တာကို မင်း သေသေချာချာမှတ်ထားပါ”

“ခင်ဗျားသာ ဆိုသေသွားမှာပါ။ ငါးကြီးကတော့ ထွက်မလာ တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ငါးကြီးက ခင်ဗျားကြီးတို့ နားလည်ထားတဲ့ ငါးတွေရဲ့ထိုးစိအတိုင်း လိုက်နာနေထိုင်တဲ့ငါးကကောင် မဟုတ်ဘူး”

ကွင့်က ဟူးပါးအား သေချာစွာ စူးစိုက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တည်ငြိမ်စွာ ပြောချလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ စော်ကားလာတယ်ပေါ့၊ ဟုတ် လား ချာတိတ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အဲဒီသဘောပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုဖြစ်နေတာက ဒီငါးကြီးက ခင်ဗျားထင်ထားတာ ထက် ပိုပြီး ပါးနပ်တဲ့ ကောင်ကြီး ဖြစ်နေလို့ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊မင်းက မင်းကိုယ်မင်း ‘ကွင့်’ထက် စော်ဇာမယ်လို့ ယူဆနေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်စ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားယူဆချင်သလို ယူဆလေ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် အနေနဲ့ကတော့ ဒီငါးကြီးကို အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ သူ့ဘိသိပ်ပစ် နှိုင်းလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားတာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကြိုးစားကြည့်ကြအုံးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဤတွင် ဘရော့ဒီက မနေသာတော့။ ဝင်ရောက်ဟန့်အားရပြန် လေသည်။

“ကဲပါ၊ တော်ကြစမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ဒီလောက် အိမ်ကြီးနဲ့ ထွက်ဖို့မသင့်ဘူးထင်တယ်...ကွင့်”

“ခင်ဗျား ဘာမှဝင်မပြောနဲ့ ဘရော့ဒီ။ ဒီကောင်က မပြန်နိုင်တဲ့ လမ်းကို သွားချင်နေတာ။ သွေးနားထင်ကို ရောက်နေတဲ့ ကောင် သေပစေ။ ဒါမှသူ့ ‘အာ’အကျယ်ရပ်သွားမယ်”

“တော်စမ်း၊ ခင်ဗျားပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထားလိုက်”

ဘရော့ဒီက ကွင့်အား ဟိန်းဟောက် မာန်မလိုက်သည့်

အမှန်မှာ ဘရော့ဒီ အာရုံဝယ် ခံစားချက်မျိုးစုံတို့မှာ ရှုပ်ထွေး
 ဓမ္မလိလျက် ရှိနေချေပြီ။ သူ့စိတ်၏ တစ်စိတ်အပေသမှာ ဟူးပီး
 တယောက် သေချင်ဆေး ရှင်ချင်ရှင် လုံးဝ ရရှိမဝိုက်ချင်သယောင်
 ရှိသည်။ သို့သော် ကြာနန္ဒသည် ဟူးပီးအား ကလေးစားချေလိုသော
 ဆန္ဒရှိင်းများ ဖြစ်နေမည်လား မသိ။ တတိယတွင်မူ ဟူးပီးသည်
 လည်း လူသားတယောက်ပင်ဖြစ်၍ အလဟဿ အသက်တချောင်း
 မဆုံးရှုံးစေလိုပေ။ လူတယောက် အကျိုးမဲ့ သေဆုံးရခြင်းမျိုးကို သူ
 လက်မခံလိုချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်နှင်သမျှ တားဆီးခြင်းပြုသည်။

“ကဲ၊ လှောင်အိမ်ထဲ ဝင်တော့လေ”

ကွင့်က ဟူးပီးအား သွေးဆွပေးသည်။

မိုက်ရှူးရဲစိတ်ဖြင့် သွေးကြွနေသော ဟူးပီးကလည်း ထွဲမှား
 သော မာနဖြင့် ကွင့်၏ စိန်ခေါ်ချက်ကို အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်
 သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ခုပဲ သွားမှာပါ”

ဟူးပီးသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် သာဓန
 အဝတ်အစားများကို ချွတ်ချလိုက်ပြီး ရေငုပ် အဝတ်အစားများဖြင့်
 လဲဆွယ်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ရေထဲဆင်းသွားတဲ့ အခါ ခင်ဗျားတို့က ဒီနားပဲ ရပ်ပြီး
 အသင့်စောင့်နေကြပါ။ တကယ်လို့ ငါးကြီး ထွက်လာမယ်ဆိုလျှင်
 မှိန်းနဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် ရှင်ဖယ်နဲ့ အမြန်ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ”

ဟူးပီးက ကွင့်နှင့် ဘရော့ဒီအား ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ ...ငါ့လုပ်စရာရှိတာ ငါ့ဘာသာ ငါ လုပ်မယ်။ မင်းက
 မင်းအလုပ်ကို မင်း ဝန်ခံစိုက်ဖို့ပဲ”

ဘရော့ဒီက ဟူးပီးအား အသက်ရှူ အောက်စီဂျင်ဗူးများ တပ်
 ဆင်ရာတွင် ကူညီပေးသည်။

“ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ကြိုးစနစ်စကို တယောက်တခုစီ
 ဆွဲတင်လိုက်လျှင် လှောင်အိမ်ကြီးက ရေမျက်နှာပြင်ထက်ကို ပေါ်လာ

လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က လှောင်အိမ်ရဲ့ ခေါင်းမိုးအဖုံးကို ဖွင့်ပြီး
 အထဲကို ဝင်သွားမယ်။ ပြီးတော့ ကြိုးစတွေကို ရေအောက် သေချာ
 ချပေး။ ကြိုးစဆုံးသလောက်ရှိလျှင် ခော်တော်နဲ့ အသေချည်ထား
 လိုက်ပါ။ ပြန်တက်ဖို့ကတော့ ကျွန်တော့်တာသာကျန်တော် လှောင်
 အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင်ပြီး တက်လာခဲ့မယ်။ ဒီကြိုးနှစ်ချောင်း
 ပြတ်ထွက်မသွားသေးသရွေ့တော့ လှောင်အိမ်ရဲ့အပေါ်မှာ တပ်
 ထားတဲ့ ရေပေါ်ပေါ်စေတဲ့ ထိုင်ကိစ္စကို အသုံးမချချင်သေး
 ဘူးလူ” ဟူးပီးက အစီအစဉ်ကို ကွင့်နှင့် ဘရော့ဒီအား ရှင်းပြ
 သည်။ ကွင့်က တချက်ဝင်လှောင်လိုက်သည်။

“ငါးမန်းကြီးရဲ့ ငါးအစားမခံရမချင်း ရေပေါ် ပေါ်စေတဲ့
 ထိုင်ကိစ္စကို မသုံးချင်သေးဘူးလို့ ပြောပါကွာ”

ဟူးပီးက ကွင့်အားကြည့်ပြီး တချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလို စေတနာထားတာ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ကွင့်နှင့် ဘရော့ဒီတို့က ကြို များကို ဆွဲတင်လိုက်ရာ သံဏေ
 လှောင်အိမ်ကြီးမှာ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ တော်တော် အဲဒီမှာပဲထား”

ဟူးပီးက ပြောပြောဆိုဆို ရေငုပ်မျက်နှာဖုံးကို တပ်ဆင်လိုက်
 သည်။ လက်ဝါးပြင်ပေါ်သို့ တံတွေးထွေးထည်လိုက်ပြီး ယင်းယက်
 ဖြင့် ရေငုပ်မျက်နှာဖုံး၏ မှန်သားကို ကြည်လင်သွားအောင် ပွတ်
 တိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျောကုန်းပေါ်ရှိ အသက်ရှူ
 အောက်စီဂျင်ဇာတ်ငွေ့ပူနှင့် ဆက်သွယ်ထားသော ရာတာလေပိုက်
 ၏ ခေါင်းကို သူ့ပါးစပ်တွင် တပ်ဆင်လိုက်၏။ ပြီး အသက်ရှူ လေ
 ပြန်၏။ ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တာ တချက်နှစ်ချက်ခန့် အစမ်းသတော
 အသက်ရှူဖွားရှိတ်လိုက်သည်။

ဟူးပီးသည် ခော်တော်၏ ကိုယ်ထည်ပေါ်မှကျော်ပြီး လှောင်
 အိမ်၏ ခေါင်းမိုးအဖုံးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်မည် ဖြစ်လိုက်
 သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တစုံတခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ခြေထမ်းကို ပြန်

ရပ်လိုက်သည်။ ပါးစပ်တွင်ထားသော အဆတ်ရှည် လေပြွန် ဖိတ်ခေါင်းကိုလည်း ပြန်ချွတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်မေ နေလို့ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူ့နှာခေါင်းမှာ ရေအောက်ကြည့်မှန်မျက်နှာဖုံး၏အောက်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ သူ့စကားသံမှာ မပီသ။ နှာခေါင်းသံ ပါနေသည်။

“ဘာလဲကွ”

ဘရော့ဒီက မေးလိုက်သည်။

ဟူးပါးက မော်တော်၏ ကုန်းမတ်ကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး သူ့ချွတ်ထားခဲ့သည့် ဘောင်းဘီအိတ်ဘွင်းမှ ပစ္စည်းတခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ငွေသားဖြင့် ဘောင်ကွတ်ထားသော ငါးမန်းသွားလေးတချောင်း။

ဘရော့ဒီ အာရုံသည် သူတို့အိပ်တွင် ဒင်နာပါတီပေးခဲ့သည့် ညအား ပြန်လည် အမှတ်ရသွားခဲ့သည်။ ထိုညကက ဟူးပါးသည် အယ်လင်းအား ငါးမန်းသွားတချောင်း လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ မကာအိသို့ သူရောက်ရှိစဉ်ကငါးမန်းသွားနှစ်ချောင်းဝယ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ တရုတ်လူမျိုးများသည် ယင်းငါးမန်းသွား များကို ကိုယ်နှင့်မှသာ ဆောင်ထားခြင်းအားဖြင့် ငါးမန်းကိုက်မည့် အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးနိုင်သည်ဟု အယူသည်ကြကြောင်းကိုလည်း ထိုညက ဟူးပါးက ပြောဆိုသွားခဲ့သည်။ ယခု ဟူးပါး၏ လက်တွင်း၌ ကိုင်ထားသည့် ငါးမန်းသွားမှာ သူဝယ်ခဲ့သည့် ငါးမန်းသွား တစုံအနက်မှ ကျန်တချောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဘရော့ဒီက ဟူးပါးအား ထာပူမပြောပဲ အသာကြည့်နေလိုက်သည်။ ဟူးပါးက သူ့ရေငုပ် သားရေမပြောင် ဝတ်စုံ၏ဇော်ကို အောက်သို့ ဆွဲဖွင့်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ငါးမန်းသွားလေးကို သူ ရင်ဘတ်နှင့် အင်္ကျီအကြားသို့ ပစ်ထည့်ပြီး ဇော်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

“သိပ်ပြီး ဂရုတစိုက် သိမ်းနေဖို့တော့ မလိုပါဘူးဗျာ”

သူက ပြုံး၍ပြောလိုက်သင်းမှ သံမဏိ လောင်အိမ် ချီရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဘရော့ဒီက ဟူးပါး၏ နောက်ကျောအား ကြည့်သင်းမှ မိမိကိုယ်မိမိ မေးခွန်းပစ္စည်းတခု ထုတ်နေမိသည်။

“ဟူးပါးနဲ့ အယ်လင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမှန်တရားကို မင်း တကယ်သိချင်သလား ဘရော့ဒီ။ ကြားသိရဖို့ကော တကယ်ပဲ သတ္တိရှိရဲ့လား”

သတ္တုလောင်အိမ်အတွင်းသို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်းတဝက်ခန့် သွင်းမိချိန်တွင် ဟူးပါးသည် ခေတ္တမျှ ရပ်နား နေလိုက်ပြီး ဘရော့ဒီအား ချော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ဝဲဘက်လက်မှ လက်ညှိုးနှင့် လက်မတို့ကို စက်ဝိုင်းပုံ အဝိုင်းလေး လုပ်ပြီး လိုက်သည်။ သူ့ဆိုလိုချက်မှာ ‘အခြေအနေကောင်းပါသည်’ (သို့မဟုတ်) ‘အို၊ ကေ’ပင်တည်း။

သူသည် လောင်အိမ်၏ ခေါင်မိုးအဖုံးကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် သံမဏိလောင်အိမ်၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေခင်းမီသည့်တိုင် ဆင်းသွားခဲ့သည်။ လောင်အိမ်အတွင်း၌ ဟူးပါးအခြေတကျ နေရာယူပြီး လောက်သည့်အခိုက်တွင် ဘရော့ဒီနှင့် ကွင့်တို့က လောင်အိမ်တွင် သိုင်းချည်ထားသော ကြိုးများကို အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှော့ချပေးလိုက်သည်။ သတ္တုလောင်အိမ်၏ ထိပ်ပိုင်းသည် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အောက် အနက်လေးပေခန့်သို့ ရောက်ရှိသွားသည့်တွင် အောက်သို့ ဆက်ထက် လျှော့ချခြင်း မပြုတော့ပဲ ရပ်တန့်ထားလိုက်ပြီး ကြိုးစနစ်ချောင်းကို မော်တော်တုတ်နှင့် ခိုင်ခန့်စွာ ချည်နှောင်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ၊ အောက်ထပ်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်အပြန်သွားယူချေ၊ ဝုဒ်အသင့်ထိုးပြီးသားရှိတယ်”

ကွင့်က ဘရော့ဒီအား အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း မိုန်းတဲကိုကောက်ယူလိုက်ကာ ပခုံးပေါ်တွင် အသင့်အနေအထားဖြင့်

ကိုယ်ထားလိုက်သည်။ ဘာရော့ဒီသည်လည်း စက္ကန့်ဝိုင်းအတွင်းမှာပင် ရှိပ်ဖယ်သေနတ် တလက်နှင့်အတူ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

“သူ့ အောက်ဆီဂျင်ဗူးက အသက်ရှူဖို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမှာလဲဗျ”

ဘာရော့ဒီက ကွင့်အား မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လောက်ကြာကြာခံမယ်ဆိုတာထက် အဲဒီအောက်ဆီဂျင်ဗူး ဆို ကုန်စင်ကဲ့သို့အောင် သူ့အသက်ရှင်မှ ရှင်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ ကျွန်တော်တွေးပူနေမိတယ်။ အခု သူလုပ်နေတဲ့အလုပ်က ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ မိမိထဲကနီကံပြီး ငါ့လက်ကို မီးမလောင်ပါစေနဲ့ လို့ ဆိုတောင်းနေတဲ့ လူမျိုးပဲ။ တကယ်တမ်း စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ် တဲ့ လူတယောက်ဆိုယင်တော့ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အောက်ရှိ ဟူးမီးသည်ကား....

ရေထဲတွင်းသို့ သူနှင့် လှောင်အိမ်ကြီးကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် ဆင်းသက်လာခဲ့မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လေပလံစီလေးများ ကွယ်ပျောက်ကင်းစင်သွားသည်အထိ ဟူးမီးသည်စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်စားနေလိုက်သေးသည်။

သူ့မျက်နှာဖုံးအတွင်း၌ ရေအနည်းငယ် စိမ့်ဝင်နေသည်ဖြစ်ရာ ဟူးမီးသည် ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ အနည်းငယ် လှန်ချလိုက်ပြီး မှန်ဝိုင်းပေါ်သို့ လက်ဖြင့်ဖိကာ အပေါ်သို့ အနည်းငယ်ပင့်တင်လိုက် သည်။ ပြီးလျှင် နှာခေါင်းအတွင်းမှ ထွက်သက်လေများကို မှန်သား ပြင်ပေါ်သို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဤသို့ လေးငါးကြိမ်ခန့် ပြုလုပ် ပေးလိုက်သည့်အခါတွင်မှ မျက်နှာဖုံး မှန်ဝိုင်းလေးမှာ ကြည်ကြည် လင်လင် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် အပြာရောင်ရေထုကြီးအတွင်းဝယ် အထီးကျန် တကိုယ် တည်းရှိနေရသလို ခံစားမိသည်။ ရေထုကို ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်

လာသည့် နေရောင်ခြည်တန်းလေးကလည်း ရေရွာပြင်လှုပ်ရှားမှု နှင့်အတူ လိုက်ပါကာခန့်လျက်ရှိနေသည်။ သူ့နှာထဲတွင် ကြားနေရ သည့် တခုတည်းသော အသံမှာလည်း သူ့ အသက်ရှူသံပင် ဖြစ်တော့ သည်။ အသက်ရှူသွင်းလိုက်စဉ်တွင် ကျယ်လောင်သော အသံကို ဖြစ်ပေါ်စေသော်လည်း ထွက်သက်ကို ပြန်ထုတ်လိုက်စဉ်တွင်မူ လေ ပလံစီလေးများ ရေထုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသံ တီးတိုးညင်ညင် လေးကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ သူ့ရေငုပ် ဝတ်စုံတွင် လေးလံသော အရာဝတ္ထုများ ချိတ်ဆွဲထားခြင်းမရှိသဖြင့် အသက်ရှူ အောက်စီဂျင် ဓာတ်ငွေ့ဗူးကြီးနှင့်အတူ သူ့နှော့ကိုယ်ကြီးသည် ရေပြင်ပေါ်သို့ ကြွတက်ပြီး သံမဏိလှောင်အိမ်ခေါင်းမိုးနှင့် သွားရောက် ရိုက်မိခြင်း မရှိစေရန် ဟူပါး၏ လက်များက လှောင်အိမ်၏ အကာ သံတန်း များကို ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။

ဟူးမီးသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင် ထက်အောက်ဝဲယာ နေရာအနှံ့ကို သုံးသပ်လေ့လာလိုက်သည်။ အောက်ကမော်တော်၏ ဝမ်းမှိုက်ခိုင်း သည် သူ့ဦးခေါင်းထဲက ရေပြင်ပေါ်တွင် ညင်ညင်သာသာ လွန်လွန် လျက် ရှိ၏။ ပထမတွင် ဟူးမီးသည် ဤသံမဏိလှောင်အိမ်ကြီးကို ခိတ်ကွက်မိသည်။ သူ့ရှေ့ နောက် ဝဲယာ ထက်အောက် အရပ်ဆယ် မျက်နှာတွင် သံတန်းသံတိုင်ကြီးများ ကာဆီးထားသဖြင့် ရေပြင်ထဲ တွင် သူ လေ့လာလိုသမျှကို စိတ်တိုင်းကျ လှုပ်ရှားသွားလာ လေ့ လာခွင့်မရသဖြင့် စိတ်ဖြူငြင်မိခြင်းဖြစ်သည်။ တဖန် လှောင်အိမ်ကြီး အတွင်းသို့ မိမိမည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဝင်ရောက်နေရခြင်း ဖြစ် သည်ကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ ဤတွင်မှ လှောင်အိမ်ကြီးကို ကျေး ဇူးတင်မိရပြန်သည်။

ဟူးမီးက ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ကာ သေမင်းဖြူကြီးကို ဝေဖန် ကြည့်သည်။ ခေညံသည့်နေရာတွင်မျှ မရှိ။ ယင်း၏ အရိပ်အလှောင်ကိုပင် မမြင်ရသေး။ ကွင့်၏ အတွေးအခေါ်ကမူ ‘မော်တော်ရဲ့အောက်မှာ

ငါးမန်းကြီးဝင်ခိုနေသည်'တဲ့။ ယခု လက်တွေ့တွင်မူ မော်တော်၏ အောက်ခြေတွင် ငါးကြီး ခိုနေခြင်းမရှိ၊ 'ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ၊ 'ခို'နေ 'ငြိမ်'နေယင် ဝီကောင်ကြီးအသက်သေသွားရမှာပေါ့။ သူ့အသက် ရှင်သန်ရေးအတွက် သူဟာ အမြဲလှုပ်ရှား ကူးခတ်နေမှ ဖြစ်တော့ မပေါ့။ အဖိုးကြီး ကွင့်က အလကားပဲ၊ ဘာမှနားမလည်ပဲ တွေ့ကစား တွေ့ လျှောက်စေ့၊ လျှောက်ပြော လုပ်နေဘယ်'။ ဟူးပါး၏ စိတ် ထဲတွင် ကွင့်အား အထင်သေးခြင်း ဖြစ်မိသည်။

ရေထုအတွင်းသို့ နေရောင်ခြည်တန်းများ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက် လျက်ရှိသော်လည်း ဟူးပါး ခြင်ရသည့် မြင်ကွင်းက ကောင်းစွာ ကြည်လင်ခြင်း မရှိလှ။ ပေလေးဆယ်ထက် ပိုလွန်၍ မြင်တွေ့ရခြင်း ဝှာ မစွမ်းနိုင်။ သူသည် ရွှေ နောက် ဝဲယာ ဟိုဟိုသည်သည် လှည့် ပတ်ကြည့်ယင်းမှ ငွေရောင်အဆင်းရှိ သတ္တဝါကြီး မှုန်ဝါးဝါး ရေ မြင်တနေရာမှ ပေါ်လာနှိုးဖြင့် မျှော်ကိုးနေမိသည်။

မော်တော်ဘုတ်၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်သို့ ခေါင်းထက် ရေပြင်ဆီ သို့လည်း အမှတ်မထင် မော်ကြည့်မိပြန်သည်။ ရေ၏ အရောင်သည် အပြာရောင်မှ မီးခိုးရောင်သို့လည်းကောင်း၊ ထိုမှတဖန် မည်းမှောင် မှောင် အဆင်းသို့လည်းကောင်း၊ တရွေ့ ရွေ့ ပြောင်းလဲလျက် ရှိ ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ယင်းသည် နေရောင်ခြည်နှင့် မိုးသား မိုး တိမ်တို့၏ ပြောင်းလဲရွေ့ လျားမှုကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင်သဖြင့် ဟူးပါး၏ စိတ်တွင် ပူပင်ခြင်းမဖြစ်မိ။ သူ့လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရောက်လာမှတော့ မထူးပြီ။ နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့် ကြာသည် အထိ စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ အပေါ်သို့ ပြန်တက်မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ငါးမန်းကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လျှင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကင်မရာဖြင့် မည်သို့ မည်ပုံ ရိုက်ကူး မှတ်တမ်းတင်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်နေမိသည်မှာ အချိန် မည်မျှ ကြာမြင့်သွားခဲ့သည်မသိ။ သူ့မျက်နှာဖုံးမှ မှုန်ဝိုင်းလေးအား ပစ္စည်းတစ်ခုခု၏ရုတ်တရက်လာရောက်ထိတွေ့ခြင်းကိုခံလိုက်ရသဖြင့်

တူးပါးမှာ လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ အယောင်ယောင် အများများ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ယင်းပစ္စည်းမှာ စင်စစ်တွင် ငါးစာ အပွဲလေး တက်ဖြစ်ပြီး ဒီလှိုင်းလုံး၏ သယ်ဆောင်မှုကြောင့် သူ့ထံသို့ ရောက် ရှိလာခဲ့ခြင်းပင်။ ဟူးပါးက ယင်း ငါးစာအတုံးလေးကို အလျင် အမြန်ဖမ်းယူပြီး လှောင်အိမ်သံတိုင်များ အကြားမှ အပြင်သို့ ပြန် လည် လွှင့်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူသည် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စွာ လှောင် အိမ်၏ အောက်ပိုင်းသို့ တချက်မျက်စိကစားလိုက်သည်။ ရွှေ နောက် ဝဲယာသို့ လည်း မျက်လုံး တချက် ဝင့်လိုက်ပြန်သေးသည်။ တဖန် လှောင်အိမ်၏ အောက်ခြေပိုင်းသို့ ဒုတိယမြှူ မျက်စိ ကစားမိပြန် သည်။

“ဟော....”

သူ့နှုတ်မှ အာဓေ့ဝတ် ထွက်သွားသည်။

သူ့မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့သော သူ့အချစ်တော် ငါးမန်းကြီး သည် နောက်ဆုံးတော့ ရေပြင်တနေရာမှ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ရပါချေ ြတည်း။ ရေအောက်အနက်ပိုင်း တနေရာမှ အပေါ်သို့ ဆန်တက် လာခဲ့သည်။ သို့သော် မြုန်းစားကြီး ပေါ်ထွက်လာခြင်းမျိုးမဟုတ်၊ မြည်းဖြည်းညင်းညင်း သက်သက်သာသာနှင့် ရေပြင်ထက်သို့ တွဲ ထက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

ဟူးပါးသည် သူ့ရွှေမှ ငါးကြီးကို မမှီတ်မသန် ငေးစိုက်ကြည့် နေမိသည်။ သူသည် ငါးမန်းကြီးကို သေမင်းကြီးအဖြစ် မြင်သည့် အတွက် ငါးမန်းကြီးထံမှ ဝေးရာသို့ အပြေးထွက်သွားချင်သည်။ သို့သော် ငါးမန်းကြီးကို သဘာဝတရားက ဖန်ဆင်းထားသည့် အလှ အပတခုအဖြစ်လည်း မြင်တွေ့နေသည်ပို့။ ငါးမန်းကြီးအနားမှ မခွဲ ချင်၊ မခွာရက်ဖြစ်နေသည်။ ငါးမန်းကြီး၏ အလှအပတွင် ယစ်မူးနေ သည်။

ဟူးပါးက သူ့ ရုပ်ရှင်ကင်မရာကို မြှောက်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ထုလို သည်။ သို့သော် သူ့လက်များက သူ့စိတ်ကို အဓိမလိုက်၊ သူသည်

တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာပြီဖြစ်သောငါးမန်းကြီးတို့ သာ ငေးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေမိသည်။

‘အခိုင်’ တစ်ဖန် တိတ်ဆိတ်ပုံ တိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့် ငါးကြီးသည် ရှေ့သို့ တရွေ့ ရွေ့ ကူးခတ်လာခဲ့သည်။ ဟူးပါးသည်လည်း သူ့ ကိုယ်သူ့ အမှတ်မထင်နောက်သို့တဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်ဆုတ်နေမိသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းကြီးသည်သံမဏိ လျှောင်အိမ်မှ ပေအနည်းငယ်ခန့်သာ ကွာလှမ်းတော့သည့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါတွင်မှ သေမင်းဖြူကြီးသည် ဘေးသို့ ရုတ်တရက် ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ဟူးပါးသည် မိမိ၏ မျက်စိရှေ့မှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြတ်ကျော်သွား ခဲ့သည့် ငါးမန်းကြီးကို ပါးစပ်အတောင်းသားဖြင့် ငေးမောကြည့် နေခဲ့လေသည်။ သူ့တသက်တာတွင် ဤမျှ ကြီးမားသော ငါးမန်း ကြီးကို ဤမျှ နီးကပ်သော အကွာအဝေးမှ ကြည့်ရှု လေ့လာခွင့်ရ သည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံး ဖြစ်ပေတော့သည်။

ပထမဆုံး ငါးကြီး၏ နှာတံကြီး ဖြတ်သွားသည်။ သည့်နောက် ကြိတ်ပုံဆောင် သွားစွယ်များ အတန်းလိုက် မညီမညာပေါက်ရောက် သည့် မေးရိုးကားတားကြီးများ။ ပြီးလျှင် သူ့တို့ စူးစူးစိတ်စိတ်ကြီး ကြည့်သွားခဲ့သော မျက်လုံးနက်လေး တစ်စုံ အထစ်ထစ်လေးများ ဖြစ်နေသော ပါးဟက်။

ငါးကြီးကိုကြည့်ယင်း ဟူးပါး၏ စိတ်ထဲတွင် အားမလိုအားမရ မရိုးမရွံဖြစ်လာတော့သည်။ သို့နှင့် သူ၏ လက်တဘက်ကို လှောင် အိမ် သံတိုင်များအကြားမှ ထုတ်ပြီး ငါးမန်းကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ထိတွေ့စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သတ္တဝါကြီး၏ ကိုယ်ထည်မှာ အေး စက် မာကျောလျက် ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ ထင်မှတ်ထားသကဲ့သို့ တပ်စေးစေး ကြမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်မနေပါချေ။ ချောချောမွတ်မွတ် ရှိနေပါလေသည်။ ဟူးပါး၏ လက်သည် ငါးမန်းကြီး၏ ကိုယ်လုံး ကြီးကို ပွတ်ဆပ်နေရာမှ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်း ဆူးတောင်များ၊ မကြာမီတွင်

အညစ်အကြေးစွန့် အင်္ဂါအနီးမှ ဆူးတောင် စသည်များကို တခုပြီး တခု ဆက်လက်စမ်းသပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ငါးမန်းကြီး၏ ကိုယ်ထည်ကြီး မှာ အလွန်ကြီးမားရှည်လျားသဖြင့် ဟူးပါး၏ စိတ်ထဲတွင် ဆုံးမှ ဆုံး ခေါ်ဦးမည်လား၊ ဆုံးနိုင်ခဲ့လှလေခြင်းဟူ၍ပင် ထင်မှတ်မိသည်။ အတန် ကြာမှ ဗယ်ညာခါယမ်းလျက်ရှိသည့် အမြီးကြီးသည် သူ့အနားမှ ညှိတ်သန်းသွားခဲ့လေ၏။

ငါးကြီးသည် လှောင်အိမ်အနီးမှ ခွာသွားခဲ့လေပြီ။ ဟူးပါး၏ နားထဲတွင် ရေပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလာခဲ့ သော ပစ္စည်းလေးများ ကျရောက်လာသံ အသံခပ်အုပ်အုပ်ကို ကြား ခဲ့သည်။ တချိန်တည်းမှာပင် ရေပလုံစီ အတန်းလေး သုံးတန်း ချထူအတွင်း၌ ဖြတ်သန်းသွားသည်ကိုပါ ဟူးပါး မြင်တွေ့လိုက်ရ သည်။

ကျည်ဆန်ဆုံးတောင့်၊ မော်တော်ပေါ်မှ ဘရော့ဒီနှင့် ကွင့်တို့က ချထူအတွင်း၌ ကူးခတ်နေသည့် ငါးကြီးကို မြင်တွေ့သွားပြီဖြစ်သည့် အတွက် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် ကျည် ဆန်များသည် ငါးကြီးကို မထိ။ ငါးကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ကျော်ဖြတ် သွားခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဟူးပါး၏ စိတ်ထဲတွင်မူ ‘မော်တော်ပေါ်က လူများက ငါးကြီးကို ထပ်မံပစ်ကြပါစေနဲ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လှောင်အိမ်အနား ငါးကြီး အကျောပြန်လာပါအုံး။ ရုပ်ရှင်ရိုက်မှတ်တမ်းတင်ပါရစေအုံး’ ဟူးပါး စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ရေအောက်မှာ ဒီကောင် ဘာလုပ်နေပါလိမ့်၊ ဘာလို့များ သူ့ သေနတ်နဲ့ ငါးကြီးကို မပစ်သေးတာလဲ မသိဘူး”
ဘရော့ဒီက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကွင့်ကမူ ဘရော့ဒီစကားကို မည်သို့မျှ ခွန်းတုံ့မပြန်။ လက်ထဲမှ မှိန်းတံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ယင်းမှ ရေပြင်သို့ စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ငါးကြီးကို စိန်ခေါ်နေသည်။

“ထွက်ခဲ့လေကွာ၊ ရေပေါ်ကို တက်ခဲ့စမ်းပါ ငါးကြီးရ။ ကွင့်ဆီကို လာခဲ့စမ်းပါ”

“သူ့ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ခင်ဗျား မြင်ရသလား”

ဘရော့ဒီကကွင့်အား မေးလိုက်သည်။ ကွင့်က တိုတိုတုတ်တုတ် ပင် အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း”

မွန်ဝါးဝါး ရေပြင်တနေရာဆီမှ ငါးမန်းကြီးက သူ့ထံသို့ ပြန်တွေ့လာပြီဖြစ်ကြောင်းကို ဟူးပါးသည် ကင်မရာ၏ ‘မြင်ကွင်းရှာ’ အပေါက်ဝယ်မှ ချောင်းကြည့်ယင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ငါးကြီးသည် ပထမအကြိမ်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပြီ။ ယင်း၏ အမြီးကြီးကို စွဲယာ ကဘက်တချက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရမ်းရမ်း ရိုက်ခတ်ယင်းမှ ဟူးပါးရှိရာ လှောင်အိမ်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ကူးခတ်လာခဲ့သည်။ တရှိန်ထိုး ကူးခတ် လာခဲ့သည်။ အသက်ရှူရန် ယင်း၏ ပါးစပ်ပြဲကြီးကို ဖွင့်ချည် ပိတ်ချည် လုပ်ယင်း ကူးခပ်လာခဲ့သည်မှာ ရှေ့ တည်တည်မှ မြင်တွေ့ရသူ ဟူးပါးအဖို့ ကြက်သီးထစရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

အတွာအဝေး ပြောင်းလဲသွားမှုကြောင့် ဟူးပါးသည် သူ့ကင်မရာကို ချိန်သားကိုင်ဖြစ်စေရန် မှန်ဘီလူးကို အတိုး အလျော့ အရွေ့ အပြောင်းလုပ်ယင်း ညှိပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ငါးကြီးသည် ယခင် တကြိမ်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့။ လှောင်အိမ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်တိုင် ဘေးတဘက်သို့ ကွေ့

ရောင်သွားခြင်းမပြုတော့ပဲ လှောင်အိမ်ကြီးကို တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ပင်ဆောင်ပစ်ခဲ့၏။ သူ့နှုတ်သီးချွန်ကြီးဖြင့် လှောင်အိမ်ကြီးအား အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ သံမဏိတိုင် နှစ်ချောင်းမှာ ဘေးတဘက်တချက်ဆီသို့ ကွေးထွက်သွားခဲ့သည်။

ငါးကြီးသည် အမြီးကြီးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆက်လက် ယမ်းခါလျက်ရှိရာ ယင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား လှောင်အိမ်တွင်းသို့ ခဝင်ခဝင်အောင် နှဲ့သွင်းနေသကဲ့သို့ ရှိပေသည်။ တချိန်တွင် ငါးမန်းမြို့ကြီး၏ နာတံရိုးကြီးက ဟူးပါး၏ ရင်ဝတ်ညှိတညှိသို့ ခင်ဆောင့်ထည့်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဟူးပါးမှာ နောက်တက်သို့ အရှိန်ဖြင့် လွှင့်စဉ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့လက်တွင်းရှိ ရုပ်ရှင်ရိုက် ကင်မရာမှာလည်း လွှင့်စဉ်ကျသွားခဲ့သည်။ သူ့ပါးစပ်အတွင်း၌ ငုံထားသည့် အသက်ရှူအောက်ဆီဂျင် ပိုက်ခေါင်းမှာလည်း ပြုတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ရင်ဘတ်မှာ အလွန်အမင်း နာကျင်လျက်ရှိပြီး လေကောင်း လေသန်ကို အပြင်းအထန် တောင့်တလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဟူးပါးက အောက်ဆီဂျင် ပိုက်ခေါင်းကို သွေးရှူးသွေးတန်း ရွာကြည့်သည်။ သို့သော် လွယ်လွယ်နှင့် ရွာမရ ဖြစ်နေသည်။

“ဟ...ဆော်နေပြီ၊ လှောင်အိမ်ကြီးကို ဒီကောင်ကြီး ဝင်ဆော်နေပြီ”

ဘရော့ဒီက ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်ဆော်လိုက်ပြီး ကြိုးစတဘက်သို့ ကိုင်ကာ သံမဏိလှောင်အိမ်ကြီးကို ရေပေါ်သို့ ဆွဲတင်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ပစ်လေ...ခင်ဗျား မှိန်းကို ပစ်တော့လေ”
ဘရော့ဒီက ကွင့်အား သတိပေးသည်။

(၃၂၆)

ဝေဒနာ

“ပစ်လို့ ဘယ်ဖြစ်အုံးမလဲဗျ၊ ရေပေါ်တက်လာမှ ပစ်လို့ ဖြင့်ပေါ့။ ဟေ့ ကောင်ကြီး အပေါ်တက်လေကွာ”

ကွင့်က ဘရော့ဒီအား ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြန်အော်လိုက်ပြီး သံသယလောင်အိမ်ကြီးရှိနေရာ ရေပြင်ဆီသို့ သာ မချင့်မရဲနှင့် ဆက်လက်ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ငါးကြီးသည် နောက်ဘက်သို့ ပြန်လည်ကူးခတ် ထွက်လိက်လျှောင့်အိမ်ကြီး၏ သံတိုင်များကြားမှ လွတ်ထွက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ညာဘက်သို့ ကူးခတ်သွားသည်။ ဟူးပါးသည် ဦးခေါင်းနောက်မှ အောင်စိရုံကို ကိုင်ဆွယ်စမ်းသပ်ယင်း အသက်ရှူ ရာတာပြွန်၏ခေါင်းကိုပါ ပြန်လည် တွေ့ရှိခဲ့သည်။ အသက် အောင်ထားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် သူသည် အောင်စိရုံ ဖိုက်ခေါင်းကို ပါးစပ်တွင်းသို့ အလျင်အမြန် သွတ်သွင်းထားပါးအရ အသက်ရှူချလိုက်သည်။ သူ စိတ်က စောနေအံ့။ ဟူးပါးသည် အမှားမှား အယွင်းယွင်းလုပ်ဆောင် မိခဲ့ချေပြီ။ ပါးစပ်အတွင်းသို့ ရေများ အထူးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ရေသီးသွားခဲ့သည်။ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးကာ ရေအချို့ အသက်ရှူပူးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ရေအချို့သည် ဝိုက်အတွင်းသို့ လည်းကောင်း၊ အချို့မှာ နှာခေါင်းထဲလည်းကောင်း ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှူရာမှာ ဖိုက်ခေါင်းမှ တဆင့် လေကို ရှူမသွင်းခင် ရှေးဦးထွက်သက်ကို ယင်းဖိုက်ခေါင်းမှ အပြင်သို့ ပြန်လည် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် အဆုတ်တွင်းသို့ အောင်စိရုံကို တစဉ်ရှူသွင်းပစ်လိုက်လေသည်။ ဤတွင်မှ ရီဝေ နောက်ကျိနေသော ဟူးပါး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကြည်လင် ဝိပြင်သော အမြင်အာရုံပြန်လည် ရရှိခဲ့လေသည်။ ဤတွင်မှ မိမိမျက်နှာမူထားရာ သံသယလောင်အိမ်ကြီး၏ နံရံ တဘက်သည် အကြီးအကျယ် ပျက်စီးလှသည်။

ရှိကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သံသယလောင်အိမ်ကြီး၏ သံတိုင်များသည် ဘေးသို့ ကျကားလျက်အပေါက်ကြီးတခုသဖွယ်ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သို့နှင့် ဟူးပါးသည် လှောင်အိမ်၏ ခေါင်မိုးရှိ အဝေးကို ဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။

ဤအချိန်မှာပင် သေမင်းဖြူကြီးသည် ဟူးပါး၏ တကျော့ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

မိစ္ဆာကောင်ကြီးသည် ကယ်ပေါက်သဏ္ဌာန် ဖြစ်နေသော သံတိုင်ကြီးများကြားသို့ အရှိန်ဖြင့် တည့်မတ်စွာ မြှေးဝင်လာခဲ့သည်။ ယင်း၏ အမြီးကြီးကိုလည်း ဘေး ဗယ်ညာသို့ ဆတ်ခါဆတ်ခါ အဆက်မပြတ် ရိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ ဟူးပါးသည် သူ နောက်ကျောရှိ သံတိုင်များနှင့် တသားတည်းကျလုနီပါးတိုးကပ်ထားယင်းမှ သူ ခန္ဓာကိုယ်အား မရမက လှမ်း၍ လှမ်း၍ ဟပ်နေသော ငါးမန်းကြီး၏ ပါးစပ်ပြွန်ကို လွှတ်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား ရှောင်တိမ်းနေရ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဟူးပါးသည် ရေအောက်ပစ် သူ့သေနတ်ကို သွားသက် ရမိသည်။ သို့နှင့် သူညာဘက်လက်မောင်းကို အောက်သို့ နှိမ့်ချလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကောက်ယူရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ငါးမန်းကြီးကလည်း သူ့ကို တချက် ထပ်ဟပ်လိုက်ပြန်သည်။ ဟူးပါး၏ ကြောက်ရွံ့စိတ်သည် သည်တကြိမ်တွင် ဝယ်ထိပ်သို့ပင် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ငါးကြီး၏ သွားချွန်ချွန်များသည် သူ့ရင်ခေါင်းမှ ပွတ်ကာ သိကာလေးမျှ လွှဲသွားခဲ့သည်။ နောက်တချက် ထပ်ဟပ်လျှင် သူ့အသက် ထွက်ရချေတော့မည် ဖြစ်သည်ကို ဟူးပါး နားလည်လိုက်ရပြီ။ သို့နှင့် သူသည် ရှိသမျှ စွမ်းအားကို အကုန်စုရုံးကာ ငါးကြီး၏ မျက်လုံးကို လက်သီးဖြင့် ထိုးထည့်လိုက်လေသည်။ ငါးကြီးကလည်း ယမ်းလက်ကို မလွတ်တမ်း ဖမ်းဟပ် ကိုက်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။

အသက်မထွက်မီ ဟူးပါး နောက်ဆုံး သိရှိလိုက်ရသည့် အချက်သည်ကား-

“သူ့လက်မော်မှ ပန်းဆွတ်နေသည့် သွေးများအကြားမှ မြင်တွေ့
လိုက်ရသော ငါးမန်းကြီး၏ ဗျတ်လုံးအစသည် အေးစက် မာကျော
လျက်ရှိကြောင်း၊ သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါးကြီး ကြည့်လျက်ရှိကြောင်း။

“ငါ့မန်းကြီးက သူ့ကို မိသွားပြီ၊ လုပ်ကြပါအုံး...တခုခု”

ဘရော့ဒီက အော်လိုက်သည်။

“သူ့စသပါပြီဗျာ”

ကွင့်က အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

“သူ သေပါပြီ”

ဟူးပါးအား ပါးစပ်တွင်း၌ ဟပ်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ငါးကြီး
သည် လှောင်အိမ်အတွင်းမှ နောက်ပြန် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟူးပါး
၏ ခန္ဓာအား ကိုက်ယင်း၊ ဝါးယင်းမှ ငါးကြီးသည် ရေအောက်သို့
ပေ အနည်းငယ်မျှ နိမ့်ဆင်းသွားခဲ့သေးသည်။ ထို့နောက် အမြီးကြီးကို
ခါးယင်းမှ ကိုယ်ကို အပေါ်သို့ မတ်ပေးလိုက်ရာ ဟူးပါး၏
လောင်းကို ကိုက်ထားသော ငါးကြီး၏ ပါးစပ်ပြုကြီးနှင့် ကိုယ်
အပေါ်ပိုင်းစာဝက်မှာ ရေပြင်ထက်သို့ ဘွားကနဲ ပေါက်တက်လာ
တော့သည်။

“ဟော...ဟော... အပေါ်ကို တက်လာပြီ”

ဘရော့ဒီက ဟစ်အော်၊ သတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရှိင်ဖယ်ကို ယူ...မြန်မြန်”

ကွင့်က ဘရော့ဒီအား ပြန်အော်ပြောလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က
လည်း လက်ထဲရှိ မှိန်းတံကို ပစ်လွှတ်ရန် လက်ကို အသင့်မြှောက်ထား
လိုက်သည်။

ဟူးပါးကို ဗါးစပ်တွင် ကိုက်လျက်နှင့် ငါးကြီးသည် မော်တော်
ဘက်နှင့် ဆယ်ငါးပေအကွာတွင် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
ငါးမန်းကြီးသည် ဟူးပါး၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ခါးလည်မှ ဖြတ်၍
ကိုက်ထားရာ ဦးခေါင်းနှင့် လက်ချွာက ငါးကြီး၏ ပါးစောင်တထက်
တွင်လည်းကောင်း၊ ခြေထောက် နှစ်ချောင်းက ကျန်စာဘက်တွင်
လည်းကောင်း တွဲလောင်းကျလျက်။

ပစ်ကွင်းက ကောင်းလှသည်။ အခြေအနေက မေးလွန်းလှသည်။
ငါးကြီး၏ ဝမ်းပျက်သား ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပြန်ပြန်ကားကားကြီးသည်
ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။ ပစ်မှတ်ကလည်း အလှမ်း
မကွာဝေးသဖြင့် ‘သေချာပေါက်ပဲ’ ဟုတွေးကာ ကွင့်က သူ့လက်ထဲမှ
မှိန်းတံကို အားကုန်လွှဲ၍ အရှိန်ပြင်းပြင်း ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

သို့သော်-

အချိန်နှောင်းသွားခဲ့သည်။ ကွင့် လက်မှ မှိန်းတံ ထွက်ခွာသွားသည့်
အချိန်ပင် ငါးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ရေပြင်ပေါ်မှ ပြန်လည်
ကျဆင်းသွားခဲ့ချေပြီ။ ထိုမှိန်းတံသည် ငါးမန်း၏ ဦးခေါင်းထက်
လေထုထဲမှာ ဖြတ်သန်းသွားပြီးနောက် ရေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားခဲ့
သည်။ ငါးမန်းကြီးသည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လည် ကျဆင်း
သွားသော်လည်း ရေထုအတွင်းသို့ ငုပ်လျှိုးဝင်ရောက်သွားခြင်း မရှိ
သေး။ ယင်း၏ ဦးခေါင်းကြီးသည် ရေမျက်နှာပြင် ထက်ကွင်
ပေါ်ထွက်နေဆဲပင် ရှိနေသေးသည် ဖြစ်၍...

“ဟေ့...ပစ်လေ... ပစ်ထည့်လိုက်”

ကွင့်က ဘရော့ဒီအား ဟစ်သော် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဘရော့ဒီကလည်း သေနတ်ကို ကောဇာစွာ ချိန်မနေတော့ပဲ
သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ခလုတ်ကို ဆက်တိုက် ဆွဲညှစ်ပစ်လိုက်သည်။
ပထမ ကျည်နှစ်တောင့်သည် ငါးကြီး၏ အရှေ့ ရေပြင်ထဲသို့ စိုက်ဝင်

သွင်းခဲ့သည်။ တတိယ ကျည်ကမူ ငါးကြီး၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ တွဲလှောင်းကျနေသည့် ဟူးပါး၏ လည်ကုပ်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်သွင်းသေတော့သည်။

ဘရော့ဒီမှာ အဲဒီအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရ၏။

“ပေးစမ်းပါ။ အသုံးမကျလိုက်တာ”

ကွင့်က ဘရော့ဒီလက်ထဲမှ သေနတ်ကိုဆွဲယူပြီး ချက်ချင်း တောင်တောက်ကာ ချိန်လိုက်သည်။ တဆက်တည်းမှာပင် ကျည်နှစ်တောင့်ကို ဆက်တိုက်ပစ်ထုတ်လိုက်သည်။ သည်တကြိမ်တွင်လည်း ‘ကွင့်’တယောက် နောက်ကျရပြန်လေပြီ။ ဘရော့ဒီထံမှ သေနတ်ကို သူ လှည့်နေစဉ်အချိန်မှာပင် ငါးမန်းကြီးက ရေအောက် ဘေးကင်းရာသို့ ငုပ်လျှိုးဝင်ရောက်သွားခဲ့ပါချေပြီ။ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်သည် လွန်ခဲ့သော စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ငါးမန်းကြီး ရှိနေခဲ့ဖူးသည့် ရေပြင်တနေရာဆီသို့ အချည်းနှီးကျဆင်းသွားခဲ့ကြလေသည်။

ရေပြင်သည် ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေပြီ။

လေပြည့် လေညင်း တိုက်ခတ်သံမှလွဲ၍ မည်သို့သော ဆူညံသံမျိုးကိုမျှ မကြားရတော့။ အခြေအနေသည် လွန်ခဲ့သော မိနစ်ပိုင်းကနှင့် ပြိုင်ပြိုင်ကြီး ခြားနားလျက် ရှိတော့၏။ သတ္တုလှောင်အိမ်ကြီးကို သတားရာ ရေပြင်တဝိုက်တွင်လည်း ငြိမ်သက်ခြင်းက ကြီးစိုးလျက် မည်သို့သော ပျက်စီးမှုမျိုးမျှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့သယောင်ယောင်။

ထူးခြားမှုက တခုသာ ရှိသည်။

ယင်းထူးခြားမှုမှာ ယခုအခါ မော်ဇောက်ပေါ်တွင် ‘ဟူးပါး’တယောက် မရှိတော့ပြီဖြစ်ခြင်းပင်။

“ကဲ...ခု...ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ကျုပ်တို့ လုပ်စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ပြန်ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ဘရော့ဒီက စိတ်ပျက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဆိုသည်။

“ပြန်သွားမယ်လေ...လောလောဆယ်အဖို့တော့ ပြန်သွားကြမလဲ၊ ရှိတာပဲ”

ကွင့်က ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန်ပင် တုံ့ပြန်သည်။

“ဘာ...အခုလောလောဆယ်အဖို့ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ ကျုပ်တို့ လုပ်စရာ ဘာကျန်သေးတော့လို့ လျှို့ဝှက်စွာ တုရားသခင်၊ ဒါမှမဟုတ် သဘာဝတရားက လုပ်ပေးမှပဲ ရတော့မယ်ကိုစွဲပဲ။ လူသားတွေအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားက—အရှုံးပေးချင်နေပြီလား ကိုယ့်ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်လက်မြှောက်ချင်နေပြီ၊ ပြီးတော့... ဒီနေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကြောင့် နောက်နေ့တွေအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို ကျုပ်ဘယ်လိုမှ ရွာလို့ ရတော့မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာသလောက် ဖြစ်နေတယ်”

“ငွေကိစ္စကို ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ။ အခုအခြေအနေမှာ ငွေဟာ အဓိကအကြောင်းအရာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ငွေရရေး မရရေးပေါ့မှာ မူမတည်တော့ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ဘရော့ဒီက ကွင့်ကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ကွင့်သည် ငါးမန်းကြီး နောက်ဆုံးရှိနေခဲ့သည် ရေပြင်တနေရာဆီသို့ ဝေးကြည့်နေယင်းမှ...

“ဒီကောင်ကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခုဖြစ်လာပြီ။ သူ့ကို ကျုပ်ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အသေသတ်ရတော့မယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်သူပါပါ၊ မပါပါ ကျုပ်ကတော့ မနက်ဖြန်ဒီကို ထပ်လာအုံးမယ်။ ဒီကောင်ကြီးကို မတွေ့မချင်း၊ ဒီကောင်ကြီး မသေမချင်း ကျုပ်လက်မလျှော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား လိုက်ချင်သလဲ ဆိုယင်လဲ လိုက်ခဲ့၊ မလိုက်ချင်ယင်လဲနေခဲ့၊ ရတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီကောင်ကြီးကို အသေသတ်ရမှ ဖြစ်မယ်... မသတ်ရယင် ကျုပ်မကျေဘူး”

“ကျုပ်လဲ လိုက်မှာပေါ့ဗျာ”

(၃၃၂)

မော်ကွန်း

ဘရော့ဒီက ကွင်း၏မျက်နှာကိုကြည့်ယင်းပြောလိုက်သည်။ ကွင်း၏ မျက်လုံးအစုံတို့သည် ငါးမန်းကြီး၏ မျက်လုံးများနည်းတူ အဆုံးမရှိ သယောင် နက်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေသည်ဟု ဘရော့ဒီ ထင်မှတ်မိ သည်။

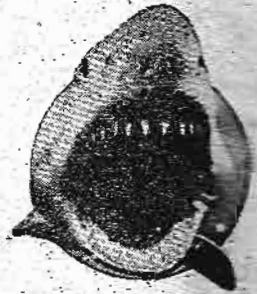
“ကျုပ်တို့မှာ ရွေးချယ်စရာ တခြားနည်းလမ်း မရှိပါဘူးဗျာ” ကွင်းသည် သူ့ခါးပတ်ရှိ ဓားအိမ်အတွင်းမှ ဓားမြှောင်တချောင်း ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဘရော့ဒီသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ..... ဒီလှောင်အိမ်က ကြိုးတွေကို ဖြတ်ချလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်တို့လဲ ပြန်ကြရအောင်”

*

ကေဆရာစာ

[က]

ဆိပ်ခံတံတားတွင် ‘အော်ကာ’ မော်တော်ဆိုင်ကပ်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဘရော့ဒီသည် သူ့မော်တော်ကား ရပ်ထားခဲ့သည့် နေရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆိပ်ခံတံတား၏ တဘက်တိပ်တွင် အများသုံး တယ်လီဖုန်းရုံလေး တခုရှိနေသည်။ တယ်လီဖုန်းရုံလေးအနီးမှ ဖြတ်လျှောက် လာမိစဉ်တွင် သူသည် ဒေစီဝစ်ကားထဲ တယ်လီဖုန်းဆက်ရန် ရှိသေးကြောင်း သတိရလိုက် သည်။ သူသည် တယ်လီဖုန်းရုံအနီးတွင် ခေတ္တမျှရပ်၍ တစုံတခုကို တွေးတောနေလိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းဆက်မနေ တော့ပဲ သူ့မော်တော်ကားဆီသို့ ဆက်လက် လျှောက်သွားလိုက်၏။ အကြောင်းကား၊ သူသည်...

“ဒေစီဝစ်ကားဆီ ဆက်သွယ်စုံစမ်းလို့ အဝန်တရားကို ဖော် ထုတ်နိုင်ပါပြီတဲ့။ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘာများတတ်နိုင်ဆုံးမှာလဲ” ကိကစွဲ

ကေဆရာစာ

ပြတ်နေပြီ။ ဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲက လုံးဝပယ်ဖျောက်နိုင်ယင် ကိုယ့် အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပဲ”

ဟု တွေးစောကာ ဆင်ခြင်မိသောကြောင့်ပင်တည်း။
ကားမောင်းယဉ်းမှပင် တရော့ဒီသည် သူ့ဇနီး အယ်လင်းကို သတိရနေမိသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ မော်တော်ပြန်ထွက်မလာမီကပင် ကွန်သည် ရေဒီယို အသံသွင့် စကားပြောစက်ဖြင့် အတ္တဝါဗေဒ ပညာရှင် မက်(တ်)ဟူးပါးက ငါးမုန်းကိုက်၍ သေဆုံးသွားရပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကမ်းခြေစောင့် တပ်ဖွဲ့သို့ သတင်းပေးပို့ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ တရော့ဒီကလည်း ‘မိမိအသက်အန္တရာယ်ထိခိုက်ခြင်း အလျှင်းမရှိ ကြောင်းမိမိဇနီး အယ်လင်းတရော့ဒီထံတယ်လီဖုန်းဖြင့်အကြောင်း ကြောင်းပေးပါမည့်အကြောင်း’ ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့မှ တာဝန်ကျ အရာရှိအား မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ ဟူးပါးသေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းဆိုးကို ကြားသိရလျှင် အယ်လင်းသည် မည်သို့မည်ပုံ တုံ့ပြန် ခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်လေမည်နည်းဟု တရော့ဒီသည် ကားမောင်းယဉ်း မှပင် လမ်းတလျှောက်လုံးတွေးတောလာခဲ့မိသည်။

အယ်လင်းသည် ဟူးပါးသေဆုံးသည့်သတင်းကို ကြားရခါစက တဝကြီးငိုပစ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဟူးပါးအတွက် ငိုရခြင်း သက် သက်ကား မဟုတ်ချေ။

သူမနှင့်ဟူးပါးတို့သည် ချစ်ခင်မိကြသည်။ သို့သော် မေတ္တာတရား စစ်စစ်ဖြင့်တော့ မဟုတ်။ သူ့ကို သူမက အသုံးချခဲ့ခြင်းမျှသာ ဖြစ် သည်။ သူမတောင့်တခဲ့သော သာယာမှုကို သူက ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင် ခဲ့သဖြင့်လည်း သူမက သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လင်သားတဦး အပေါ်တွင် ထားရှိသော မေတ္တာမျိုးဖြင့်တော့ မချစ်နိုင်။ ထာဝရလက်တွဲ မသွားနိုင်။

ဘဝတကွေ့တွင် အမှတ်မထင် ဆုံဆည်းခဲ့ရသော ဘဝတူလူသား တဦး ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားသည့်အတွက် သာမန် ငိုကြွေးခြင်း

သက်သက်မျှသာ။ ယခုမူ ဟူးပါးသည်လည်း သူ့အစ်ကို ဒေးဗစ်ကဲ့သို့ ပင် အယ်လင်း၏အတိတ်တဝမှ မှန်ဝါးဝါး အရိပ်ကလေးတခုသာ ဖြစ်ရပေတော့မည်။

သူမငိုကြွေးရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတချက်မှာ လယ်ရီဗောင်း နှင့် သူ့ဇနီးတို့ စီးပွားရေး ချွတ်ခြုံကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ဤအမိတိ မြို့မှအပြီးအပိုင်ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဟူသည့် သတင်းကို ကြားခဲ့ ရကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညနေခင်းမှာပင် လယ်ရီဗောင်းသည် တရော့ဒီ မိသားစု တို့အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အယ်လင်းမှာ ချက်ရေး ပြုတ်ရေး ကိစ္စများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန် ဖြစ်သဖြင့် ဗောင်းသည် သူမရှိရာ မီးဖိုခန်းအတွင်းသို့ တောက်လျှောက် ဝင်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် အကြီးအကျယ်ကျဆင်းလျက်ရှိသော သူ့စိတ်ဓာတ် ပြန်လည်လန်းဆန်း တက်ကြွ လာအရေးအတွက် အရက် တခွက် တောင်းသောက်ပြီးနောက် သူ့စီးပွားရေး ဖျက်စီးသွားခဲ့ရပုံကြုံမြို့ မှ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ ရတော့မည် ဖြစ်သည့်အကြောင်း စသည် များကို ပြောပြသွားခဲ့သည်။ အယ်လင်း၏ နဖူးကိုလည်း နှုတ်ဆက် သောအနမ်းကိုနမ်းယင်းမှ သူမကို သူ့မျှော်မှန်းမိကြောင်း ချိတ်တိတ် တိတ်စကား ဆိုသွားခဲ့သည်။

အယ်လင်းကမူ တကြိမ်သာ အမှားခံမည်။ နှစ်ကြိမ်ထိတော့ အမှားမခံနိုင်။ လယ်ရီဗောင်းတို့ မိသားစုနှင့် သူမတို့မိသားစု နှစ် တာလကြာရှည်စွာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာခဲ့ကြ သူများ ဖြစ်ကြခြင်းကြောင့် ယခုလို ပြုန်းစားကြီး လယ်ရီဗောင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ အခြားတနေရာသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားရတော့ မည်။ စီးပွားရေးမှာလည်း လုံးဝချွတ်ခြုံကျသွားခဲ့ရပြီဖြစ်ကြောင်း ခံရသည့်အခါတွင် ကိုယ်ချင်းစာနာ စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်မိသည်။ နီးမသားတဦး၏ လက်နက်ဖြစ်သည့် မျက်ရည်ကို ထုတ်သုံးပြီးခြင်း သာဖြစ်သည်။ ထို့ထက်တော့ အနည်းငယ်မျှ မပိုခဲ့ပါချေ။

တရော့ဒီမော်တော်ကား အိမ်ဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာသဖြင့် ရသဖြင့် အယ်လင်းသည် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်း ဝင်လာနေသော တရော့ဒီကို မြင်တွေ့သွားလိုက်ရသည်တွင် အယ်လင်းက “ဘုရားရေ... သူ့ကြည့်ရတာ အတော်ကြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပါလား” ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရဲတွတ်လျက် ရှိကြသည်။ လူပုံပန်းမှာလည်း မလှုပ်တလှုပ်နှင့် ရှိနေ၏။ တရော့ဒီကလည်း အယ်လင်း၏မျက်နှာကို တချက်ကြည့်ရုံဖြင့် သူမသည် တံတံကြီး ငိုထားခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

အယ်လင်းသည် တရော့ဒီအား တံခါးအပေါက်ဝတွင် ဆီးကြိုနမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်ကြည့်ရတာ သိပ်မရွှင်ဘူး၊ တခုခု သောက်လိုက်လင်းကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ငါ့သောက်ဖို့သင့်က ကြာပြီ”

သူသည် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ တောက်လျှောက်ဝင်သွားပြီး ကုလားထိုင်တံလုံးပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘာသောက်မလဲ ဟင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ခပ်ပြင်းပြင်းတခုဆိုယင် ကောင်းမယ်”

သူမသည် မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး ဖန်ခွက်တလုံးအတွင်းသို့ မော့(ဒီ)ကာအရက်အား လီမွန်ရည်နှင့်အတူ ရှောင်ပ် ထည့်ကာ တရော့ဒီထံသို့ ယူလာခဲ့၏။ အယ်လင်းသည် တရော့ဒီ၏ ကုလားထိုင်လက်ရန်းပေါ်သို့ တင်ပလွှတ်ထိုင်လိုက်ကာ ပြုံးမြဲလိုက်၏။ ပြီး သူမ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို တရော့ဒီ ဆံပင်များအကြားသို့ လျှို့ဝှက်သွင်းကာ သာသာဖွဖွ ဆော့ကစားပေးသည်။

“ဒီနေရာမှာ ဆံပင်ကျွတ်ပြီး အကွက်ကလေးတခု ဖြစ်နေတယ်နော်။ ဒါလေးကို ကျွန်မ သတိမထားမိတတ်တောင် ကြာလှပြီ”

“အေးကွာ၊ ဒီနေ့အဖို့ ငါ့ခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်တွေ ရှိနေသေးတာပဲ ကံကောင်းလှပြီ။ ဒီနေ့လောက် စိတ်ဆင်းရဲ ပင်ပန်းရတာမျိုး ငါဖြင့် တခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး”

တရော့ဒီက ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည်။

“အခုတော့ ပြဿနာတွေ အားလုံးရှင်းကုန်ပြီမဟုတ်သား”

“အေး၊ ငါကလဲ အဲသလိုပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ တကယ်ပါ။ အဲသလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ အခု ရှင် အလုပ်တွေပြီးကုန်ပြီမဟုတ်လား။ ရှေ့ ဘာဆက်လုပ်ဖို့ ကျန်သေးလို့လဲ”

“မနက်ဖြန်နော် ခြောက်နာရီမှာ ပင်လယ်ပြင်ကို တခါထွက်ကြအုံးမယ်”

“ကျွန်မကို နောက်ပြောင်နေတာများလားရှင်”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ တကယ်ပါ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ သွားရမှာလဲ၊ ရှင်အနေနဲ့ ဘာများလုပ်နိုင်မယ်ထင်သေးလို့လဲ”

“ဒီကောင်မလေးကို အမိဖမ်းရမယ်လေ၊ ပြီးတော့ အသေ သတ်ရမယ်ပေါ့”

“ရှင် တကယ်ပဲ တတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေသလား”

“ဒါတော့ မသေချာဘူးလေ၊ ကွင့်ကတော့ တတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူ အသေအချာ ယုံကြည်နေတာပဲ။ ဘာကြောင့် ယုံကြည်နေတယ်တော့ ကိုယ်လဲ မပြောကတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်လဲ သူ့ဘာသာသူ သွားပါစေလား။ သူ့ ဘာသာသူပဲ။ ဝခစာသတ်ပေး စေပေါ့”

“အို...ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ဖြစ်အုံးမလဲ”

“ဘာကြောင့်”

“ကိုယ့်မှာက တာဝန်ရှိသေးတာပဲလေ”

“အို...ဒါ ရှင်တာဝန်ပဟုတ်ပါဘူး”
သူမသည်စိတ်တိုလာပြီဖြစ်သည်။ မကျေမနပ်ဖြစ်လာပြီးကြောက်
ရွံ့တုန်လှုပ်လာခဲ့ပြီ။ သူမ၏စကားတွင် ဒေါသသံလေးများပင်စွတ်
လာခဲ့ပြီ။ မျက်လုံးအိမ်အတွင်း၌လည်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာခဲ့ရ
လေပြီ။

တရော့ဒီက ဒေတ္တုမျှ တွေးတောနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ

“အေး...မင်းပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ ဘာလို့ ထပ်သွားချင်ရသေးတာလဲ”

“မင်း နားလည်အောင် ဘယ်လို ရှင်းပြရမယ် ဆိုတာကိုတော့
မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ရှင်...ရှင်...တခုခု ကြိုးစားနေတယ် မဟုတ်လား။ ရှင်တို့ ထူ
အများက လက်ခံသောအောင် တခုခုလုပ်ပြဖို့၊ သက်သေပြဖို့ ကြိုးစား
နေတယ် မဟုတ်လား”

“အေး...မင်းပြောတာလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အသေအချာ
တော့ ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ဟူးပါး သေတုန်းကတော့ ငါလဲ ဒီ
ကိစ္စကြီးကို လက်လျှော့ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့မိတယ်”

“ဒါဖြင့်...ရှင် ဘာကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ”

“တင့် ကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့ ကွင့်က ဒီငါးကြီးကို အသေမသတ်
နိုင်ဘူးဆိုယင် အယင်က သူ နားလည် ယုံကြည်ထားတဲ့ အရာတွေ
အားလုံးဟာ မှားယွင်းနေတဲ့သဘော ရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်ဖို့ရနေ
တယ်။ ဆိုလိုတာက သူဟာ ငါ့ရဲ့ တံငါသည်ကြီး တယောက်ပဲ
ဒီအကြောင်းမှာရှိနေတဲ့ ရေသတ္တဝါတွေရဲ့အကြောင်းကို သူလောက်
တတ်ဆီနားလည်ထားတဲ့လူ မရှိဘူးလို့လဲ ယူဆထားပုံရတယ်။ အ
ဒီငါးမုန်းကြီးကမှ သူ အသေမသတ်နိုင်ပဲ လက်လျှော့လိုက်ရမယ်

ဆိုယင် သူဟာ အလကားလူတယောက်ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်မိပုံပဲ။
သူများက သူ့ကို အထင်သေးသွားမှာထက် သူ့ကိုယ်သူ အဲဒီလို
နားလည် လက်ခံရမှာကို စိုးရိမ်နေသလိုပဲ”

အယ်လင်း၏ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်များသည် သူမ၏
ပါးပြင်နှစ်ဘက်ပေါ်သို့ သွင်သွင်စီးကျလာခဲ့ပေပြီ။

“ကျွန်မနဲ့ ကလေးတွေကိုလဲ ထည့်စဉ်းစားမိအုံးရှင်။ ရှင်မရှိ
ယင် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုနေရပါ့မလဲ။ ဒီကိစ္စဟာ ရှင်ကယောက်ထဲ
မှာပဲ တာဝန်ရှိနေတယ်လို့ ရှင် ယူဆ နေသလား။ ရှင်မှာ အပြစ်ရှိ
တယ်လို့ ထင်နေသလား”

“တာဝန်ရှိတယ်လို့ ထင်နေတယ် ဟုတ်လား။ ဘာကို တာဝန်ရှိ
နေလို့လဲ”

“ဟို ကလေးနဲ့ အစိုးကြီးသေရတဲ့ ကိစ္စလေ။ အဲဒီအသက်ဆုံးရှုံး
မှုနှစ်ခုဟာ ရှင်ကြောင့်လို့များ ယူဆနေသလား...ဟင်။ အခု အဲဒီ
ငါးမုန်းကြီးကို သုတ်သင်ပစ်နိုင်တာနဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုအားလုံးဟာ
ပြန်ကောင်းလာမယ် ဆုံးရှုံးပြီးတဲ့ အသက်နှစ်ချောင်း ဖြန်ရှင်လံာ
လိမ့်မယ်လို့များ...ရှင်ထင်နေသလား...ဟင်။ တကယ်တော့ ရှင်ဟာ
ကလဲ စားချေမှုကို လိုချင်နေတာပဲ”

တရော့ဒီက သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်သည်။

“အေး... မင်း ပြောတာလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့်
မှတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီကောင်ကြီးရဲ့ အန္တရာယ် ကင်းရှင်းသွားတဲ့
အခါကျမှပဲ အရာရာဟာ နာလန်ပြန်ထ လာနိုင်မယ်၊ အခြေအနေ
အရပ်ရပ်ဟာ ပြန်လည် ကောင်းမွန်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်နေ
မိတော့လဲ အခက်သားပဲ”

“ဩ...ဒီတော့ ရှင်က ဒီကောင်ကြီးကို သတ်ယဇ်နဲ့ ရှင်ခါ သေ
သွားတော့...”

“မိုက်မဲစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ငါ့လဲ ဘယ်သေချင်ပါ့မလဲ။ မင်းက ငါဟာ ပျော်လို့များ ငါးမန်း အဖမ်း ထွက်နေတယ် မှတ်သလား။ မတတ်သလို့သာ လုပ်နေရတာပါကွာ”

“ဒါဖြစ်သင်လဲ မသွားဘဲ နေလိုက်ပါတော့ ရှင်ရယ်”

“မင်းကို ငါချစ်ပါတယ်ကွာ”

ဘရော့ဒီက အယ်လင်းအား စိုက်ကြည့်ပြီး အားမလို အားမရ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင်က ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်။ ချစ်သမှ သိပ်ချစ်ပေါ့။ သိပ်ချစ်လို့လဲ အခုလို ကျွန်မ ကြိုက်တာတွေ လုပ်နေတာပဲ”

အယ်လင်းက စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့် ခါးခါးသီးသီး ပြောလိုက်သည်။

ညစာကို ထူထုံနှစ်ဦးသည် တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်ကြသည်။ တဦးနှင့် တဦး ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားပြောခြင်း မရှိခဲ့။ ညစာ စားသောက်ပြီး၍ ဖန်းကန့်ခွက်ထောက်များကို ဆေးကြောပြီးသည်နှင့် တဖြိုင်နက် အယ်လင်းသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားခဲ့သည်။ ဘရော့ဒီကလည်း အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းတွင်းသို့ တကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ခလုတ်များကိုနှိပ်၍ ညှော်ခန်းတွင်းသို့ ထွန်းထားသော လျှပ်စစ် မီးလုံးမီးပွင့်များကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခန်းမကြီးအတွင်းရှိ မီးပွင့်ကို ပိတ်ပစ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် ဘရော့ဒီသည် အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံကို ကြားရ၏။

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လျှင် သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရသက...

ဟယ်ရီမီးဦး(စ်)။ လီဇာယတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာ သူ့ချစ်မိတ်ဆွေကြီး မီးဦး(စ်)။

“ဟေ...ဟယ်ရီပါလား၊ လာ...အထဲဝင်လေ”

“ဟင့်အင်း...မဝင်တော့ပါဘူးဗျာ။ ညဉ့်နက်လှပါပြီ။ ဟောအလေး ပေးချင်တာနဲ့ လှည့်စင်ခဲ့တာပဲ”

မီးဦး(စ်)က သူ့လက်တွင်း၌ အသင့်ကိုင်လာခဲ့သော မနီလာ စာအိတ်တလုံးကို ဘရော့ဒီသို့ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေလဲဗျ”

“ဖွင့်ကြည့်ပေါ့ဗျာ။ ကဲ...သွားမယ်။ မနက်မှ ဓမ္မာကြသေးတာပေါ့”

မီးဦး(စ်)က ချာကနဲလှည့်ပြီး လမ်းဘေးရှိ စက်လည်းမသတ်၊ မီးလည်း ဖွင့်ထားခဲ့ဖြစ်သည့် သူ့မော်တော်ကားဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ဘရော့ဒီသည် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ အတွင်း၌ ဝါရှိသော ပစ္စည်းသည်ကား နောက်တနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ထုတ်ဝေမည်ဖြစ်သော လီဇာယတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာ အာဘော်၊ ခေါင်းကြီးမိုင်း ဖြစ်လေသည်။ လက်ရေးမူ စာကြမ်းဘဝမှသည် ပုံနှိပ်စာလုံးအဖြစ်သို့ အဆင့်မြှင့်တင်ပေးခဲ့သူ ပုံနှိပ်စက်အတွင်းမှ အပိုင်းဆုံး ထွက်လာသည့် “၁(၆)” စာရွက် ဖြစ်သည်။

အယ်ဒီတာအာဘော်ကဏ္ဍ၏ အပေါ်ဆုံး အပိုင်း နှစ်ပိုင်းကို ခင်အနီဖြင့် ပိုင်းဖြတ်ားသည်ဖြစ်ရာ ဘရော့ဒီက စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဝင်းနည်း သမဏ”

လွန်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တ သုံးဝတ်ခန့်အတွင်းမှာပင် တွန့်ပံ့တို့၏ အမိတ်မြို့လေးသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အန္တရာယ်ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးများနှင့် တခုပြီးတခု ဆက်တိုက် ရင်ဆိုင်လာခဲ့ပေသည်။ အမိတ်မြို့၏ မြို့မိ မြို့ဖများ၊ ဤမြို့၏ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများသည် ယင်း ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးများကို ကျေခံရသည်။

“ကျေးဇူးတင်လွှာ”

နိုင်ရန်အတွက် ညီညာဖြူဖြူ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ကြပါသော်လည်း ယနေ့ထက်တိုင် အောင်မြင်စွာ တွန်းလှန် ဖယ်ရှားနိုင်ခြင်း အလျှင်း မရှိသေးပါချေ။

ယနေ့နေ့ကလည်း ငါးမန်းကြီး၏ အန္တရာယ်ကို တွန်းလှန်ခုခံကြယင်းမှ လူသားတဦးသည် သူ့ အဖိုးတန်လှသော အသက်တချောင်းကို ထပ်မံစွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြန်လေပြီ။ သူသည် ၃(ခ)ဟိုး(လ်) အဏ္ဏဝါဗေဒသိပ္ပံမှ မစ္စဗေဒ ပညာရှင်တဦး ဖြစ်ပြီး မဟာငါးမန်းဖြူကြီးအား တကိုယ်တော် စွန့်စားတိုက်ခိုက်ခဲ့ရာမှ အသက်ဆုံးရှုံးသွားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မစ္စတာဟူးပါး၏ တစောက်ကန်း အပြုအမူနှင့် ပတ်သက်၍ အချို့က ဝေဖန်ပြစ်တင်ခြင်း ပြုကောင်း ပြုကြမည် ဖြစ်သော်လည်း နောက်မတွန့်တတ်သော သူ၏ ရဲစွမ်းသတ္တိ၊ အမိတီ ရေချိုးဆိပ်မြို့လေးကို ယာယာအေးချမ်းစေလိုသော သူ၏ စိတ်ကောင်း စေတနာ စသည်များကိုကား ဖုံးဖိ ကွယ်ဝှက်၊ ထိန်ချန်၍ မရစ်ကောင်းပါပေ။ အငြင်းပွား စရာ အကြောင်းလည်း မရှိပါချေ။

သူသည် သူ့ကိုယ်ပိုင် ငွေများ၊ ကိုယ်ပိုင် အချိန်များကို အသုံးပြုပြီး အမိတီမြို့၏ အေးချမ်းသာယာရေး၊ သူ့ မိတ်ဆွေ အမိတီ မြို့သူမြို့သားများ၏ အသက်အန္တရာယ်ကာကွယ်ရေးများကို သူ့ အသက်နှင့် လဲ၍ ဆောင်ရွက်သွားခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း သူ့အား အမိတီမြို့၏ မိတ်ဆွေတောင်း တယောက်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခြင်း ပြုလိုက်ရပေသည်။

*

အမိတီ ရေချိုးဆိပ် မြို့ကလေးသို့ ‘သေင်းမြို့ ငါးမန်းကြီး’ စတင်ရောက်ရှိလာစဉ် ကတည်းက မြို့သူမြို့သားတို့၏ အသက် စည်းစိမ်ကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေးအတွက် လူတယောက်သည် အချိန်မလပ် ကြိုးပမ်းအားထုတ်လျက် ရှိနေခဲ့ပေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား အမိတီမြို့၏ ဓခန်းမှူးကြီး ဘဇော်ဝီ မင်း ဖြစ်၏။

ငါးမန်းကြီး၏ ပထမဆုံးအကြိမ် တိုက်ခိုက်မှု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီးကတည်းက ဘဇော်ဝီသည် ဤ ရေချိုးဆိပ်တွင် အန္တရာယ်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို ပြည်သူသို့ အသိပေးခဲ့သည်။ လူသားများ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရေး နိုင်ရန်အတွက် ကမ်းခြေကိုလည်း ယာယီ ပိတ်ထားခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့အား ဤ သတင်းစာတိုက်မှ အသိဒီတာ အပါဝင် လူတစ်ဦးက သူ့ အယူအဆမှာ မှားယွင်းနေကြောင်း၊ ဤအမိတီ ကမ်းခြေ၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရေပြင်တွင် ငါးမန်းကြီးသည် ကြွားရည်စွာ ရှိနေလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကန့်ကွက် ပြောဆိုမိခဲ့ကြပါသည်။ သူသည် အများနှင့် တယောက် ဖြစ်နေ၍ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပဲ အလျော့ပေးခဲ့ရပါသည်။ ထို့နောက် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်အတွင်း ငါးမန်းကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ဆက်တိုက်ဆဲသလို ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါတွင်လည်း ဘဇော်ဝီက ကမ်းခြေကို ပိတ်ပစ်ရေး၊ ငါးမန်း၏ အန္တရာယ်ကို ပြည်သူသို့ ထုတ်ဖော် အသိပေးရေး စသည်တို့ကို သူက အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုလာခဲ့ခြင်းပါ။

www.burmeseclassic.com

သေးသည်။ သို့သော် ဤအကြိမ်တွင်လည်း သူသည် လူတစ်စု၏ ကန့်ကွက်တားမြစ်ခြင်းကိုသာမက ရွတ်ချခြင်း၊ မြိမ်းခြောက်ခြင်းများကိုပါ ခံခဲ့ရပြန်သည်။

ယခုမူ

ဘရော့ဒီသည် သူ့အသက်ကိုစွန့်၍ ငါးမန်းကြီးကို အပြီးတိုင် သုတ်သင် သတ်ဖြတ်နိုင်ရန် ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါလေပြီ။ ယခု သူ ရှေးရှုသွားနေသည့် ပင်လယ်ပြင်ခရီးသည်ကား မစ္စပေဒ ပညာရှင်လေး ဟူးပါးအား “မြန်လမ်းနတ္ထ” ဖြစ်စေခဲ့သော ခရီးကြီးပင်။ ယခု ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ပြုလုပ်ရမည့် အလုပ်သည်ကား

မစ္စတာ ဘရော့ဒီ တယောက် ဘေးမသိ ရန်မခံဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိစေရေးအတွက် ဝိုင်းဝန်း မေတ္တာပို့သ ကြရန်နှင့်

သူ၏ သူမတို့အောင် ထူးခြားစေသော တည်ကြည် ခိုင်ခံ့သော သမာဓိစိတ်နှင့် တော်တည့် ဖန်တန် ခြောက်မတ်သော စိတ်ဓာတ်များအတွက် ကောင်းချီးမြှူကာ ပေးကြရန် ဖြစ်ပါကြောင်း။

“ကျေးဇူးပါပဲ”ဟုဆို

ဘရော့ဒီက စာကို ဆုံးအောင် ဖတ်ပြီး တကိုယ်တည်း ပြောလိုက်သည်။

*

ဆန်းခေါင်ယံ အချိန်သို့ ရောက်သည်တွင် အရှေ့ မြောက်အရပ်မှ လေပြင်း တိုက်ခတ်လာသည်။ လေပြင်းသည် မိုးသံကိုပါ အပါအဝင် လာခဲ့ပြီး လင်းများ၊ လိုက်ကာများကို ဖြတ်ကျော်ကာ ဘရော့ဒီ

အိပ်ခန်းတွင်းသို့ တရုတ်ကြမ်း ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။ လေပြင်း တိုက်ခတ်သံနှင့် အိပ်ခန်း၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မိုးမက်သံများကြောင့် ဘရော့ဒီသည် အိပ်ရာမှ လန်နီးလာခဲ့သည်။ ဘရော့ဒီက အိပ်ရာမှ ထပြီး ပြတင်းပေါက်ပုံ တံခါးရှက်များကို လိုက်စိတ်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်ပြန်တက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစား၍ အိပ်သည်။ သို့သော် မရ။ မနက်ဖြန်မနက်တွင် ပင်လယ်ပြင်သို့ ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်က စောနေသည်။ စိတ်က စောလွန်းသဖြင့် အိပ်စက်နားနေရန်ကိုမပင် ငြင်းဆန်နေသယောင် ရှိသည်။ သို့နှင့် သူသည် ညဝတ်အင်္ကျီပွဲကြီး ကောက်စွပ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ နေ့ခန်းသို့ သွားပြီး ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ဖွင့်သည်။ အစီအစဉ်တခုမှ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတခု လွင့်ထုတ် ဖြသလျက် ရှိသဖြင့် ဘရော့ဒီက ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ထင်းမှ မည်သို့ မည်ပုံ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်အထိ သူ နီးလာသည်အချိန်တွင် နံနက် ငါးနာရီ ရှိပြီ။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ပိတ်ပြန်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ရာသီဥတုကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ လေတိုက်ရာလမ်းကြောင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သို့သော် မိုးကမူ ရွာနေဆဲ။ ကွင့်ထဲ ဖုန်းဆက်ပြီး လတ်ရှိ အခြေအနေကို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးရ ကောင်းမည် လာဟု ပထမတွေးမိသေးသည်။ သို့သော် သူတို့သည် လေပြင်းတိုက်နေရုံမျှ မက လေမှုန်တိုင်းကြီးပင် ကျနေနေ ထိုနေ့အဖို့ ပင်လယ်ပြင် ခရီးစဉ်က ထုံးစံ ဖျက်ပစ်မည် မဟုတ်ပဲ သွားဖြစ်အောင် သွားကြမည်သာဖြစ်၍ ဖုန်းဆက်နေရန် မလိုအပ်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့နှင့်သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ အဝတ်လဲသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှထွက်မီ သူသည်ခွက်ပေါ်တွင်အိပ်ပျော်လျက် ရှိသော အယ်လင်းကိုကြည့်လိုက်သည်။ သူသည်အယ်လင်းကိုနောက်ဆုံးမြင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အယ်လင်း၏ အိပ်ပျော်နေ

သော မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်မှောင်ကြုတ်နေ သယောင် အရေးအကြောင်းလေးများကို စာချောမီ တွေ့ရသည်။

“မင်းကိုလေ...ကိုယ် တကယ်ပဲ ချစ်ပါတယ်ကွာ...”

တရော့ဒီက လေသံလေးဖြင့် ပြောသင်း အယ်လင်း၏ နဖူးပြင်ကို သာသာ ဖွဖွ ရွရွလေး နှင်း လိုက်သည်။

ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီး သူ့သားလေးများ၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်သည်။ ကလေးများသည် အဖူအပင် အကြောင်ကြ ကင်းရှင်းစွာဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်လျက် ရှိနေကြပေသည်။

*

ကေသရာဇာ

[က]

ဆိပ်ခုံတံတားသို့ တရော့ဒီရောက်ရှိလာချိန်တွင် ‘ကွင့်’ က သူ့ကို အသင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ချွေးစေးများဖြင့် အဆိပ်ယျက်ရှိသော အရပ်ရှည်ရှည် သူ့ရှင်ဆွင် သဏ္ဌာန်ကြီးမှာ အရက်ဦး၏ အလင်းရောင်အောက်တယ် မပိဝိုးတဝါး ရှိနေသည်။ သူသည် လက်တွင်းရှိ ‘မိုးနီး’ သွားကို ဓားသွေးကျောက်တုံးတခုဖြင့် သွေးလျက် ရှိနေခဲ့၏။

“ခင်းဗျားဆီတောင် ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့အုံးမလို့ပဲ”

တရော့ဒီက မိုးကာအင်္ကျီကို ဆွဲဝတ်ယင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါထက်...ရာသီဥတုအခြေအနေက တယ်လီရှိသလဲ”

“ဧကနေယင် ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်သွားမှာပါ။ မဖြစ်ဘဲ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သတ္တဝါကြီးကတော့ ရှိနေမှာပါ”

ကေသရာဇာ

ဘရော့ဒီက တအိအိရွှေ လျားလျက်ရှိသော မိုးတိမ် မိုးသားများကို မော် ကြည့်လိုက်သည်။

“အတော်ကို အံ့ အံ့ ဆိုင်းဆိုင်း မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ နော်... ဒါထက် ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ထပ်လား”

“နှစ်ယောက်ထပ်ပေါ့... ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ကိုမျှား မျှော်လင့်နေသေးသလဲ”

ကွင့်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တံငါ မော်တော်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

“မျှော်လင့်တယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက် လက်တီလက်တောင်းကူညီဖို့လူတယောက်ယောက်များ လိုအုံးမလားလို့ပါ”

“မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ဒီကောင်ကြီးအဖို့ လူနည်းတာမျိုးတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ လူများတိုင်း သူ့ကို အနိုင်ရမယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ နည်းပရိယာယ်သာ အဓိကပါ၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တခြား မဆိုတဲ့လူတွေကိုလဲ ခုကွပ်ပေးချင်တော့ဘူး”

ဘရော့ဒီသည် ကုန်းပတ်၏ ထောင့်တနေရာတွင် တာပေါ်လင် ပတ္တမြားတစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကွေ့သဖြင့်

“ဟိုတာကြီးက ဘာလဲဗျ”

လက်ညှိုးညွှန်ပြယ်င်း မေးလိုက်သည်။

“သိုးသေတကောင်ပါ”

ကွင့်က မော်တော်၏စက်ကို နှိုးယင်းမှ ဖြေလိုက်သည်။ မော်တော်စက်သည် တချက်တည်း နှိုးလိုက်ရုံဖြင့် နှိုးသွားပြီး အင်ဂျင်သံက ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းလာခဲ့သည်။

“ဘာအတွက်လဲဗျ၊ ခင်ဗျားက ဒီကောင်ကြီးနဲ့ယစ်ပူဇော် ပသအုံးမလို့ လား၊ ဒါမှမဟုတ် ခေါ်စာပစ်မလို့လား”

ကွင့်က မပွင့်တပွင့် ‘ဟက်’ကနဲ တချက်ရယ်လိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီ သိုးသေကောင်ကို ‘ငါးစာ’ အဖြစ် အသုံးပြုမလို့ပါ၊ ပထမ ဒီကောင်ကြီးကို ခနက် စာ ကွေး၊ များခေါ်

လာပြီး မှ အသေသတ်ရမယ်။ ကဲ... မော်တော် လက်ရန်းက ကြီးတို ဖြေလိုက်ပါတော့ဗျာ”

မော်တော်၏ ပဲ ပိုင်း လက်ရန်းသို့ ဘရော့ဒီ ရောက်ရှိသွားချိန်၌ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် မော်တော်ကားတစ်စီး အပြင်းမောင်းနှင်လာသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ ကားရှေ့ ပီးလုံးတစ်စီးအလင်းရောင်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ထို့နောက်... ကား ဘရိတ် အုပ်လိုက်သဖြင့် ကားသီးနှင့် လမ်း ဝှတ်ခံ ကြိတ်ခံသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် ကားတွင်းမှ လူတယောက်သည် ‘အော်တာ’ မော်တော်ရှိရာသို့ ဦးတည်၍ ပြေးလာသည်။ သူသည်ကား ‘တိုင်း (မီးစံ)’ သတင်းထောက် ‘ဘီ(လ်)ဝုစ်(တီ)မင်’။

“ကံကောင်းလို့ ဗျို... ကျုပ်ဖြင့် မိမိ မိပါမလားလို့”

“ဘာလို့ချင်လို့လဲ” ဘရော့ဒီက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လိုက်ချင်လို့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ နောက်ကို လိုက်ပြီး သတင်းယူဖို့ ကျွန်တော် အမိန့်ရခဲ့တယ်”

“မောင်ရင် ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ကျုပ် မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမဖြစ်ဖြစ် မလိုက်ရဘူးဟေ့၊ ကဲ...ဘရော့ဒီ ကြိုးဖြေလိုက်တော့ဗျာ”

“ဘာလို့ မလိုက်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမှာမှ မဟုတ်သေး၊ အကူအညီပေးတောင် ပေးချင် ပေးနိုင်အုံးမှာပါ။ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အခု ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေတာက အဖိုးတန် သတင်းကြီးတစ်ခုပါ။ အဲဒီသတင်းကို ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် လိုက်ယူချင်လို့ပါ”

“လုပ်မနေနဲ့...မလိုက်ရဘူးဆို မလိုက်ရဘူး”

ကွင့်က စကားကို အပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်လဲ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် မော်တော်တစ်စင်းငှားပြီး လိုက်ခဲ့မယ်”

www.burmeseclassic.com

ကွင့်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ “ကြည့်သေးတာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုးရွားတဲ့ ရာသီဥတုအခြေအနေမျိုးမှာ မိုက်ခိုက်ကန်းကန်း အငှားလိုက်ရဲတဲ့ မော်တော်သမားရိုသေးသလားလို့။ ရှိယင်လဲ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ကိုကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာပေါ့။ ကဲ...ကြာတယ်၊ ဘရောဒီ...ကြီးဖြတ်လိုက်ပေတော့”

ဘရောဒီက ကြိုးကိုဖြုတ်ပြီး မော်တော်ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပစ်တပ်လိုက်သည်။ ကွင့်က စက်ရုံကို မြှင့်တင်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် တံငါမော်တော်လေးသည် ပင်လယ်ရေပြင်ဆီသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ ဆိပ်ခံတံတားဆီသို့ ဘရောဒီ ပြန်လည်ကြည့်လိုက်သောအခါ မော်တော်ကားရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားနေသော ဝှစ်(တ်)မင်ကို မြင်တွေ့ရ၏။

မွန်တောက်မြို့၏ ကမ်းလွန် ပင်လယ်ရေပြင်သည် ကြမ်းတမ်းခက်တရော်လျက် ရှိသည်။ အရှေ့တောင်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော လေပြင်းကြောင့် ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသည်။ တံငါမော်တော်လေး အော်ကာသည် လှိုင်းလုံးများအကြားတွင် နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်သန်းသွားနေရသည်။ ကုန်းပတ်ထောင့် တနေရာရှိ သိုးသေကောင်မှာသည် လှိုင်းအပုတ်တွင် တလှုပ်ထုပ် ဖြစ်နေသည်။

အနောက်တောင်အရပ်သို့ ဦးတည် ခုတ်မောင်းလာသော သူတို့၏ မော်တော် ပင်လယ်ဝသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကွင့်က စက်ရုံကို ပြောချလိုက်သည်။ တသဲသဲရွာနေသော မိုးမှာသည် ဇွဲဇွဲမျှသာ ရွာတော့သည့် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။

ဘရောဒီက ကမ်းခြေသို့ ပြန်လည်မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မီးပြတိုက်ကြီးကို မီးရောင်တပက်လက်နှင့် မြင်တွေ့နေရဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခါတိုင်းသွားခဲ့တဲ့ခရီးလောက် ဝေးဝေးမရောက်သေးဘူး မှတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကမ်းခြေဆိုယင် နှစ်မိုင်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိအုံးမယ်ထင်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒဲသလောက်ပဲ ရှိမှာပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ စက်ရုံကို လျှော့ပစ်လိုက်ရတာလဲ”

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှုတခု ဖြစ်လာလို့ပါ”

ကွင့်က မီးရောင်ပျံ့ကလေး မြင်နေရသော ကမ်းခြေတနေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသင်း ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါဟာ အမိတိပ့်”

“အဲဒီတော့...” ဘရောဒီက စကားဆက်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့... ဒီတောင်ကြီးဟာ သိပ်ဝေးဝေးလံလံကို သွားနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ အမိတိနဲ့ အခု ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ရုံနေတဲ့ နေရာကြား နှစ်မိုင်သာသာရှိတဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်အောက်မှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆမိတယ်”

“အကြောင်းက...”

“အကြောင်းက... ခုနက ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲက ခံစားမှုတခုအကြောင့်၊ လှံဆော်မှုတခုအကြောင့် သိလာသလို ပြောနေတာပဲ။ ဘယ်လိုကြောင့် သိသလဲ၊ ဘာကြောင့် သိသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ရှင်းဖြဖို့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်တုန်းကတော့ ဒီကောင်ကြီးကို ဒီထက်ဝေးတဲ့ နေရာတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား လုပ်ပုံတွေကို တျုပ်တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီ ကွင့်”

ကွင့်က မည်သို့မျှ ပြန်လှန်ဖြေရှင်းချက် ပြုလုပ်မနေတော့ပဲ စက်ကို အရှိန်သတ်လိုက်သည်။ မော်တော်၏ ဖဲ့ပိုင်းသို့ လျှောက်သွားပြီး သွေးညှို့များ အမဲ သားငါးတို့၏ အရိအရွဲ့များကို ထည့်ထားသော

ရေပုံးကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ယောက်ချိုတခုကို တရော့ဒီသို့ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ.... ခင်ဗျားက ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီပုံးထဲက အရံအရွဲတွေကို ယောက်ချိုနဲ့ ခပ်ပြီး နည်းနည်းစီ နည်းနည်းစီ ပင်လယ်ထဲ ဖျန်းပေးစမ်းပါ”

ကွင့်က သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိုးသေကောင်၏ လည်ပင်းကို ကြိုးတချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်ယမ်း ခေတ္တမျှ အလုပ်ရှုပ်နေလိုက်သည်။ သိုးသေကောင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားဖြင့် တချက်ခွဲလိုက်ပြီးနောက် မော်တော်၏ အထက်စပ်ပိုင်းတွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ချည်တိုင်နှင့် သိုး၏ လည်ပင်း အကြားတွင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးမှာ အလျားပေ နှစ်ဆယ်တိတိရှိသည်။ ချည်တိုင်တွင် သေချာ ခိုင်ခန့်စွာ ချည်နှောင်ပြီး ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ချရသောအခါတွင်မှ ကွင့်က သိုးသေကောင်ကို ပင်လယ်ပြင်အတွင်းသို့ တွန်းချလိုက်သည်။ သိုးသေကောင်သည် မော်တော်နှင့် ပေနှစ်ဆယ်အကွာအဝေးမှနေ၍ တန်းလန်း တန်းလန်းနှင့် မျောလျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

တဖန် ကွင့်သည် ကြိုးနှစ်ခွေကို ယူလာပြီး တခုစီတွင် သစ်သားစည်ပိုင်းတလုံးကျစီနှင့် မိန်းသွားတချောင်းကျစီ တပ်ဆင်လိုက်သည်။ ကြိုးတပ်ပြင်ဆင်မှုအားလုံး ပြီးစီးသွားသည်နှင့်

“ကဲ.... ကြည့်ရအောင်။ ဘယ်လောက် ကြာကြာ အချိန်ယူရမလဲလို့”

ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင် သာယာလာခဲ့ပြီ။ ဂမ်းပေါ်တနေရာမှ လည်း တကြိမ် နှစ်ကြိမ်ခန့် အလင်းရောင်တခု ဝင်းကနဲ လက်ကနဲ ဖြစ်သွားကြောင်း သူတို့နှစ်ဦး သတိပြုမိလိုက်သည်။

ရေပုံးထဲမှ သားပုတ်၊ ငါးပုတ် သွေးညှို့ရည်များကို ရေပြင်ပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပေးနေသော တရော့ဒီအဖို့ အညှိ အဟောက်နဲ့ များကြောင့် ဝမ်းခေါင်းတွင်းမှ အော်ဂလိုဆန်လာခဲ့သည်။ ဝမ်းဗိုက်တွင်း၌ အစာမရှိသောကြောင့် ပိုဆိုးသည်ဟု ထင်မိသည်။ အိမ်မှ

မထွက်ခင် အစာတခုခု စားလာခဲ့လျှင် အခံရ သက်သာလေမည်လားဟု စဉ်းစားမိသည်။

ပင်လယ်ရေလှိုင်းလေးများက စည်းဝါးတကျ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ရှား ရိုက်ခတ်နေကြပုံကို ကွင့်က စိမ့်ပြေနပြေ ငေးမောကြည့်ရှုနေနိုင်သော်လည်း တရော့ဒီမှာမူ တချိန်လုံးထိုင်၍ ငါးစာချနေခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ သူ့တင်ပါးများမှာ ကျိန်းစပ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လက်မောင်းများမှာလည်း ညောင်းညော့ ကိုက်ခဲ့လာခဲ့ပြီ။ သို့နှင့် တေ့ထတ်ရပ်၊ အညောင်းအညာ ဆန်ယင်း ပဲပိုင်းကို မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ထိုစဉ်ကြိုက်မှာပင်....

သူ ရပ်နေသော မော်တော်၏ ပုံပိုင်းနှင့် ငါးပေမျှပင် ကွောလှမ်းသော ရေပြင်ထက်တွင် နေရာမှ ငါးကြီး၏ ဦးခေါင်းကြီး ဘွားကနဲ ပေါ်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။ ငါးမန်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကြီးမှာ သူနှင့် အလွန်အလွန် နီးစွာကပ်၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည် ဖြစ်ရကား မိမိ လက်တွင်းရှိ ယောက်ချိုနှင့် လှမ်း၍ ရိုက်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ထိနိုင်လောက်အောင်သည်ဟု တရော့ဒီ တွေးမိလိုက်သည်။ ငါးမန်းကြီး၏ မည်းနက် အေးစက်သော မျက်လုံးအစုက သူ့ကို အငြူးသား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘော်ငွေရောင် နှာခေါင်းဖြူဖြူ ချွန်ချွန်ကြီးသည် သူ့ကို ဦးတည် ချိန်ရွယ်လိုက် ရှိသည်။ ကြိတ်ပုံဆောင် ချွန်ချွန်မြေမြေ သွားလေးများ စီရရီ ပေါက်နေသည့် မေးရိုးကားကားကြိုးများကိုလည်း အစွမ်းကုန် ဖြတ်ထားသည်။

“ဘုရားရေ....”

တရော့ဒီမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်သွားရတော့သည်။ မိစ္ဆာငါးကြီးသည် သူ့ သတိမပြုမီခင် မည်သည့် အချိန်ကတည်းက သူ့ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့လေသနည်း။ အကယ်၍ သာ သူမတ်တတ်တမရပ်ပါ အညောင်းမဆန်ပဲ ထိုင်မြဲ ထိုင်နေခဲ့မည် ဆိုပါစို့....။

သူက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နောက်သို့ အမြန်လှည့်ပြီး ကွင်းသို့ လှမ်းအော် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာဗျို့... အကောင်ကြီး လာပြီ”

သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေသော ကွင်းသည် ဘရော့ဒီအနီးသို့ ရုတ်ခြည်း ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ငါးမန်းကြီး၏ ဦးခေါင်းသည် ရေပြင်အောက်သို့ ပြန်လည် ငုပ်လျှိုး ရောက်ရှိသွား ခဲ့ပေသည်။ သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သွားကန် ပြန်လည် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီး မော်တော်၏ ဝဲ ဝိုင်းကို သူ၏ ပါးစပ်ပြုတ်ဖြင့် အတင်းဝင်၍ ဟပ်လေသည်။ သူသည် မော်တော်၏ သစ်သားကိုယ် ထည်ကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ပြီး ဦးခေါင်းကို ဗယ်ညာ လှုပ်ရှား ယမ်း ခါ ပစ်လိုက်သည်။ မော်တော်မှာ သိမ့်သိမ့်တုန် တုန်လှုပ် ယမ်း သွားသဖြင့် ဘရော့ဒီက ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ ကြိုးချည်တိုင်ကို ခိုင်ခိုင် မြဲမြံကိုင်ယင်း မော်တော်ပေါ်မှ မိမိ လွင့်စဉ်ကုမသွားရလေအောင် ဟန်ချက်မြဲဖြင့် ထိန်းထားရလေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးကိုလည်း ငါးမန်းကြီးထံမှ မခွာရဲချေ။ ငါးကြီး၏ ဦးခေါင်းတချက် လှုပ်လေ တိုင်း မော်တော်မှာ တခါယမ်းသွားသည်ဖြစ်လေရာ များမကြာမီ မှာပင် ကွင်းသည် ခြေချော်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဒူးထောက်လျက် သား လဲကျသွားခဲ့၏။ ထို့နောက် ငါးကြီးသည် မော်တော်ကို လွှတ် လိုက်ပြီး ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးသွားခဲ့သည်။ မော်တော်မှာလည်း ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားရပြန်လေသည်။

“ဒီကောင်ကြီးက ကျုပ်တို့ကို စောင့်နေခဲ့တာဗျ”

ဘရော့ဒီက အော်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် သိပါတယ်”

“ဒါနဲ့... သူက ဘယ်လို”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ အခု သူ့ကို ရပြီပဲ”

“ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်တို့ရပြီ ဟုတ်လား။ ခုနက မော်တော်ကို သူ ဘာလုပ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဖြစ်ရဲ့လား”

“မြင်တယ်လေ၊ ဒီမော်တော်ကို သွက်သွက်ခါ လှုပ်ယမ်းသွားခဲ့ တယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ထိုစဉ်မှာပင် သိုးသေကောင်ကို ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးမှာ ရုတ်ခြည်း တင်းသွားခဲ့သည်။ ခေတ္တမျှ လှုပ်ယမ်းသွားသည်။ ထို့ နောက် ကြိုးသည် ရေပြင်ပေါ်သို့ လျော့လျည်းလျည်းဖြင့် ပြန်ပေါ် လာခဲ့၏။

“ဒီကောင်ကြီးတော့ သိုးသေကို သုတ်သွားပြီဗျ၊ ခုနစ်ပိုင်းအတွင်း မှာ ပြန်ပေါ်လာလိမ့်မယ် ကြည့်နေ”

ကွင်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး မိုန်းကို ကောက်တိုင်လိုက်သည်။

“သူက သိုးကို ဘာပြုလို့ အယင်မစားတာလဲ”

“သူ့မှာ အသိတရားမရှိဘူးလေ၊ ကဲ၊ အေပေးကောင်ကြီး ထွက်ခဲ့ နမ်း၊ ဒီတခါတော့ မင်းအလှည့်ပဲဟေ့”

ကွင်းက ဒေါသတကြီး ဟစ်အော် ကြိုးငါးလိုက်သည်။

ကွင်း၏မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင် လွှမ်းနေသည်။ မျက်လုံးအစုံမှာ ဒေါသမီး တညှိုးညှိုး တောက်လောင်လျက် ရှိကြောင်း ဘရော့ဒီ တွေ့မြင်ရသည်။ စိတ်ဓာတ်ငြင်းစန် တက်ကြွမှုဖြင့် ပြုံးလိုက်ရာ သူ၏ အပြုံးသည် မလှမပ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ပြကား သွားပြီး သွားများ ပေါ်လာခဲ့၏။ တောက်ကျစ်သော အပြုံးတခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် သူသည် သူ့လည်ကုပ်သားအား လက်သီးဆုပ်ဖြင့် တအားထူယင်း ငါးမန်းကြီးအား ခုတ်ယူအကြိမ် ပြန်ပေါ်လာမည့် အချိန်ကို စိတ်မရှည်စွာ စောင့်စားနေသည်။

ထိုစဉ်ကြိုက်မှာပင် မော်တော်သည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုန်ခါ သွားခဲ့ရပြန်သည်။

“ဒီကောင်ကြီး ဘာလုပ်နေပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

ဘရေဒီက မေးလိုက်သည်။ ကွင့်က မော်တော်နံဘေးသို့ ငုံ့ကြည့်ယင်း ပါးစပ်မှ အယုတ္တ အနတ္တများကို ဖတ်အော်လိုက်၏။

“ထွက်ခဲ့စမ်း၊ ထွက်ခဲ့စမ်း၊ အဲဒီအောက်ထဲက ထွက်ခဲ့စမ်း၊ မင်းက ငါ့ကို ရေထဲမြှုပ်ပစ်နိုင်ခင်မှာ ငါက မင်းရဲ့ အူတွေကို ဆွဲနှုတ်ပစ်လိုက်မယ်ကွ...သိရဲ့လား။”

“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရေထဲမြှုပ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က။ သူက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“သူလား...သူက ဘာလုပ်နေရမလဲ။ ကျုပ်တို့မော်တော်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းမှာ အပေါက်ဖောက်ပေးနေတယ်လေ။ ဟေ့ကောင်ကြီး ထွက်ခဲ့စမ်း၊ ငါ့အကြောင်း သိသွားစေမယ်”

ကွင့်က သူ့လက်တွင်းမှ မှိန်းကို အထက်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။

ဘရေဒီက ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မော်တော်စက်ခန်းရှိရာသို့ သွားသည့် အဖုံးတံခါးတခုကို မှဖွေလိုက်သည်။ စက်ခန်းမှာ စက်ဆီများဖြင့် ပေကျ လျက်ရှိပြီး အတွင်း၌ အလင်းရောင်က အားနည်းလှ၏။ မော်တော်၏ ဝမ်းဗိုက်ခန်းထဲတွင် ရေများ ရှိနေသည်။ သို့သော် ထိုရေများမှာ မူလကတည်းက သမရိုးကျ ရှိရိုးရှိစဉ် ရေများသာ ဖြစ်သည်။ အပေါက်သစ်တခုမှ ရေများ တရတော ဝင်နေသည့် လက္ခဏာရပ်ကို အရှေ့ဦး မမြင်တွေ့ရ။

“ဘုရားမ, တာပဲ၊ တာမှမဖြစ်လို့ တော်သေးတာပေါ့”

မော်တော်၏ ပဲ့ပိုင်၊ လက်ယာဘက် ဆယ်ဂိုဏ်း အကွာတွင် ငါးမန်းကြီး၏ ကျောရိုးဆူးတောင်ကြီးနှင့် အပေါ်ဝိုက်ကြီး အမြီးကြီးသည် ရေပြင်ထက်တွင် သွားကနဲ ပေါ်လာခဲ့ပြီး မော်တော်ရှိရာသို့ လျင်သောအဟုန်ဖြင့် ရွေ့လျားလာခဲ့သည်။

“လာပြီ...လာပြီ...တိရစ္ဆာန်ကြီး ပေါ်လာပြီ”

ကွင့်က ခြေနှစ်ဘက်ကို ခပ်ခွဲခွဲရပ်ပြီး အသင့်အနေအထားဖြင့် နေလိုက်သည်။ ဗယ်တက်လက်ကို သူ့တင်ပါးပေါ်တွင် ထောက်ထားပြီး မှိန်းကိုင်ထားသော ညာဘက်လက်ကို အထက်သို့ မြှောက်ထားလိုက်သည်။ ငါးမန်းကြီးက မော်တော်နှင့် ပေအနည်းငယ်ခန့်သာ ကွာလှမ်းတော့သည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည့် အချိန်တွင်မူ ကွင့်သည် သူ့လက်တွင်းရှိသံဇော်မှိန်းတံကို ငါးကြီး၏ ဦးခေါင်းဆီသို့ အားကုန် ပစ်လွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

မှိန်းတံသည် ငါးမန်းကြီး၏ ကျောရိုးဆူးတောင်ကြီး၏ အရှေ့ဘက် ခပ်ကျကျနေရာတွင် စိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ တချိန်တည်းမှာပင် ငါးကြီးက သူ၏ ဦးခေါင်းကြီးဖြင့် မော်တော်၏ ဝဲဗိုင်းကို ပြင်းထန်သော အဟုန်ဖြင့် ဝင်ရောက် ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်၏။ ကွင့်မှာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ နောက်ပြန်လဲကျပြီး တလိမ့်ခေါက်ကွေး ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းမှာ ကုလားထိုင်၏ ခြေတင်တခုနှင့် သွားဆောင့်မိခဲ့သည်။ သူ့လည်ကုပ်ဆီမှလည်း သွေးများ ယိုစီးကျလာတော့၏။ သို့တစေ ကွင့်က အလျင်အမြန် ပြန်လည်ခုန်ထလိုက်ပြီး-

“မိပြီကွ၊ မင်းကိုမိပြီ မသာကြီး၊ ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ငါးမန်းကြီးက ရေမျက်နှာပြင် အောက်သို့ ငုပ်လျှိုး သွားခဲ့ရာ သံဇော် မှိန်းတံတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ကြိုးမှာလည်း ခြွေကြိုးတကောင်အလား ရေအောက်သို့ လျင်မြန်စွာ တွန့်လိမ် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ကြိုးတွင် တပ်ဆင်ထားသော သစ်သားစည်းပိုင်းလေးများသည်လည်း ကြိုးနှင့်အတူ ရေအောက်သို့ တမပါတည်း ပါသွားလေသည်။

“ငါးကြီးက ရေအောက်ကို ဆွဲချသွားပြီဗျ”

ဘရော့ဒီက အလန့်တကြား ပြောလိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့၊ မကြာခင်မှာပဲ သူပြန်ပေါ်လာအုံးမှာပါ။ ဒီတခါကျမှ ကျုပ်က မှိန်းတံ နောက်တချောင်း သူ့ဆီ ပစ်သွင်းလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ တချောင်းပြီး တချောင်း ဆက်တိုက် ပစ်သွင်းသွားမယ်” နောက်ဆုံး ဒီကောင်ကြီးက လက်လျှော့အရိုးပေးသွားတဲ့ အထိပေါ့။ ဒီနောက်မှာတော့ ဒီကောင်ကြီးကို ကျုပ်တို့ ရပြီပေါ့ဗျာ”

ကွင့်က ပင်လယ်ရေပြင်ကို မမှိတ်မသန် ကြည့်နေယင်းမှ ပြောလိုက်သည်။ ကွင့်၏ မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ချယုံကြည်မှုသည် အလွန်ခိုင်မာပြင်းထန်လှကား ဘရော့ဒီပင် ဓာတ်ကူးသွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကွင့်၏ လုပ်ရားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာကြည့်ရှုနေသော ဘရော့ဒီမှာ ကွင့်၏ အသွင်အပြင်ကို မြင်တွေ့ရပြီးနောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ် တခုလုံးသည် ပျော်ရွှင်အားတက်မှုများဖြင့် ပြန့်လျှံလာသလို ခံစားရသည်။ ပူပင်သောကရောက်ရမှုများတလည်း အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ငြိမ်းအေးသွားခဲ့သည်။ ကွင့်၏ လည်ကုပ်တလျှောက်တွင် သွေးများ စီးဆင်းနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသော အရော့ဒီက....

“ဟေ့...လူ...ခင်များ ခေါင်းမှာ သွေးထွက်နေတယ်”

ဟု အလန့်တကြား ပြောလိုက်သည်။

သို့တစေ ကွင့်က ဂရုပြုမိဟန်မပြေချေ။

“ခင်ဗျား....စည်တလုံး သွားယူခဲ့ပါအုံး။ ကြိုးခွေတွေကို ရွတ်မသွားစေနဲ့နော်...တော်ကြာ လုပ်ရတာ ခက်နေအုံးမယ်”

ဘရော့ဒီက ကွင့်၏ စေခိုင်းချက်ကို ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဟော့...သူ့လာပြီဗျို့...လာပြီ”

ကွင့်က ဗယ်ဘက်ရေပြင်ကနေရာသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်သည်။ သစ်သားစည်ပိုင်းမှာ ရေလွှာပြင်အဆက်သို့ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီး ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်လောပေါ်လာ၏။ ကွင့်က ကြိုးတပ်ထားသော မှိန်းတံကို မြှောက်လိုက်ပြီး ငါးမန်းကြီး ပေါ်ထွက်လာမည့်နေရာကို အသင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်သည်။ ငါးမန်းကြီးသည် မော်တော်နှင့် ကိုက်အနည်းငယ်မျှသာ ကွာလှမ်းတော့သော နေရာတွင် တပ်၍ ပေါ်လာခဲ့သည်။ ရှေးဦးစွာ ငွေဖြူရောင် နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကြီး၊ ထို့နောက် ပါးစပ်ပြကြီး၊ ပြီး ကျောရိုးဆူးတောင်ကြီး၊ ပစ်စင်တခုမှ လွတ်တင်လိုက်သော ချုံ့ပျံကြီးတခု ကောင်းကင်ပြင်သို့ ထိုးတက်လာပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ရေလွှာထဲကို ငါးမန်းကြီး ခွဲထွက်လာသည့် အချိန်နှုန်းမှာ အလွန်ပြင်းထန် လျင်မြန်လွန်းရကား အုတ်ဆူပြီးသော မီးခိုးရောင်ဖြူညစ်ညစ် ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းနှင့် ခွာရပေါက်ဆူးတောင်တို့သည်ပင်လျှင် ရေမျက်နှာပြင် အထက်သို့ ဘွားတနဲ့ ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

ကွင့်က သူလိုချင်သော အခွင့်အရေးတရပ်ကို မမျှော်လင့်ပဲနှင့် ရလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် အားတက်သရော ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဒုတိယမှိန်းကို အလျင်အမြန်ဆုံးသောနှုန်းဖြင့် အကျိုးခွံခွဲအသုံးချလိုက်သည်။ သံမဏိမှိန်းတံသည် ကွင့်အလိုရှိသောဝစ်မှတ်သို့ တိတိကျကျ ထိမိမိခိုင်းပြီးပင် သွားရောက်စိုက်ဝင်ခဲ့လေသည်။ ငါးမန်းကြီးက ရေပြင်ထဲမှ ခုန်အထွက်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး လေထုထဲတွင် ရှိနေစဉ်မှာပင် ကွင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သော မှိန်းတံက ဟာလာ ဟင်းလင်း ဗလာကျင်းလျက်ရှိသော ငါးကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို အချိန်ပြင်းပြင်းနှင့် သွားရောက် စိုက်ဝင်သွားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ ဝမ်းဗိုက်တွင် မှိန်းတံတန်းလန်းကြီးနှင့် ငါးမန်းကြီးသည် လေထုထဲမှနေ၍ ရေပြင်ပေါ်သို့ မောက်ခိုကြီး မြန်လည် ကျဆင်းလာသည်။ ရေပြင်ပေါ်သို့ ငါးမန်းကြီး ‘ဝုန်း’ကန် ကျဆင်းလာသည့် အချိန်ကြောင့် ပင်လယ်ရေ အတော်များများသည် အထက်သို့ လျှံတက် လွင့်စဉ်

သွားပြီး 'အော်တာ' မော်တော်ပေါ်သို့ မိုးရွာချသည့်နှယ် ဝပြုန်း
ပြုန်းနှင့် ပြန်လည် ကျဆင်းလာလေသည်။

“ဒီတခါတော့ ဒီကောင်ကြီး တကယ် အသိနာသွားပြီ”

ဇုတ်ယ မိုန်းတံမှ ကြိုးခွေသည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် မင်လယ်
ပြင်အတွင်းသို့ ပြေလျော့လိုက်ပါ ကျဆင်းနေသည်ကို ကြည့်ယင်း
ကွင့်က ပြောလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်...

တံငါမော်တော်ကြီးသည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယိုမ်းယိုင် ယှပ်ခါ
သွားခဲ့ပြန်သည်။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို အခြားပစ္စည်းတစ်ခုခုဖြင့် ဖွတ်
တိုက် ကြိတ်ဝါးရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဂျိုးကျိုးဥှတ်ဥှတ်မြည်သံ ခပ်
အုပ်အုပ်သည်လည်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

“လာလေ၊ ငါ့ကို လာတိုက်ပါလား မသားကြီးရဲ့”

ကွင့်က ဒေါသတကြီး ဟစ်အော် ကြုံးဝါးလိုက်၏။

“မင်းက တို့ကို ဆွဲချသွားသို ရမယ်များ ထင်နေသလား ကွ—
ဟေ...”

ကွင့်သည် မော်တော်၏ရှေ့မိုင်းကို ပြေးသွားပြီး အမြန်ဆုံး စက်
နှိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မော်တော်ကို ရေပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်
လော ပေါ်လျက်ရှိသော သစ်သားစည်ပိုင်းလေးများနှင့် ဝေးရာ
သို့ အမြန်ဆုံး မောင်းထွက်လိုက်သည်။

“မော်တော်ကို ဒီကောင်ကြီး ဖျတ်ဆီးသွားသေးလားဟင်”

ဘရော့ဒီက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဖျက်မှာပဲ။ ကျုပ်တို့ မော်တော်တို့
နည်းနည်းပါးပါးတော့ အပေါက်ဖောက်ပေးသွားမှာသေချာတယ်။
ဒါပေမယ့် မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ရေစုပ်စက်နဲ့ စုပ်ထုတ်လိုက်ယင် ရုပ်
တယ်”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့...ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ”

ဘရော့ဒီက ရွှင်မြူးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်...ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လဲ”

ဘရော့ဒီ စကားကို နားမလည်သလိုနှင့် ကွင့်က ပြန်မေးသည်။

“ဒီကောင်ကြီးတော့ နိဋ္ဌိတံတော့မှာပါ”

“သိပ်မသေချာသေးဘူးလေ၊ တို့ဗွာလဲ ကြည့်ပါဗျား”

ကွင့်ညွှန်ပြရာသို့ ဘရော့ဒီက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သစ်သား
စည်ပိုင်းလေးနှစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ယင်းတို့သည် ငါးမန်းကြီး၏
ကိုယ်တွင် စိုက်ဝင်နေသော မိုန်းတံမှ ကြိုးများနှင့် ဆက်သွယ်ချည်
နှောင်ထားခြင်းခံရသော သစ်သားစည်ပိုင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။
သို့သော် ယင်းတို့သည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်လော မျှောပါ
နေကြခြင်းမဟုတ်ပေ။ တဝဝခန့်မှာ ရေတွင်နှစ်မြုပ်လျက်၊ ကျန်
တဝက်ခန့်သာ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ငါးမန်းကြီး ကူးခတ်သွား
လာရာသို့ အရှိန်ဖြင့်လိုက်ပါနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ စည်ပိုင်းလေးနှစ်လုံး
က ရေထုအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းပြေးသွားနေသည်မို့ ရေပြင်ပေါ်
တွင် ထိုင်ငယ်ကရေပန်း ရေမျှာလေးများ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသည်။
ပင်သယ်ပြင်တွင် ကျွမ်းကျင်ပြီးဖြစ်သည့် ကွင့်ကဲ့သို့ သော လုပ်သတ်
ရင်း တံငါသည်တဦးအဖို့ ယင်းသစ်သားစည်ပိုင်းလေးများ၏ လှုပ်
ရှားတုံ့ပြန်မှု အရှိန်အနည်းအများကို ထောက်ခံရှုရှု ငါးမန်းကြီး
တွင် ကျန်ရှိနေသေးသော စွမ်းအားကို တွက်ဆနိုင်ပေသည်။

“ဒီကောင်ကြီး ကျုပ်တို့နောက်ကို လိုက်နေတာသားဗျ”

ဘရော့ဒီက နားမလည်စွာ မေးမြန်းလိုက်သည်။

ကွင့်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘာလို့လဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ဟာ သူရဲအစာလို့ ဒီကောင်ကြီးထင်
နေတုန်းပဲသား”

“မဟုတ်ဘူး။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူဟာ ကျုပ်တို့ကို ပြန်ချချင်တဲ့ သဘောပဲ”

ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူသည် ကွင့်၏ မျက်နှာပြင် ပေါ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သည့် အရေး အကြောင်းလေးများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြောက်ရွံ့သော ကြောင့်၊ စိတ်ချောက်ချားမှုကြောင့်တော့ မဟုတ်။ စိတ်ထဲတွင် မဆက်မသွယ် မကြည်မလင်ဖြစ်သွားမှု၏ ရောင်ပြန်ဟပ်လာခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ပမာအားဖြင့် ခိုင်းနှိုင်းရသော ကစားပွဲတခု၊ ပြိုင်ပွဲတခု တွင် စိတ်တက်ကြွစွာ အားသွန်ခွန်စိုက် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်နေစဉ်အတွင်း သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဦးက ယင်းကစားပွဲ၏ ကစား နည်းဥပဒေချစ်ရပ်ကို ကြိုတင် ကြေငြာခြင်းမရှိပဲနှင့် ဇုတ်တရက် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သောအခါမျိုး၌ ပြိုင်ပွဲဝင်နေသော အားကစား သမားများ၏ မျက်နှာပြင်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာရသော ခံစားချက်မျိုး။

“ဒီလိုမျိုး လုပ်တတ်တဲ့ငါးကို ခင်ဗျား အယင်တုန်းက တွေ့ခဲ့ ဖူးသလား ကွင့်”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို တခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးပါဘူး။ အယင် ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ဖူးသလို မော်တော်ကို ငါးမန်းရဲ့ အတိုက် ခံရတာတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် အချားအားဖြင့်တော့ သူတို့ကို မှီန်းတချက်ထိပြီးယင် မော်တော်နဲ့လူကို အတိုက်ရပ်ပြီး သူတို့ကိုယ် ထဲကို စိုက်ဝင်နေတဲ့ မှီန်းကိုသာ ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက် ရန်လုပ်နေလေ့ ရှိတယ်”

တရော့ဒီက ပဲ ပိုင်းသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

မော်တော်သည် နှုန်းမှန်မှန်ဖြင့် ရွှေ့လျားလျက်ရှိသည်။ ကွင့်၏ ပဲ ကိုင် ထိန်းသိမ်းမှုအောက်ဝယ် မော်တော်လေးသည် ဗယ်ကွေ့ ညာကောက်ဖြင့် ခုတ်မောင်းသွားနေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းလိုချင်တဲ့ တိုက်ပွဲပုံစံက ဒီလိုဆိုယင် ငါကလဲ ဒီလိုပဲဟေ့”

ကွင့်က အားငါးတရ ဖာစ်အော်ကြွေးကြော်လိုက်ပြီး မော်တော်၏ စက်ရိုက်ကို လျော့ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပဲ ပိုင်းသို့ ပြေးလာ ပြီး မှီန်းတံကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ကဲ၊ လာစမ်း၊ မိစ္ဆာကောင်ကြီး၊ ဒါကြီးကို လာယူဟေ့”

သစ်သားစည်ပိုင်းလေများတည် ရေထဲတွင် ဖြတ်သန်း ပြေးလာ လျက် ရှိနေကြသည်။ ပထမဂိုက်သုံးဆယ်အကွာမှ၊ နောက်ဂိုက်အစိတ်မှ ထို့နောက် ဂိုက်နှစ်ဆယ်။

တရော့ဒီ မြင်လိုက်သည်။ ငါးမန်းကြီး၏ မီးခိုးရောင်ကိုယ်ထည် ပြားပြားကြီးသည် ရေမျက်နှာပြင်အောက် ခြောက်ပေအကွာမှ နေ၍ ကူးခတ်လာပြီး မော်တော်၏ ကိုယ်ထည်အနီးမှ ကျော်ဖြတ်ကာ မော်တော်၏ ရှေ့ ပိုင်းဆီသို့ ဆန်တက်သွားခဲ့၏။

“ဒီဗွား...ဒီဗွား၊ ရှေ့ကို ဆန်တက်သွားပြီ”

သူက အဆံ့ကုန် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ရှ...ဟဲ့ဗုပဲ”

ကွင့်က သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် မှာယွင်းမှုကြောင့် ဆဲရေးလိုက်သည်။ သူ မှီန်းထားသလို ငါးကြီးက မော်တော်ကို နောက်ပိုင်းမှ ဝင်မတိုက်ပဲ မော်တော်၏အေးမှ ကပ်ကျော်သွားခဲ့သဖြင့် မော်တော်ပဲ ပိုင်းတွင် ခိုင်ခန့်စွာချည်နှောင်ထားသော မှီန်းတံနှင့် ကြိုးများကို အလျင်အမြန် ပြန်လည်ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ဦးပိုင်းသို့ ပြေးရပြန်သည်။ ဦးပိုင်းသို့ ရောက်သော မှီန်းတံကြိုးကို မော်တော်၏ ဦးပိုင်းတနေရာတွင် ခိုင်ခန့်စွာ ပြန်ချည်ရသေးသည်။ ပြင်ဆင်စရာများကို ကသောကမျော ပြန်လည် လုပ်ဆောင်ပြီး မှီန်းတံကို သေချာစွာ ကိုင်၍ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သောအခါ၌မူ...

သေမင်းဖြူကြီးသည် သူ့ပစ်ကွင်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါ ချေပြီ။

မောင်တော်၏ရှေ့ မေနှစ်ဆယ်ခန့် ကွာလှမ်းသော ရေပြင်တစ်ခု ရှာဆီတင် ကူးဝပ်သွားနေသည့် ငါးမန်းကြီး၏ အမြီးကြီးကိုသာ ကွင့်မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဟော ဟော၊ ပြန်လာပြန်ပြီဗျို့”

ကွင့်က အော်လိုက်သည်။

မောင်တော်နှင့် ဂိုက်သုံးဆယ်ခန့် ကွာလှမ်းသည့်နေရာသို့ အရောက်တွင် ငါးကြီးသည် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ သူ့ဦးခေါင်းကြီးကို ရေပြင်ထက်သို့ ဖော်လာသည်။ နောက်၊ ပြန်လှည့်သွားပြန်သည်။ သူ့ကျောရိုး ဆူးတောင်ကြီးကမူ လှေတစင်း၏ ရွက်တခုမခာ ရေပြင်၏ အထက်တွင် မတ်မတ် ထောင်ထောင် နှင့်။

ဘရော့ဗီက လှေကားမှတစ်ဆင့် ခေါက်တံခါးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်သို့ ရောက်သော် ကွင့်၏ ပုံစံကို သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကွင့်သည် သူ့ညာဘက်လက်ကို နောက်သို့ ဆွဲထားပြီး ခြေဖျားထောက်လျက် ရပ်နေသည်။

ငါးမန်းဖြူကြီးသည် ခေါင်းကြီးကို ရေပေါ်သို့ ဖော်၍ ကူးခပ်လာသည်။ ယင်း၏ ကူးခပ်နှုန်းဖြန့်ဆန့်မှုကြောင့် ရေပြင်မှာ ပေါက်ကွဲမှုတခု ဖြစ်နေသလို မြည်သံဆိုးကြီးတခု ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသည်။ ကွင့်က အခွင့်အရေးကို တိတိပပ အရ ယူလိုက်သည်။ သူ့လက်တွင်းမှ မိန်းတံကို ငါးမန်းကြီး၏ နှာယောင်ဆီသို့ ချိန်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ မိန်းတံသည် ငါးမန်းကြီး၏ ညာဘက်မျက်လုံး အပေါ်တည့်တည့်တွင် သွားရောက် စိုက်ဝင်ခဲ့သည်။ မောင်တော်ပေါ်မှ ကြိုးငွေသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြေကျ လျော့ပါသွားခဲ့၏။

“ချက်တောင်း ထိတာပဲ၊ ခေါင်းကို ထိတယ်”

ကွင့်က ကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ယခုအခါ ရေပြင်ပေါ်တွင် သစ်သားစည်ပိုင်း သုံးလုံးမျှ ပေါ်တက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ယခင်ကကဲ့သို့ ရေထဲတွင် တဝက်နှစ်ခြပ်ပြီး ပြေးလွှားနေခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်တော့။ ရေပြင်၏ အပေါ်ယံတွာတွင် လျှောစီးနေသလိုပင်။ ငါးမန်းကြီး အားအင်ကုန်ခန်းသွားပြီလား။ နိဗ္ဗိတံတော့မည်လော။

ထိုစဉ်မှာပင် စည်ပိုင်းသုံးလုံးမှာ ရေပြင်ပေါ်မှ ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ဟာ၊ သောက်တောင်ကြီးကလဲ ဒီပြင် ငါးတွေ ဒီလိုမတုတ်ကြပါဘူး။ တယ့်နှယ် မိန်းလဲ သုံးချောင်း စိုက်နေတယ်။ စည်ပိုင်းသုံးလုံးကိုလဲ ရေအောက် မြုပ်အောင် ဆွဲယူသွားနိုင်သေးတယ်ဆိုတော့ တယ်ထူးဆန်းတဲ့ ကောင်ကြီးပါလား”

မောင်တော်သည် သွက်သွက်ခါသမ်းသွား၏။ ရေပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ထို့နောက် အောက်သို့ ပြန်ကျသွားခဲ့ရပြန်သည်။ သစ်သားစည်ပိုင်းလေး သုံးလုံးသည် ရေပြင်ထက်သို့ ပေါ်တက်လာခဲ့ပြန်လေပြီ။ နှစ်လုံးမှာ မောင်တော်၏ ကိုယ်ထည်တဘက်တွင်၊ ကျန်တလုံးမှာ အခြားတဘက်တွင်။ မကြာမီ ယင်းတို့သည် ရေအောက်သို့ ပြန်လည် နစ်မြုပ်သွားခဲ့ကြပြန်သည်။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန် သေမင်းဖြူကြီးက လူသားနှစ်ဦးအား လှည့်စားနေပုံပင်။ စက္ကန့်ပိုင်း အနည်းငယ် ကြာသောအခါ မောင်တော်နှင့် ခိုက်နှစ်ဆယ်ခန့် လှမ်းသော နေရာတွင် စည်ပိုင်းလေး သုံးလုံး ပြန်အညံ့ ပေါ်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

ကွင့်က မိန်းတံအသစ်တချောင်းဖြင့် ငါးမန်းကြီး အလာကို စောင့်ကြိုလျက်ရှိနေရာမှ ဘရော့ဗီအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ကြည့်စမ်းပါအုံးဗျာ၊ အခကောင်နာကြီးက ကျုပ်တို့ မောင်တော်ကို တယ်လောက်များ ဖျက်ဆီးသွားခဲ့သလေဗျို့”

ဘရော့ဒီက မော်တော်၏ ဝမ်းဗိုက်ခန်းတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်း ဝင်ရောက်သွားသည်။ အခန်း၏ ကြမ်းပြင်သည် သွေ့ခြောက် လျက်၊ သူသည် ကြမ်းခင်း ကော်ဇောရှည်ကြီးအား မယူ ဆွဲယူနီလိုက် သည်။ အဖုံးတခုကို တွေ့ရသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ပင်လယ်တွင်းမှ ရေများသည် အပေါက်တခုမှ တရဟော စီးဝင်လျက် ရှိသည်ကို အံ့ဩ စဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ‘သွားပြီ၊ တို့တော့ ရေနစ်သေရ တော့မှာပဲ’ ဟု ဘရော့ဒီ တကိုယ်တည်း ပြောမိသည်။ သူဝယ်စဉ် ကလေးဘဝက ထိတ်လန့် ချောက်ချားခဲ့ရသော အိပ်မက်ဆိုးများသည် သူ့ အသိ အာရုံအတွင်းသို့ ချင်းနှင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြတော့၏။ သူ သည် အမိတ်တပ်ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်ဘက်လာခဲ့ပြီး—

“အခြေအနေတော့ မဟန်ဘူးဗျ၊ ဝမ်းဗိုက်ခန်း ကြမ်းပြင်ရဲ့ အောက်ထပ်ကို ရေတွေ တရဟောဝင်နေပြီ”

“ခါဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်ပဲ ဆင်းကြည့်လိုက်ပါအုံးမယ်”

ကွင့်က ဘရော့ဒီအား မှိန်းတံကို လက်ကမ်းပေးယင်း...

“ကျွန်တော် အောက်ဆင်းနေတုန်း ဒီကောင်ကြီး ရောက်လာ ခဲ့မယ်ဆိုယင် ချက်ကောင်းကို အပိုင်သာ တွယ်လိုက်ပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ကွင့်က အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားခဲ့သည်။

ဘရော့ဒီသည် မော်တော်၏ အထက်ပိုင်း လင့်စင်ပေါ်မှနေ၍ စောင့်နေသည်။ လက်ထဲတွင် မှိန်းတံကြီးကို အသင့် ကိုင်ထားယင်းမှ ရေပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်လော ပေါ်နေသော သစ်သားစည်ပိုင်းလေး များအား မမှိတ်မညှန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ တခါတရံ ရေပြင်အောက်မှ ငါးမန်းကြီး၏ ဆောင့်ဆွဲမှုကြောင့် ‘ဟဲ့’ ‘ကန်’ ‘ဟဲ့’ ‘ကန်’ ဖြစ်သွား ခဲ့ရုံမှ အပ စည်ပိုင်းလေးများသည် ရေပြင်ပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နှင့် ရှိနေကြသည်။ “မင်း ဘယ်လိုမျိုးသေမလဲ ငါးမန်းကြီးရာ”

ဘရော့ဒီက တကိုယ်တည်းပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အောက်ထပ်မှ မော်တာစက်နှိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကွင့်က ဘရော့ဒီထံ လျှောက်လာယင်း

“ဒီကောင်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ မော်တော်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက် သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရေစုတ်စက်တွေက အစာနဲ့ စုပ်ထုတ်ပစ်နိုင်မှာပါ”

ဘရော့ဒီထံမှ မှိန်းတံကို ကွင့်က ပြန်လည် လက်ပြောင်းယူလိုက် သည်။

ဘရော့ဒီက သူ့လက်ဖဝါးများကို ခြောက်သွေ့ သွားစေရန် အောင်းဘီဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား တကယ်ပဲ ဒီကောင်ကြီးကို ဆွဲယူ သွားနိုင်မှာလားကွင့်”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒီကောင်ကြီး သေသွားယင် ဆွဲယူသွားမှာပေါ့”

“အဲဒါ ဘယ်တော့ ဖြစ်မလဲ”

“သူ့ သေချိန် စေ့တဲ့အခါပေါ့”

“သူ့ သေချိန်ကရော ဘယ်တော့ စေ့မလဲ”

“စောင့်ကြည့်ရမယ်လေ”

ဘရော့ဒီက သူ့လက်ပတ်နာရီတို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်နာရီနှင့် မိနစ်သုံးဆယ်။

သူတို့သည် နောက်ထပ် သုံးနာရီခန့် ကြာသည်အထိ ထင်မိ စောင့်ဆိုင်း နေခဲ့ရသည်။ သစ်သား စည်ပိုင်းလေးများ လှုပ်ရှား ရွေ့လျားရာသို့ ခြေရာကောက် နောက်ယောက်ခံ လိုက်လံ ကြည့်ရှု ခဲ့ရသည်။

ပထမတွင် သူတို့ မျက်ခြည်ပြတ်သွားလှမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ ဆယ်တစ်နာရီခန့်သို့ ရောက်သည်တွင်မူ စည်ပိုင်းလေးများ ရေထဲသို့ မြုပ်ဝင်သွားမှု ကြိမ်ဖန် အရေအတွက်မှာလည်း သိသိသာသာကြီး လျော့ပါသွားခဲ့လေပြီ။ တခါတရံ တနာရီ နီးပါးကြာသည်ထိ စည်ပိုင်းလေးများသည် ရေမျက်နှာပြင် အောက်သို့ တကြိမ်တခါမျှ မြုပ်ဝင်သွားခြင်းမရှိပဲလည်း နေတတ်သည်။

ဆယ်တစ်နာရီခွဲတွင်မူ ဆံစံအား စည်ပိုင်းလေးများသည် ရှေ့မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ဟိုဟိုသည်သည် လူးလာခတ်လျက် ရှိနေကြတော့သည်။

မိုးသည် တိတိသွားခဲ့ပြီ။ လေပြင်းသည်လည်း လေနဲ့အေးလေးအဖြစ်သို့ အသွင်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် ကောင်းကင်ပြင်ကမူ မှန်မှန်မှိုင်းမှိုင်း ကမ္ဘာလျှံထည်ကြီးကို ဖယ်ရှားပစ်လိုဟန် ပြေသေး။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ဒီတောင်ကြီး သေပြီလား” တရော့ဒီက မေးလိုက်သည်။

“သေမသေတော့ အတိတ်မပြောနိုင်သေးဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အမြီးကြီးကို ကျော့ကွင်းပစ်စွပ်ပြီး ကမ်းခြေကို ဆွဲယူသွားဖို့ အချိန်ကတော့ သိပ်မဝေးလှတော့ဘူးဗျ”

ကွင့်က ပြောပြောဆိုဆို -သစ်သားစည်ပိုင်းများနှင့် တွဲထားသော ကြိုးတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး မော်တော်၏ကိုယ်ထည် သံတန်းတခုတွင် ချည်နှောင်လိုက်သည်။ အဖျားစွန်း အခြားတဘက်တွင်မူ ကျော့ကွင်းပြုလုပ်နိုင်ရန် နဖားကွင်း တခုကို တပ်ဆင်လိုက်၏။

ငါးအကောင်ကြီးများကို ဖမ်းဆီးပြီးနောက် ရေပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရာတွင် အသုံးပြုသော စက်သီးစင်မှ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားဖြင့် မောင်းနှင်၍ရအောင် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ငါးမန်းကြီးကို ကျော့ကွင်းပစ်စွပ် ဖမ်းဆီးပြီးနောက် ရေပေါ်သို့ ဤစက်သီးဖြင့် ဆွဲတင်ရာတွင် အခက်အခဲမရှိစေရန်အတွက် ကွင့်က ခလုပ်နှိပ်၍ စက်ကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ စက်သည် ပုံမှန်အတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ လည်ပတ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ကွင့်က ခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကွင့်သည် မော်တော်၏စက်ရှိန်ကိုမြှင့်တင်လိုက်ပြီး သစ်သား စည်ပိုင်းလေးများရှိရာသို့ ရှေးရှု မောင်းထွက်လိုက်သည်။ သို့သော် အချိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သတိကြီးစွာထား၍ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းထွက်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ရေပြင်ကိုလည်း မမှိတ်မသွန် ကြည့်ရှုလာခဲ့သည်။ အကယ်၍ ငါးမန်းကြီးက မော်တော်ရှိရာသို့ တစုနဲ့ထိုး ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်သွားမည် ဆိုပါကလည်း အလွယ်တကူလမ်းကြောင်းပြောင်း ရှောင်တိမ်းပစ်ရန် ချည်ရွယ်ထားသည်။

သို့သော် သစ်သား စည်ပိုင်းလေးများသည်ကား ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင်။

ငါးကြီး၏ အရိပ်အရောင်ကိုလည်း မမြင်တွေ့ရသေး။

သစ်သား စည်ပိုင်းလေးများ၏ အနီးသို့ မော်တော်၏ ကိုယ်ထည်ကြီး ကပ်မိသည့်အချိန်၌ ကွင့်က မော်တော်၏ စက်ရှိန်ကို လျော့ချလိုက်ပြန်သည်။ သူသည် မော်တော်နဲ့ဘေးသို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး ဓာတ်ထဲရှိ သံချိတ်ချည်ဖြင့် ရေပြင်ပေါ်မှ ကြိုးစက် လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ပြီး သစ်သားစည်လေးများကို မော်တော်၏ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ကွင့်သည် သစ်သားစည်များမှ ကြိုးများကို စနစ်တကျ ဖြစ်အောင် ပြန်လည်ဖြုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကြိုးများမှာ ရေစိုနေသည့်ပြင် သွေးများသည် ပေကျနေသည့်အလျောက် ကိုင်တွယ်ရသည်မှာ လက်မမြဲ ချော်ထွက်လျက်ရှိသည်။ ကြိုးများကို ဝူးကဲ့ ထုံးနှောင်ရသည်မှာလည်း အဆင်မပြေဖြစ်၍နေသည်။ သို့နှင့် သူသည် ခါးပတ်တွင် ချိတ်ထားသော ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ရှုပ်ထွေးနေသော ကြိုးထုံးတခုကို ဖြတ်ထုတ်လိုက်၏။ တဖန်လက်တွင်းမှဓားကို ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ထိုးစိုက်ထားလိုက်၏။ ပြီး လက်တတက်ဖြင့် ရှစ်ငွေနေသော ကြိုးများကို ရှင်းထုတ်ရန် ကျန်လက်တဘက်ဖြင့် သစ်သားစည်များကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်နေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ကြိုးစတင်တက်ကို ကိုင်းယင်း မော်တော်၏ ရှေ့ပိုင်းသို့ပြေးသွားကာ ‘စက်သီး’အတွင်းသို့ လျော့သွင်း တပ်ဆင် လိုက်၏။ ပြီးလျှင် လက်ဖြင့် စက်သီးကို လှည့်ပြီး လေးငါးပတ်ခန့် ကြိုးကို ရစ်လှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် မော်တော်ခလုတ်ကို ဖွင့်၍ လျှပ်စစ်ခတ်အားဖြင့် ဇက်သီးကြိုးကို လည်ပတ်စေလေသည်။

ကြိုးရှည်ကြိုး၏ ရေပြင်ပေါ်တွင် အိကျနေသော အစိတ်အပိုင်းကို လျှပ်စစ်မော်တာ ဓာတ်အားဖြင့် လည်ပတ်နေသော စက်သီးကြိုးက လျှင်သောအဟုန်ဖြင့် ရစ်လှူခဲ့ပြီ ဆိုသည်နှင့်တပြိုင်နက် မော်တော်ကြိုး မှာ ရှေ့သို့ဆောင်ထွက် သွားတော့၏။ ရေအောက်မှ ငါးကြီးက ဆောင့်ဆွဲလိုက်သော အရှိန်ဖြင့် မော်တော်ကြိုးမှာ ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန် မှောက်ခုံလန်သွားတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီစက်သီးနဲ့ ဒီတောင်ကြိုးကို ဆွဲတင်လို့ ရနိုင်ပါ့မလားဗျ”

ဘရော့ဒီက သံသယစွက်သော လေသံဖြင့် ကွင့်အားလှမ်းမေး လိုက်သည်။

“အင်း.....ရေပေါ် ရောက်အောင်တော့ ဆွဲတင်နိုင်ချင်မှ ဆွဲတင် နိုင်မယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီတောင်ကြိုး ရေထဲငုပ်ဝင်မသွားအောင် တော့ တားထားနိုင်လိမ့်မယ်”

စက်သီးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း လည်ပတ်လျက် ရှိနေသည်။ စက်သီး နှင့် ကြိုးပွတ်တိုက်မိရာမှ တကျွံကျွံ ညည်းသံကြီးသည် အခါမလပ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ကြိုးသည် ရေပြင်ပေါ်သို့ အလွန်နှေးနှေး တက်လာနေသည်။ စက်သီး၏ ဘီးတပတ်အပြည့် လည်ပတ်မိရန်မှာ သုံးစက္ကန့်မှသည် လေးစက္ကန့်အထိ ကြာမြင့်တတ်သည်။

ရုတ်တရက် ကြိုးသည် အလျင်အမြန်လျော့ပြီး လိုက်ပါလာသဖြင့် စက်သီးကလည်း အလျင်အမြန် ရစ်ပတ်ယူလျက်၊ သို့သော် ကြိုးသည် တကြိမ်နှစ်ကြိမ်ခန့် ဆုတ်၍ ‘တင်း’ သွားခဲ့သည်။ ပြန်လည် ‘တုံ့’ ဆွဲ လိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကြိုးပေါ်မှ ရေများသည် ကွင့်၏ အကျိပ်ပေါ်သို့ စဉ်ကျလာခဲ့သည်။

“ကြိုးပြတ်ချင်လို့များလား”

ဘရော့ဒီက မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ခွေးမသားကြီး အပေါ် တက်လာတော့မယ်”

ဘရော့ဒီသည် ကွင့်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်မှု ထက္ခဏာများကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့လိုက်ရပြီဖြစ်၏။

ကွင့်သည် စက်ခန်းသို့ အလျင်အမြန် ပြေးသွားပြီး မော်တော်ကို ရှေ့သို့ အလျင်အမြန် မောင်းထွက်နိုင်ရန် စက်ရှိန်ကို မြှင့်တင် လိုက်၏။

သို့သော် ဆူလှုပ်ရှားမှုမှာ နောက်ကျခဲ့ရလေပြီ။

သေမင်းဖြူကြီးသည် မော်တော်၏ ညာဘက်မှ ကပ်လျက် ‘ဘွား’ တန် ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျယ်လောင်သော ဆူညံသံကြီးသည် ထည်း သူနှင့်အတူ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ ပိစ္ဆာကောင်ကြီးသည် ရေမျက် နှာပြင်အောက်သို့ ခုံးပုံကြီးတစင်းအသား အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာဖြင့် ဒေါင်ယိုက်ကြီး ထိုးတက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘရော့ဒီမှာ ယင်းသတ္တဝါ ကြီး၏ အရွယ်အစားကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အသက်ပင် မရှူမိတော့ပဲ ဩက်သေ သေကာ အံ့ဩတကြီး ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

သတ္တဝါကြီးသည် မော်တော်၏ရှေ့ပိုင်း သူတို့၏ ဦးခေါင်း အထက်တွင် ရောက်ရှိနေချိန်၌ ယင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြင့် ပိတ်ကွယ် ထားမှုကြောင့် အလင်းရောင်ကိုပင် မမြင်ရတော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ဆူးတောင်ကြီးများမှာလည်း အတောင်ဝံကြီးများ သွယ် ယင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လျက် ရှိကြသည်။ ကြည့်မြင်ရသည်မှာ ဖြောင့်မတ်နေသလောက် မာကျောနေပုံရသည်။ ဘရော့ဒီက မှုတ်တက်မိနေစဉ်မှာပင် ငါးကြီးသည် မော်တော်၏ပဲ့ပိုင်း ဆုန်းပတ်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ကျဆင်းလာခဲ့သည်။ မော်တော် ၏ သစ်သားကိုယ်ထည်များ ကျိုးသံ၊ ပဲ သံများနှင့်အတူ မော်တော်၏ ငဲ့ပိုင်းမှာလည်း လှိုင်းလုံးများအောက်ကို ရောက်ရှိသွားခဲ့ရတော့ သည်။ ရေများသည် မော်တော်၏ ဦးခေါင်းပိုင်းဆီသို့လည်း စက္ကန့်

အနည်းငယ် အတွင်းရောက်ရှိသွားကြပြီး ဘရော့ဒ်နှင့် တွေ့
နှစ်ဦးစွာ တင်ပါးသို့တိုင် နက်ဆောပင်လယ်ရေထဲတွင် ရပ်လျက်
နေကြရတော့သည်။

ငါးကြီးသည် မော်တော်ပေါ်သို့ ကျလာစဉ်ကအတိုင်း ပဲပိုင်း
ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ ယင်း၏ ပါးစပ်ဖြူကြီးသည် ဘရော့ဒ်
ရင်ဘတ်မှ သုံးပေခန့်ပင် မလှမ်းသော အကွာအဝေးတွင် ရောက်ရှိ
နေ၏။ ယင်း၏ ကိုယ်ကြီးကို ဟိုဟိုသည်သည် လှုပ်ယမ်း တွန့်ခါလျက်
ရှိနေသည်။ ငါးမန်းကြီး၏ မျက်လုံးနက်တစ်ခုသည် ဘော (စ်)ဘော
ဘောလုံး၏ ပမာဏခန့်ရှိပြီး ယင်း၏ သူငယ်အိမ်အတွင်း၌ ရောင်ပြန်
အပ်လျက်ရှိသော မိမိ၏ ရုပ်ပုံလွှာကိုပင် မိမိ ပြန်လည် မြင်တွေ့နေရ
သည်ဟု ဘရော့ဒ် ထင်မှတ်မိလေသည်။

“မိစ္ဆာကြီး နင်က ငါ့မော်တော်ကို နှစ်ပတ်တယ်ပေါ့လေ”

ကွင့်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကြိုးတချောင်း၏ အဖျားစွန်းတွင်
ချည်နှောင်ထားသော လက်ယမ်းစီရာ မှိန်းသွားတချောင်းကို ဆွဲယူ
လိုက်ပြီး သေမင်းဖြူကြီး၏ ဗိုလ်သားဖြူဖြူ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းကြီး
အတွင်းသို့ အားကုန်ထိုးစိုက်ထည့်လိုက်သည်။ သွေးများသည် အချိန်
အဟန့် ပြင်းစွာဖြင့် ငါးကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ ပန်းထွက်လာက
ကွင့်၏ လက်များကို ရွှံ့စိုသွားစေလေသည်။

မော်တော်၏ ပဲပိုင်းသည် လုံးဝ နှစ်မြုပ်သွားခဲ့ပြီ။ - ဦးပိုင်းကြီး
မှလည်း ရေပေါ်သို့ ဒေါင်ထိက်ကြီး ထောင်တက်လာခဲ့သည်။
မော်တော်မြီး အောက်မှစာင်းနင်း ဖြစ်သွားခဲ့သည့်အလျောက် လင့်
စင်ထဲတွင် ထည့်ထားသော သစ်သားစည်ပိုင်းအဝိုင်းလေးများမှာ ရေ
ထဲသို့ ကျဆင်းသွားခဲ့ကြရသည်။ ယင်းတို့တွင် ချည်နှောင်ထားသော
ကြိုးများမှာလည်း သစ်သားစည်လေးများနှင့်အတူ ရေမြင်ပေါ်သို့
လိုက်ပါ ကျဆင်းသွားခဲ့သည်မှာ တုတ်ကောင် သံကောင်လေးများ
ရေစပ်တွင် ကူးခတ် သွားလာနေကြသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

သေမင်းဖြူကြီးသည် ယင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား တချက် နှစ်
ချက်မျှ တွန့်ခါကာ လှုပ်ယမ်းလိုက်ရာ ပဲပိုင်း ကုန်းပတ်ပေါ်မှ
လျောကျသွားပြီး ပင်လယ်ရေပြင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။
ထို့နောက် ထိုင်းလုံးများ၏ အောက်သို့ မြုပ်ဝင်သွားခဲ့သည်။

ငါးမန်းကြီး ရေအောက်သို့ ကျဆင်းသွားခြင်းနှင့်အတူ ငါးမန်း
ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်မှိုင်းတနေရာသို့ ကွင့်က ထိုးစိုက်မိခဲ့သော မှိန်းသွား
တွင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးခွေသည်လည်း အတူ လိုက်ပါ
ကျဆင်းသွားခဲ့ပေတော့၏။

ရုတ်တရက်....

မော်တော်၏ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် နင်းထားသော ကွင့်၏ မြေ
ထောက်နှစ်ချောင်းမှာလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ မြောက်တက် ဟန်
ချက် ပျက်သွားခဲ့ရသည်။ သူသည် ပတ်လက်လန်ပြီး ရေမြင်ပေါ်သို့
ထွက်သွားတော့သည်။

“ဓား...ဓား...ဓားပေးစမ်းပါ”

ကွင့်က အလွန်တကြား ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။
ဘရော့ဒ်က ကွင့်အား သင်လည်ဖြန့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရေမြင်
ပေါ်တွင် ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသော ကွင့်၏ ဗယ်ဘက်ခြေထောက်သည်
ကြိုးများဖြင့် ရစ်ပတ် ရုပ်ထွေးလျက် ရှိကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။
အဖြစ်မှန်မှာ....

ငါးမန်းကြီး မော်တော်ပေါ်မှ လျောကျသွားစဉ်တွင် ယင်း၏
ဝမ်းဗိုက်တွင် တန်းလန်းကြီး ဖြစ်လျက်ရှိသော မှိန်းသွားတွင် ချည်
နှောင်ထားသည့် ကြိုးခွေက ကွင့်၏ ခြေထောက်အား ရစ်ပတ် ဆွဲချ
သွားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဘရော့ဒ်က ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ကာ ဓားကို ရှာသန့်။ မော်
တော်၏ ဦးပိုင်းတွင် ဓားမြှောင်တချောင်း စိုက်ထားသည်ကို တွေ့
သဖြင့် အလျင်အမြန် ဆွဲယူလိုက်သည်။ သို့သော် ဓားက အရေးထဲ
တွင် အလွယ်တကူ နှုတ်မရ ဖြစ်နေချေသေးသည်။ လက်ထဲတွင် ဓား

မြောင်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဘရော့ဒီသည် ခါးထိနုတ်သော ရေထဲတွင် ခတ်ခတ်ခဲခဲလျှောက်လှမ်းယင်း ကွင့်ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဘရော့ဒီက ကွင့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကွင့်သည် တုန်ထနေသော လက်ချောင်းများဖြင့် သူ့လက်ကို ဘရော့ဒီထံ အမ်းနေလှမ်းပေးလျက်ရှိသည်။ ပြူးကျယ်နေသော သူ့မျက်လုံးအစုံတလည်း တောင်းပန် ခယမ်းနေဟန် ရှိသည်။ ကွင့်လက်ထဲသို့ အပြန်ဆုံးရောက်အောင် ဘရော့ဒီသည် မည်သို့ပင် အားစိုက်ကြိုးပမ်းပါသော်လည်း သူ့ခါးလယ်ခန့်အထိ ရေဝင်လျက် ရှိရုံမျှမက တခြမ်းစောင်းနေပြီဖြစ်သည့် မော်တော်ပေါ်တွင် လျှောက်လှမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မျှော်မှန်းသလောက် ခရီးက မတွင်လှ။

ကွင့်ထဲသို့ ဘရော့ဒီ ရောက်လျှင် ရောက်ခင်တွင်....

မည်းမည်းမှောင်မှောင်ဖြစ်သည့် ပင်လယ်ရေပြင်အတွင်းသို့ ကွင့်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျ နှစ်ဝင်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ကွင့်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မြုပ်ဝင်သွားရာ ရေပြင်တဝိုက်သည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ ရေမျက်နှာပြင် အထက်တွင် တဝက်၊ ရေအောက်တွင် တဝိုင်း ဒေါင်လိုက်ကြီး ဖြစ်နေသည့် မော်တော်ကြီး ရေအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း နှစ်ဝင်လျက်ရှိလာ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရေသစ် သဲ လေးသည်သာလျှင် ပတ်ဝန်းကျင် တခုတည်းသော ဖြည်သံ ဖြစ်လေသည်။

ရေသည် ဘရော့ဒီ ပခုံးသို့ တိုင် ရောက်ရှိလာခဲ့ချေပြီ။ ဘရော့ဒီသည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ပြီး လက်လှမ်းမီရာ တိုင်တိုင်ထိ အမြန်ဖမ်းကိုင်လိုက်၏။ ယင်းသည် ဗူလီစက်သီးကို ချိတ်ဆွဲ တပ်ဆင်သည့် တိုင်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဘရော့ဒီသည် ထိုတိုင်လုံးကြီးကို အဓိအရ ဖက်တွယ်ထားခဲ့ရာ ပင် ရေပြင်အောက်မှ ဖင်ထိုင်ခုံ ကျရှင်တခု အပေါ်သို့ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်ကို အမှတ်မထင် မြင်စော့လိုက်ရသည်။ သို့နှင့် ယင်းထိုင်ခုံကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ကျရှင်ထိုင်ခုံ သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် တကြိမ်က လူ့တပည့် ဟင်းခရစ် ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတရပ်ကို ဘရော့ဒီ ပြန်လည် အမှတ်ရလာခဲ့သည်။ ယင်းမှာ....

“အဲဒီကျရှင်တွေက ဆရာကို ရေပေါ် ပေါ်နေအောင် ကောင်းကောင်း ထိန်းထားပေးနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ဆရာဟာ ရှစ်နှစ်သားလေး ဖြစ်ပေမယ့်လည်း...”

....ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘရော့ဒီသည် ကျရှင်ထိုင်ခုံလေးကို လုံးဝဥသို့ အားမကိုးရဲသေး။ တိုင်ကြီးကိုသာ မြဲမြံဖက်တွယ်ထားရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူနှင့် ဂိုက်နှစ်ဆယ်ခန့် ကွာလှမ်းသော ရေပြင်တနေရာတွင် ငါးကြီး၏ကျောရိုးသွေးတောင်ကြီးသည် ရေမျက်နှာပြင် အထက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ငါးကြီး၏ အမြီးသည် ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖယ်ဘက်သို့ တချက် ခတ်သွားခဲ့သည်။ တဖန် ညာဘက်သို့ တချက်။

ထို့နောက်....

ကျောရိုးသွေးတောင်ကြီးသည် ဘရော့ဒီထံသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ရွေ့လျား တိုးကပ်လာခဲ့သည်။

“သွား....သွား....ငါ့အနား မလာနဲ့...”

ဘရော့ဒီက အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်သည်။ သို့တစေ....
သေမင်းပြုကြီးက ရွေ့သို့ တိုးမြ တိုးလာခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်းချင်း...တဖြည်းဖြည်းချင်း...
 ငါးကြီး၏ နောက်တွင်မူ သစ်သားစဉ်များ၊ ကြိုးထွေး ကြိုးစ
 များက တန်းလန်း...တန်းလန်းနှင့်။
 ထိုစဉ်မှာပင်...

ထိုင်ကြီးမှာလည်း ရေထုအတွင်းသို့ ဖေါင်လိုက်ကြီး တဖြည်း
 ဖြည်းချင်း နှစ်ဆင်းသွားခဲ့တော့သည်။ မတတ်နိုင်တော့။ ဘာလော့ဒီ
 သည် မော်တော်ဦးပေါ်သို့ သွားရောက် ခိုနားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
 ရေပြင်ပေါ်သို့ ဝမ်းလျားထိုး မှောက်ချကာ စတင် ကူးခတ်လေ
 သည်။

မော်တော်၏ ဦးချွန်ဆီသို့ ရောက်လှ ရောက်ခင်ကလေးတင်မှာပင်
 မော်တော်ဦး၏ ဦးပိုင်းကြီးသည် မူလကထက် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့
 ပိုမိုကြွသက်လာခဲ့သည်။ ပြီး ရုတ်ခြည်း ရေမျက်နှာပြင် အောက်သို့
 အပြီးအပိုင် ပြန်လည်ကျဆင်း ခြုပ်ဝင်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ဘရော့ဒီသည် ရွေးချယ်စရာလမ်းကြောင်း မရှိတော့ပြီ။
 ထိုင်ကြီးကိုသာ ဆက်လက် ဖက်တွယ်ထားပါက ဆူသည်လည်း
 အော်ကာ တံငါမော်တော်နှင့်အတူ သမုဒ္ဒရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့တိုင်
 လိုက်ပါသွားရပေသိမ့်မည်။

သို့နှင့် ဆူသည် တိုင်ကြီးကို လွှတ်လိုက်ပြီး ကူရှင်ဖင်ထိုင်ခုံလေးကို
 အလျဉ်းအမြန် ဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။ တထောင်ဆစ်နှစ်အက်ကို
 ယင်း ကူရှင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ပြီး ကိုယ်ကို စန့်စန့်ထားကာ
 ခြေနှစ်ချောင်းကို အဆက်မပြတ် ခတ်ပေးခြင်းအားဖြင့် ဆူသည် ရေ
 တွင် မနှစ်မြုပ်နိုင်ကြောင်းကို မကြာမြင့်မီသော အချိန်အတွင်းမှာပင်
 ဘရော့ဒီ သိရှိနားလည်လာရသည်။ ယင်း နည်းသည် ဆူကို ရေ
 ပေါ်တွင် ပေါ်စေသောနည်း ဖြစ်သလို မောပန်းခြင်း အလျဉ်း
 မရှိပဲ သက်သောင့်သက်သာနှင့် ကူးခတ်နိုင်သော နည်းလည်း ဖြစ်ပေ
 တော့သည်။

သို့သော်...
 မိုန်းချက်များဒဏ်ကြောင့် အနာကြီး နာနေပြီဖြစ်သော သေမင်း
 မြို့ကြီးသည် တစ တစနှင့် သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သေးတော့
 သည်။ သေမင်းမြို့ကြီးသည် သူ့ကို ကျားနာခဲ့ ခဲ့လေတော့မည်။
 ဘရော့ဒီသည် မည်သို့ပင် ကြိုးစားကူးခတ် ပြေးထွက်ပါသော်လည်း
 မလွတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ သူ့အချက် နှစ်ဆယ်ခန့် ခတ်နှုန်း
 သည် ငါးမန်းကြီး အမြီးတချက်ခတ်နှုန်းကိုပင် မကျော်လွန်နိုင်အောင်
 ဖြစ်နေတော့သည်။

ကတော့ပုံသဏ္ဌာန် နှာယောင်ကြီးသည် သူနှင့် ပေအနည်းငယ်
 ခန့်သာ ကွာလှမ်းပေတော့သည်။ ဘရော့ဒီအနေဖြင့် လွတ်လမ်းမမြင်
 တော့။ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့။ သူ့မမျှော်မှန်းခဲ့ဖူးသော နာကျင်မှု
 ဝေဒနာဖြင့် သူ အသက် သေဆုံးရပေတော့မည်။ ဘရော့ဒီသည်
 မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ ဝယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်လေတော့
 သည်။

အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလေစွ။
 သူ မျှော်လင့်ထားသလိုမျိုး လုံးလုံး ဖြစ်မလာခဲ့ပါချေ။
 သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
 ငါးမန်းကြီး၏ ပါးစပ်ပြဲကြီးသည် သူ့ကို ဟပ်မိလှ ဟပ်မိခင်
 အခြေအနေမှာ ရှိခဲ့သည်။ သူ့ထံမှ နှစ်ပေခန့်သာ ကွာလှမ်းတော့
 သည့် နေရာသို့တိုင် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငါးကြီး
 သည် ထိုနေရာ၌ပင် ရပ်တန့်ခြင်း ပြုသွားခဲ့ရပေသည်။ အကြောင်း
 ထား ငါးမန်းကြီးသည် ယင်းနေရာသို့ အရောက်တွင် အသက်မွှတ်
 သွားခဲ့ရခြင်းကြောင့်ပင်။

www.burmeseclassic.com

သေမင်းဖြူကြီးကို သေမင်းက ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေပြီတည်း။
ဘရော့ဒီသည် ကူရှင် ဖင်ထိုင်ခုံလေးကို ပိုက်လက်မပင် ဝိညာဉ်
တင်းမဲ့ နေပြီဖြစ်သည့် သေမင်းဖြူကြီးကို ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ကြည့်နေမိ
သည်။ သံမဏိရောင်လိုလို၊ မီးခိုးရောင်လိုလိုအသွေးရှိ ငါးမန်းကြီးသည်
ရေပြင်အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း နစ်ဆင်းဝင်ရောက်လျက် ရှိနေ
သည်။

ဘရော့ဒီသည် ပင်လယ်ရေပြင်ထဲသို့ ဦးခေါင်းကို နှစ်ကာ မျက်
စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆားငန်ရေ မှန်ငါးဝါး အကြားမှပင်
သူသည် မြင်ကွင်းတခုကို နောက်ဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။
ငါးမန်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ညင်ညင်သာသာ ရေအောက်သို့
ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ ငါးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ခြုံဝဝင်နေသော
ငှက်သားတွင် ဆက်ထားသော ကြိုးက တန်းလန်း တန်းလန်း လိုက်
မပါလျက်ရှိသည်။ ယင်းကြိုးနှင့် ရစ်ပတ်လျက် ပါသွားသူကား တွင်း
ရေလုပ်သား တံငါသည်ကြီး တွင်း။ ငါးတို့၏ သဘာဝကို နားလည်
သော၊ ပင်လယ်ပြင်တွင် သုရင်တချို့ မင်းမူခဲ့သော ကွင်း၊ အပွဲပွဲ နွဲ့
သော ကွင်း၊ ယခုတစ်ကြိမ် နှစ်ပတ်ခံလိုက်ရသော ကွင်း။

သူသည်လည်း ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ငါးကြီးနောက်မှ လိုက်ပါ
ကျဆင်းသွားခဲ့သည်။ သူ့ဦးခေါင်းက နောက်သို့ လန်လျက်ရှိသည်။
မျက်လုံးများက အပြုံးသား၊ အကြောင်သား၊ တခုခုကို ငြင်းဆို
ကန့်ကွက်နေဟန် တူသော ပါးစပ်က ပွင့်ဟလျက်။ သူ့ လက်နှင့်
ခြေများကမူ ကိုးရိုးတားရှား။

မကြာမီ ငါးကြီးသည် သူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တော့
သည်။ သို့သော် ရေအောက်သို့ ဆက်လက် ကျဆင်းနေဦးမည်က
တော့ အမှန်ပင်။ သို့သော် သမုဒ္ဒရာအနက်ပိုင်းသို့ တိုင် ကျဆင်းသွား
လိမ့်မည်တား မဟုတ်ပေ။ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပေါလော ပေါ်

လျက်ရှိသည့် သစ်သားစည်ပိုင်းလေးများက ငါးမန်းကြီး ရေအောက်
ကြမ်းမြစ်သို့တိုင် ဆက်လက်ကျဆင်းသွားခြင်းကိုမူ တန်ဖိုးထား
ဆီးထားပေမည်။ ရေပြင်ပေါ်မှ အလင်းရောင် ထွင်းပောက်မရောက်
နိုင်သည့် ရေအနက်တနေရာရာတွင် 'တန်' နေပေလိမ့်မည်။ ကြိုးတန်း
လန်းနှင့် 'ကွင်း'၏ အလောင်းကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရေပြင်၏ မျက်လုံးမှ
ကြောင့် ဖြည်းဖြည်းသာသာ လှုပ်ရှား လည်ပတ်လျက် ရှိနေကြောင်း
ကို မှန်ဖျူ အသင်းရောင်အောက်တွင် ဘရော့ဒီ မြင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ဘရော့ဒီသည် အသက်အောင်စောင့်နိုင်သည့်တိုင် လေမွန်းလာ
သောအခါတွင်မူ သူ့ဦးခေါင်းကို ရေပြင်အထက်သို့ ဖော်လိုက်
သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ကြည့်လင်သွားအောင် ပထမ လုပ်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် အစိတ်မြို့ကပ်ခြေတက်သို့ လမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်
သည်။ ကမ်းခြေတက် တနေရာတွင် ကပ်ခြေစောင့် တစ်ခွေ၏
မျှော်စင်တခုမှ မီးရောင်ကို ခပ်ရေးရေး မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

အစိတ်မြို့ရေမျိုးဆိပ်ကမ်းမြို့လေးသို့ 'သေမင်းဖြူ'တေးအန္တရာယ်
ဆိုးကြီး ကျရောက်သွားခဲ့ပြီး သည်နောက်တွင်-

မြို့သူ မြို့သားအားလုံး ကျီးလန့် စားစားဖြစ်ခဲ့ရသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အကြီးအကျယ် ကျဆင်းခဲ့ရသည်။

တမြို့လုံး စီးပွားပျက် ကပ်ကြီးဆိုက်ခဲ့ရသည်။ လယ်ဦးတောင်း
ကဲ့သို့သော မြို့စောင့်ဝန်ပင်လျှင် စီးပွား ပျက်ပြားသဖြင့် အစိတ်
မြို့ကို ဇွန်ခွာ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

ခြေသလုံး အိမ်တိုင်မလေး ခရစ္စတင်း ဝါ(တ်)ကင်း မှသည်
အဖိုးကြီး ကာတာ အထိ အပြစ်မဲ့သော နေ့ညီသည် ခရီးသွား
များ၏ အသက်များစွာတို့မှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

ယင်း သေမင်းဖြူကြီးကို ဖျက်ဆီးသတ်သင်ရေးအတွက်-
မစ္စပေဒ ပညာရှင် ‘မက်(တ်)ဟူးဝါး’
ကံငါသည် ရေလုပ်သားကြီး ‘ကွင့်’၊
စသူတို့၏ အသက်အိုးအိမ်တို့မှာ ‘စတေးခံ’ ခဲ့ကြရသည်။
စခန်းပူးကြီး တရော့ဒီအဖို့-
ဤ‘သေမင်းဖြူကြီး’ကို သတ်သင်ဖျက်ဆီးရေး၌ အများသူငါ
ကဲ့သို့ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်များ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရခြင်း အလျင်း
မရှိသော်လည်း

‘စတေးခံရ’ ခြင်းတော့ ရှိခဲ့သည်။
ယင်းမှာ
သူ့အချစ် (သို့မဟုတ်)
သူ့နှလုံးသား (သို့မဟုတ်)
သူ့ဇနီးသည် ‘အယ်လင်း’။
ယခုမူ-
အရာရာသည် ပြီးဆုံးခဲ့ရလေပြီ။
ရက်ပေါင်း အတန်ကြာမျှ ပူးဝင်နှောင့်ယှက်၊ ခြောက်လှန့်၍
နေခဲ့သော ‘သေမင်းဖြူ’ အိပ်မက်ဆိုးကြီးသည် ယခုမူ နိဗ္ဗိတံခံခဲ့ရလေ
ပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
အမှန်တရားအကျဉ်း ရဲရဲစွာ ရပ်တည်ကာ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ပဲ
ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော သူ့အဖို့မူကား နောက်ဆုံးတွင်
အောင်မြင်မှုသည် သူ့ရလဒ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရချေတော့သည်။ အမိတိမြို့သူ
မြို့သားအပေါင်းတို့သည် သူ့ကို ကယ်တင်ရှင် သူရဲကောင်းကြီး
အဖြစ် ဂုဏ်ပြုရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် သာယာချမ်းမြေ့သော တဝတန့ကို ပြန်လည် အစဖုံးရန်
စောင့်ဆိုင်းနေသူတဦးလည်း ရှိပေလိမ့်ဦးမည်။
ထိုသူသည်ကား ချစ်ဇနီး ‘အယ်လင်း’။
ဓာတင်တရော့ဒီသည် သူ့ခေါင်းထဲမှ စိတ်ညစ်စရာ အတွေး
အမြင် အားလုံးကို ဖြတ်တောက် မေ့ဖျောက် ပစ်လိုက်ပြီး
ရေမြိုင်ပေါ်သို့ မှောက်ချကာ စတင် ကူးခပ်လေတော့သည်။
မျှော်စင်ကြီးရှိရာ အမိတိ ကမ်းခြေသို့ ဦးဘည်လျက်....။

ဝိမိ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စထက် ရုံးလုပ်ငန်းတာဝန်ကို ပိုမိုအလေးထား ဆောင်ရွက်
တတ်သည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖခီးသည်၏ ပြုပြင်ခြင်းကိစ္စနေရာမှာသူ ရဲမှူးကြီး 'ဘရော့ဒီ'အဖြစ်
မင်းသားကြီး 'ရွှေ' ဝိမိရှိုင်းခေါ်။"

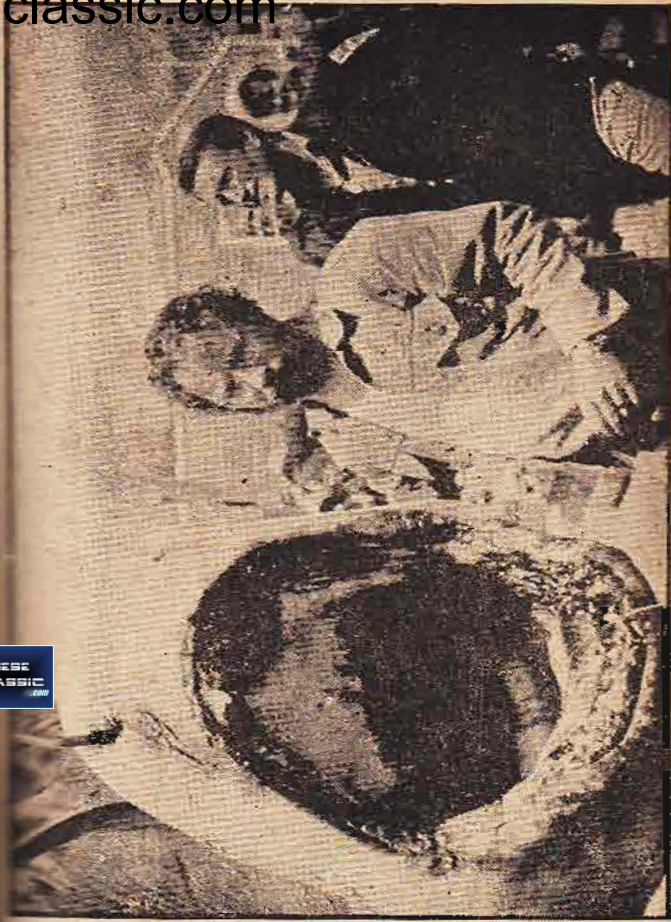

▲ ငါးမန်းဖြူတို့ ဝင်ရောက်လာသော အခါ
 ရေပြင်ပေါ်တွင် အေးအေးလူလူ
 အပန်းဖြေနေကြသူ တစု ချော့

BURMESE
 CLASSIC
 .COM

ထူးပါးနှင့် ဘရေဒဗီ တို့ထံ
 ဧကန်တင်္ဂါသည်များ မင်းဆီးရုဂ္ဂိုလာခဲ့သော
 ‘ငါးမန်းဖြူ’တကောင်၏ ဝမ်းရိုက်ကို
 ခွဲစိတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ။

စင်စစ်များကို ပြုလုပ်လေရာ

BURMESE
CLASSIC

ငါးမန်းဖြူကြီးအား
အပြတ်အသတ် နှိမ်နင်းပေးရေးအတွက်
တံငါသည်ကြီး 'ကွင့်(တ်)'အား
ဒေါ်လာ လေးရာ ပေး၍ ငှားရမ်းရလေပြီ။

အိမ်ထောင်ရေးအား ခြိမ်းခြောက် နှောင့်ယှက် နေသော ငါးမန်းကြီး၏ ရန်ကို
ပယ်ရှင်းရန်အတွက် ဖြူလှူရန် ငါးမန်းကြီး၏ အစွမ်းအားကို အကဲခတ်နေကြသည်။
အသက် ဖြူလှူရန်အတွက် ပင်လယ်ပြင်သို့ အစွမ်းအားဖြင့် ငါးမန်းကြီး၏ အသက်
ထွက်ကြသည်မှာ ဖျော်ဖြေကြီး၏ အစွမ်းအားပေးသော အလှူပေးမှုပင်။

BURMESE
CLASSIC

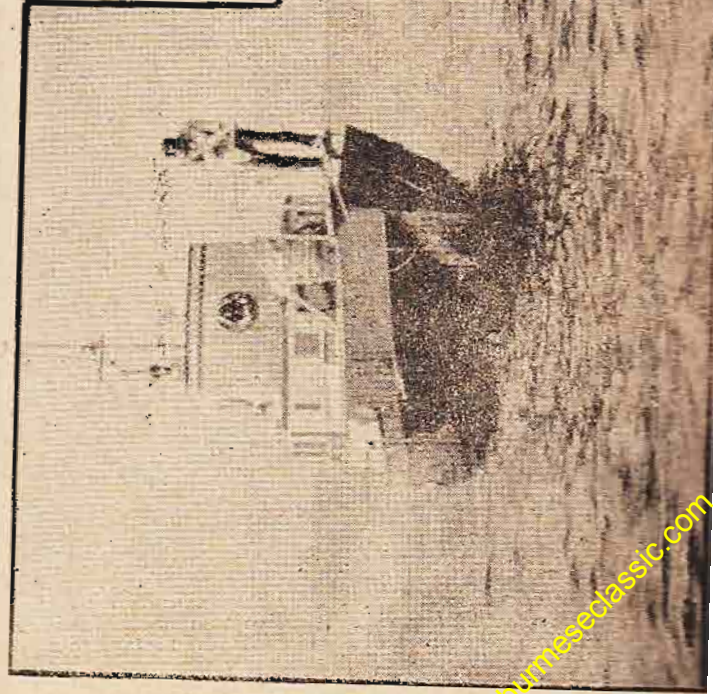

“ဒီလို ငါးမျိုး ကျုပ် တသက်မှာ
တခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးဘူး။
ကျုပ် မမြင်ဖူးသေးတာ မှန်သမျှ
ဒီကောင်ကြီးက လုပ်ပြသွားခဲ့တယ်လေ...”

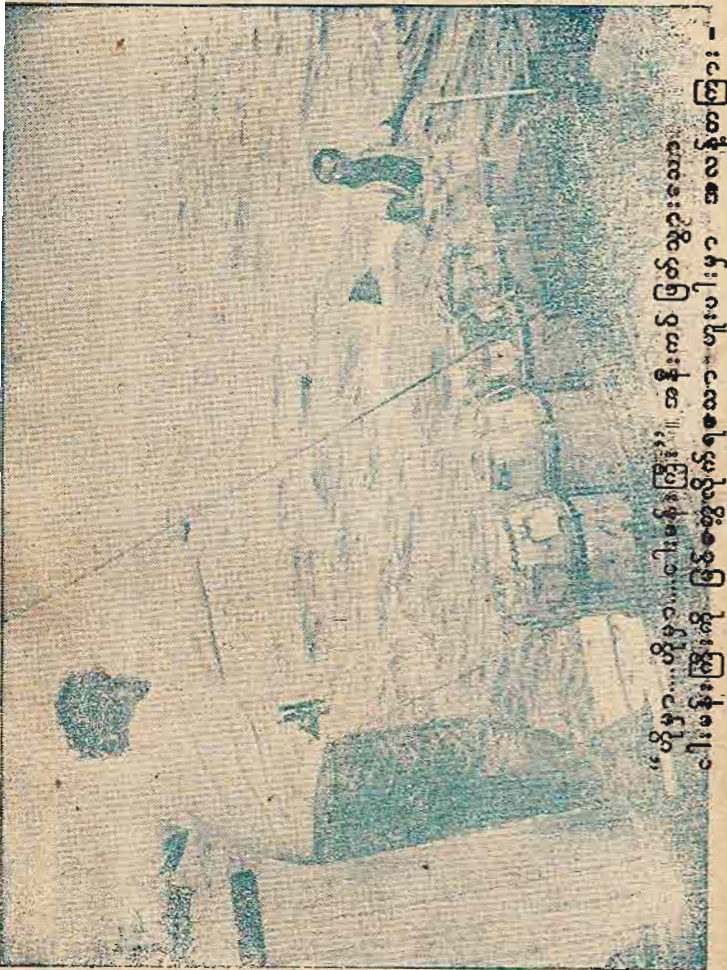

သောင်းကျန်းလာသည့် သေမင်းပြုကြီးအား နှိပ်နှင်းရန်
မင်းလှယ်ပြင်သို့ တွက်ခွာလာရပြီ။ မြင်သည့်
ကွင်း(ကံ)၊ စားရခွင့်၊ နှင့် ဖျားပါး။

BURMESE
CLASSIC
COM

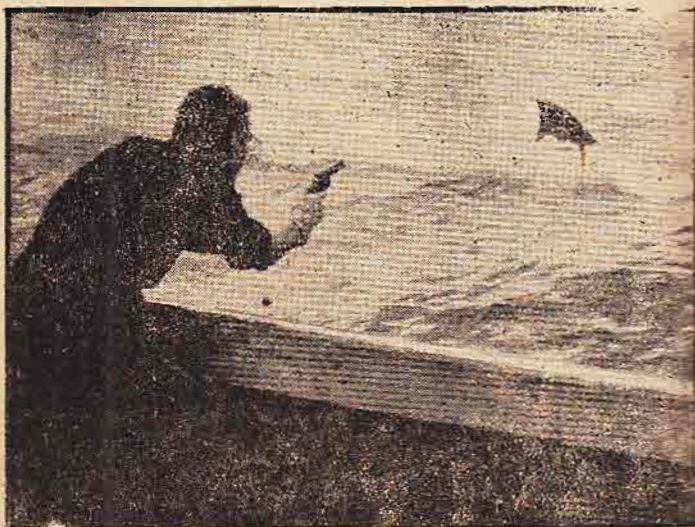
သူတို့ မျှော်လင့်စောင့်စား
နေခဲ့သောငါးမန်းပြုကြီးအား
အနီးကပ် တွေ့ဆုံလိုက်ရသော
အခါ....

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ...ငါးမန်းကြီး” အနီးကပ် ဖြတ်သွားသော
ငါးမန်းကြီးကို ဖြစ်အောင်လိုက်ရသော ဟူးပါးမှာ အလန့်တကြား -

ရေအောက်သို့ ဆင်းပြီး ငါးမန်းကြီးအား
ရေပြင်ပေါ်သို့ မောင်းတင်ရန် ကြိုးစားနေသော
ဟူးပါးနှင့် သူ့အား စိတ်မပါ လက်မပါ
ကူညီနေရသော ဘရော့ဒီ။

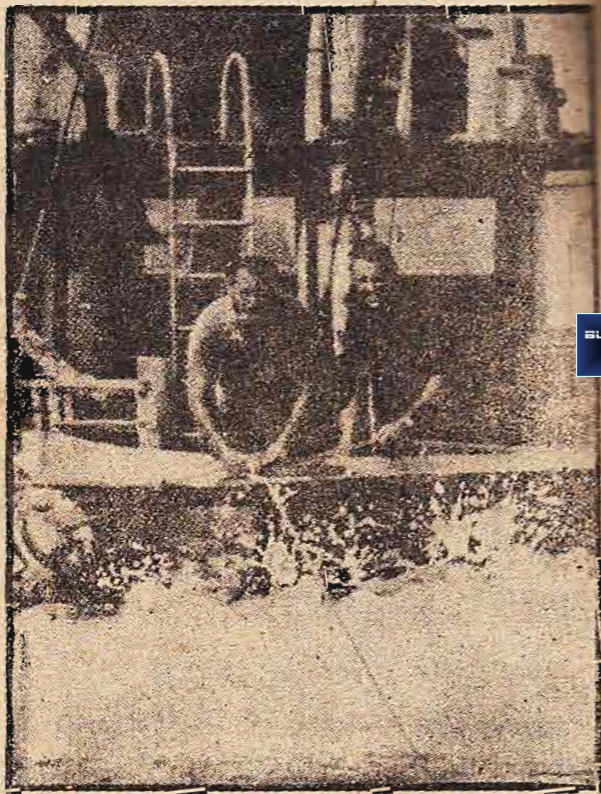

BURMESE
CLASSIC
COM

ငါးမန်းကြီးမှာ သူတို့ ထင်မှတ်ထားသည်ထက်
ပိုမိုပါးနပ်ပြီး အစာကို မဟပ်၊
မော်တော်အနီးကပ်၍ ဟိုကူး သည်ခပ် လုပ်ယင်း သူတို့အား
အကဲခတ်နေသည် ဖြစ်ရကား....

သေမင်းပြုကြီးနှင့် လူသား သုံးဦးတို့၏
နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ၊
မည်သူ နိုင်၍ မည်သူ ရှုံးမည်နည်း။

BURMESE
CLASSIC

ဒုက်ချင်းဆိုသလိုပင် မမာဘော်ကုတ်၏ စုံပိုင်းနှင့်
တင်လျက်ရှိသည့် ရေပြင်ပေါ်တွင် ဓါးကြိုးသည်
ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။ ရောမ ပါးစပ်ကြီးကို
အစွမ်းကုန် ဖွင့်ဟလျက်၊ မျက်လုံးအနက် တစ်
ကလည်း ပြုံးကျယ်လျက်...။

"ထွက်ခဲ့ရင်း၊ ထွက်ခဲ့ရင်း၊ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ထွက်
ရင်း၊ ခဏ်းက ငါ့ကို ချစ်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရား ငါက ခဏ်း
အစောင့်အရှောက်မရှိဘဲ ဆိုခဲ့တာ။"

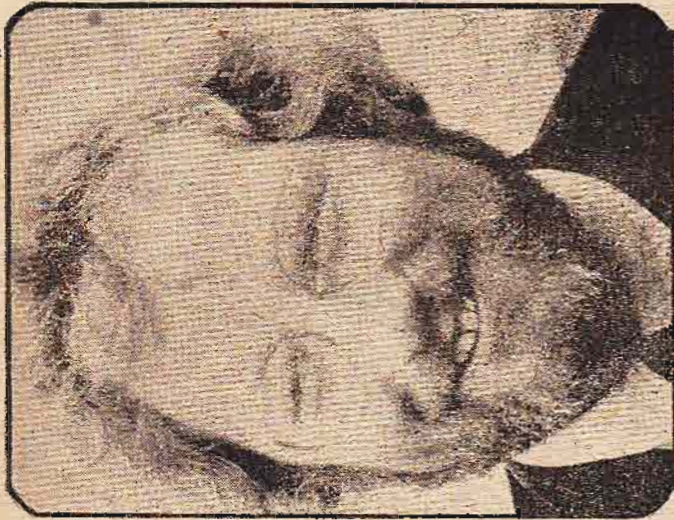
BURMESE
CLASSIC

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရား၊
အစောင့်အရှောက်မရှိဘဲ
ဆိုခဲ့တာ။

အစောင့်အရှောက်မရှိဘဲ
ဆိုခဲ့တာ။

အနုပညာ အလင်း

BURMESE
CLASSIC

အနုပညာ အလင်း

အနုပညာ အလင်း

ရဲ့ကြီး ဘရေဒီမာ အစိတ်မြို့
ရေချိုးဆိပ်ကိုတွေ့ပိတ်ထားရေ၊
နှင့် စပ်လျဉ်းပြီး သူနှင့် သဘော
ထားခြင်း မတူညီသည့် မြို့ခံ
ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကြုံသို့ အခြား
အထန် စကားစစ်ထိုး ထိုက်ပွင့်
ခဲ့ရပြီးနောက်...

အစီရင်ခံပါသည်။

စာရှုသူ ယခု ဖတ်ရှု ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သည့် 'ဇော်ဗလ' ၏ 'သေမင်းမြူ' နှင့်စကားခံဘာသာပြန်ဝတ္ထုသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် ယနေ့ ခုတ်ရင်ခံကြီး (၃) နှစ် တဖြိုင်တည်း ပြန်တင်ပြသလျက်ရှိနေသော 'ကျော(စ်)' [Jaws] ရုပ်ရှင်ကား၏ ဇာတ်လမ်းကို မြန်မာပြန်ဆိုထားသည့် ရုပ်ရှင်ဝတ္ထု မဟုတ်ပါ။

စာရေးဆရာ 'ဒီတာဘင်(ချ်)ဗလ' ၏ မူရင်းဝတ္ထုအား မူရင်းဇာတ် မပျက် ဆီချော်စွာ မြန်မာပြန်ဆိုထားသည့် 'ဝတ္ထုဘာသာပြန်၊ ဘာသာပြန် ဝတ္ထု' စစ်စစ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပီတာဘင်(ချ်)ဗလသည် သူ၏ကျော(စ်)ကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံး အကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးနောက် ဇော်ဗလက (၁၉၇၆ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ အတွင်းတွင်) မြန်မာဘာသာပြန် အဖြစ် ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။

ယင်းကျော(စ်)ကို ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်အဖြစ်အသွင်ပြောင်းသော အခါ မူရင်းဝတ္ထုကို အနည်းငယ် သွေဖည်၍ ပြောင်းလဲတင်ဆက်မှုများ ခံခဲ့ ခါသည်။ [ဥပမာအားဖြင့် မိမိ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အပိုင်းထက် လုပ်ငန်း တာဝန်ပိုင်းကို ပိုမိုအလေးစားသဖြင့် ရဲမှူးကြီးဘရေဒီမာ အိမ်ထောင်ရေး မပြေမလည်ဖြစ်ရသည့် အပိုင်း၊ ဒေသခံအာဏာပိုင် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အစော ကပ် ဖြစ်ရသည့်အပိုင်း၊ အတ္ထုဝါဗေဒပညာရှင် ဟူးပါးနှင့် အယ်လင်း(ရဲမှူး ကြီး ဘရေဒီမာအနီး)တို့၏ ဇာတ်လမ်း၊ ဟူးပါး၏ ဘဝ နိဂုံးပိုင်း၊ အဓိက ဝိလိန်းဇာတ်ကောင်ဖြစ်သည့် 'သေမင်းမြူ' (ရှောမင်းမန်းမြူ) ကြီး၏ ဇာတ် သိမ်းပိုင်း စသည်...စသည်တို့ကို မှန်ဝါးစွာ တင်ပြထားခြင်း၊ ချန်လှပ်ထား ခြင်း၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲထားခြင်း]

'ကျော(စ်)' ဝတ္ထုကို ဖတ်သားပြီးနှင့်သောပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဝတ္ထုကို မဖတ်ရ သေးသော်လည်း (တဆင့်စကားတဆင့်နားဖြင့် ပြောသံကြားရခဲ့)သူများအဖို့ ဝတ္ထုနှင့်ရုပ်ရှင် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မတူညီခြင်းဖြစ်ရသည်။ မည်သည့် နေရာများတွင် မတူသည့် ရှိနေသနည်းဟူ၍ သို့လော သို့လော ဖြစ်နေချခြင်း များကို အခြေပေးရန်နှင့် ဝတ္ထုနှင့် ရုပ်ရှင် မည်သို့ကွာ သာသည်။ မည်သို့ကွာ ချာသည် စသည်တို့ကို တိုက်ဆိုင်နှိုင်းယှဉ် ခံစားကြည့်နိုင်ကြစေရန် အတွက် ဇော်ဗလ၏ 'သေမင်းမြူနှင့်စကားခံ' (Jaws မြန်မာပြန်)ကို ခုတ်ယူကြည့် မြန်လည်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဤ ခုတ်ယူမှုအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းတွင် (မြန်မာ့လူဦးရေမှ ခလေး ထုံးနှင့် မကိုက်ညီသော အကြောင်းအရာအနည်းငယ်ကို ပြုတ်တောက်ပြုတ်ဆင် သားခြင်းမျိုးလွှဲ၍) ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က အလိုပေးပင် ဖြစ်ပါကြောင်း တို့လည်း အစီရင်ခံပါသည်။